„Un omagiu adus puterii de imaginație a copiilor, romanul evocă anii '60, era sexului și a drogurilor, într-o proză poetică și viguroasă; ar putea fi romanul de debut al anului."
NOW Toronto

Fata din lut

HEATHER TUCKER

Heather Tucker

FATA DIN LUT

„Un omagiu adus puterii de imaginaţie a copiilor romanul evocă anii ’60, era sexului şi a drogurilor, într-o proză poetică şi viguroasă; ar putea fi romanul de debut al anului”.

NOW Toronto

„Tucker oferă un triumfător roman de debut despre o copilărie pierdută şi descoperirea unei noi familii, o poveste de maturizare redată într-un limbaj precis şi poetic în acelaşi timp… Pe alocuri o lectură nu tocmai lejeră, acest roman face să merite orice strădanie şi fiecare lacrimă”.

Publishers Weekly

„Unicitatea personajelor, afecţiunea oferită de străini, ingenuitatea şi voinţa protagonistei în faţa unor teribile încercări sunt lucrurile care fac această poveste să cânte”.

San Francisco Chronicle

„Ari Appleton te lasă fără suflare… Proza lui Heather Tucker este lirică şi profundă ca oceanul, vocea lui Ari este sigură pe ea şi puternică precum o cârmă pe o mare agitată… Talentul autoarei de a ne pune în faţa frumuseţii, a speranţei şi a umorului, în mijlocul celor mai traumatizante întâmplări, face din *Fata din lut* un roman de debut ieşit din comun”.

Toronto Star

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TUCKER, HEATHER
Fata din lut / Heather Tucker.
— Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978 – 606 – 006 – 046 – 8821.111
RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9 – 11, sect. l, Bucureşti, România
www.raobooks.com www.rao.ro
HEATHER TUCKER *The Gay Girl*
Copyright © Heather Tucker, 2016
Publicat prin înţelegere cu Westwood Creative Artists, Ltd.
Toate drepturile rezervate
Traducere din limba engleză Cristina-Mihaela Tripon
prin Lingua Tradom
© RAO Distribuţie, 2016 Pentru versiunea în limba română
2018
ISBN 978 – 606 – 006 – 046 – 8

UNU

Casa cu surori în care locuiam s-a prăbuşit – din nou. Mătuşile noastre ne-au luat în grija lor.

Mi se ridică părul pe ceafă când aud dangătul clopotelor catedralei St. Patrick. Trec tiptil pe lângă surorile mele care dorm şi mă furişez afară pe uşa casei mătuşii Elsie, spre fântâna dorinţelor. Pe grătarul de fier este gravat „1953”, anul în care am ieşit din apă şi am devenit fată. Arunc o piatră netedă, îmi pun o dorinţă. *Pietricică albă, lasă-mă să stau aici toate nopţile*.

A doua piatră poartă cu ea o vrajă. *Abracadabra, nicio mărgea nu te poate avea*.

A treia piatră, o ofrandă, o rugăciune. O, *Mântuitor al copiilor suferinzi, fereşte-ne de Mătuşa Corupţia Morală*. Sacrificiul e înghiţit. *Gata, am făcut-o, Jasper. Vom fi în siguranţă acum*.

Intru în casă şi mă strecor în ascunzătoare, lipindu-mi obrazul de un covoraş care miroase ca un costum de bătrân.

Sunetul scos de roţile care trec peste grătar mă fac să sar în sus. Mă uit prin crăpătura dintre draperii. O maşină care poartă inscripţia POLIŢIA MONTREAL se furişează ca o panteră de-a lungul bordurii. *Iisuse, s-au întors*.

Papucii mătuşii lipăie pe hol când merge să deschidă uşa. Nişte ghete, mari cât o cutie de scule, păşesc înăuntru, strivind sub talpă florile albastre de pe carpetă.

— Voiam să verific dacă totul este aranjat, doamnă.

— Mama lor este la St. Mary. Am pregătit fetele.

— Deşi auzi despre astfel de lucruri, nu te gândeşti niciodată… Sper ca lucrurile să se îmbunătăţească.

— Păi, n-au cum să se înrăutăţească.

Ai auzit, Jasper? Nu va fi mai rău. Rămânem aici.

În bucătărie, mătuşa fredonează „Bucurie, bucurie”, iar particulele de praf dansează în razele soarelui ca şi când ar şti cuvintele pe de rost.

Sora numărul unu o şterge pe uşă afară şi urcă în maşina decapotabilă a lui Scotty Davenport.

Eu mă feresc atunci când reverendul Lowey se năpusteşte ca o bufniţă furioasă şi le înhaţă pe surorile doi şi trei, „plesnindu-le” cu o rugăciune înainte să plece: „Iar acestor mieluşele, atât de speriate de depravarea umană, dă-le putere şi îndurare. Amin şi iar amin”.

Ele străbat aleea, cu umerii proaspăt încărcaţi de păcatele tatălui nostru care nu este în ceruri.

Mătuşa Dolores opreşte maşina în locul liber de lângă bordură. Sora patru se îndepărtează ţopăind.

— Hei, mătuşă Dee, ai ales copacul Appleton!

Sora cinci se furişează afară pe uşa din dos fără să facă zgomot.

Domnul Mustăţi aleargă după curcubeul proiectat pe covor de vaza scumpă. *Uite, Jasper; un semn, ca acela pe care i l-a trimis Domnul lui Noe.*

Spune-mi povestea cu barca, Hari.

Păi, într-o noapte, o bucată din lună a căzut în ocean. Cangurii ne-au primit la bordul vasului Jewel *al lui Jasper. Am navigat până în Kentucky; unde toţi renii purtau pulovere albastre şi…*

— Hariet! Mătuşa Elsie înclină fotoliul din catifea verde. Haide, ieşi de-acolo. A venit doamna MacLaren. Unde ţi-e haina?

— Acasă la familia MacLaren. Sub capul lui Jinxie.

— E ger azi. Un pulover cenuşiu este sacrificat din fundul dulapului. Ştii, am vrea să poţi rămâne şi tu la noi, însă nu ne putem ocupa decât de una, iar Jennah trebuie să locuiască aproape de slujbă. Mătuşa rulează mânecile puloverului de trei ori cu degetele-i frumoase. Aşa, cum e acum?

Lâna mă cam înţeapă.

— Spectaculos, mătuşă.

Când ajungem în gară, eu rămân în locul unde mi s-a spus să aştept. Deşi nu pot vedea coada dragonului, o negreală îngrijorătoare îi ţâşneşte din nas în aer. *Aoleo, Jasper*; *tuşeşte cum face bunicul* înainte *să se întâlnească cu brutarul* Călătoria cu un tren ce seamănă cu un dragon cu nasul roşu îl încântă pe Jasper. Eu îl împing în jos. *Uiţi ce grozăvie ne aşteptă la destinaţie*? *Acte de nedescris asupra persoanei mele, ascultă ce-ţi zic*.

Doamna MacLaren străbate în grabă peronul cu biletul şi mă ia de mână ca să mă vâre în pântecul dragonului.

— Urcă. Scara este pe jumătate cât mine, lucru care nu m-ar încurca dacă n-ar exista o situaţie sub rochia mea. Haide, Hariet, eşti prea grea ca să te ridic.

Eu îi dau ascultare, săltându-mi trupul de opt ani.

— Dumnezeule, copilă, de ce nu porţi chiloţi?

— Jory a luat ultima pereche.

Fiind cea mai mică dintre şase surori, am învăţat un lucru: te alegi cu ce rămâne, însă de cele mai multe ori nu îţi rămâne nimic.

Ea îmi dă cincizeci de cenţi.

— N-avem timp acum. Dacă vezi vreo băcănie, crezi că vei reuşi să-ţi cumperi o pereche?

Dacă pot călători de una singură din Montreal la Halifax, iar apoi la Sydney, pot să-mi cumpăr şi chiloţi. Vor fi roz… ba nu, verzi, cu floricele.

— Doamnă MacLaren?

— Da?

Luna ca de sare străluceşte pe încălţămintea mea uzată când bat pasul pe scara de metal ca o dansatoare faimoasă de cancan.

— Spune.

— Tata este în burta unei balene ca Iona?

— Este undeva unde nu mai poate face rău nimănui.

— Şi dacă o să mă doară burta?

— Bea nişte lapte cald şi-o să-ţi revii.

— Doamnă MacLaren.

— Ce mai e acum?

— Lui Jinxie îi place cel mai mult să-i scarpini urechea albă.

— De îndată ce mama ta se va pune pe picioare, o să-i scarpini chiar tu urechea. Du-te acum şi caută-ţi un loc.

Ştiu să citesc, aşa că ştiu că perforatorul de bilete din cupru este William. Jasper tremură în buzunarul meu. *Nu-ţifie teamă. Domnul Perforator nu-i decât o morsă cu o cutie de biscuiţi fiţoasă pe cap.*

— Biletul, domnişoară.

Eu îmi vâr mâna în sacul bunicii a cărui curea s-a rupt şi scotocesc în căutarea biletului printre mingea colorată, cutia de chibrituri care îi serveşte drept pat lui Jasper, peria de dinţi, sticluţa cu cenuşă şi mănuşile croşetate de bunica.

— Ai în faţă o călătorie lungă, domnişoară. Te aşteaptă cineva în Halifax?

— Nu. Mătuşa Corupţia Morală mă va lua din Sydney.

— Cine?

— După ce surorile mele au fost împărţite care încotro, doar ea a mai rămas. Simt că mă scap de o greutate care-mi apasă pieptul. Mărgelele. Sunt probleme mari cu ele.

— Nu e nicio problemă cu mărgelele, domnişorică. Linişteşte-te. Te aşteaptă un drum lung, însă nimic nu se compară cu peisajele de octombrie pe care le poţi admira din tren ca să treacă timpul mai repede.

Morsele au mustăţi minunate şi multă bunătate ascunsă în cutele pielii. Îmi dau la o parte şuviţele rebele care mi se desprind mereu din împletituri.

— Aveţi copii?

— Trei fete şi un băiat.

Mare dezamăgire, Jasper. Nu-şi va mai dori încă o fată.

O oprire îi face pe călători să îşi ocupe locurile în grabă. Un bursuc în costum verde, o siameză cu blană mătăsoasă, care îşi trece coada care miroase a *parfum d lilac* pe sub nasurile celorlalţi de pe culoar. O doamnă castor care poartă o vestă în carouri riscă şi se aşază lângă

o Hariet pe jumătate dezbrăcată. Nu că doamna ar avea dinţi mari, este doar genul acela prevăzător, care s-a gândit să pregătească un prânz copios, plus că ştie multe despre stăvilare şi că prea multe conuri de hârtie pline cu apă o să mă facă să explodez.

— Haide, drăguţă, toaleta este pe-aici.

Niciodată nu am mai gustat ceva mai delicios ca umplutura pe care a uns-o doamna Castor între două felii de pâine.

— Mulţumesc, doamnă, este spectaculoasă.

— De unde eşti?

— Cea mai mare parte din viaţă mi-am petrecut-o în casa cu surori.

— E un fel de mănăstire?

— Nicidecum. Nu există măicuţe cu părul cărunt şi cu rigle în mână. În casa cu surori, June reprezintă pereţii. Jory, acoperişul. Jillianne, podeaua. Jennah, fereastra, unde flutură perdelele. Iar Jacquie este uşa galbenă. Jasper şi cu mine ne cuibărim înăuntru şi spunem poveşti.

— Da, sunt convinsă de asta. Ea îşi linge batista şi îmi şterge muştarul de pe obraz. Eşti prea mică să călătoreşti singură.

— Mama s-a îmbolnăvit de isterie. Jennah stă la mătuşa Elsie. Bunica are grijă de June şi de Jacquie. Mătuşa Dolores a ales-o pe Jory. Jillianne şi câinele meu stau la doamna MacLaren. Însă Jasper a venit cu mine.

— Jasper e fratele tău?

— Nu, doamnă, căluţul meu de mare.

— Lasă-mă să ghicesc, te cheamă Jane sau Jessie?

— Trebuia să fiu un Joshua. Toată lumea spunea că dacă i se mai naşte o fată, tata va avea un şirag de nestemate.

— O, înseamnă că te cheamă Jewel[1].

— Nu, Hariet. Cu un „r”. Mama a încurcat actele pe motiv că am secat-o de puteri.

— Pun rămăşag că pe tatăl tău îl cheamă Harold.

— Nu, Vincent.

---

1 Nestemată (n.tr).

— Şi el unde e?

— Ăăă… închis într-o închisoare din Turcia.

— De ce?

— Pentru… braconaj de tigri.

— Serios?

Nu-i spune că a vârât o dropie în cuptorul lui Jacquiey altminteri nu vom mai primi nicio negresă.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că… a venit un val mare, iar el s-a înecat încercând să-mi salveze câinele care a căzut în apele râului Saint Lawrence. Jinxie a fost adus la mal în aval, iar o vidră uriaşă l-a tras pe Vincent în larg.

O negresă mi-a aterizat în mână drept consolare.

— Şi tu unde vei sta?

— La mătuşa Mary Catherine şi la prietena ei. Mănâncă fetiţe ca pe *burrito* cu fasole, însă toată lumea s-a săturat deja de mine. Aveţi copii?

Doamna Castor desface un album-acordeon cu poze care înfăţişează copii dansând balet şi suflând în lumânările de pe tort. Fotografiile mă întristează, Hariet cu un „r” şi-ar fi dorit să nu fi înfulecat cea de-a doua negresă.

— Hai să te instalăm ca să te simţi confortabil peste noapte.

Morsa William pregăteşte aşternutul pe două locuri cu nişte cearşafuri care nu miros a urină sau muci şi o pernă cu pene atât de umflată, încât o mie de raţe sălbatice cred că stau golaşe pe undeva. Îmi dă trei digestive şi lapte cald. Pe partea rozalie a mâinii lui ciocolatii scrie: 1961.

— Ştii ce înseamnă asta, domnişorică?

— Este anul de graţie?

— Priveşte mâna bătrânului William. Şi-o întoarce. Vezi? Lumea se poate întoarce cu susul în jos, însă anul acesta nu se schimbă. Ne aşteaptă un viitor bun. Bătrânul William prevede asta.

— Prevedeţi şi un magazin de unde pot cumpăra chiloţi cu cincizeci de cenţi?

— Mâine vei avea la dispoziţie o oră între trenuri şi

ştiu locul potrivit. Aşază-ţi capul aici ca să vezi cerul când te vei trezi.

Atunci când călătoreşti cu un dragon care străbate kilometri întregi, lăsând în urmă locul de unde vii, nu există nimic mai plăcut decât să asculţi o morsă cântând.

— Există un loc pentru tine, undeva. Linişte, şi pace, şi chiloţi. Ia-mă de mână şi-ţi vom cumpăra o pereche…

Doamna Kramer de la Magazinul Universal Kramer este o găină care cloncăneşte despre situaţia mea. Noua mea pereche de chiloţi este albă cu o floricică roz şi o fundiţă verde, aşa că am tot ce mi-am dorit.

— Scumpo, e prea frig în Sydney în această perioadă a anului ca să umbli cu picioarele goale. Punte-ţi ciorapii ăştia de lână.

Îmi trage pe picioare nişte ciorapi aşa cum îşi trage pe mâini mănuşile doctorul Herbert.

Ar fi plăcut să trăieşti sub aripa protectoare a unei găini.

— Aveţi copii, doamnă Kramer?

— O grămadă.

— Oh. îi întind monedele de cincizeci de cenţi. Pot să vi-i trimit şi pe restul odată ce mă voi instala.

Ea ia o monedă.

— Ajunge asta, îţi rămâne mărunţiş pentru ceva dulce.

Morsa William îmi îndeasă în sacul de mână un sandviş.

— Trenul acesta te va duce direct la Sydney.

Eu îl îmbrăţişez cu căldură.

— Mulţumesc, domnule. Mă bucur enorm că v-am cunoscut.

— Ascultă-l pe tovarăşul tău de drum.

— Jasper?

— Te va conduce la alesul inimii tale. Îmi încheie nasturii de la jerseu. Unde ţi-e locul.

Acum că şezutul îmi este încălzit de ciorapii albaştri de lână, sunt pregătită să înfrunt orice, chiar pe diavolul însuşi. Cu ochii mari, caut un lup sau un şarpe.

— Bună, drăguţo. Ea se furişează prin spatele meu. Eu sunt Mary. Ce-ai mai crescut!

Deşi s-a transformat într-o făptură blândă, Hariet Appleton ştie ce zace în acea/înfă *drăgălaşă*.

— Sub jerseul acesta sunt mai sfrijită decât o nevăstuică înfometată. Doctorul Herbert zice că nu mi-a mai rămas cine ştie ce carne pe oase şi de bună seamă că am slăbit.

— Valiza ţi-e înăuntru?

— N-am adus mare lucru cu mine.

— Tremuri. Haide, am o pătură în portbagaj.

Oricât de mult mă străduiesc să înghit, prânzul mi se adună în gât şi aterizează la o aruncătură de băţ de pantofii roşii ai mătuşii.

— Eşti în siguranţă aici, îţi promit. Ea îmi oferă o batistă. Haide să-i cunoşti pe verişorii tăi.

— Ai copii?

Trei căţei sar vioi din portbagaj.

— Ei sunt Hoover, Cork şi Wabi-sabi.

— Pot sta în spate cu ei?

— Drumul e puţin cam accidentat, însă lui Wabi îi place să stea în faţă. Stai să-ţi dau o găleată în caz că te va deranja iar stomacul.

Se mişcă lin, ca un fluture care zboară deasupra unei flori. Părul îi atârnă într-o coadă groasă până la fund, iar şuviţele desprinse din ea parcă dansează în loc să o deranjeze.

— Dacă eşti sora mai mare a mamei, cum se face că eşti mai tânără?

— Mama ta a trecut prin multe greutăţi.

Wabi îşi ţine o ureche ridicată, iar blana ei neagră are pete albe, ca de vopsea.

— Ar putea dormi cu mine?

— O să-ţi încălzească patul înainte de culcare.

Uneori mă întreb unde i-a dispărut mamei zâmbetul, iar acum îl văd pe faţa mătuşii Mary.

În timpul călătoriei lungi, Jasper îşi înfăşoară coada în jurul unei şuviţe rebele şi e cât pe ce să-mi deşurubeze

capul de gât. *Uite, acolo*! *Mmm, simţi mirosul*? *O, ce-o fi*?

— Te simţi bine, Hariet?

— Creşte-ţi nestemate aici?

— Ce vezi acum sunt razele soarelui care se reflectă în ocean. Întâmplarea face că acesta se află în curtea din spatele casei noastre.

În faţă, un acoperiş vopsit pe un hambar mare şi cenuşiu arată de parcă tinicheaua ar fi fost înlăturată ca să le îngăduie peştilor să înoate pe cer. O, *nu ţi-ar plăcea să locuim aici*? Ca şi când zeii ne-ar fi auzit, camioneta virează pe o alee. Ne întâmpină o casă din piatră, cu ferestre ca nişte ochi. Jasper îşi lipeşte nasul de parbriz. *Priveşte, are o uşă galbenă*.

— Am ajuns.

— Seamănă… seamănă cu casa cu surori.

— Asta unde-i?

— În interiorul camerei încuiate.

Ea îmi mângâie părul ca şi când ar şti totul despre exterioare şi interioare.

Jasper, undeva fierbe o oală, asta-i sigur.

DOI

Ca Gretel, aştept şi eu ca vrăjitoarele să mă vâre în cuptor. În a patra dimineaţă, la ivitul zorilor, prietena mătuşii, Nia, vine după mine. Este un urs polar înalt, cu blana albă şi lucioasă.

— Hariet, vino să-i cunoşti pe prietenii mei.

Jasper îşi pleacă fruntea. *Tatăl nostru care eşti în ceruri…*

— Uite, ia pe tine jerseul meu.

Iartă-ne nouă greşelile noastre…

— Să nu faci gălăgie.

Da, deşi mă pregătesc să fiu înfulecată de… nişte pui de căprioară?

Puii de căprioară se adună afară, în faţa uşii din dos. Mătuşa Mary este căprioara-mamă şi le oferă mere, pe care aceştia le iau în tăcere din mâna ei. Iarba înaltă luceşte ca nişte pene fermecate, iar oceanul arată de parcă dragonul şi-ar fi aruncat în el toată comoara. Hariet

Appleton locuieşte împreună cu un urs polar şi cu o căprioară într-o casă care miroase aşa cum miroase cea a doamnei MacLaren de Crăciun.

— Ai copii, mătuşă Nia?

— Nu, dar mi-am dorit întotdeauna o fetiţă.

— Pe care s-o mănânci ca pe un *burrito* cu fasole?

— Doar s-o învăţ lucrurile pe care le ştiu. Iar ea să mă înveţe pe mine.

— Mă înveţi cum să hrănesc căprioarele?

O felie de măr îmi zâmbeşte din palmă.

— Apropie-te încet de ele. Dacă se sperie şi o iau la fugă, bucură-te de privelişte. Se vor întoarce.

Mătuşa Nia împrăştie piesele de Scrabble.

— Exersează. Până în ianuarie, vei fi cu mult în faţa celor din clasa a treia.

— Jacquie este cea mai deşteaptă din familie. Eu sunt proastă ca noaptea.

— Ai grijă cum vorbeşti, ai auzit? Eşti deşteaptă, nu proastă. Mătuşa Mary scoate fursecurile din cuptor. Un fursec la trei cuvinte.

Eu formez cuvintele: CĂLUŢ-DE-MARE, JASPER, MARY, NIA, INX.

— Vrei două fursecuri, bag de seamă.

— Mai vreau un „J” pentru „Jinx”. Aveţi nume frumoase.

— Numele meu de botez este Eugenia. Nu mi-a plăcut niciodată. Mary mi-a găsit un altul, Nia. Înseamnă „scop strălucitor”.

O… *un delfin argintiu*.

— Mi-ai putea găsi şi mie unul, mătuşă Mary?

Ea amestecă piesele care compun cuvântul HARIET.

— Ce zici de RITA?

— Ce înseamnă?

Ea se uită într-o carte mare.

— Perlă.

— E frumos, presupun.

Jasper mă înghionteşte. *Măruntaiele unei stridii nu sunt nici pe departe la fel de bune ca delfinii argintii*.

— Cerule Mare, uite ce stă ascuns în numele tău. Citeşte pe litere: A-R-I. Înseamnă „leu”. Mai poate însemna şi „vultur”, îmi ridică bărbia. Ari Leu-vultur. Ţi se potriveşte.

Învăţătoarea de la clasa a treia şi a patra din Pleasant Cove are stropi de vopsea pe tenişi şi părul roşu-aprins.

— Doamnă Brown, ea este nepoata mea, Ari, zice mătuşa Mary.

— Ce frumuşică eşti!

— Curcanii dumneavoastră sunt minunaţi.

— Poftim?

Arăt cu degetul spre curcanii cu capete de bezea aliniaţi de-a lungul pervazului.

— Întâmplarea face că-mi lipseşte unul. Învăţătoarea mă obligă să mă aşez. Trece-ţi mâna peste hârtie şi păstrează tăcerea.

Se apropie amândouă de uşă, ies şi vorbesc în şoaptă pe coridor.

Doamna Brown revine şi se aşază pe scaun.

— Mătuşa ta se va întoarce la trei şi jumătate. Ce-ar fi să ne cunoaştem înainte să sosească ceilalţi. Ce-ai învăţat la vechea şcoală?

— Păi… nu prea am avut timp de şcoală pentru că… am fost plecată în Siberia la vânătoare de urşi panda.

— Şi-ai prins vreunul?

— Nu, doamnă. Se pricep de minune să se ascundă.

— Şi ce-ai făcut?

— Păi… tata s-a pricopsit cu degerături, aşa că am prins nişte câini husky sălbatici şi am făcut o sanie din aripa unui avion prăbuşit, apoi l-am tras prin tundră până la un spital din Mexic.

Doamna Brown mă înhaţă şi mă ridică de pe scaun aşa cum o şopârlă înhaţă o muscă.

— Măi să fie, eşti povestitoare.

Pieptul ei se întunecă sub obrazul meu. *Uite, Jasper; cum bunătatea ei dă pe dinafara şezutului scaunului.*

Băţul meu se mişcă în apă, scriind în viteză o

scrisoare surorilor mele. „Dragile mele Jennah, June, Jacquie, Joy şi Jillianne: Corupţia Morală se dovedeşte a fi un loc splendid unde să aştepţi reunirea familiei Appleton. Mi-am găsit o slujbă care îmi aduce un dolar pe săptămână din colectarea comorilor de pe mal împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Sadie O'Shaughnessy.

Vechiul hambar al mătuşii este o galerie cu peşti zburători, unde bucăţile de lemn plutitoare se transformă în creaturi mistice cu ochi de sticlă, iar praful roşu se transformă în broaşte ţestoase, care înoată din părţile laterale ale oalelor lucioase.

Există mai multe acorduri muzicale aici decât duminica în biserica penticostală, când se cântă *Aleluia, îsus a înviat*. Huey şi Jake sunt jucăuşi şi m-au făcut să inventez dansul Leului-vultur. Te face să te întrebi de ce Domnul este atât de supărat pe mătuşi”.

Sadie se aşază pe stâncă, lângă mine.

— Iar le trimiţi surorilor tale scrisori pe valuri?

— Da. Îmi deschid palma în ochiul de apă din stâncă. Ia înoată, Jasper.

— Jasper este fermecat, nu-i aşa, Ari? Pot să-l ţin în buzunarul meu o vreme?

Sadie ştie despre prietenii de buzunar. Locuieşte două parcele mai încolo, împreună cu Huey Butters şi soţia lui. Huey şi soţia lui sunt ca o corabie cu fundul gros şi catarg puternic, perechea perfectă să înfrunte tăvălugul vieţii. Sadie mi-a povestit că au avut un fiu care nu s-a mai întors din război, că a pierit înghiţit de mare, şi o fetiţă care zace îngropată în cimitir, în casa soţilor Butters trăiesc şase copii, ai altor oameni. Sadie zice că este cea mai primitoare casă în care a locuit vreodată şi, la fel ca mine, a trecut prin multe case.

Sfârşitul zilei mă prinde într-o cameră cu miros de pădure, unde buştenii care formează pereţii dorm unul peste celălalt. Mirosul oceanului pluteşte peste stâncă, se furişează printre firele de iarbă, prin fereastră şi îmi pătrunde în nări. Mă întreb dacă nu cumva dragonul m-a ascuns în muntele lui şi nimeni nu ştie unde mă aflu. Nu că

mi-aş dori să fiu găsită, dar aş vrea ca unele persoane să observe dispariţia mea.

— Nu poţi dormi? mă întreabă mătuşa Nia.

Eu spun că nu, pentru că ştiu că îmi va aduce ceai de muşeţel cu miere şi vanilie şi îmi va spune o poveste despre aventurile lui Ari Leul-vultur. Apoi o rugăciune şoptită, *eşti o comoară de fată şi nimic din ce-a făcut cineva, nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta*.

— Există o zeiţă a mamelor noastre?

Mătuşa Nia lasă să pătrundă strălucirea lunii prin fereastră.

— Fireşte. I-ai văzut răsuflarea pe iarbă, dimineaţa. Ea îmi dă la o parte de pe faţă claia de păr. Culcă-te acum.

— Mătuşă, morsele ştiu secrete.

— Aşa este. Ascultă şi îţi vor şopti până când vei cădea în visare.

Mătuşa Nia face zgomot în bucătărie ca să mă anunţe că sunt bine-venită la vânătoarea de dimineaţă. Zice că am ochi pentru creaturile care se ascund printre buştenii plutitori pe care doamnele mării îi lasă pentru noi în timpul nopţii.

— Mama soarelui ţipă la el pentru că-şi revarsă culorile?

Ochii ei deschişi la culoare absorb curcubeiele care invadează oceanul la început de zi.

— Ea este cea care-l dă jos din pat, spunându-i: „Pictează-mi un alt tablou frumos11.

— Soarele are o mamă drăguţă, eh. Eu împing în sus o scândură netedă şi curbată, mai înaltă decât mine. Priveşte, un marsuin care dansează.

— Există un mod mai plăcut de a-ţi începe ziua? Hai să-i dăm puţină culoare.

Când ajungem la Peştele zburător, mătuşa Nia începe să făurească o zână a apelor dintr-un buştean plutitor, cu mâinile-i aspre ea şmirghelul pe care se află doi plasturi care îi acoperă tăieturile din ziua precedentă.

Mama are degetele ca acele creioane roz din papetăria lui Ted, ascuţite şi perfecte.

Jasper călăreşte roata olarului pe care o învârte mătuşa Mary, mâinile ei dând naştere unei oale. Bucăţile de lut pe care le înlătură ea sunt ale mele. Uneori, o bucată zdravănă de lut, ca o felie suplimentară de tort, aterizează în calea mea, iar mătuşa îmi face cu ochiul. Simt cum pulsează când îl turtesc. Fac stele, sau luni, sau sori cu lama subţire a cutterului şi le împodobesc cu bucăţi de scoică, cioburi de sticlă netezită de apa mării şi de faianţă. Mătuşa le bagă în cuptorul pentru ars ori de câte ori este loc. Nu se ştie niciodată ce surpriză va rezulta. Mănuşile mari îi protejează mâinile când scoate tava.

— Oalele tale sunt minunate, mătuşă.

— Pentru că Mary ştie că lutul are suflet de copil, spune Nia.

— Ca o fantomă?

— Nu, acesta se poate modela. Există o mulţime de posibilităţi. Lutul absoarbe apa, aşa cum absorbi şi tu tot ce-ţi iese în cale. Dacă adaugi puţin nisip, dar nu prea mult, lutul devine mai tare.

— Mă vei învăţa?

— După ce trimit comanda asta, începem lecţiile. Vei deveni un olar priceput.

Baloane galbene se ridică plutind din stomacul meu până la inimă.

— Vorbeşti serios?

— Uită-te la astea. Mary mişcă din loc bucăţile de pe tavă. Sunt suficient de frumoase ca să se vândă. Ce vrei să faci cu ele?

— Sunt pentru ziua mea de naştere. Aştept ceva de la Huey.

Scot din buzunar dolarul câştigat să-l dau pe douăsprezece inele de alamă şi aţă de pescuit. Huey îmi împinge mâna.

— Nu-i nevoie, scumpo. N-am plătit nimic pentru materiale. Le-am îndoit puţin şi le-am sudat.

Doamna Butters îmi smulge dolarul din mână şi îl vâră între sânii ei ca două săculeţe cu zahăr.

— Ce mai faci, fetiţo?

— Fac cadouri. Mătuşa Mary îmi citeşte „Hobbitul”. Mătuşile îşi oferă cadouri de zilele lor de naştere.

Înainte ca orologiul să anunţe ora de culcare, doisprezece clopoţei atârnă de grinzi. Aceştia scot un clinchet feeric atunci când copilul adoptiv cel mai mare, Jake, deschide uşa, obosit şi ud leoarcă. Ridică privirea.

— Ce sunet frumos te întâmpină când vii acasă.

Îşi umple un bol cu tocăniţă de casă şi deschide cartea cu teme pentru acasă. Bate mereu ritmul cu piciorul, iar în ochii de culoarea cerului i se citeşte blândeţea. Jasper spune că mă voi mărita cu el atunci când voi deveni la fel de frumoasă ca şi Jennah. Ridică ochii din carte.

— Ies sâmbătă cu barca în larg, vino şi tu dacă vrei. Îţi voi arăta o familie de piloţi.

— Nu se vor îneca până atunci?

Obrajii lui capătă o nuanţă rozalie, ca a îngheţatei de zmeură.

— Sunt un fel de balene.

— Zboară?

— În felul lor.

Mâinile ocupate ale doamnei Butters întorc pe dos un ciorap gros.

— Huey te va conduce acasă acum.

Sadie mă ia de o mână, iar Huey de cealaltă şi pornim la drum. Noaptea vorbeşte prin foşnete şi ţipete, cerând un cântec care să lumineze drumul spre casă. Noi îi dăm ascultare.

Ochii-i strălucesc ca diamantele De parc-ar fi regina tărâmului Părul i se revarsă pe umeri Legat cu o panglică neagră de catifea.

TREI

Ştiu despre scrisorile care sunt împăturite şi vârâte în buzunar.

Coada împletită a mătuşii Mary îmi atinge obrazul atunci când se apleacă peste canapea, unde este ascunzătoarea mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă vei trimite înapoi?

— Mătuşa Elsie ne-a anunţat doar că Jacquie se simte bine.

— Spurcăciul?

Ea îmi întinde un pătrat mic.

— A născut un băiat.

Poza se roteşte în palma mea. Ştiu că durează ceva timp până când le cresc pene puilor, însă ce văd acolo seamănă mai mult cu un copilaş decât cu un spurcaci. Mătuşa se ridică încet.

— Copilaşul s-a dus să trăiască cu o familie drăguţă, iar Jacquie a reuşit să termine anul şcolar.

— Jacquie are un copil?

— Am crezut că ştii.

— Mătuşa Dolores a spus că are un spurcaci în ea.

— A folosit un cuvânt urât pe care îl folosesc adulţii pentru copilaşi.

Îmi amintesc de acea zi stresantă din Montreal care m-a făcut să mă zbârlesc ca un porc spinos gata să atace. Jennah a ridicat faţa de masă şi mi-a spus:

— Hei, surioaro, hai s-o ştergem de-aici!

Jasper bănuia că era o ademenire, ca „pis, pis, ţi-am adus ton”, care s-a dovedit a fi un şut dureros în fund. Preferam însă orice în locul grozăviei care se petrecea în jurul meu.

La magazinul din colţ, Jennah a cumpărat bomboane de 5 centi. Mi-a dat un pachet de Pixie Stix, iar eu mi-am prăfuit limba cu pudră dulce. Ea şi-a golit în gură praf de lămâie verde, iar Jasper a râs când şi-a supt obrajii şi şi-a făcut buze de peşte. Fetele „J” Appleton sunt frumoase de pică, cu păr bălai şi ochi albaştri care zâmbesc. Fata „H” Appleton are păr castaniu, ca al tatălui.

— Jennah, eşti o zână, nu-i aşa?

— Secretară.

Trebuie să fi fost la fel de bine, pentru că atunci când a luat primul salariu, Jennah mi-a cumpărat o minge, lui Jilliann, o coardă, lui Jory, o fundă de culoarea curcubeului, lui June, o carte, iar lui Jacquie i-a oferit un

ursuleţ cu urechi de satin. Ei şi-a cumpărat un pulover pufos.

M-am uitat la Jasper, care stătea agăţat de părul ondulat şi lucios al lui Jennah. Două faruri semnalizau de sub puloverul albastru. Eu am întrebat înainte ca un băiat să se apropie:

— Ce s-a întâmplat cu Jacquie?

— Chestii de adulţi.

— Tata e tot în râu?

— Pescuieşte în ape adânci, surioară.

Am urcat scările bibliotecii. Jennah i-a zâmbit lui Scotty când acesta a deschis uşa.

— Când se întoarce tata acasă?

— Du-te şi caută-ţi o carte. Ne întâlnim aici la ora două şi mergem să mâncăm o îngheţată.

Şi îngheţată? *A venit Apocalipsa*, *Jasper*.

M-am dus la recepţie.

— Mă scuzaţi, doamnă. Caut o carte despre… spurcaci, am continuat eu în şoaptă.

Bibliotecara s-a uitat la mine peste ochelari.

— Să fie spurcaci mai mari sau mai mici?

Cu toată agitaţia, ştiam că situaţia era serioasă.

— Mai mari, doamnă.

După ce-am parcurs cartea de zece ori, tot nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat aşa ceva. Spurcacii erau păsări cu gât lung şi ochi ca mărgelele, nici măcar nu erau întâlnite prin părţile astea. Cum a intrat unul în burta lui Jacquie este la fel de misterios ca naşterea lui Iisus din Maria.

— Va ieşi vreodată tata din râu?

— Nu se mai întoarce, Ari. A murit. Mătuşa Mary miroase a pijamale uscate la soare când mă ia în braţe. Spune-mi ce-ţi aminteşti din ziua aceea.

— Doar că… i-am aruncat mingea lui Jinxie. Tata a strigat: „Hairy, zâna mea”. De departe, m-a salutat milităreşte, cum o făceam noi în joacă, apoi a… căzut, iar Jennah a ţipat întruna.

— Ştii de ce?

— Pentru că June a vărsat sucul pe ea, iar tata a căzut în râu. Scotty nu m-a lăsat să merg să-l salvez. Apoi au venit poliţiştii şi i-au dat lui Junie o pătură mare şi cenuşie pentru că îi era frig şi ne-am urcat în maşina neagră, deşi maşina noastră albastră era chiar acolo, cu cumpărăturile în ea. Jennah a spus că tata a plecat la pescuit. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Nu, scumpo. Când vei mai creşte, îţi voi povesti tot ce ştiu. E o greutate prea mare pentru o inimă atât de mică.

— Va… arde de-a pururi?

— De ce crezi asta?

— Mătuşa Dolores a zis că l-a luat Diavolul.

Ea îmi mângâie părul.

— Ştiu că s-au întâmplat atât de multe lucruri urâte. Poţi să-ţi aminteşti de unul plăcut?

— Nu.

— Eu mi-l amintesc pe tatăl tău cântând „Oh! Susana” la pian şi din gură.

— Cântecele lui inventate erau cele mai frumoase.

— Poţi să-mi cânţi unul?

Vocea îmi tremură ca un viţel nou-născut pe picioare. O, *Hariet, ia-ţi trăsura. Vom merge la plimbare. Jory, nu te necăji, poţi veni cu noi…*

— Altceva?

— Atunci când mătuşa Dolores mi-a spus că dacă nu încetez naibii să vorbesc despre Jasper, îl va arunca în vasul de toaletă şi va trage apa peste el, tata mi-a spus să n-o bag în seamă. Mi-a spus că doar fetiţele care au magie în ele se împrietenesc cu căluţii-de-mare.

— Unde-i Jasper acum?

— Călăreşte coada lui Hoover.

— Ştii ce cred eu? Pe tatăl tău nu-l vor mistui flăcările iadului, căci ele ştiu că fetiţele lui iubite vor suferi.

— Pot rămâne aici cu tine pentru totdeauna?

— Dac-ar fi după mine, da, însă mama ta m-a învăţat două lucruri.

— Mama te învaţă lucruri?

— Fiecare om ne învaţă câte ceva.

— Şi ea ce te-a învăţat?

— Că lucrurile se schimbă mereu şi că undeva, în străfundul nostru, găsim forţa să vedem soarele oriunde ne-am afla. Mary se ridică în picioare. Vino să vezi ceva.

Mă ridic de pe sofa. Când mătuşa Mary deschide un album, văd o poză cu ea şi cu mătuşa Nia zâmbind pe malul mării şi ţinând în braţe un ghemotoc.

— Ai un copilaş?

— Tu eşti acela. Bunica ta a adus-o pe mama ta aici ca să se odihnească înainte să te naşti tu. Doamna Butters te-a cunoscut chiar în această casă.

— Ssst, ascultă.

— Ce?

— Jasper cântă şi se roteşte ca un titirez de fericire.

PATRU

Partea laterală a schifului răsturnat se curbează ca un ochi întredeschis. De sub ea, îl privesc pe Jake cum aruncă înapoi în ocean un peşte argintiu care se zvârcoleşte pe nisip. Mă ascund în umbră când mă strigă:

— Ari!

Îmi descoperă ascunzătoarea.

— Ari? Mătuşile tale sunt foarte îngrijorate. De ce-ai fugit de la şcoală? Din cauza doctorului Quinn?

Îmi vâr capul între genunchi.

Se aşază lângă mine, iar blândeţea lui îmi încălzeşte tremurul.

— A fost cât pe ce s-o iau la fugă ţipând când m-a luat să îmi pună plombe.

— Nu te cred.

— Ba da. Jake mă trage de coada împletită. M-a durut doar atunci când m-a înţepat cu acul ăla înspăimântător. Haide, vino! Vom îndrepta lucrurile.

Mătuşa Mary îmi smulge mâna din cea a lui Jake şi începe să mă dojenească.

— Să nu ne mai sperii niciodată aşa. Atâta tam-tam pentru un control stomatologic! Voi face o programare

pentru mâine. Şi-acum, du-te în camera ta şi stai acolo până îţi voi spune eu.

Mătuşa Nia vine şi se aşază cu blugii ei albaştri pe patul meu. Părul ei alb, legat într-o coadă de cal, cade ca un semn de întrebare pe bluza ei albă.

— Îmi cer iertare, mătuşă.

— Nu sunt supărată. Înţeleg că ţi-e frică de dentist. Îşi împinge afară proteza cu limba, apoi şi-o vâră la loc. Cum te-ai comportat la celelalte controale?

— Ori de câte ori venea doamna doctor la şcoală, eu mă ascundeam.

— Mâine, vei face o plimbare.

— La doctorul Quinn?

— El seamănă mai mult cu o maimuţă. Stomatologul meu se apropie mai mult de-o morsă. Nu vrei să-ţi pierzi dinţii, crede-mă. Eu am descoperit prea târziu cum să-mi înving fricile.

— Ţie nu ţi-e teamă niciodată.

— Of, copilă. Numai proştii nu se tem niciodată. Îmi ridică bărbia tremurândă cu o mână sigură. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Eu cred că gura seamănă cu o uşă. Este greu să le deschizi uşa unor musafiri nepoftiţi. Ea mă trage mai aproape de ea. Nu e nicio ruşine dacă ţi-e teamă, însă leii-vultur îşi iau inima-n dinţi şi o înfruntă, în timpul călătoriei lungi, mătuşa Mary e blândă din nou. Îmi îndeasă o găleată lângă picioare, având în vedere că am vomat ce mâncasem la micul dejun pe cărăruia ce duce la Peştele zburător. Mătuşa Nia opreşte maşina în fiecare loc de refugiu din cauza crampelor mele.

Doamna doctor Little este mai degrabă o morsă cafenie decât una ciocolatie. La primul consult, mă lasă să stau pe genunchii mătuşii Nia.

— Voi aprinde o lumină ca să arunc o privire. Imaginează-ţi că îţi deschizi gura ca să muşti din rulourile cu scorţişoară ale mătuşii tale. Când deschid gura, ea zâmbeşte. Ei, e ca şi când aş privi un cufăr care se deschide ca să lase la vedere comorile care se află înăuntru. Ţi-ai îngrijit bine dinţii.

— Jennah ne-a obligat.

— Vrei să te aşezi pe scaun ca să mă pot uita mai îndeaproape?

Un motan roşcovan se cuibăreşte în scobitura scaunului.

— Swish poate să rămână?

— Da. De obicei, preferă să le ofere prietenilor mei suficient spaţiu pentru dansul margaretelor. Când ea apasă pe un buton, se aude *Pop Goes the* Weasel1 în timp ce culorile se ridică învârtindu-se într-un tub uriaş de sticlă, sfârşind printr-o explozie veselă de flori. Urcă-te pe scaun. Poţi apăsa pe buton ori de câte ori simţi nevoia de o pauză, iar eu mă voi opri înainte de explozia de margarete. În regulă?

Din tavan, mă privesc nişte feţe obraznice, cu limbile scoase. Am o singură carie şi tartru pe dinţii din spate. După ce ia sfârşit totul, feţele de pe tavan îmi zâmbesc. Doamna doctor Little mă bate uşor pe mână.

— Cum te simţi, Ari?

— N-a fost mare lucru.

— N-a fost mare lucru? Ai mârâit la diavol, iar acesta a luat-o la fugă ca o găină înspăimântată.

Îl aud pe Jasper plângând. Căluţii-de-mare nu plâng niciodată. Apăs pe buton şi margaretele explodează.

În drum spre casă, mătuşa Mary priveşte pe geam, apoi merge la culcare fără să ia cina. Aşternuturile mele sunt şifonate şi parcă toată casa se clatină. Jasper îşi iţeşte capul, *Du-te şi cere-ţi iertare pentru tot tam-tamul* şi paturile lor trebuie să fie incomode, pentru că sunt goale. Mi-e teamă că mi-am pierdut mătuşile, însă aud şoapte care răzbat de pe veranda de sticlă. Ştiu că nu ar trebui să trag cu urechea, însă nu mă pot clinti din loc.

— Dacă n-ar fi deja mort, l-aş omorî eu.

Mătuşa Nia o leagănă pe mătuşa Mary.

— Nu lăsa ca lucrurile petrecute în trecut să ne umbrească bucuria clipelor petrecute cu ea acum.

— Nu ştiu cum s-o ajut.

— Ca să rezist, nu am avut nevoie decât de iubirea

unei persoane de încredere şi de activitate creativă.[2]

CINCI

Tata îşi ura locul de muncă de la bancă, şi pe cel de la Desjardins, dar mai ales pe cel de la Bombardier. A venit acasă, umbrind buna dispoziţie a lui Jennah. El şi mama s-au hârjonit şi au mârâit unul la celălalt ca doi câini în lanţuri până când băutura şi-a pierdut efectul.

La Peştele zburător, Jasper mă priveşte cum împachetez cu grijă un set de căni şi dau restul de la o bancnotă de douăzeci. *Păcat că tata nu se juca la muncă aşa cum facem nou nu-i aşa*} *Jasper*?

O sută cincizeci şi doi de dolari se adună în Banca Nova Scoţia din vânzarea clopoţeilor de vânt. Patru dintre oalele mele se află pe raftul *wabi-sabu* cu preţuri cuprinse între un dolar şi jumătate şi trei dolari. Oalele *wabi* sunt frumoase, deşi strâmbe. Când mâinile năclăioase ale mătuşii le cuprind pe ale mele, oalele ies rotunde ca luna plină, însă în momentul în care şi le retrage, oalele zboară în toate direcţiile. Acum, când am aproape zece ani şi am terminat clasa a patra, oalele mele rareori sunt nereuşite.

Mătuşa Nia priveşte cum rulez bucăţile de lut şi le transform în biluţe.

— Faci cadouri pentru zilele de naştere şi anul acesta?

— Sper să fie pe placul tuturor.

Anul trecut, de ziua mea de naştere, am crezut că trenurile îşi schimbaseră ruta spre India sau că poştaşul se îmbolnăvise de ciumă bubonică sau dizenterie, asta până când mătuşa Elsie mi-a trimis o scrisoare în care îmi zicea că se gândea la mine de fiecare dată când boarea se juca printre clopoţeii de cristal, făcându-i să cânte. Bunica mi-a trimis o felicitare cu clovn cu un dolar în ea. Acestea au fost toate veştile pe care le-am primit din vest şi a fost aproape suficient.

— Ce îţi doreşti de ziua ta de naştere?

— Poftim?

— Un cadou? Ce să-ţi luăm Mary şi cu mine ca să-ţi

2 Cântec pentru copii (n.tr.)

placă?

— Tu ce-ai primit când ai împlinit zece ani?

— Bunica îmi făcea o rochie nouă pentru fiecare zi de naştere. În anul în care am împlinit zece ani, şi-a rupt mâna, aşa că bunicul m-a dus în Sydney ca să-mi cumpere o rochie. Ne-am întors acasă cu un set de dălţi de tâmplarie.

— Asta mi-ar plăcea şi mie.

— Ai suficient curaj să întrebi lemnul ce formă vrea să ia?

— Îmi plac oamenii din lemn. Mă înveţi cum să-i fac?

— Mai întâi, îi vom face lui Sadie o rochie pentru petrecerea ta.

Aleg o bucată albastru-movulie cu margarete albe din cufărul cu materiale. Mătuşa Mary seamănă cu o prinţesă africană cu acele prinse de-a lungul şoldurilor ei în timp ce potriveşte tiparul.

— Bunica ta m-a învăţat să cos.

Eu tai cu grijă toate bucăţile de hârtie.

— Cum de n-a învăţat-o şi pe mama?

— A învăţat-o. Pe toate ne-a învăţat să gătim, să coasem şi să cântăm.

— Mama poate cânta?

— Ea şi cu Elsie cântau în duet. Mereu câştigau la concursuri.

Nia îmi arată cum să potrivesc bucăţile, apoi se apleacă precum o trestie peste maşina veche de cusut Singer. Îmi îndrumă mâna în timp ce maşina de cusut scoate acorduri muzicale de cha-cha-cha.

— Opreşti când ajungi la capătul materialului, ridici piedica asta şi coşi înapoi. Ari?

— Mama cânta?

Sadie poartă rochia cea nouă la o petrecere dansantă organizată la Peştele zburător. Jake se mişcă aproape la fel de bine ca şi Huey, deşi mă tot calcă pe picioare până când luna ne trimite pe toţi acasă. În drum spre ieşire, mă sărută pe obraz.

— Cea mai tare zi de naştere, Ari. Vino mâine la

barcă dacă vrei.

— Pot fi secundul?

— Întotdeauna.

Mătuşa Nia încuie uşa, apoi se întinde în mijlocul pardoselii galbene.

— Sunt prea bătrână pentru asta.

Eu mă întind lângă ea.

— Singurul lucru pentru care eşti prea bătrână este prostia.

Mary se întinde în partea cealaltă.

— Niciuna dintre noi nu este prea bătrână pentru asta.

— Mătuşa Dolores a spus că vă lipseşte amândurora energia.

— Ce-a spus?

— Că nu aveţi energie, dar eu cred că aveţi foarte multă.

Mătuşa Nia îşi opreşte râsul în gât până când acesta izbucneşte asemenea unui grup de maimuţe vesele. Mary râde ca şi când cineva ar gâdila-o. Se şterge la ochi cu mâneca.

— Of, Doamne.

Chicotele îşi găsesc sălaşul în grinzile vechi şi uzate ale acoperişului.

— Cum de-ai botezat locul acesta Peştele zburător?

Nia îşi întoarce faţa luminată de lună.

— Ai văzut vreodată un peşte înotând pe cer? Am vrut să trăim acolo unde se întâmplă lucruri imposibile. După război, am transformat locul acesta în atelier cu mâinile noastre.

— Aţi fost în război?

— Am patrulat de-a lungul coastelor. Asta-i o poveste pentru o altă seară.

Firele de iarbă tremură, iar imnul intonat de ocean pare bântuit în timp ce ne ducem înspre casă. Mătuşa Nia împrăştie pumni întregi de boabe de porumb.

— Te iubim, Ari Appleton.

— La asta ne pricepem. Mătuşa Mary se opreşte în

loc ca să admire noaptea. Dacă lucrurile se vor schimba o vreme, să nu te temi. Ea ştie unde ţi-e locul.

— Cine? Zeiţa mamelor?

— Da. Mătuşii îi scapă un scâncet. Va picta frumos iarba în noaptea asta.

— Mă trimiteţi înapoi?

— Niciodată. Dar uneori, oricât de mult ne-am împotrivi, nu putem ţine piept furtunii.

ŞASE

Jake este mereu înconjurat de copiii adoptivi ai soţilor Butters care vor să-i asculte poveştile născocite. El zăreşte o arătare portocaliu-roşiatică printre stânci.

— Îţi va plăcea asta, Ari. Este o meduză „coamă de leu”.

Eu întind mâna să pipăi. El îmi înlătură mâna, destul de repede.

— Stai, frumuseţea ei ascunde o înţepătură urâtă. O ajută să iasă din locul în care a rămas blocată şi să ajungă în mare. Stai pe lângă mine şi-am să-ţi arăt ce poţi atinge.

Picături din apa mării i se adună în păr, iar Jasper se duce să cerceteze micile nestemate.

— Ai văzut vreodată un căluţ-de-mare, Jake?

— În aceste ape, sunt aproape o raritate, ca şi leul-vultur. Dar ai putea zări unul dacă ai sânge de căluţ-de-mare în tine. El mă ajută să mă ridic în picioare. Să mergem să vedem ce putem prinde pentru doamna Butters.

Nu mi-am făcut niciodată griji că mătuşile îşi vor îndeplini comisioanele şi vor uita să vină după mine, lucru care se întâmpla cu regularitate atunci când eram Hariet cu un „r”. Călătoriile la Halifax pentru provizii mă lasă în grija soţilor Butters, la care dorm peste noapte alături de cea mai bună prietenă a mea. Cântecele lui Huey şi ale lui Jake, care răzbat până în odaia de sus, îmi fac inima să tresară de bucurie – în cea mai mare parte a timpului. Îmi vâr capul prin gaura din tavan.

— Jake Tupper, nu mai cânta *Farewell to Nova Scoţia*. Trupul acesta obosit nu mai suportă fără să plângă

în hohote.

El ridică privirea, îşi lipeşte obrazul de vioară şi îi cere să cânte *Tura Lura Lura* doar pentru mine.

— Spuneţi-vă rugăciunile acum! strigă doamna casei.

Sadie mă strânge tare de mână.

— N-o spune, Ari. Nu şi partea cu „dacă mor înainte să mă trezesc”. Îmi dă fiori şi nu voi mai putea închide un ochi. Spune rugăciuni ca mine:

Când în visare voi cădea Locuri frumoase voi vedea înainte de trezire de voi dansa Jake un peşte îmi va da.

Doar cei care-i ascultă pe zei înţeleg „Jake mă va *săruta*”. Sadie nu ar râde niciodată, însă casa asta are prea multe urechi. Ea îşi aşază capul cu grijă pe umărul meu.

— Spune o rugăciune specială pentru mine.

— Să… stai să mă gândesc…

Sadie va călări… pe…

Aripă de vultur şi coamă de val Dacă va cânta până la ivitul zorilor Un frumos răsărit vedea-vom.

— Cred că eşti cea mai deşteaptă poetă pe care a lăsat-o vreodată Dumnezeu. Sper că nu vor veni să te ia cum s-a mai întâmplat. Doamna casei zice că este un păcat de moarte felul în care te-au smuls de lângă Mary.

— Ce?

Acum sunt zăpăcită de-a binelea. *Sper ca supa să n-ajungă pe aşternuturi*.

— Am auzit-o pe doamna Butters spunându-i lui Lizzy Harmer că tatăl tău a spus că poţi rămâne aici, dar a venit mama ta şi te-a luat de-aici. Hei, am făcut rime.

ŞAPTE

Cutia de lemn plină cu dălţi se ascunde speriată sub perna mea. Citesc cuvintele de pe panglică. „Pentru Ari, copila mea, pe care am s-o învăţ lucruri pe care le ştiu, iar ea are să mă înveţe la rândul ei. Nia”.

Îmi ascund capul sub plapumă. *Jasper*, *ne trimit înapoi*.

Ascunde-ne.

Aerul îmi răceşte pielea, iar mirosul persistent de iarbă arsă se amestecă cu aerul sărat. Cămaşa mea de

noapte adună stropii de rouă în timp ce mă plimb prin iarba de august. În casa de vacanţă, lumina focului străluceşte slab; siluetele mătuşilor se contopesc devenind una în spatele ecranului. Sughiţurile mătuşii răzbat în noaptea strălucitoare.

— Nu mai pot trece din nou prin asta. Voi… voi… voi muri fără ea.

— Ştiu, iubito. Ştiu. Mătuşa Nia încearcă s-o liniştească. Vom trece peste asta. Vom trece peste asta, cumva.

Jasper tremură când eu mă retrag. Mă ascund tremurând după baniţele cu mere, care sunt aşezate la umbra, şi aştept să se facă întuneric.

Un elan băgăcios mă scoate din visare să mă ducă la cină.

— Hai să te încălzeşti.

— Mătuşă? Unde-i mătuşa Mary?

— Doarme în casa de vacanţă. Nia mă instalează confortabil pe canapea. Văd că ţi-ai găsit dălţile.

— Nu-mi place să primesc cadouri noaptea.

— De ce?

— Cu o seară înainte să… plece, tata a pus câte o medalie pe perna fiecăreia. Jennah le-a aruncat pe toate în sobă. Au ars cu toatele.

— Asta ţii în sticluţa pe care ai adus-o cu tine?

Eu dau din cap cu fruntea lipită de genunchi.

— Jasper mi-a spus să fac asta.

— Ce căluţ-de-mare deştept! Ştii, cenuşa face ca hortensia mea să înflorească.

— Am mai locuit aici?

— Ai locuit aici în primul tău an, până când mama ta s-a pus pe picioare. Apoi alte câteva luni frumoase când aveai doi ani.

— Mama chiar are probleme cu picioarele, nu-i aşa? Voi pleca, nu-i aşa?

— S-a mutat la Toronto, aproape de bunica ta, şi te vrea acasă.

— Eu vreau să rămân la voi.

— Peştele zburător va fi întotdeauna casa ta. Chiar şi atunci când vom fi despărţite o vreme.

Când rostesc cuvântul „Nu”, acesta sună ca o sirenă de ceaţă.

— Mama mea a murit când eu eram mică. Tata lucra la calea ferată, aşa că m-a adus aici, în casa aceasta, ca să locuiesc cu bunicii mei. Priveşte. Nia ridică capacul unui cufăr, lăsând să se vadă o grămadă de panglici. El mi-a trimis comori prin scrisori. Anii pe care i-am trăit aici au fost frumoşi. Când am împlinit doisprezece ani, deoarece şcoala de aici avea doar şase clase, am fost nevoită să mă duc să locuiesc la nişte rude. Mătuşa Pru era ca un scai, iar unchiul Gene căuta mereu ceva pe sub rochia mea.

— Mătuşă Nia?

— Nu mi-a plăcut acolo, dar am ştiut mereu că acest loc este casa mea şi că mă voi întoarce aici. Dormi acum, iar mâine vom începe prima lecţie de sculptură şi îţi voi povesti cum fiecare loc întunecat în care am trăit mi-a oferit comori.

— Pot dormi cu tine?

— Voi sta lângă patul tău până când te vor găsi visele.

Mătuşa Elsie şi Jory vin să mă ia. Aşa cum Peştele zburător m-a şlefuit şi m-a făcut să strălucesc, tot aşa şi Jory a fost cizelată de mătuşa Dolores. Ea împarte patul cu mine, iar Cork şi Wabi nu mai au loc în el.

Eu ascult vocile şoptite care răzbat din bucătărie.

— Sunt de acord că aşa ar fi mai bine, dar nu depinde de mine. Theresa a făcut o criză de nervi când a înţeles unde se află Hariet.

Nia pufneşte.

— I-a luat douăzeci şi două de luni să se obosească să afle?

— Voi găsi o cale prin care să ţineţi legătura, spune mătuşa Elsie.

Fornăielile lui Mary mă fac să mă strecor din pat şi să mă ghemuiesc în braţele ei.

— Totul va fi bine, iubito.

Nia mă apucă de umeri.

— Ţine minte, Ari, te aşteaptă o vânătoare de comori. Şi-acum, du-te şi adu-ţi cenuşa.

Mă întorc cu sticluţa şi, sub clarul de lună, plantăm un tei.

— Împrăştie cenuşa în jurul copacului şi ud-o ca să pătrundă în pământ. Rădăcinile o vor absorbi, iar aceasta va deveni parte din copac. Mătuşa Nia îşi scutură mâinile de pământ. Şi-acum, vino să vezi ce-am făcut pentru tine.

Mi-au făcut un cufăr de comori pentru vânătoare, iar pe el este sculptat un leu-vultur care zboară spre lună.

— Este făcut dintr-un lemn de la Peştele zburător şi te va însoţi mereu. Ochii lui Mary sunt plini de lacrimi. Vom veghea mereu asupra ta. Îţi promit.

Jory mă urmează în timp ce îmi iau rămas-bun. Jake scoate capul de sub Buickul stricat al lui Huey.

— Te pregăteşti de aventură, hm?

Îi dau o carte.

— Asta este pentru tine.

— Lumea noastră, nu, Ari? Strânge în braţe *Marea ce ne înconjoară*. Cu siguranţă îmi va fi dor de tine.

— Serios?

— Eşti cel mai bun secund pe care l-am avut vreodată.

Mâinile lui unse cu ulei mă fac să simt ritmurile viorii în picioare până când el se uită peste umărul meu, la Jory. Părul ei de culoarea untului i se topeşte pe umeri. La paisprezece ani, are un piept spectaculos. Este frumoasă ca o felină. Pe lângă ea, eu sunt un gerbil cu blana zbârlită.

Păşesc în casă cu paşi greoi pentru acel rămas-bun înspăimântător. Când ies, Jory îşi scoate capul de sub capota Buickului chicotind şi bătând din gene.

— Pa, Jake! Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Pa, Ari! El îmi zâmbeşte cu tristeţe. Să-mi scrii, Ari. Bine?

El devine tot mai mare pe măsură ce distanţa se măreşte.

— E drăguţ. Păcat că miroase a peşte.

— N-ar fi trebuit să te apropii atât de tare de el. Are bube mici, foarte contagioase.

— Pun pariu că doar pe-aslea le are mici. Ai văzut ce picioare mari are?

Cât ai bate din palme, prăjitura cu lămâie cu care m-a servit doamna Butters îmi ajunge în gât şi aterizează pe drum.

OPT

Scotocesc prin buzunar după o batistă şi scot un bileţel. „Găseşte comoara, Ari, şi adu-o acasă”.

— Văd că eşti o mare plângăcioasă.

— Taci, Ari. Mătuşa Elsie îmi dă o batistă. Dacă am sentimente profunde nu înseamnă că sunt plângăcioasă.

Îmi iau lucrul de mână şi mă legăn în ritmul trenului.

— Mary te-a învăţat să croşetezi?

— Nu. Doamnele din „Clubul de croşetat şi rugăciune de miercuri”. Nu există o povară a sufletului pe care nişte mâini ocupate să nu o poată face mai uşoară.

— Vorbeşti ca o bătrână, dar îmi place fularul. Fă-mi şi mie unul: portocaliu cu mov şi cu roşu.

— Dumnezeule, Ari, e o combinaţie îngrozitoare.

— Nu-i adevărat, mătuşă, ar trebui să vezi cum soarele îşi revarsă aceste culori pe suprafaţa oceanului.

Gândul că Jinxie îşi va ridica urechile pe jumătate şi va da din coadă de bucurie îmi alină dorul – puţin. Mă apropii de casa doamnei MacLaren şi bat la uşă. Ea îşi şterge mâinile de şorţ.

— Hariet, cât ai mai crescut! Jillianne s-a dus la magazin. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Abia aştept ca Jinxie să mă lingă şi să sară întruna. Eu fluier.

— Aici, fetiţo.

— Oh, Hariet, nu ţi-a spus nimeni?

— Ce?

— Ăăă… Jinx s-a îndrăgostit de un câine frumos de la fermă şi s-a mutat la ţară.

Cine ar crede că doamna Iris MacLaren, preşedinta Ligii Femeilor Catolice, este o mincinoasă neruşinată?

Alergatul pe ciment nu este nici pe departe la fel de plăcut ca şi zborul peste pământul roşu, iar casa mătuşii Dolores nu are muchiile frumoase de cedru ale Peştelui zburător. Scaunul incomod şi draperiile aurii îmi ascund hohotele de plâns. Mătuşile intră în salon. Nu vreau să trag cu urechea; dar aud tot.

— Să n-o strici. Se va întoarce de unde-a venit.

— O iau eu, zice Jory. Seamănă cu penele de păun.

Vorbesc despre una dintre cele mai frumoase oale ale mătuşii Mary. În ziua în care a scos-o din cuptor, ea a clătinat din cap şi-a zis: „Nu ştiu cum am reuşit asta”.

— Dolores, ne-a trimis-o cadou, zise Elsie.

— Nu vreau nimic de la ea în casa asta.

— Of, încetează cu asta. Este sora ta şi nu ţi-a făcut nimic.

— Ştiu eu cine e ea.

— Ea şi Nia sunt doar partenere de afaceri.

— Sigur. Jory, unde-aţi dormit?

— Ştiu doar că eu m-am pricopsit cu „Scări” şi cu câinii ăia împuţiţi.

Draperiile se unduiesc când se deschide uşa.

— Unde-i Hariet?

Jillianne este ca o adiere de primăvară, aşa cum o ştiu eu.

— Am crezut că e cu tine. Aproape că simt asprimea din vocea mătuşii Dolores. Copila asta ne dă numai bătăi de cap, seamănă prea mult cu taică-său.

Se duc cu toatele în bucătărie, iar eu mă furişez afară ca să o jelesc pe Jinxie sub părul cu frunze ruginii.

Descopăr un bileţel în pijamale. „Ari: o mică comoară de la Emerson: *Ceea ce se află în spatele tău şi ceea ce se află în faţa ta pălesc în comparaţie cu ceea ce se află în tine*. *Mătuşile M & N*”.

Şoaptele din bucătărie înlocuiesc cântecul de leagăn al oceanului. Canapeaua este învelită în plastic şi orice mişcare, oricât de mică, seamănă cu sunetul scos de un schif care se freacă de docuri. Când sună telefonul, mă rog la Iisus să fie mătuşile M & N care vor să-mi ureze noapte

bună. Mătuşa Dolores pare a fi extrem de iritată.

— S-a mutat în Toronto. Nu, nu vă dau numărul ei de telefon. Nu vrea s-o vadă.

— Cine-a fost? întreabă mătuşa Elsie.

— Cei de la St. Mary. Se pare că mama lui Vincent a ieşit. Vrea să le vadă pe fete.

— Poate-ar trebui s-o laşi pe Theresa să hotărască.

— N-are rost să agităm spiritele. Cu cât familia asta va dispărea mai repede de pe suprafaţa pământului, cu atât mai bine.

— Taci, Dolores. Pereţii au urechi.

De-a lungul anilor, am auzit mii de şoapte rostite după multe păhărele. „Pun rămăşag că ea e singura rămasă din familia Appleton. Uită-te la ei, apoi uită-te la ea”.

Ştiu drumul spre St. Mary. Mama ajungea acolo adesea când făcea crize de isterie, aşadar am călătorit singură cu autobuzul până acolo. Pe drum, mi-o aminteam pe bunica, blândă ca un mieluşel. Era genul de bunică ce te lăsa să mănânci îngheţată la cornet, asta până când îşi făcea apariţia bunicul. Cu toţii îl evitam când dădea pe gât sticla. Cu excepţia lui June, care se strâmba dezgustată şi îi spunea care era părerea ei despre el, că era un netrebnic. Atunci, bunicul se ambala ca un spirit rău şi ţipa: „Şterge-ţi expresia aia de pe faţă!”. Odată, a trântit-o de pe scaun. Ea s-a făcut roşie ca racul la faţă, însă nu şi-a schimbat expresia.

Bunica pare mai bătrână cu o sută de ani şi mai scundă cu optzeci. Asistenta medicală ridică partea de la căpătâi a patului.

— Doamnă Appleton, a venit nepoata dumneavoastră.

— Hariet?

Bunica gâfâie mai tare decât doamna Butters după ce dansează.

— Bună, bunico! Nu te simţi prea bine, hm?

— Se mişcă greu, dar e cu mintea limpede. Vorbeşte cu ea.

Se luminează la faţă când încep să-i povestesc.

— ...şi Huey are o barcă. Odată, o cocoaşă a ieşit din apă şi ne-a izbit cu atâta putere, încât m-am udat până la piele.

— Semeni leit cu Vincent. N-a făcut acele lucruri groaznice despre care vorbeşte lumea, nu-i aşa?

Privirea ei devine pierdută când se aşterne o ceaţă rece, iar faţa ei se strânge ca o scrisoare începută, dar aruncată cât colo din cauza greşelilor.

O bat uşor pe mâna înţepată de ace.

— Uneori îl aud cântând. Ştiu că e el, pentru că nimeni nu ştie să inventeze cântece cum o face el.

— Cheam-o pe asistentă.

— Sunt aici, doamnă Appleton.

Degetele bunicii îi caută urechea. Ea îi şopteşte ceva, iar asistenta pleacă.

— Ar fi bine să plec şi eu, bunico. O să-mi simtă lipsa.

— Aşteaptă.

Asistenta revine cu un plic mic.

— Bunica ta vrea să-ţi dea asta.

Lasă să-mi cadă în palmă un inel cu diamante şi smaralde.

Bunica începe să vorbească.

— A fost inelul stră-străbunicii tale. Întotdeauna m-am întrebat cum să vă împart bijuteriile.

— Îmi voi aminti de tine ori de câte ori va străluci. Când o sărut pe obraz, mi se pare că miroase ca Hoover când se rostogoleşte pe o mortăciune. Am plantat un tei lângă ocean pentru tata. Când mă voi întoarce acasă, voi planta un copac şi pentru tine. Ce preferi?

— O trestie.

— Unde-ai fost?

— Să cumpăr lână pentru fularul lui Jory.

— Nu poţi pleca aşa, de capul tău.

— Ia mai taci, Dolores, când n-a umblat Ari Appleton singură prin viaţă?

Zâmbesc la auzul noului meu nume rostit cu voce tare în Montreal. Mătuşa Elsie se uită cu atenţie la geanta mea.

— Ai dreptate, Ari. Culorile astea vor fi amuzante împreună.

— Jennah mai e aici?

— Ea şi Roland vor veni la cină.

— Cine-i Roland?

Jory ridică ochii din cartea cu benzi desenate.

— Neisprăvitu de bărbat-su.

— Jennah e măritată?

— A rămas cu burta la gură şi şi-a pus pirostriile în cap.

Mă retrag într-un colţ, cu perna de la Peştele zburător. Jinx a plecat, iar Jennah are pirostrii în cap. Nu voi mai îmbrăca rochiţa promisă pe care o poartă de obicei fetiţa cu florile şi nici nu voi mai purta pe cap cununiţa cu trandafiri.

Jennah a dispărut undeva sub obrajii bucălaţi, burta mare şi gleznele umflate. Roland se aşază în fotoliu şi zice:

— Iisuse, Jen! Ai fumat tot pachetul? Ţine-ţi labele murdare departe de buzunarele mele.

— Am un pachet în geantă.

— Du-te după ele. Şi adu-ne mie şi unchiului Gordo câte o bere dacă tot eşti în picioare.

Jennah pare obosită. împing perniţa de îngenuncheat până la scaun, pentru picioarele ei umflate.

— Mă duc eu.

— Mulţumesc, scumpo. Adu-mi şi mie una.

Jennah se joacă cumărgelele de lut din jurul gâtului şi-mi face cu ochiul.

— Pot să-l salut? Ea dă din cap, iar eu îi şoptesc burticii rotunde: Salut, copilaşule. Eu sunt Ari. Ai un căluţ-de-mare cu tine acolo, înăuntru?

Unchiul Gord mă lipeşte de canapea, trăgându-mă de betelie.

— Stai în faţa televizorului, toanto.

Roland se scarpină la boaşe şi râde ca prostul în timp ce Jory îl tot bate la cap să-i dea un dolar. El ţine bancnota într-o mână, iar cu cealaltă o loveşte peste fund.

— Adu-mi o bere pentru el.

Îmi duc farfuria în bucătărie şi iau prosopul.

— Mulţumesc, mătuşă Dolores.

— Era treaba ta să speli vasele acasă la Mary?

— Era treaba tuturor. Până şi câinii le trăgeau o limbă.

— Aveai camera ta?

— O împărţeam cu câinii.

— Dormeai cu ei atunci când îţi era teamă?

— Nu prea mi-a fost teamă acolo.

— Mary şi Nia…

Mătuşa Elsie spune cu o voce piţigăiată:

— Dolores, ţi-am spus s-o laşi baltă.

În est am învăţat câteva lucruri despre pescuit.

— Eram precum cei trei urşi: mătuşii Nia îi plăcea patul tare, mătuşii Mary îi plăcea patul moale. Patul meu era exact cum trebuia.

NOUA

Privesc cu atenţie ceafa unchiului Marvin şi pe a mătuşii Elsie în timp ce el ne duce cu maşina la tren. Emană atâta căldură, ca o pereche de şosete călduroase. Mătuşa Dolores şi unchiul Gord sunt ca o pereche de şosete de sport, urât mirositoare. Mă întreb dacă s-au potrivit de la început ori s-au dat unul după celălalt. Mary şi Nia sunt ca nişte izmene călduroase de iarnă, făcute de mână, iar mama este cutia cu şosete ciudate, aşezată pe uscătorul de haine. Ea şi cu tata formau o pereche amestecată şi nepotrivită. Mătuşa Elsie se uită peste umăr.

— Eşti bine, Ari?

— Jennah nu şi-a găsit şoseta potrivită, nu-i aşa?

— Ce-ai spus, scumpo?

— Nimic.

Urc scările din metal şi mă afund în fotoliul de catifea.

Peisajul de septembrie admirat dintr-un tren care se îndreaptă spre Toronto nu este la fel de frumos ca acela de octombrie, când o iei spre est. Mătuşa Elsie mă strânge de genunchi.

— Vrei nişte suc?

Le vreau pe mătuşile mele, pe căţeii mei, şcoala mea şi pe Jake.

— Ce s-a întâmplat cu Jinx?

Jillianne îşi găseşte cuvintele.

— L-a muşcat pe Toby, iar mătuşa Iris a spus că nu poate ţine un animal periculos în preajma băieţilor.

Jinxie semăna mai mult cu un covoraş blănos decât cu un câine.

Jory îşi întinde pe buze mâzgă roz.

— Toby e un drac împieliţat. Sigur i-a vârât bietei căţele furculiţa în ochi.

— Taci. Mătuşa Elsie îi pune în mână lui Jory gume de mestecat ca să-şi umple gura cu ele. Unchiul Gord a dus-o la o fermă frumoasă.

— Corect, la „Ferma pentru câini morţi şi îngropaţi”.

— Jory Appleton, ajunge! Unde-ai găsit bluza asta? E prea mică.

— Am şterpelit-o din geanta lui Scări. E radioactivă.

— Cum e?

— E confecţionată din batic, spun eu, înghiţindu-mi lacrimile.

Mătuşa Elsie o trage la loc pe Jory pentru a zecea oară.

— Stai jos şi nu te mişca până mă ocup de masa de prânz.

— Şi dacă trebuie să mă uşurez?

Mătuşa Elsie nu ţipă niciodată, însă cuvintele ei „stai jos” sunt ca o palmă usturătoare peste faţă.

Jory îşi trânteşte picioarele între Jillianne şi mine.

— Locui ăsta-i o adevărată mină de aur. Chelu’ ăla bătrân mi-a dat doi parai ca să îmi pipăie sânul şi am şterpelit de prin buzunare cel puţin douăzeci de ţigări.

— Mătuşa Nia zice că ţigările sunt dăunătoare.

— Mătuşa Nia zice că ţigările sunt dăunătoare.

Jory crede că dacă mă imită este amuzantă, însă vocea ei seamănă cu ţipătul unui delfin.

Mătuşa Elsie ne aduce sandvişuri cu ton şi cutii mici cu lapte.

— Ştiaţi că un ton poate ajunge până la o lungime de trei metri şi poate cântări sute de kilograme? Jake mi-a spus asta.

— Şi-atunci cum îl îndeasă în conservele alea mici? O fi vreun tont şi el. Jory mă loveşte cu piciorul în fluierul piciorului. Hei, boşorogul ăla care stă lângă uşă îţi dă cinci parai dacă-l laşi să-ţi mângâie păsărică.

— Jory Appleton! Sper că noul tău tată o să-ţi bage minţile-n cap.

Eu ies repede afară, însă stomacul îmi ajunge în gât înainte să ajung la toaletă. În timp ce privesc mizeria de pe coridor, nişte pantofi negri şi lucioşi îşi fac apariţia.

— Îmi cer scuze, voi curăţa.

Morsa William, în costumul lui cu nasturi de alamă, o îngroapă în rumeguş.

— Nu-ţi face griji, domnişorică. Se întâmplă mereu.

— Ei mă iau de lângă oceanul meu.

William se lasă pe vine şi îmi ridică bărbia.

— Orice nestemată strălucitoare rezistă unei lovituri puternice. Te aşteptă numai bine. Bătrânul William vede asta. Du-te şi spală-ţi feţişoara.

Mătuşa bate la uşă.

— Hariet, ieşi. Aşteaptă lumea.

Mă duc cu paşi hotărâţi spre locul meu, îi smulg lui Jory perna de sub cap şi îmi îngrop faţa în ea.

— Mama ta a vrut să-ţi spună cu gura ei. Am auzit că e un bărbat tare cumsecade.

Jory mă loveşte cu ceva pe umăr.

— Are un magazin. Vei fi bogată.

ZECE

În fiecare an, de Ziua Recunoştinţei, fetele Appleton pozau frumos pe treptele casei bunicii. June bombănea mereu: „Nu se compară nimic cu o minciună Appleton servită la desert” fasper şi cu mine privim cu atenţie fotografiile înrămate, înşirate de-a lungul peretelui. În primele apare doar Jennah. Apoi Jennah ţinând-o în braţe pe June. Apoi Jacquie şezând pe genunchii lui Jennah, iar June lângă ea. Doi ani mai târziu, este adăugată Jory. Peste

alţi doi ani, Jillianne. Apoi, în 1953, apar şi eu în fotografii, arătând ca un mic trol la capătul unui şir de zâne cu părul bălai. Fotografia din 1961 lipseşte, însă cea din 1962 atârnă acolo – fără mine în ea. Eu pipăi cu degetele treapta goală. *Nu că mi-aşti dorit să vin, dar n-a observat nimeni că lipseşte un membru al familiei, Jasper*?

În 1963, de Ziua Recunoştinţei, mama se căsătoreşte cu Len Zajac. Oare ce vede ea privind fotografiile cu fetele ei înşirate de-a lungul scărilor cu această ocazie? Jennah este atât de umflată, încât doamna Butters ar obliga-o să stea în pat, să bea ceai din plante şi să nu se streseze. Părul lui June a dispărut, ucis de negru, ca să se potrivească cu machiajul negru de la ochi. Jacquie este îngropată în tone de chipsuri şi biscuiţi Oreo; faţa îi este „ciuruită” de parcă toate lacrimile din lume i-ar fi găurit tenul alb. Jory este ascunsă sub buzele roşii şi machiajul verde. Jillianne ar putea fi pe Marte sau în Florida, oriunde, dar nu pe Bulevardul Leyton nr. 36. Iar eu? Eu am o anumită strălucire.

Mama râde când urmăreşte serialul *I Love Lucy*. Se agită din cauza lui Jillianne. Când îi spun: „Citesc cărţi de clasa a şaptea şi desenez ca un copil înzestrat”, ea se uită la pata de cafea de pe covorul bunicii. „Ai moştenit talentul de la tatăl tău”. Când o întreb dacă mă pot întoarce la şcoala mea din Pleasant Cove, se uită peste umărul meu. „O fată sensibilă ca tine nu-şi are locul acolo”.

Len Zajac cumpără casa de pe Bulevardul Leyton nr. 47 pentru noua lui soţie. El vopseşte cărămida galbenă cu cel mai puternic albastru pe care l-a lăsat vreodată Dumnezeu. Jory îşi alege camera cea mai mare, cu tăcuta Jillianne. June îşi găseşte o ascunzătoare în cămara cu murături de la subsol. Eu mă cuibăresc într-un colţ din camera lui Jacquie. Ea este mai dezordonată decât o furtună pe mare; fiecare colţ al camerei este ticsit cu cărţi, pungi de prăjituri, ambalaje de batoane şi grămezi de haine.

Aspectul cel mai traumatizant al situaţiei în care mă aflu este acela că patul meu este lângă cel al noilor

însurăţei, iar camerele sunt despărţite doar de un perete subţire. Uneori, când dormeam acasă la Sadie, îi auzeam pe Huey şi pe soţia lui şoptindu-şi dulce: „Vino aici şi unge-mi instalaţia”. Ţipetele lor semănau cu cele ale balenelor. Acum, aud tăblia patului lovindu-se de perete înainte ca Len să geamă de trei ori. Apoi mama se furişează la duş şi rămâne acolo până când apa caldă devine rece.

Dintre toţi locuitorii casei, Len mă stresează cel mai puţin. Mă ajută să mă acomodez mai uşor în acest loc nou. Azi, când tânguielile, la fel de zgomotoase ca mugetul oceanului, au răsunat peste tot în jurul meu, el a fost singurul care a spus: „Asta nu-i pentru urechile unui copil”. M-a dus la lac şi mi-a spus că preşedintele ţării învecinate a murit. Mi-a dat un steag de hârtie cu stele pe care să-l aşez pe valurile liniştite. Mi-a spus că îl chema John Fitzgerald Kennedy, JFK, şi nu trebuia decât să îl onorăm cu prezenţa: cu prietenie şi respect. Jasper crede că Len ar fi un preşedinte bun.

La un moment dat, ar fi putut spera că va fi chipeş dacă nu ar fi crescut atât de înalt încât să fie nevoit să-şi aplece umerii pentru a-şi feri capul de pragul de sus al uşilor. Indiferent cât de mult ar mânca, nu pune strop de carne pe coatele-i umflate ca o minge de golf. Cămăşile cu mâneci lungi ar ajuta, însă el poartă mereu dintr-acelea flauşate, cu mâneci scurte, şi pantaloni negri care lucesc puţin. Zâmbeşte mult, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi, puţin cam lungi şi strâmbi. Ori de câte ori rulează serialul *Bonanza*, mama oftează: „Nu-i aşa că Micuţul Joe are un zâmbet perfect?”

În fiecare săptămână, bunica îmi dă o scrisoare de la mătuşile M & N. Pregăteşte ceaiul în timp ce eu i-o citesc.

— Vin în vizită după Crăciun!

— Să nu-i sufli o vorbă mamei tale.

— De ce n-o place mama pe mătuşa Mary?

— Crede că Mary este de vină pentru toate necazurile ei. Chiar şi pentru diavolul din tatăl tău. Bunica pune pe cântar ingredientele pentru biscuiţi. Mama ta avea cincisprezece ani când l-a cunoscut pe tatăl tău. El

avea aproape încă o dată vârsta ei, însă era frumos ca Iisus şi putea scoate aur din piatră. Bunica pudrează blatul cu făină şi întinde aluatul în timp ce eu curăţ cartofi. Erau îndrăgostiţi până-n vârful urechilor unul de celălalt, asta până când el a dat cu ochii de Mary. I-a fost de-ajuns o singură privire şi Vincent n-a mai văzut pe nimeni. Mama ta era ca o prinţesă cu părul de aur, iar Mary Catherine ca o coală maronie de hârtie. Însă Mary nici nu voia să audă de el, lucru care îl înnebunea. Bunica pomeneşte că bunicul Appleton avea probleme cu băutura şi că era violent. Maică-sa l-a cocoloşit exagerat de mult.

— L-a alintat?

— Cocoloşit.

Ca pe un ou, Jasperi

Nu, cred că l-a răsfăţat.

Mda, aşa pare.

— Tatăl tău mergea la biserică de cinci ori pe săptămână şi de două ori duminica, de parcă Dumnezeu ar fi putut repara încurcătura.

— Credeam că Dumnezeu poate rezolva orice.

— În toţi cei şaptezeci şi ceva de ani ai mei, nu L-am văzut o singură dată să vină şi să rezolve ceva. Depinde de noi să facem cum credem de cuviinţă. Bunica îmi întinde un bol cu fasole ca s-o desfac. Când a început războiul, Mary Catherine s-a oferit imediat voluntară. Tatăl tău a mers după ea la centrul de înrolare. S-a întors din război mai ţăcănit decât majoritatea celorlalţi.

— Deci mama o urăşte pe mătuşa Mary pentru că tatii îi plăcea de ea?

— Of, n-ar fi trebuit să-ţi spun. Unele lucruri nu sunt pentru copii.

— Însă ajung să se încarce cu ele oricum, nu-i aşa?

Pielea fleşcăită de pe braţele subţiri ale bunicii se leagănă ca nişte hamace atunci când mă trage aproape de ea.

— A stărui asupra lucrurilor nu face bine nimănui.

Atunci când repara bărci, Huey Butters şlefuia lemnul şi înlocuia părţile putrezite. Obişnuia să spună că

nici măcar o sută de straturi de vopsea nu puteau ascunde ce se afla dedesubt. Mătuşile M & N nu făceau niciodată nazuri atunci când venea vorba despre a înlătura straturile.

— Mătuşile M & N sunt bune, bunico.

— Nu e nevoie să-mi spui mie asta. Toţi perii albi pe care-i am în cap mi i-au scos mama şi tatăl tău. Bunica se grăbeşte cu paşi mărunţi când chiriaşii intră tropăind. Aveţi grijă la bocancii ăia să nu-mi aduceţi noroi pe pardoseala curată.

Ascund scrisoarea în cutia de comori din spatele canapelei bunicii.

Când mă strecor pe lângă ea, bunica se lipeşte de cuier.

— E bine să poţi sta de vorbă cu o femeie, zic eu.

— Poţi pleca acum.

Când traversez strada, aud gălăgie în casa noastră. E ziua în care primim carnetele de note. Vecinul de alături curăţă zăpada de pe aleea din faţa casei lor.

— Bună ziua, domnule Hawthorne. Mă lăsaţi pe mine să fac asta?

— Pentru cinci cenţi?

— Aş prefera să vin în vizită la Sparky.

El îmi dă lopata.

— Vino ori de câte ori vrei să-l vezi pe Spark.

Când privesc în lungul străzii, îl văd pe Len apropiindu-se agale, cu mâinile în buzunar şi fluierând. Arunci când e afară, văd girafa din el când se plimbă şi admiră cerul.

— Bună seara, Ari. Se pare că vom avea un Crăciun cu zăpadă. Cuvintele i se adună în jurul mărului lui Adam. Vocea lui nu este la fel de blândă ca acasă, însă are în ea dulceaţa unei prăjituri. Ciuleşte urechile la sunetele din casă.

— Necazuri?

— E ziua în care primim carnetele de note.

— Tu cum ai terminat semestrul?

— Numai „A”, cu excepţia educaţiei fizice. Nu mă

prea descurc la dansurile populare.

— Vino mâine la magazin şi alege-ţi un cadou.

Uşa se trânteşte şi o văd pe Jory năvălind afară din casă, roşie la faţă. O ia în grabă pe stradă în jos şi ne înjură când o salutăm. Len ia şi el o lopată şi ne vedem de treabă până când nu mai rămâne niciun fulg de zăpadă pe alei, apoi, neavând de ales, intrăm în casă.

Mama se crispează atunci când Len o sărută.

— Ai întârziat. Nu pot să le fac eu pe toate în casa asta.

— Am curăţat aleile de zăpadă, mamă. Pe domnul Hawthorne îl doare genunchiul, aşa că am curăţat-o şi pe a lui. Îţi stă bine cu părul aşa.

În ciuda necazurilor, mama a rămas tot frumoasă, înaltă şi mlădioasă şi bine proporţionată. Părul ei de culoarea coniacului are şuviţe aurii care se unduiesc asemenea valurilor oceanului la asfinţit. Ochii ei sunt mai albaştri decât florile de nu-mă-uita din grădina mătuşilor M & N.

— Fetele au nevoie de un tată. Jory are mai multe absenţe decât prezenţe la şcoală, iar Jacquie nici măcar nu se sinchiseşte.

Len se uită cu atenţie la carnetele de note, apoi urcă scările ca să încerce să îi vorbească lui Jacquie, care s-a îngropat sub pături şi perne.

— Ari, du-te şi trezeşte-o pe June să meargă la muncă.

June însă nu dormea. Citea cărţi triste sau scria poezii sfâşietoare cum ar fi:

Dumnezeu este o veveriţă care-şi îndeasă ghinde de i se umflă obrajiiy şi dă din coada-i stufoasă.

Poruncind din stejarul său impunător.; „în genunchi!”

Eu rămân în picioare…

Lucrează în barurile din cartierul Village, unde poeţii şi muzicienii cântă despre libertate şi dragoste şi politicieni ticăloşi. Trag aer pe nas înainte să bat la uşă. Dacă voi simţi un miros dulce ca al focului de tabără, înseamnă că este mai mult degajată decât ursuză.

— June, vrei să-ţi pregătesc un sandviş înainte să mergi la muncă?

Camera este înecată în ceaţă când ea deschide uşa. Poartă tricoul pe care i l-am făcut eu: e negru cu luni albe şi stele argintii din mărgele.

— Du-te şi stai de şase. Stinge şi aprinde lumina ca să ştiu când pot trece de Gestapo.

June a depus un jurământ de tăcere până când oprimarea femeilor va lua sfârşit. Mama îi spune mereu printre dinţi: „Dacă nu vorbeşti, o să-ţi smulg limba din gură ca să te fac să vorbeşti”.

De asemenea, refuză să mănânce, protestând în privinţa războiului şi a sărăciei. A început să vorbească cu mine în ziua în care i-am dus o farfurie cu prăjituri de la mătuşile M & N, implorând-o:

— June, nu vreau să mori de foame înainte să aduci pacea în lume.

M-a privit cu ochii mijiţi peste carte, astfel încât fardul de pleoape semăna cu două prune care se holbau la mine:

— *Primăvara tăcută*. Şi asta-i tot despre mare? Eu am citit *Minunile mării*.

— Minţi că ai citit-o pe Carson.

— Jake mi-a citit cartea ei.

Fumul dulceag de plantă care plutea în aer în ziua aceea o făcea să pară bine dispusă şi înfometată.

— Nu-s rele deloc.

De atunci, am început să vorbim despre chestii poetice în timp ce confecţionam tricouri pentru Malik, toboşarul, şi Crystal, cântăreaţa ocazională a trupei.

Însă ceea ce iubesc cel mai mult este zâmbetul ei sincer atunci când îi spun:

— Eşti o comoară, June, eşti ca un diamant negru.

UNSPREZECE

Prin 1959» am încercat să sap un tunel până în Cuba de Nord. Am adormit în soarele dogoritor şi m-am trezit acoperită de rouă nopţii. În timp ce fugeam înspre casă, Jasper m-a ajutat să găsesc o explicaţie. *Spune-le că ai fost*

răpită de un cangur care a crezut că eşti puiul lui pierdut. Mă furişez în casa cufundată în tăcere. Tata era lăţit pe canapea ca o pătură încâlcită. Mama stătea ghemuită ca o pisică pe covoraşul din faţa vasului de toaletă. Am acoperit-o cu un prosop şi m-am dus la culcare.

Len este genul de tată care merge în căutarea fiicelor pierdute. El o aduce acasă pe Jory, care tună şi fulgeră, iar mama sfârşeşte prin a ţipa la Len. Peretele de lângă mine este din sticlă, iar eu îl văd pe Len întors cu faţa la perete, iar pe mama, cu faţa la uşă, iar peste ei domneşte răceala. Mă întorc spre Jacquie.

— Vrei să-ţi spun o poveste?

— Am şaptesprezece ani, ce Dumnezeu!

— Cum îl cheamă pe copilaşul tău?

— Nu este al meu. Minutele se scurg prin întuneric, mutând umbrele aruncate de lună de la dulap la piciorul patului lui Jacquie, până când ea spune: Chris… ca să se potrivească şi pentru băiat, şi pentru fată.

Cuvântul rostit se răsuceşte ca un licurici în spaţiul dintre noi, iar eu aud cum Jacquie rosteşte întruna „Chris.

— Este băiat.

Se propteşte într-un cot.

— De unde ştii tu asta?

— Mătuşa Elsie a trimis o fotografie. Avea părul bălai, iar o mână, nu mai mare decât laba lui Jinxie, îi ieşea din păturica albastră. Aştept. Tăcerea pare mai apăsătoare decât întunericul, aşa că mă aventurez mai departe: Doamna Butters şi-a pierdut cei trei copii. De-a lungul vieţii, a avut grijă de zeci de copii adoptivi. Huey zice că nimic nu le-a adus o alinare mai mare. Familia care îl are pe Christopher simte la fel. Tu ai făcut asta pentru ei.

— Avea cinci degeţele?

— Patru degete şi un deget mare.

Len zice:

— Jacquie, vino cu Jillianne şi cu Ari pe malul mării. Unchiul meu, Ignatius, a predat matematica în ţara natală. Până la el, credeam că din rădăcinile pătrate cresc arbuşti ornamentali.

Jacquie oftează gutural şi îşi târăşte picioarele în timp ce ne însoţeşte. Magazinul lui Len este o mare dezamăgire pentru Jory. E genul de loc unde găseşti o duzină de batiste la un dolar, cu chilipiruri şi reduceri, salopete verzi şi bocanci de lucru.

Babcia este o bătrânică ce ne ciupeşte de obraji şi ne îndoapă cu bunătăţi făcute în casă. Unchiul Ignatius are poveşti şi o încredere nestrămutată în munca unui copil de zece ani. Eu stau la casă, marcând cumpărăturile.

— Bună dimineaţa, doamnă. Aveţi nevoie de aţă ca să brodaţi prosoapele acelea? Uitaţi-vă la asta, cea mai frumoasă nuanţă de albastru din câte s-au văzut vreodată. Len zâmbeşte atunci când doamna alege şi aţă galbenă, şi verde. Vă costă doi dolari şi unsprezece cenţi.

— Du-te şi alege-ţi un cadou, Ari.

De fapt, Len vrea să o ajut pe Jillianne care se plimbă de colo colo, oarecum debusolată. Va da peste un tub de pastă de dinţi şi va începe să fredoneze: „Vă întrebaţi unde dispare gălbeneala când vă spălaţi pe dinţi cu Pepsodent?”. Eu nu mă clintesc din loc, deoarece borcane cu mărgele stau aliniate ca nişte bile de gumă sub tejgheaua cu vitrină şi cutii cu acuarele de toate formele şi mărimile. Len le-a cumpărat odată cu cutiile în timpul unei lichidări de stoc. Eu înşir pietre turcoaz şi mov, despărţite de pietre negre.

— Ce faci acolo, *corka*?

Când Len îmi spune „fiică”, parcă mă face să mă gândesc să-i încerc să-i spun „tată”.

— Pictez margarete pe mărgeaua din mijloc.

Suflu ca să se usuce, apoi o aşez pe tejghea ca să pot încasa cumpărăturile pentru mama lui Molly Harper.

— Bună Molly. Pălăria ta este minunată.

Molly este într-o clasă mai mare decât mine şi poartă deja sutien ca să îi ţină sânii de mărimea unui bob de strugure. Mama ei îmi explică în timp ce eu marchez în casă şosete, acadele, un briceag şi un breloc.

— Nişte cumpărături de ultim moment ca să pun în ciorapi.

— Excelentă alegere, doamnă. Vă costă trei dolari şi şaptezeci şi şase de cenţi.

Molly o trage pe maică-sa de haină ca să-i şoptească ceva la ureche.

Doamna Harper întreabă:

— Şiragul acela de mărgele este de vânzare?

— Sunt nişte mărgele unice. Lucrate manual din lemn de import. Preţ de vânzare, doar azi, un dolar.

Ea îmi întinde un dolar ca şi când ar fi fost o nimica toată.

Len rămâne cu gura căscată. După ce ele pleacă, el îmi spune:

— Ari, mai fă şi altele.

Pe măsură ce trec orele, şiragurile se adună pe tejghea. Len mă întreabă:

— Ai mai vândut două?

— S-ar vinde şi mai repede dacă le-am aranja în vitrină. Mătuşa Mary spune că prezentarea face jumătate din vânzare.

— Punte pe treabă.

Len nu se plânge niciodată, însă nu îi este uşor să le hrănească pe toate fetele Appleton, iar afacerea nu mai merge atât de bine de când s-a deschis Shoppers World pe strada Danforth.

La etaj, Jacquie pare mai puţin stresată. Scaunul cu rotile al unchiului Iggy este înghesuit la masă. Eu îi sărut obrazul aspru.

— A, micuţa mea Arishki. Nu ţi-e teamă de-un bărbat fără picioare?

Jacquie i-o taie:

— Fetele Appleton se tem tare de bărbaţii cu trei picioare.

Babcia cotcodăceşte ca o găină veselă şi o îmbrăţişează pe

Jacquie din spate.

— Cum ţi-ai pierdut picioarele, unchiul Iggy?

— În război.

— Mătuşile mele au fost „pitulici”, operatoare

inteligente care au ţinut duşmanul departe de coastele ţării noastre. Eu golesc o cutie veche, sculptată. Babcia, mi-ai putea face o tăbliţă pe care să scrie „Mărgele minunate, lucrate manual, un dolar”?

Len supraveghează vitrina în timp ce Babcia aranjează în valuri o bucată de satin sub o cutie şi aşază şiragurile de mărgele ca şi când ar fi comoara unui pirat.

— Vino, *corka*.

Fulgi mari de zăpadă cad ca nişte paraşute pe lângă felinare. Şoseaua se întinde liniştită în faţa noastră, iar eu îmi scot mănuşile ca să îl ţin de mână pe Len în drum spre casă.

Luni, sora mai mare a lui Molly Harper vine la Pennyworths şi cumpără trei şiraguri de mărgele. Până la sfârşitul zilei, se vând toate. Marţi, borcanele cu mărgele stau aliniate pe pervazul casei albastre. Toată lumea înşiră mărgele pe aţă. Jory are înclinaţie spre combinaţii *excentrice*. Ale lui June sunt poetice, iar Jacquie pictează mici modele mai bine decât mine. Te face să crezi că este posibilă o revenire glorioasă a fetelor Appleton.

Mama numără când June îşi îndeasă în geantă câteva înainte să plece la muncă.

— Nu lua ce nu poţi vinde.

Privirea tăcută a lui June e ca o palmă peste faţă. Mama ridică mâna să lovească şi ea. June iese pe uşă înainte să primească palma.

— O să le vândă până dimineaţă, mamă. Cartierul Village e plin de viaţă, iar mărgelele sunt la modă.

Nu spun nimănui că June le vinde cu doi dolari şi vâră în buzunar profitul.

Len este iertat în dormitor pentru că a mers la şcoală şi a aranjat ca Jacquie să dea din nou testul la matematică. Ea a obţinut 70 de puncte. De fapt, 69, dar domnul Mathers i-a dat un punct în plus pentru încurajare. Iar după Crăciun, dacă va scrie un eseu spectaculos despre *De veghe în lanul de secară* şi despre cel de-al Doilea Război Mondial, va trece şi la engleză, şi la istorie.

Ne încălzim cu cidru şi ne îndopăm cu pop-corn,

urmărind serialul de Crăciun *Shoey* când un taxi opreşte lângă casă, iar din el coboară Jennah şi copilaşul Dean. Mama se agită ca una dintre aspirinele efervescente pe care le bea ea.

— Dă băieţelul bunicii.

Îl voi îndrăgi de-a pururi pe Len pentru că a sărit în apă după Jacquie când aceasta a căzut peste bord, în apa rece ca gheaţa a oceanului. El pronunţă „ei bine” cam aşa: „*Vei* bine, Theresa, se pare că avem o casă prea mică. Jacquie şi Ari, le putem oferi camera voastră musafirilor, iar voi să dormiţi la Babcia?”

Jacquie nu mai aşteaptă să fie întrebată de două ori, a şi plecat.

Mama îl prinde de braţ pe Len.

— De ce mi-ai făcut asta? Ştii cât de mult am aşteptat să le am pe toate fetele lângă mine.

— Jacquie ar fi fugit undeva. E mai bine la magazin decât să revină la obiceiurile ei vechi. Las-o să-şi jelească pierderea o vreme, apoi o voi aduce acasă.

Mama răbufneşte:

— Ce-a pierdut de trebuie să jelească?

Jillianne dă sonorul mai tare la televizor. Jory o conduce pe mama la canapea şi îi aduce o sticlă de vin. Jennah se aşază în apropiere, cu copilaşul în braţe.

— Len încearcă doar să ne facă loc. Este timp suficient să petrecem împreună. Uită-te la micuţul acesta. Are tenul tău, nu ţi se pare? Jennah arată cu bărbia spre sticlă. Un pahar şi pentru mine, surioară.

Mama se mai relaxează puţin.

— Unde-i Roland? zice ea.

— Lucrează până în Ajunul Crăciunului. Eu abia am aşteptat ca Dean să vă cunoască.

Len mă bate uşor pe umăr.

— Vino.

Vreau să-i spun lui Len că este o comoară din colecţia mea. Vreau să-i cer iertare pentru povara Appleton. Vreau să-l îmbrăţişez pentru că s-a dus şi-a găsit-o pe Jory. Vreau să-i spun că mă ajută să fac faţă dorului. Însă spun doar:

— Cum ai cunoscut-o pe mama?

— A fost cea mai frumoasă clientă care a păşit vreodată în Pennyworths. A cumpărat o cutie mare de detergent, iar eu am ajutat-o s-o ducă acasă.

— Frumos din partea ta.

DOISPREZECE

Roland îşi face apariţia în Ajunul Crăciunul şi se dezlănţuie iadul până în „Ziua Puşculiţei”. Pare-se că Jennah l-a prins cu o fufa. Când ţipetele se transformă în palme, Len îl apucă pe Roland de ceafa, aduce acasă un pătuţ la mâna a doua şi mută lucrurile lui Jacquie la magazin.

Faptul că dorm pe canapea îmi oferă un loc în faţă la crizele de nervi ale lui Jory. Când se furişează în casă după miezul nopţii, lumina din hol se aprinde.

— Unde-ai fost?

— La rugăciunea de noapte.

— Ai luat bani din geanta mea?

— N-am luat niciun şfanţ din afurisita ta de geantă.

— Jory, te rog nu vorbi aşa cu mama ta.

— Du-te naibii. Nu eşti tatăl meu.

— Du-te în camera ta, acum! ţipă mama.

Jory trânteşte uşile dulapurilor din bucătărie.

Jennah coboară scările cu Dean în braţe. Băieţelul scânceşte.

— Nimeni n-are pic de creier în casa asta?

Eu mă furişez la subsol, în cămara pentru murături goală a lui June. Cimentul igrasios îmi udă fundul, iar uşa îmi ţine frig la spate.} *aspery când vor veni mătuşiie M & N, ne vom întoarce acasă.*

Stau aplecată peste canapea, cu capul între draperii. Mama mă ceartă:

— Hariet, n-ai altceva mai bun de făcut decât să te zgâieşti pe fereastră?

Jory şede îmbufnată în fotoliu.

— Le aşteaptă pe lesbiene.

Taxiul opreşte în faţa casei bunicii, iar eu îmi trag în grabă cizmele în picioare.

Mama se postează în uşă.

— Ce? Cine? Mary?

— Lasă-mă să ies, te rog.

— Du-te în camera ta.

— N-am cameră.

Eu ţâşnesc pe uşă afară, traversez strada şi sar în braţele mătuşilor mele.

Capotul mamei este pe jumătate descheiat, iar papucii de casă absorb fleşcăiala.

— Hariet, întoarce-te acasă – acum!

Mă prinde de ureche şi mi-o răsuceşte în aşa fel încât n-am de ales decât s-o urmez.

— Theresa, o doare.

— Să nu îndrăzneşti să te bagi în viaţa copilului meu!

Domnul Hawthorne priveşte întreaga scenă de pe veranda lui, iar eu, de ruşine, fug în cămara pentru murături. Len mă găseşte acolo după câteva ore.

— *Corka*, nu mai plânge.

— Pot să plec cu mătuşile mele?

— Cum aş putea trăi aici fără tine? El mă încălzeşte pe dinafară aşa cum o face Jasper pe dinăuntru. Voi găsi o soluţie. Promit.

June a lipsit mai multe nopţi la rând, iar cămara pentru murături este cel mai singuratic loc în care am stat vreodată. Cumva, ea ştie, se întoarce acasă şi mă îmbrăţişează din spate, părul ei căzând ca nişte alge peste umărul meu.

— Sunt nişte ticăloşi afurisiţi, nu-i aşa, Ari? Aprinde o ţigară rulată, trage din ea o vreme, apoi mi-o duce la buze. Trage şi tu, te va face să uiţi de griji.

— Mătuşa Nia zice că ţigările nu fac bine.

— Asta nu-i ţigară. Îţi va face bine. Ca spanacul. Eu tuşesc şi scuip. Vocea lui June mă linişteşte ca atunci când m-a învăţat să merg pe bicicletă. Ia-o uşurel. Nu te teme. Sunt într-o barcă, iar vocea ei e liniştitoare ca şi clipocitul apei. Crezi că sunt frumoasă?

— Ca luna pe cerul nopţii.

— Semeni cu tata. Ţi-a tras-o?

— M-a… dus la pescuit.

— Pescuit, corect. De viermi afurisiţi, ai?

— Nu-mi plac viermii.

Aerul se roteşte încet în valuri.

— Mi-a tras-o cu degetul. L-am muşcat tare de ureche. Nu m-a mai atins de-atunci. Ea pufneşte. Ticălos afurisit. Mi se clatină capul când ea sare în picioare şi porneşte radioul. O, ador cântecul ăsta. Ea cântă cu voce tare: „Aici, adânc în visele mele colorate…”

Îmi simt ochii grei şi mi-i deschid după o lungă derivă. Lumina radioului străluceşte în întunericul umed. June stă pe jos, agitându-şi braţul cum am făcut eu când doctorul Herbert mi-a tras sânge.

— June, eşti bolnavă?

— Mi-aş fi dorit să nu-l fi muşcat. Se târăşte până în pat. Să nu ajungi o distrusă ca mine, Ari.

Dimineaţa, mama îl hrăneşte pe Dean cu laptele din sticluţă.

— Mă laşi, te rog, să merg la bunica acasă s-o văd pe mătuşa Mary?

— Au plecat.

Îmi trag cizmele în picioare şi traversez strada. Bunica îmi mângâie părul dezordonat.

— Au plecat. Nu au vrut să creeze probleme. Du-te acasă şi îmbracă-te. Sunt – 10 grade afară.

Mă îndrept spre casă, dar nu ca să mă îmbrac, ci ca să-mi fac bagajele. Mama stă în prag.

— Lasă valiza şi du-te şi te spală. Len are nevoie de tine la magazin pentru reducerile de ianuarie.

— Mă duc în est.

— Nu vezi cât de uşor au plecat? Nu-şi doresc o neisprăvită ca tine.

— Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

— Ar trebui să fii mai acidă de-atât ca să mă las afectată.

Îmi îndes economiile de-o viaţă în buzunar. June şi cu mine ne vom muta în casa noastră. *Nu avem nevoie de ei> Jasper. Dar mai întâi, îi voi spune câteva lui Len pentru că*

şi-a încălcat promisiunea.

Clopoţelul de deasupra uşii magazinului răsună cu putere. Babcia e la casa de marcat.

— Unde-i Len?

Ea ridică ochii spre etaj.

Braţele întinse ale lui Mary sunt primul lucru pe care îl văd.

— O, Ari, mi-a fost dor de tine.

— Am crezut c-ai plecat.

Mătuşa Nia mă cuprinde cu braţele ei mari.

— Nu am vrut să fii prinsă în mijlocul unui război.

— Luaţi-mă acasă.

Len se lasă pe vine.

— Vor ajunge la închisoare dacă te vor lua cu ele. Vor rămâne aici săptămâna aceasta. Vino după şcoală. Eu voi încerca să vorbesc cu mama ta, bine, *corka*?

Len negociază să dorm o săptămână la magazin, spunând că Jacquie nu poate dormi din cauza mea şi că trebuie să fie odihnită când merge la şcoală.

Mătuşile M & N îl ajută pe Len la magazin. Ele ştiu ce se vinde în New York şi în San Francisco şi îl conving pe Len să acapareze piaţa din Toronto. Etajul se transformă într-o fabrică de confecţionat fuste ţărăneşti, tricouri vopsite multicolor, bentiţe şi genţi cu franjuri. Rudele poloneze vin şi pleacă cu mai mult lucru de mână decât am văzut în doi ani la întrunirile „Clubului de croşetat şi rugăciune de miercuri seara”. Departamentul cu mărgele al operaţiunii îşi continuă activitatea la casa albastră. La parter, magazinul este împărţit în două – Aquarius Boutique la dreapta şi Pennyworth’s la stânga. Este singurul magazin din oraş unde poţi cumpăra atât o vestă confecţionată din petice, cât şi hârtie igienică.

Capetele ni se ating atunci când eu şi mătuşile M & N vopsim noua siglă. Vopseaua auto nu străluceşte precum cioburile de sticlă de mare, dar se acceptă. Mătuşa Nia îmi admiră steaua.

— E frumoasă, Ari. Studiezi arta la şcoală?

— Am obţinut 99 de puncte. Domnişoara Glenn mi-a

spus că nu-mi dă 100 de puncte, deoarece creaţia este în continuă dezvoltare.

— Şi ce comori ai dezgropat?

Le-am spus despre vizita mea la Nana Appleton, despre ceaiurile servite împreună cu bunica, despre June cea neagră, însă am omis să le spun despre fumat. Le-am mai spus că bibliotecara de la şcoală a pus o stea pe raft, pe care scrie: „Ari Appleton a citit toate cărţile de pe acest raft şi recomandă *Secretul scărilor ascunse*

— Şi am un câine adoptiv pe care-l cheamă Sparky.

Mătuşa Mary îmi ia pensula din mână.

— Cum te înţelegi cu mama ta?

— E mereu cu nervii încordaţi, iar eu şi Len se pare că o călcăm mereu pe ei.

— Înainte să plecăm spre casă, avem două surprize. Mama ta a fost de acord să te lase să pleci în vacanţă cu mătuşa Elsie vara aceasta.

— Unde?

— Mama ta n-a întrebat, iar Elsie nu i-a spus, dar… ştiai că verişoarele tale n-au fost niciodată pe Coasta de Est? îmi face cu ochiul. Len, suntem pregătite pentru următoarea surpriză.

La început, nu îmi dau seama ce ţine Len în îndoitura cotului. Seamănă cu căciula din blană moale de iepure a Babciei, pe care o foloseşte în zilele geroase, până când un căţeluş îşi ridică ochii somnoroşi şi îmi zâmbeşte.

— Mama n-o să mă lase.

Jacquie îl mângâie.

— Voi avea eu grijă de el aici, în timpul nopţii. Ce nume îi vei da?

— Zodiac.

Pentru că în el se află toată bunătatea din ceruri.

Jennah mă trezeşte cu melodia *AU Shook Up*. Pregăteşte terciul de ovăz în timp ce îmi calcă rochia. Bucătăria străluceşte, iar părul mamei arată ca nişte cozi de căluţi-de-mare prinse cu agrafe.

— Bună dimineaţa, mamă.

Închide ochii când trage din ţigară. Jennah toarnă

whisky în două ceşti de ceai.

— Len a zis că nu este bine să amestece alcoolul cu pastilele.

— Încerc doar să fac lucrurile suportabile, surioară.

Îndepărtez scrumul de la ţigara lui Jennah de pe faţa bebeluşului Dean şi îi sărut căpşorul pufos.

Jennah este descurcăreaţă. S-a dus şi şi-a găsit o slujbă bună de dactilografa la Hydro şi un iubit nou pe care îl cheamă Wilf. Are burtă şi chelie în vârful capului, dar şi un Chevy Biscayne încăpător şi îi spune lui Jennah „prinţesă” iar la muncă oamenii i se adresează cu „Domnule Ferguson”.

Îl duc pe Dean la bunica înainte de şcoală. Bunica îşi înăbuşe un oftat prelung până când pleacă Jennah.

— Imaginează-ţi doi dolari pe zi ca să ai grijă de mieluşelul ăsta. Ar fi bine să nu-şi desfacă picioarele şi cu ăsta. Ştii cum se spune, că trebuie să cumperi toată vaca.

— Cum?

Jory iese împleticindu-se din salonul bunicii, cu ochii înceţoşaţi.

— Suntem în anii ’60, bunicuţo. N-o să rămână cu burta la gură până n-o să găsească un bou mai bun.

— Spală-te şi du-te la şcoală sau caută-ţi ceva de lucru, altfel nu mai petreci o noapte în casa asta.

O bancnotă de douăzeci de dolari aterizează pe masă.

— Mi-am găsit de lucru.

— Unde?

— Nu dau laptele pe gratis.

Mă duc acasă să-mi iau cărţile şi o văd pe June vomând pe ienupăr înainte să intre în casă şi să coboare la subsol. Mama scotoceşte după aspirină în fundul dulapului din bucătărie.

— Să-i iei tema pentru acasă de la şcoală pentru Jillianne. O doare gâtul.

— Len a plecat?

— S-a dus în Buffalo după marfă.

Se pare că Len face călătorii tot mai lungi ca să găsească marfa pe care obişnuia să o ia din oraş. îi duc

nişte sirop Pepte lui June.

— Eşti bine?

Dă pe gât jumătate de sticlă şi se întoarce pe-o parte cu un „cui” mic aprins în mână. I-l iau, o acopăr cu o pătură şi o scap pe Ari Appleton de griji înainte să sting lumina.

În zilele de duminică, mama se agită pentru că Wilf Ferguson vine să ia cina cu noi. Nu contează că el are de două ori vârsta lui Jennah, pentru că e de trei ori mai bun decât Roland. Când buna lui mamă a murit, i-a lăsat o casă şi o poliţă de asigurare. Un diamant mare străluceşte pe degetul lui Jennah şi o mică umflătură i-ar putea creşte pe sub rochie. Mama se uită pe fereastră.

— Hariet, du-te şi spune-i lui Jory că o aşteptăm.

— Ai grijă să stingă lumina, îmi reaminteşte bunica.

Intru în casă pe uşa de la bucătărie, care e mereu deschisă. Gemetele mă fac să privesc pe sub bolta care dă înspre canapeaua din salon. Sânii lui Jory lucesc asemenea ceştilor din cel mai fin porţelan al doamnei Butters, iar flăcăului nu pare să-i pese că îi va strivi cu mâna lui mare. Lumina se revarsă ca mierea prin fereastră pe umărul ei. În timp ce el îi soarbe dulceaţa, eu ies cu spatele din casă şi rămân între contorul de apă şi bujorii îmbobociţi înainte să înconjur casă, spre uşa de la intrare. Fata care îmi deschide într-un final uşa după bătăile mele insistente are un păr blond care îi cade ca o cascadă peste tricoul roşu şi mai are o dâră roz sub buză.

— Jory, masa este gata. Nu uita să stingi lumina.

Fetele Appleton sunt lăstarii unei transformări spectaculoase şi arătăm minunat în rochiile noi pregătite pentru nunta verişoarei Zara. Mama îşi verifică în oglindă părul coafat.

— O, eşti mai frumoasă decât mireasa, îi spun eu, însă cred, de fapt, că Jacquie este cea mai încântătoare în rochia ei de culoarea safirului, în formă de pară, dar arătând precum cel mai apetisant fruct din lume.

Rochia mea, roz-închis, foşneşte ca vântul printre plopi atunci când dansez. Nu ştiam că polcile poloneze şi

ţopăiala sunt înrudite sau că oasele lui Len se pot lungi într-atât încât să cuprindă toate acordurile muzicale în ele. În afară de Len, următorul cel mai bun partener de dans este unchiul Iggy. Poţi face lucruri interesante dacă ai un partener în scaun cu rotile, care ştie cum să se învârtească.

Len se apropie de Jacquie, trăgând după el un băiat aproape la fel de înalt ca el.

— El este fiul vărului meu. Tot încearcă să-şi facă destul curaj ca să te invite la dans.

Jacquie zâmbeşte şi toţi ceilalţi pretendenţi rămân cu buzele umflate.

Eu mă mulţumesc cu vărul Alphonse. Nu e el cine ştie ce mare dansator, însă este mândru că l-am făcut să se desprindă de peretele de care stătea lipit. I-aş fi acordat lui Len fiecare dans, însă el alunecă pe ringul de dans cu mama, în costumul lui frumos, iar mama se mişcă asemenea unei dansatoare profesioniste. Unchiul Petros încearcă să îi întrerupă, însă Len se îndepărtează cu ea în paşi rapizi de dans, iar mama râde zgomotos, oferindu-mi cea mai frumoasă comoară pe care am descoperit-o până acum.

Pe măsură ce întorc filele din calendar, mai 1964, ’65, ’66, mă întreb dacă mama are vreo amintire legată de momentul în care mi-a dat naştere. Nu vede când împlinesc unsprezece, doisprezece, treisprezece ani… nu mă vede deloc. Călătoresc în cele mai întunecate colţuri ale minţii mele, cartea mea fiind acum plină de comori şi găsesc doar una de la ea. Oferită întâmplător, ce-i drept, dar tot comoară e.

În cea mai mare parte a timpului, chiriaşii bunicii sunt o pacoste, cu excepţia domnului Fountain, un colecţionar de monede şi timbre vechi. Cumpără şi vinde lucruri, păstrându-le pentru el pe cele preferate. Nişte sticle colorate stau înşirate pe pervazul ferestrei casei lui. Ochii îi sunt la fel de verzi ca sticla de parfum pe care mi-a oferit-o în dar când am împlinit doisprezece ani.

În fiecare luni o ajutam pe bunica să schimbe

paturile. Şi dacă ar fi o mie de zile de spălat rufe, el tot ar mai avea să ne povestească o aventură a lui. În ziua în care m-a întrebat: „Ştii de ce nu cumpăr nimic în ziua de luni?”, eu vâram o pernă în faţa de pernă.

— De ce?

— Pentru că atunci nu aş vedea o raritate ca „Double Eagle”[3].

Când aveam doisprezece ani, sânii mei nu erau mai mari decât dolarii de argint, însă el avea grijă de ei aşa cum avea grijă de comorile pe care le ţinea în cutii. Lăsa să îi scape un „te iubesc” înainte să-şi desfacă fermoarul pantalonilor şi să-şi scoată chestia aia umflată.

Jasper mă atenţiona întotdeauna să strâng aşternuturile murdare şi să îi răspund bunicii când mă striga să i le duc ori decât ori el îşi scotea mădularul.

Într-o vineri, am terminat şcoala mai repede, iar bunica era plecată să joace bridge. Voiam să-l văd fără să fie alte persoane în jur. Îmi imaginam că vorbea cu duhurile şi făcea măşti din *papier mâche*. Când am început să urc scările în vârful picioarelor, am auzit răzbătând din camera lui nişte sunete asemănătoare cu grohăiturile unui porc mistreţ. Picioarele mamei erau încolăcite în jurul lui ca nişte şerpi albi. Pe fund, el avea două coşuri roşii, din care puroiul stătea să ţâşnească şi, cel mai probabil, eu eram singura persoană de pe pământ care ştia că le avea.

Acum, schimb aşternuturile în zilele de sâmbătă.

Când se termină şcoala, Len mă urcă în tren cu un soi de durere în suflet că mă vede plecând. Mama va crede că merg la mătuşa Elsie, asta dacă va observa că am plecat.

Primirea de la Peştele zburător este un safir pe lângă mărgeluţele şi perlele înşirate de-a lungul unui an întreg. Mătuşile M & N şi cu mine ne plimbăm pe malul mării. Am pornit atât de devreme, încât soarele e doar o promisiune îndepărtată. Strângem comori, apoi urcăm pe panta stâncoasă, întorcându-ne la Peştele zburător, unde ne aşteaptă o nouă zi. Cu ajutorul lor, învăţ cum să modelez

3 Monedă de aur din Statele Unite care valorează 20 de dolari (n.tr.)

lutul şi lemnul; şi lumea, bănuiesc.

În cea de-a treisprezecea vară a vieţii mele, Jake observă valurile de sub cămaşa mea şi părul lung şi cârlionţat care îmi ajunge până la fund. Uneori, în timpul plimbărilor noastre pe malul mării, mă ajută să cobor de pe vreo stâncă, ţinându-mi mâna într-a lui mai mult decât este nevoie, dar mai puţin decât mi-aş dori. Ne punem întrebări până când găsim un loc unde să ne aşezăm, ne citim din cărţi unul celuilalt.

— Fiecare specie este înrudită cu celelalte şi toate au legătură cu pământul. Ridică ochii din *Marea ce ne înconjoară*, se uită în zare, peste apele Atlanticului, apoi la faţa mea bronzată. Nu mă simt legat de tine, cât mă simt liber alături de tine.

— Eu mă simt mai degrabă văzută.

— Ce vrei să spui?

— Totul este atât de mare aici, cerul, oceanul nostru, aceste stânci aşezate unele peste altele ca să se potrivească în peisaj, însă eu nu mă simt niciodată invizibilă, mai ales când sunt cu tine. Nu mă simt ca acasă, înghesuită pe lângă mama. Mai degrabă ar observa că i s-a ciobit oja de pe o unghie decât pe mine. Îmi aşez capul pe umărul lui; obrazul lui pluteşte deasupra părului meu. Tu m-ai văzut dintotdeauna. Iar eu te-am văzut în toate transformările tale.

— Crezi că sunt schimbător?

— Eşti ceaţa de pe mare şi stânca dură, muzică şi tăcere, războinic blând, bucurie tristă, o poveste scrisă în apă, imposibil de citit, dar uşor de cunoscut.

— Cuvintele tale ar putea face algele aduse de apă la mal să creadă că sunt un delfin.

— Eu nu sunt schimbătoare, spun doar lucrurilor pe nume.

Priveşte înspre nord-est, înspre Stâncă.

— Ai aflat ceva despre mama ta? îl întreb eu.

— Nu. Nia a dat de urma unui unchi. Se pare că ultima oară a fost văzută îndreptându-se spre un loc numit Pensacola, în camioneta unui individ.

— Dar surorile tale?

— Au plecat cu ea. Sare în picioare ca o surpriză pe arcuri dintr-o cutie. Hai să vedem papagalii de mare.

Verile se sfârşesc întotdeauna cu o petrecere la Peştele zburător şi cu Jake cântând la vioară, acordurile muzicale împrăştiindu-se din fiecare muşchi al trupului său de şaptesprezece ani, bine lucrat datorită muncii grele. El este în centrul atenţiei:

— Am să cânt un cântec pentru cea mai drăguţă fată care a venit pe malul mării.

Părul ud de transpiraţie îi ascunde ochii, dar nu şi roşeaţa din obraji atunci când înalţă spre grinzi acordurile unui vals lent.

Zăbovim în prag când trebuie să ne luăm rămas-bun. Două degete ale lui le ating pe ale mele, îmi îndepărtează cu blândeţe părul de pe faţă, îmi dă un sărut, nu pe obraz, ci pe buze.

După petrecere, stau întinsă pe pardoseală, alături de mătuşile mele M & N. Nu le spun că fetele Appleton au luat-o pe căi greşite sau că mama dispare cu zilele şi se întoarce lipsită de vlagă. Le spun că în eseul meu am scris că ele sunt eroinele mele. Le spun că mă simt în siguranţă cu Len. Le spun că în ziua în care voi împlini şaisprezece ani mă voi întoarce acasă, iar ele îmi spun că îmi vor pregăti camera. Mătuşa Elsie călătoreşte cu mine din Montreal la Toronto ca să o viziteze pe bunica.

— Te-ai distrat?

— Verile acestea înseamnă foarte mult pentru mine.

— Vei avea parte de ele atât timp cât voi putea aranja lucrurile.

— Doamna Butters mi-a spus că mătuşile M & N-au vrut să mă păstreze când eram mică. Ce s-a întâmplat?

— Mama ta o dispreţuieşte pe Mary.

— Cum ar putea?

— Aşa e ea. Datorită vârstei, Mary e cu trei paşi în faţa mamei tale. Nu îi convenea că Mary ieşea mereu învingătoare. Bunicul tău şi Mary erau cei mai buni prieteni. Acest lucru a deranjat-o şi mai mult. Theresa

aştepta să primească totul de-a gata fără să facă nimic. Ea nu greşea niciodată. Nu şi-a cerut niciodată iertare nimănui pentru nimic. Şi e încăpăţânată ca un catâr, of, Doamne! Poate că i-am îngăduit prea multe, însă a fost mult mai uşor decât să ne luptăm cu ea. Elsie îşi îndreaptă umerii. Uite cum bat câmpii. Te rog să nu mai spui nimănui despre lucrurile astea. Ce mai fac surorile tale?

— Jennah s-a măritat cu un alt netrebnic.

— Poftim? N-ar trebui să îndure una ca asta.

— Jennah mai mult negociază decât îndură. „Dacă mă loveşti, atunci îmi rămâi dator vândut”. Pare să funcţioneze. Ultima oară i-a adus o maşină roşie, lucioasă. Şi-apoi a rămas iar cu burta la gură. Ar fi bine să fie băiat de data asta ori Wilf îşi va planta iar sămânţa.

— Jennah este prea deşteaptă pentru asta.

— Nu te prea ajută mintea atunci când gândeşti cu inima.

— Şi June?

— Tare-aş vrea să ştiu. N-am mai primit veşti de la ea de mai bine de un an. Însă Jacquie a fost prima din clasă la facultatea de economie şi a cunoscut cel mai blând băiat.

— O, cât mă bucur să aflu că este fericită! Şi Len ce mai face? Lumea se amestecă printre fâşii verzi presărate cu vaci, copaci şi biserici. Ari?

— Ce e mai rău? Să fii tolerat sau urât?

— Nu ştiu.

— Să fii invizibil sau dispreţuit?

Ea ridică din umeri.

— Len este atât de blând şi de cumsecade! Fetele Appleton au mare noroc să-l aibă ca tată vitreg.

— Mama voastră…

— Îşi bate joc de el.

— Tatăl tău a făcut-o să-şi schimbe părerea despre bărbaţi.

— Ne-a distrus pe toate, am moştenit inteligenţa de la el, dar ne-a lăsat sufletele goale.

— Cu excepţia ta.

— Asta doar pentru că el a plecat înainte să-mi

distrugă complet sufletul.

— Nu ne face bine să vorbim despre astfel de lucruri.

— Ba da. De ce crezi că Jacquie nu se îndoapă cu prăjituri mai rapid decât reuşeşte domnul Christie să le coacă? Pentru că Babcia înţelege. Când a fost de vârsta lui Jacquie, a fost violată de soldaţi. A născut un băiat pe care tatăl ei i l-a smuls din braţe. Nu ştie dacă acesta l-a aruncat în râu sau dacă l-a lăsat singur în pădure. Babcia şi Iggy o ajută pe Jacquie să scape de tot rahatul ăsta.

Elsie încearcă să evite subiectul privind pe fereastră.

Eu îi înghiontesc genunchiul.

— Uneori, un copil are nevoie de cineva ca tine care să îl facă să creadă în bine.

— Nu mi-ai spus cum o duc Jory şi cu Jillianne.

— Cred că tata a pus stăpânire pe sufletele lor mai mult decât îşi dau ceilalţi seama.

Jacquie poartă o rochie de mătase de culoarea fildeşului şi un evantai din pene cu perle în păr. Îmi aşază pe cap o cunună de floarea miresei.

— Aşa. Frumoasa mea domnişoară de onoare.

— Ştiu că eşti fericită, dar nu ţi-e teamă?

Jacquie ia în mână un buchet de cale albe.

— Sunt prea plină de speranţă; nu mai e loc de teamă.

Doar Len şi cu mine mergem la primărie ca să le fim martori ei şi lui Franc.

După-masă, ne vom strânge la Chans Garden. Jennah nu poate veni pentru că ieri a dat naştere băieţilor gemeni: Dakota şi Dylan, care s-au alăturat fratelui vitreg Dean şi surorilor, Darcy şi, Dumnezeu s-o ajute, Diamond.

June nici măcar nu ştie că viaţa lui Jacquie a luat o turnură fericită. June a dispărut pur şi simplu, cum se întâmplă în piesele de teatru, atunci când cineva spune „fă-te nevăzut”. Atunci când Jasper întreabă unde este, mi-o imaginez în Paris, scriind poezii pe malul Senei, nu prăbuşită pe vreo străduţă lăturalnică, şi cu un ac înfipt în braţ.

Uneori, cutreier străzile din Yorkville şi o caut pe

June prin cafenele. Îmi vâr în buzunar o bancnotă de zece dolari în caz că o voi zări pe Jory ghemuită pe pragul vreunei uşi. Ea locuieşte împreună cu noua ei „familie” pe unde apucă.

Jory a promis că va fi prezentă la nunta lui Jacquie, dar, de obicei, este atât de drogată, încât nu este prezentă mai multe zile la rând. Ea zice că se distrează de minune, însă atunci când se face frig, ştie că i-am lăsat o cheie în magazie şi o pătură în cămara cu murături.

Jillianne este MBUV: mereu beată în ultima vreme. Mai bine aşa, pentru că cel mai probabil ar face o scenă în timp ce ar gusta din carnea de porc cu sos dulce-acrişor.

Bunica întreabă mereu:

— Unde mi-e geanta? Dolores, ai oprit fierul de călcat?

— Eu sunt Ari, bunico. Am verificat fierul de călcat, iar geanta ţi-e în poală.

Len ridică un pahar de Champanade.

— Jacquie, mama ta şi cu mine suntem mândri că ai devenit o femeie frumoasă. Franc, s-o preţuieşti mereu.

Jasper îşi încolăceşte coada în jurul unei şuviţe din părul lui Jacquie şi cântă: „Iubire adevărată, leagănul iubirii, călcâi-deget, inimi-vindecare”.

Len şi cu mine am botezat scările din spate zona „demerizată” Mai nou, Jillianne este cea care ne face să ne ascundem. Tocmai l-a făcut „polonez nenorocit” când a întrebat-o de ce îi lipsesc bani din portmoneu.

Îi aduc haina.

— Hai să-l luăm pe Zodiac şi să mergem la lac.

— Spune-i mamei tale că plecăm.

— Doarme. Habar n-ai avut în ce te-ai băgat, nu-i aşa?

— Tu şi cu Jacquie faceţi ca totul să merite. Vorbim tot drumul până la marginea apei, apoi ne aşezăm pe o bancă. Ştii unde a fost mama ta azi?

În vreun bar, sau pe vreo bancheta din spate, sau în vreun pat.

— Nu.

Len se apleacă în faţă şi îşi aşază capul în mâini, sprijinindu-şi coatele pe genunchi cu toată greutatea.

— I-am adus masa de prânz, dar nu era acasă. Mi-a zis că a fost la secţia de poliţie ca să vorbească despre Jillianne, care a furat dintr-un magazin, însă am rezolvat eu totul săptămâna trecută.

Eu îmi aşez mâna pe spatele lui, încercând să îl consolez.

— Hai să facem autostopul spre est şi să nu ne oprim până când vom ajunge la Peştele zburător.

— Bunica ta are nevoie de noi.

Îmi întoarce mâna într-a lui, trasând cu degetul cicatricele în formă de semilună lăsate de loviturile de curea pe care mi le-a administrat reverendul Lowry în palmă.

— În vara aceasta, vom merge cu toţii la Expo, apoi puţin mai departe ca să îţi văd oceanul.

Domnul West îmi spune să aştept după ora de engleză. Este un profesor nou, tânăr şi plin de speranţă.

Sâmbătă l-am văzut pe promenada din lemn, îmbrăcat în blugi strâmţi, fundul ieşindu-i în evidenţă asemenea stâncilor rotunjite de apă. A fost cea mai spectaculoasă privelişte pe care o văzusem vreodată, asta până când el s-a întors, iar eu nu am ştiut la ce să mă uit mai întâi, la pieptul lui de sub tricou sau la gropiţele din obraji, atunci când a zâmbit. Şi-a ridicat ochelarii de soare pe frunte.

— Bună, Ari. Locuieşti prin apropiere?

— Nu, vin aici atunci când mi-e dor de ocean.

— Aşa e, eşti din est. Am parcurs pe bicicletă Cabot Trail în urmă cu patru ani, înainte să încep facultatea.

Jasper a făcut calculele. *A terminat liceul la optsprezece ani sau în vest îl termini la şaptesprezece, ca în est*? *Trei ani de facultate*. *Unul la şcoala de profesori*. *Douăzeci şi unu*? *Douăzeci şi doi*? *Nu-i prea bătrân*.

— Probabil că aţi pedalat chiar prin faţa peluzei mele.

Se apleacă şi îl mângâie pe Zodiac.

— Ce câine frumos! Ştie vreun truc?

— Ştie să facă un truc spectaculos.

— Care?

— Îi face pe oameni să se simtă mai bine.

— Îmi voi aduce aminte de asta atunci când voi avea o zi proastă.

Eu mă retrag. Părul îmi este dezordonat ca al hipioţilor, iar tricoul vopsit în culori multicolore îmi scoate în evidenţă sânii mai bine decât pe cei ai lui Jory, care are treisprezece ani şi jumătate.

— Ăăă, am teme de făcut. O să mă certe profesorul dacă mă duc cu ele nefăcute.

Râde zgomotos.

— Ne vedem luni.

Acum mă cheamă la catedră.

— Da, domnule?

Alege eseul meu dintr-un teanc de foi şi mă priveşte drept în ochi.

— Tu l-ai scris?

Eu verific să văd dacă este al meu: „În pantofii unchiului Iggy”.

— Da, spun eu.

— Te-a ajutat cineva să-l scrii?

Nu mă pot hotărî dacă mă simt mândră sau dacă îl urăsc. Citeşte cu voce tare:

— „Este un pantof-fantomă, dar îl văd luând-o la fugă odată cu imaginaţia lui. Este un pantof înaripat, iar trupul lui nu poate ţine pasul cu toate câte sunt de creat. Este un pantof vrăjit care loveşte o fată paralizată, propulsând-o mai departe pe drumul ei. Este un pantof care mărşăluieşte şi pe care războiul nu l-a readus la tăcere şi care îşi găseşte ecoul în inimile pustiite, pompând sângele în ele atunci când nu pot bate singure”.

Mă întorc şi ies din clasă.

— Ari, aşteaptă! Mă ajunge din urmă pe hol. Îmi smucesc braţul. Nu am vrut să te supăr. Te rog să înţelegi, unele dintre aceste concepte nu par a fi de vârsta ta.

— Unii copii trăiesc în lumi adulte. Ar fi trebuit să vă

avertizeze despre noi la şcoala de profesori. Trebuie să merg la lucru.

Zodiac fuge în întâmpinarea domnului West când acesta intră în magazin cu câteva minute înainte de închidere.

— Pixurile roşii sunt pe peretele îndepărtat, *domnule*.

Ridică privirea în timp ce îl mângâie pe Zodiac.

— Speram să mă bucur de trucul pe care îl face câinele tău.

Len vine ca să închidă magazinul.

— Bună seara. Vă pot ajuta cu ceva?

— El este profesorul meu.

— E vreo problemă?

— Nu. Ari este o elevă minunată. Am venit doar să-i cer permisiunea să îi înscriu eseul într-un concurs de literatură.

— Ari ar fi onorată. Vom fi mândri.

— Nici pomeneală. În urmă cu câteva ore, nici măcar n-a crezut că l-am scris eu.

Mă duc să număr banii din casă.

— Nu fi aspră, *corka*. De multe ori, nici mie nu-mi vine să cred ce ai făcut. E vorba despre povestea pantofului?

— Da.

— V-ar plăcea să-l cunoaşteţi pe unchiul Iggy?

— Ăăă… da, mi-ar plăcea.

El urcă agale scările ca să împartă o felie de pâine cu mac împreună cu membri Zajac ai circului meu. Încerc să îl ignor când se apropie de locul unde eu atârn cămăşile. Priveşte cu atenţie una pe care parcă a explodat un tigru.

— Foarte mişto.

Len strânge chitanţele.

— Tot ea le-a făcut şi pe acelea. Alegeţi-vă una dacă doriţi.

— Mă ierţi?

— Presupun că da. Arăt înspre pachetul înfăşurat în folie din mâna lui. Babcia vă trimite acasă cu sărmăluţe?

Când schiţează un zâmbet, i se văd gropiţele din

obraji, iar el începe să recite pe dinafară cuvintele *mele*:

— „N-are importanţă că pantofii lui sunt goi. Valurile argintii ale oceanului îl duc până la masă, iar acolo, el se hrăneşte cu pierderi până când toată lumea se satură”. Ari, e de-a dreptul genial! Dacă te-am descurajat să mai scrii, atunci n-ar trebui să mai predau.

Pleacă, însă imaginaţia mea îl ţine aproape. Deşi nu se mai aud zgomote înfundate din camera alăturată, mâna mea curioasă explorează pe sub aşternuturile cu acadele, iar în capul meu se aprind licurici.

şaptesprezece

I

Mama înghite pastile care îi amorţesc sufletul cu *ceai-de-whisky*. Nu pare să mă urască chiar atât de mult atunci când e înconjurată de marţieni, dar nici nu observă că are rahat de câine pe pantofi.

Len strigă în susul scărilor pentru a cincea oară.

— Jillianne, trezeşte-te!

Singurele dăţi când ajunge la şcoală este atunci când Mike Fudge, „Vânzătorul de dulciuri” are bunătăţi.

— Las-o în pace. A stat trează până târziu, zice mama.

Len se luptă cu mâneca hainei lui. îl ajut să îşi vâre mâna în ea.

— Trebuie să aduc nişte tricouri şi rămăşiţe de piele din Windsor. Dacă mă aştepţi, vom ieşi împreună la plimbare cu Zodiac.

El se strecoară pe uşă afară şi o ia de-a lungul străzii fără să fluiere sau să-şi ridice ochii spre cer.

Eu scotocesc în spatele condimentelor.

— Unde mi-e prânzul?

În fiecare seară, Babcia îmi pregăteşte un regal într-o pungă de hârtie, cele mai delicioase sunt cuvintele pe care unchiul Iggy le scrie pe partea împăturită. Punga zace mototolită pe jos, însă citatul a scăpat în urma raidului nocturn al lui Jillianne. „Adevărata călătorie constă nu în a căuta noi peisaje, ci în a privi cu alţi ochi” – Proust.

Citatele de pe pungă ne-au făcut pe domnişoara

Standish şi pe mine să ne împrietenim oarecum. Ea m-a observat în timpul orei de istorie când am încercat să îi dau o pungă lui Nick Potter.

— Domnişoară Appleton, ridică-te în picioare şi spune-ne şi nouă ce lucruri importante aveţi de împărţit dumneata şi domnul Potter.

Eu citesc:

— „Nu merge pe unde te duce drumul, mergi pe unde nu există drum şi lasă o urmă”.

Ea îmi smulge punga din mână.

— Cine-a scris asta?

— Unchiul meu. Emerson, am vrut să spun, doamnă.

— Şi tu ai crezut că Nicholas avea nevoie de asta?

— De obicei i le dau la prânz, dar a avut antrenament de baschet.

Colegii au scos la unison un „Ooo” prelung, iar Sharon Murdock, prietena lui, a vrut să mă pălmuiască aşa cum o fac fetele.

Domnişoara Standish a pus capăt tachinării, apropiindu-se de prima bancă din primul rând.

— Tom, spune-mi un citat care te inspiră.

Tăcerea s-a aşternut pe rând peste fiecare bancă, până când ea a ajuns în dreptul lui Nick.

— Domnule Potter?

— „Doar cei care riscă să meargă prea departe vor afla cât de departe pot să ajungă”, T.S. Eliot.

Părul negru al lui Nick îi atârna neîngrijit, încadrându-i faţa mereu bronzată. Pe cât e de drăguţ, pe atât e şi de deştept. Dacă nu i-aş fi iubit pe Jake şi pe domnul West, l-aş fi putut iubi şi pe el.

După ore, el aşteaptă lângă gard.

— Hei, Ari!

— Îmi cer scuze pentru neplăceri.

— Nu este tocmai o neplăcere să primeşti bileţele de la cea mai mişto fată din şcoală.

Eu îmi analizez repede situaţia: blugii vârâţi în cizme îmblănite, pe care sunt cusute mărgele, puloverul Babciei cumpărat de la festivalul Ucrainei şi panglici, ca o coadă

de tamburină, în părul împletit care îmi atârnă peste umăr. Mi se pare că aduc mai degrabă cu o ciudată a universului.

— Vrei să petrecem timp împreună?

— Şi Sharon?

— Ne-am despărţit.

— Trebuie să merg la lucru.

— Lucrezi?

— Meşteşugărie şi vânzări.

— Mişto.

— Iar în weekenduri sunt chelneriţă în Village.

— Serios?

— Da, la Riverboat. Am căutat-o de atâtea ori pe sora mea acolo, încât şeful ei m-a pus la treabă.

Îmi zic că nu e nimic rău în a lua în calcul opţiunile pe care le am cât timp sunt în exil, departe de Peştele zburător, şi cât timp îl aştept pe domnul West. Zâmbetul meu îl face să se desprindă de gard. De atunci, în fiecare zi, după şcoală, Nick mă conduce până la magazin. Şi, la începutul fiecărei ore de istorie, domnişoara Standish întinde mâna după punga de hârtie.

Poate că licărul de speranţă pe care profesorii îl au pentru ziua de mâine îi face mai puţin morocănoşi azi. Cu toate acestea, faptul că Nick a devenit aproape iubitul meu i-a făcut pe Sharon şi pe adepţii ei satanişti să pună la cale un sacrificiu uman.

Când mama îşi varsă ceaiul, acest lucru îmi distrage atenţia de la crucificări şi mi-o îndreaptă spre botezul cu alcool de 90 de grade.

— Te simţi bine, mamă?

Ochii ei caută ceva.

— Când a devenit atât de aurit părul tău, Hariet?

— Nu e nici pe departe la fel de frumos ca al tău. O sărut pe obraz. Ea se şterge cu mâneca. S-au terminat şiragurile. Găseşti lângă televizor mărgele dacă ai chef să faci câteva. Mă duc s-o văd pe bunica înainte de şcoală.

Bunica îmi deschide uşa.

— Când ai ajuns aici, Dolores?

Îmi dau seama că e o zi proastă înainte să-mi spună

„Dolores”. Seara îi aleg hainele ca să ştie cum să se îmbrace. Astăzi, s-a îmbrăcat de-a-ndoaselea. Mă întreb cât timp i-a luat să-şi tragă dresul peste rochie. Chiloţii de bumbac şi sutienul alb îi întregesc ţinuta.

— Hai să te îmbrăcăm cum trebuie, bunico.

Mă aşez la locul meu chiar înainte de O, *Canada*. Am înălţat o rugăciune spre Dumnezeu în timp ce goneam înspre şcoală. „Tatăl nostru, care eşti în Ceruri, bunica nu-şi aminteşte cum o cheamă. Vie împărăţia Ta s-o trezească pe mama înainte să-l distrugă pe Len. Dă-mi azi pâinea cea de toate zilele, pentru că soră-mea mi-a furat prânzul. Lasă-mă să cad în ispită în spatele sălilor de clasă şi scapă-mă de fete părăsite ca Sharon. Căci ai mei sunt hormonii, florile şi povestirile. Pentru joi. Amin”.

Domnul West îşi încrucişează braţele la piept când elevii ies pe uşă în şir indian, îndreptându-se spre ora de matematică.

— Ea treia oară când întârzii săptămâna aceasta, Ari.

— Aţi avut vreodată de-a face cu o bunică dezbrăcată, domnule?

— Nu.

— Ei bine, poate că dacă aţi avea de-a face cu aşa ceva, aţi fi mai îngăduitor.

Întreaga structură Appleton este şubredă, în cel mai bun caz. Însă eu mă bucur de unele răgazuri bine-venite: un moment de veselie în est, câteva cvartale la sud, un magazin plin de *Zajaci*[4] şi un domn West care îmi face semn cu capul să plec.

— Mi se pare corect.

Rămasă fără masa de prânz, o iau înspre nord să văd ce face bunica, apoi mă duc acasă să înfulec un sandviş. Mama coboară scările cu primul nasture în a doua gaură, în timp ce eu întind muştarul pe pâine.

— Hariet, nu te aşteptam acasă până la cină.

— Jillianne mi-a mâncat sandvişul, iar bunica s-a comportat ciudat în dimineaţa asta.

Un individ care seamănă cu fratele urât al domnului

4 Iepure de câmp în limba slavonă (n.tr.)

Clean îşi coboară trupul mătăhălos pe scări, fără ca acestea să scârţâie.

— Hariet, el este domnul poliţist Irwin. A venit să îi bage minţile în cap lui Jillianne.

Broboane de sudoare se adună pe un nas borcănat care, odinioară, ar fi putut fi folosit pe post de perniţă de ace. Întind mâna după clanţă în timp ce mă retrag cu spatele spre uşă.

— Hariet?

O iau înspre şcoală, dar Jasper vrea la magazin. Zodiac şi atelierul mă fac să mă simt în siguranţă. Când Jacquie aprinde lumina, stau pe podea, cu spatele rezemat de perete.

— Ari? De ce nu eşti la şcoală?

— Se va duce totul de râpă.

— Mă mir că nu s-a întâmplat până acum. Priveşte lucrurile astfel, atunci când se va duce totul de râpă, fie vei rămâne aici, fie vei ajunge la mătuşile M & N. Voi suna la şcoală şi le voi spune că ai crampe. Unchiul Iggy are nevoie de ajutor să înşire mărgele pe ciucurii genţilor.

— Dar Len, eu…

— Len ştie că nu a fost niciodată a lui. Va fi bine atât timp cât te va avea pe tine.

Când mă ridică de jos, observ că Jacquie este atât solidă, cât *şi* translucidă.

— La fel şi tu.

— Cine-ar fi crezut că tu şi cu mine vom fi vlăstarii buni ai familiei Appleton?!

— Mă tem pentru Jillianne.

— Eu mă tem pentru tine dacă tu crezi că este treaba ta să le salvezi pe careva dintre ele. Ea se duce la fund. Nu va face decât să te tragă după ea.

— Dar şi tu te duceai la fund.

— Aşa e, doar că mie mi-a mai rămas speranţa. Nu cred că ei i-a mai rămas vreuna.

După şcoală, Jacquie îl lasă pe Nick în atelier. El mă priveşte cum înmoi un tricou în vopsea.

— Te simţi mai bine?

Încuviinţez din cap.

— Te-aş putea ajuta cu lecţiile.

— Mă voi ocupa de ele mai târziu. E agitaţia de Crăciun.

— O!

— Eşti îndemânatic?

— Poftim?

— Len îmi dă un dolar şi jumătate pe tricou. Doi, pentru cele mai extravagante. Se vor vinde ca pâinea caldă până la Crăciun, împărţim profitul.

— Duminicile sunt ocupat, dar pot să te ajut de miercuri până sâmbătă. Îmi ţine părul în timp ce eu netezesc un tricou uscat pe presă. Ai grijă să nu ţi-l prinzi.

Ai crede că după ziua pe care am avut-o nu voi fi tentată să sărut un băiat, însă când i-am simţit pieptul lipit de umărul meu, am uitat complet de mama mea uşuratică. Ridic faţa spre el, iar el mă sărută scurt. Mă întorc cu totul, cerând mai mult, fiindcă îmi place senzaţia care se răspândeşte din buze până în stomacul meu.

Mă prinde de degetul mic.

— Sharon dă o petrecere vinerea viitoare. Vrei să mergi?

Jasper mă îndeamnă: *Spune da. Ne plac petrecerile*.

Băieţilor le place să se joace pe sub tricouri mai mult decât să le confecţioneze. Am deja un avans de patru tricouri în faţa lui când doamna Potter trece pe la atelier să vadă unde lucrează Nick. El pare pregătit să azvârle cu colţunaşii Babciei în intrusa maternă.

Din fericire, sânii nu mi se leagănă pe sub maiou aşa cum se întâmplă uneori după ore îndelungate de călcat cămăşi. Arăt ca o fată Amish cu şorţul şi baticul de pe cap.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Potter. Ajutorul lui Nick este o binecuvântare.

La un moment dat, printre săruturi, Nick pomeneşte că părinţii lui sunt foarte religioşi.

I se strânge stomacul când o aude pe doamna Potter spunând:

— Poate vei veni cu noi la biserică duminică.

Mă uit la Len.

— Tată?

— Dacă-ţi vei termina treaba şi temele, copilă.

Ea pleacă, liniştită că fiul ei îi ţine companie lui Ari Ingalls în Micul Magazin din Marele Oraş.

Nick este tăcut în drum spre petrecerea lui Sharon.

— Ascultă, dacă te îngrozeşte gândul că voi veni duminică, voi spune că am varicelă.

— Nu e vorba despre tine. Părinţii mei sunt prea exageraţi.

— Mda, ei bine, tata e momeală pentru peşti în St. Lawrence. Viaţa e o curvă. De fapt, mama e o curvă.

În comparaţie cu o petrecere din est, aceasta seamănă cu o programare la dentist, cu pufuleţi cu brânză şi suc de portocale, muzică lentă, perfectă pentru giugiuleli, şi o fostă iubită care este inteligentă ca un agent Gestapo. Dansul *pe LA Fell* este plăcut până când Sharon zice:

— E rândul tău, Ari. L-am ales pe Randy pentru tine. Ne împinge spre o debara. Aveţi zece minute.

Randy este genul de băiat capabil să jupoaie de vie o pisică, înainte ca ea să ne îmbrâncească înăuntru, mă desprind de el în paşi de dans.

— Nu, mulţumesc.

Lucrurile o iau razna atunci când Randy mă apucă de braţ, iar susţinătorii lui Shanon mă împing înspre debara. Devine evident de ce femeilor le plac bărbaţii înalţi şi nu cei pitici. Nick pune capăt agitaţiei îmbrâncind în stânga şi-n dreapta şi răsucind braţe.

— Ari nu va face nimic dacă nu vrea. El îşi aranjează ţinuta în drum spre ieşire. *Noi* nu trebuie să ne ascundem în debara ca să ne sărutăm.

Îmi aşază pe umeri haina lui, în timp ce eu vărs prostia aia portocalie pe peluza lui Sharon.

— Mi s-a părut mie că te aud aici, jos. Ari, plângi? Jacquie îmi ridică bărbia. Ce-ai luat? Vocea ei răsună, iar părul bălai îi atârnă ca nişte pene rupte. Eu îmi îngrop faţa în genunchi când ea se aşază lângă mine. Ce-ai consumat?

— O porcărie pe care mi-a dat-o Malik.

— Ce?

— Soare galben. Cuvântul trosneşte, iar eu mă las purtată de val. E atât de întuneric.

— Nu începe cu asta, Ari.

— Sunt de partea cealaltă a călătoriei. Îmi pare rău. Mi-aş fi dorit să fiu oriunde altundeva, dar nu aici.

Râsetele îmi ţâşnesc pe nas.

— Ei bine, e un bilet dus-întors, eu ar trebui să ştiu. Aruncă pătura cât acolo şi îmi trage capul în poala ei. Len ştie că eşti aici?

— Ştie că sunt la magazin, nu că zac aici ca o distrusă. Să nu-i spui, te rog.

— Nu va fi nevoie. Va simţi el. Mă mângâie o vreme ca pe o pisică. Cum a fost petrecerea?

— Luni îmi voi recâştiga statutul de ciudată. Au văzut cu toţii cât de mult detest spaţiile închise.

— Mama chiar ne-a stricat pe toate, nu-i aşa?

În copilărie, de multe ori, o odaie încuiată era „Uşa-n”, ce servea drept dădacă. Atunci când surorile erau încuiate cu mine, nu mi se părea chiar atât de rău, însă dispreţuiam momentele când rămâneam doar eu cu Jasper, zile şi nopţi la rând. Făceam în pantaloni până mă goleam, iar gura mi se usca.

— Nu am avut niciodată un cămin, însă mama şi-a găsit întotdeauna un loc. Jacquie îmi şterge lacrimile de pe obraji şi îmi ţine o batistă la nas. Hai la culcare.

Când se ridică anevoie în picioare, cămaşa de noapte îi pluteşte în jurul burţii care îi creşte asemenea ceţii maritime.

— Ori de câte ori mă aflam în odaia încuiată, Jasper desena casa cu surori. June reprezenta pereţii solizi. Jennah, ferestrele. Jory era acoperişul, iar Jillianne, pardoseala. Tu ai fost mereu uşa galbenă. Stăm faţă în faţă. Ştiu că tu ai stat între ei şi noi ori de câte ori ai putut.

Biserica din pădure şi sanctuarele din ocean mi se potrivesc mai bine decât stranele. Când pastorul porunceşte: „Plecaţi capetele şi închideţi ochii” eu îl ridic

pe-al meu şi îmi casc ochii pentru că un şir de nestemate se întinde în întuneric, de la cea mai mare la cea mai mică, şi îmi amintesc cum tata a ales-o pe cea mai strălucitoare ca să o ducă la prânz după biserică.

Domnul Potter se uită în oglinda retrovizoare.

— Ţi-a plăcut liturghia, Ari?

Ne-a întors maţele pe dos, bombăne Jasper.

— Da, a fost foarte frumoasă, mulţumesc, domnule.

— Ce scriai în timpul liturghiei? mă întreabă doamna Potter.

— Muzica de Crăciun m-a inspirat să scriu un poem pentru şcoală.

— O, s-auzim.

— Păi… mai trebuie să lucrez la el.

Nick îmi smulge hârtia din mână şi îşi muşcă buzele în timp ce citeşte.

Noapte nesfântă Doamne.

Dă timpul cu două mii de ani în urmă, Trimite-ţi fiica pe pământ.

Preamăreşte-o ca prinţesă a păcii

Ca lumea să-i simtă meritul în nopţile tăcute, nopţi nesfinte ea se lasă în genunchi în faţa bărbaţilor ce se cred regi şi cred c-a fost trimisă să aducă desfătări.

— Ari este o scriitoare plină de talentat. Îmi şopteşte la ureche. Îmi pare rău în legătură cu petrecerea lui Sharon.

— Am auzit că îi faci concurenţă lui Nick pentru premiul întâi.

— Nici pomeneală, domnule Potter. E mai bun decât mine la matematică şi ştiinţe.

Un câine care seamănă cu un papuc păros cu picioare se apropie de uşă lătrând, aproape înnebunit de mirosul de friptură înăbuşită. Mama lui Nick agaţă hainele şi îşi trage pe ea şorţul.

— Nick, lasă-l pe P.P. în curtea din spate.

Nick se face verde la faţă.

— E prescurtarea pentru Puf de Pudrat.

Ne aşezăm la o masă aranjată frumos. Fiecare

îmbucătură de friptură este însoţită de o întrebare.

— Ai fraţi sau surori, Ari?

— Am cinci surori, doamnă.

— Cinci! mai mari? Mai mici? Cu ce se ocupă?

— Mai mari. Jennah a fost directoare la Hydro, dar a considerat că e mai important să stea acasă cu copiii ei. Ăă, June este scriitoare… şi trăieşte în Paris. Jacquie este femeie de afaceri. Se ocupă de afacerea de familie. Jory este… terapeută. Iar Jillianne studiază… farmacia.

— Cum de numele tău este Ari?

— Este numele mijlociu. Prea mulţi de „J” pot fi derutanţi.

— Care este prenumele tău?

— Ăă… Jewel.

— Ce ţi-ar plăcea să devii după ce vei termina liceul, Jewel?

— Olar, doamnă. Coboară o groază post-nucleară. Nu, nu *Potter1*. Mă refeream la olar dintr-acela care mânuieşte lutul şi cuptorul de ars. Îmi petrec verile învăţând de la un artist de pe Coasta de Est

— Mi se pare un hobby minunat. Nicholas va studia medicina. Iar prietena lui, Sharon, vrea să se facă asistentă medicală.

Perfect, după ce-o să-ţi scoată ochii, o să-ţi pună un plasture peste ei, zice Jasper.

Ssst.

— Asta mă ajută să strâng bani pentru şcoală. Vreau să mă fac… biolog marin. Să mă ocup de balenele care sunt pe cale de dispariţie. Echilibrul ecologic afectează toate creaturile, până la vietăţile microscopice.

Mă las purtată de minciuni până când Nick mă conduce acasă.

— Îmi cer iertare pentru interogatoriu. Ridic din umeri. Este adevărat că tatăl tău s-a înecat încercând să salveze un delfin prins într-un năvod?

— Ceva de genul. Eu mă îndepărtez de casa albastră şi o iau înspre cea a bunicii. Ne vedem mâine.

Descopăr că bunicile care nu îşi pot aminti de ce au

scos lingura din sertar îşi amintesc poveşti pe care nu ar trebui să le spună. Eu îi pun întrebări, înainte să îşi revină. Lucrurile se mai îmbunătăţesc după ce o îmbrac şi pregătesc ceaiul. Invoc o veche amintire în timp ce împăturim hainele.

— Era primăvară când s-a născut Hariet, nu-i aşa? Ai dus-o acasă la Mary, nu-i aşa?

Până acum am aflat că mama bea puţin, iar tata bea mult. Înainte să mă nasc eu, surorile mele au fost date în plasament, iar bunica a urcat-o pe mama în trenul spre Peştele zburător.

— Tot drumul, Theresa a fost îngrijorată şi spunea: „Îi voi naşte lui Vincent un băiat şi vom fi din nou o familie fericită”.

Lolar (n.tr.)

Eu mi-am dat seama după burta ei că urma să nască încă o fată şi nu mă puteam gândi decât la faptul că acel copilaş va fi în siguranţă doar cu Mary.

— Mama trebuie să fi fost dezamăgită.

— Când n-a fost fata asta dezamăgită? A primit în dar o frumuseţe de spiriduş, care cred că nu cântărea mai mult de 3 kg, cât un sac de zahăr. Mary îi pregătea laptele, iar cealaltă înaltă, Nia, o plimba noaptea când plângea. Bunica se întoarce în urmă cu paisprezece ani. Mary Catherine a botezat-o pe micuţă Joy[5]. Aproape că şi-a ieşit din minţi într-o zi când Theresa a scos copilaşul la plimbare. După câteva ore, un bărbat voinic a venit ducând-o în braţe pe Joy. O găsise pe malul mării. Am crezut că Theresa se înecase până când am găsit-o la Legion. Atunci am decis ca Joy să rămână cu Mary

— Cum de eu… ea n-a rămas acolo?

— A rămas o vreme. Când Vincent a venit s-o ia pe Theresa acasă, Mary i-a dat cinci mii de dolari pentru cheltuieli, iar cei doi au plecat fără să provoace neplăceri. După un an au revenit, zicând că Dumnezeu le-a spus că nu trebuie să lase copila să crească în corupţie morală. Bunica îşi sărează ceaiul cu lacrimi. Mary şi Nia o iubeau

5 Bucurie (n.tr.)

atât de mult.

Jasper, vreau să uit toate astea.

Dar; Ari, ne-am aflat numele care începe cu}.

Dacă provoci o Appleton, asta nu duce niciodată la nimic bun. Sharon şi SS (Susţinătorii Sharon) încearcă o ambuscadă. Sharon primeşte un cap în stomac, iar eu îmi curăţ gălbenuşul de ou de pe haină şi i-l îndes în gură. Restul ţipă când îi nimereşte rucsacul meu.

Cred că m-au pârât, deoarece domnişoara Standish îmi spune să rămân după ore. Ea-i spune lui Nick:

— Domnule Potter, închide uşa în urma ta.

Îşi deschide agenda şi scoate la iveală poezia *Nopţi nesfinte*. Ultima oară când am văzut-o, era la domnul West.

— Ari, e totul în regulă acasă?

— Poftim?

— Cu tatăl tău vitreg?

— Da.

— Ari, femeile nu mai trebuie să îndure toate nenorocirile.

— Poate că femeile nu, dar un copil nu are putere de decizie.

— Poate ar trebui să vorbesc cu mama ta.

— Aţi înţeles greşit. Ea este cea care mă supără.

— Ce vrei să spui?

— Pot pleca, vă rog? Voi întârzia la muncă.

— Bine, dar să nu uiţi că poţi vorbi cu mine. Despre orice. Bătăile inimii pot fi ascunse, dar nu şi ceaţa de pe ochi.

Ea aşază poezia mea într-un jurnal din piele, cu cotor aurit, pe care mi-l întinde.

— Un asemenea talent la scris merită o agendă specială. Îţi doresc vacanţă plăcută.

Domnul West l-a încolţit pe Nick lângă uşa de la intrare. Eu ies pe uşa din spate.

Nick mă ajunge din urmă când mai am un cvartal până să ajung la magazin.

— Hei, ce se întâmplă? Ai probleme?

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Standish te-a reţinut înăuntru. West a făcut pe părintele cu mine.

— Ce-a zis?

— Mi-a spus că eşti deosebită şi c-aş face bine să te tratez cu respect.

— Asta ne mai lipsea, alţi părinţi afurisiţi.

În magazie, Nick mă sărută prea apăsat şi îşi vâră mâna pe sub cămaşa mea drept răspuns la cadoul lui: un dragon albastru-argintiu irizat vopsit pe un tricou negru. Brăţara mea nouă cu pandantive zornăie când îi mulţumesc umflăturii din blugii lui.

— Mi-aş dori să poţi veni cu noi în Florida.

Fetele Appleton nu sunt genul care să urce în N-uri şi să călătorească spre sud ca să-şi viziteze bunicii care locuiesc acolo.

— Îmi aduci o scoică ce poartă în ea sunetul mării?

Rafturile din Acvariu se golesc de îndată ce le umplem. Len îl lasă pe domnul West să intre în magazie ca să mă vadă.

— O, pentru Dumnezeu, n-aveţi propria familie pe care s-o deranjaţi?

— Ari, fii politicoasă, mă ceartă Len.

Len se scuză pentru agitaţia din magazin, iar eu continui să împăturesc tricouri.

— Am venit să-ţi cer iertare pentru că i-am arătat poezia ta domnişoarei Standish. Ar fi trebuit să-ţi cer voie. Doar că n-am ştiut ce să mai înţeleg.

Poartă blugi şi geacă de piele, iar eu îl iubesc în continuare mai mult decât pe Nick.

— Nu ştiam că profesorii trebuie să-şi ceară voie.

— Aş spune că avem şi o obligaţie aparte. Tu n-ai scris despre vâsc şi clopoţei, precum ceilalţi douăzeci şi nouă de copii.

— Am fost la biserică. Şi asta mă irită mereu.

El râde ca o persoană obişnuită, însă o tachinează pe Babcia când aceasta aduce cafeaua.

— Speram să mai gust din rulada ta de varză.

Eu scotocesc prin rucsac şi îi întind un cadou învelit

în hârtie maro.

— Ce-i asta?

— Lectura dumneavoastră din *Crăciunul deosebit al lui Papa Panov* m-a înveselit.

Mă chinuisem de mai bine de zece ori înainte să reuşesc să pictez tricoul aşa cum mi l-am imaginat: şopârle roşiatice căţărate pe umerii lui, care apoi coboară şi dispar printre stâncile şi crevasele de sub blugii lui.

Despachetează cadoul cu grijă.

— Uau, e un cadou mult mai frumos decât tarta cu fructe şi apa de colonie. Să nu spui nimănui c-am spus asta. Îmi doresc cu ardoare ca el să-şi dea cămaşa jos şi să probeze tricoul. Mă duc la Winnipeg de Crăciun. Poţi să alegi două pentru surorile mele?

— Câţi ani au?

— Şaisprezece şi optsprezece.

Eu îmi dau jos şorţul, doar pentru că pe tricou se vede ultima mea creaţie.

Mincinoaso, *mincinoaso*.

Taci, *Jasper*.

— Am perfecţionat un fluture. Se vând ca pâinea caldă de cum le fac.

— Ca pâinea caldă?

— Lăsaţi-mă zece minute. Voi presa două şi voi coase mărgelele. Alegeţi nişte curele şi nişte genţi cu franjuri şi veţi fi cel mai de treabă frate din lume.

Ca să îl reţin mai mult, înfăşor fiecare tricou în hârtie de împachetat, pe care o fixez cu un cadou de la mătuşile M & N, un sigiliu uriaş în formă de soare, care conţine cuvintele: „Acvariu Boutique, designer Ari”. Adaug la capete funde de rafie şi mărgele mici în formă de stea. El îmi strecoară în buzunar treizeci de dolari.

— Eşti într-adevăr o tânără uimitoare, Ari. Sper să ai un Crăciun minunat.

Când aveam şase ani, Crăciunul a venit fără ca mama să observe măcar. Tata s-a întors acasă din Calgary, unde lucra. În timp ce gătea ultima cutie de Red River Cereai, ne-a povestit despre un Crăciun în vreme de război. În 23

decembrie 1943, îi văzuse pe cei doi prieteni ai lui explodând în mii de bucăţi. Frigul umed îi intrase în oase şi renunţase să mai culeagă târâtoarele din merinde, le înfuleca aşa, cu gândaci cu tot. În Ajunul Crăciunului, familiile din toată Europa îi primeau pe soldaţi în casele lor. Nu trebuia decât să-şi închidă ochii ca să simtă căldura focului, gustul tocăniţei delicioase şi al prăjiturilor dulci şi să audă colindele cântate în surdină. Se culca pe jos, cu o pernă sub cap şi cu pătura trasă până sub bărbie şi se trezea într-o zi fără de război.

În 1967, de Crăciun, Jillianne primeşte cadou o excursie la Montreal, departe de iubitul ei, care-i face doar probleme, şi aproape de mătuşa Dolores, care o să-i bage minţile în cap. Jory sună din San Francisco şi zice: „Viaţa-i frumoasa1 şi „Să acordăm păcii o şansă”. Apartamentul de deasupra magazinului este scăldat în lumina lumânărilor şi împodobit cu ghirlande de brad şi fursecuri în formă de îngeri cu aripi, pudraţi cu zahăr. Mama zice: „Nu-i aşa că e cel mai frumos brad din câţi există?” Ea străluceşte într-un pulover pe care i l-a cumpărat Len de la Holt Rentrew. Bunica ştie că este Crăciunul şi că eu sunt mezina Appleton. Jennah şi Wilf vin cu copiii cuprinşi de spiritul Crăciunului. Jennah închină un pahar pentru fericire, nu pentru tristeţe. Zodiac se cuibăreşte în spaţiul din spatele picioarelor mele când mă întind pe canapea, iar Jacquie mă înveleşte. În mână ţin o piatră netezită de apele oceanului, în formă de inimă, pe care mi-a trimis-o Jake. Mă doare gâtul, iar Babcia îmi dă să beau zeamă cu lingura.

Cel mai frumos moment este atunci când Len cântă la chitară lângă foc, ca un ţigan. El şi unchiul Iggy cântă genul de cântece care le-ar face pe doamnele cu cercei de aur şi fuste largi să se învârtă sub cerul înstelat. Mamei îi sclipesc ochii, dar nu îşi fereşte braţul atunci când i-l mângâi uşor.

— Este cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

A doua zi de Crăciun, soldatul Appleton se întoarce la război. A doua zi după Anul Nou, mătuşa Dolores o aduce

acasă pe Jillianne, iar viaţa bunicii se transformă într-o bătălie crâncenă.

DOUĂZECI

Mintea bunicii a luat-o complet razna. Ea ştie că lucrurile îi sunt sortate şi aruncate şi că pe pancarta pe care scria „Camere de închiriat” acum scrie „De vânzare”.

Eu cer îndurare. Len se oferă să o aducă în casa albastră, însă mătuşa Dolores zice că Sunny Crest este cel mai potrivit loc.

În timp ce privesc cum bunicii îi este eviscerată viaţa, îmi imaginez că la fel trebuie să se fi simţit şi tata când a văzut măruntaiele prietenilor lui atârnând într-un dud. O vreme, mă las pradă stresului provocat de toate astea. Altminteri cum aş fi putut fi atât de neatentă încât să îmi las cutia cu comori după canapea?

Nick mă însoţeşte acasă după şcoală ca să mă ajute să mut lucrurile mai grele. Când ieşim pe uşă, mama ţine inelul bunicii Appleton între degete.

— De unde? De unde… îl ai?

— Mi l-a dat bunica.

Dosul de palmă pe care mi-l aplică mama nu doare la fel de mult ca prezenţa lui Nick, care poate vedea acum că sunt odrasla unei nebune de legat. Theresa Appleton nu a fost niciodată o mamă foarte violentă. E mai degrabă genul care îţi întoarce spatele, care te priveşte cu dezgust. Nu şi azi.

— Tatăl tău i l-a oferit lui Mary. Mereu a fost Mary.

— Ba nu, m-am dus s-o vizitez pe bunica la spital înainte să moară.

— Cum mi-ai putut face una ca asta?

Ţine în mâini un mănunchi de scrisori. Le aruncă în şemineu.

— Mamă, nu!

Mă loveşte în cap cu vătraiul de metal, ţipând ca o hienă isterică, apoi azvârle în foc scrisorile de la mătuşile M & N în care, timp de trei ani, ele mă asigurau că totul va fi în regulă. Cutia mea cu comori le urmează în flăcările flămânde. Eu mă arunc după ea. Fragmentele de metal mi

se lipesc de mâini, iar părul meu pârlit miroase ca un popândău împuns cu un băţ şi mort de trei zile.

— Ari!

Nick mă trage afară şi-mi vâră mâinile în zăpadă. Picăturile de sânge care mi se scurg din cap înfloresc ca nişte maci pe o pânză nouă. Eu încep să tremur. Vreau să dorm.

Vecinul nostru, domnul Hawthorne îşi face apariţia.

— Du-te după domnul Zajac, îi spune lui Nick. Spune-i că ne întâlnim la spitalul East General.

Are mâini puternice, iar scaunele din maşina lui sunt din piele moale, ca geaca domnului West. Uneori, şi mătuşa Dolores poate fi blândă.

— Lasă-mă să văd, scumpo. Ea îmi întoarce mâinile în timp ce domnul Hawthorne conduce. Te vei face bine.

Mama stă în sala de aşteptare şi citeşte revista *Womans Day* din 1963, iar mătuşa Dolores mă duce în cabinetul medical. Doctorul Paulin îmi coase rana de deasupra sprâncenei.

— Ce s-a întâmplat?

— Făceam curăţenie în casa mamei şi ardeam nişte hârtii vechi. Hariet s-a întors acasă de la şcoală şi a încercat să salveze nişte scrisori vechi pe care nu ştiam că le voia.

— Şi faţa ei?

— S-a lovit de suportul pentru buşteni sau de ceva în toată agitaţia.

— Sau de ceva?

El se uită la mine. Eu ridic din umeri.

— Hmmm… în fine, dacă-ţi vei ţine mâinile ridicate, nu te va durea atât de tare. Puneţi-i gheaţă pe faţă şi aveţi grijă ca bandajele să fie curate şi uscate. Vă dau o reţetă pentru calmante şi antibiotice. Să o duceţi la doctorul de familie peste două zile.

Primesc un tratament regesc, cuibărită în patul Babciei. Până şi Zodiac are voie să urce în pat. Jacquie îşi vâră capul pe uşă.

— Nick e jos. Poate să urce?

— Spune-i că m-am mutat în Bucureşti.

— Ţi-a adus garoafe roşii.

— Spune-i c-am murit şi că poate să le dea drumul odată cu cenuşa mea pe lac.

— Are cutia ta.

Eu îmi ridic trupul de treisprezece ani şi ceva, cu carnea arsă.

— Îmi piepteni părul?

Nick mi-a salvat cutia şi poate că îl iubesc mai mult decât pe domnul West, dar niciodată mai mult decât pe Jake.

— Ari, eşti bine?

Îmi muşc buzele ca să nu mai tremure.

— Le-am păstrat pentru ziua de Sfântul Valentin, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea oceanul în momentul acesta. Deschide cutia cu comori, iar în ea se află două scoici mici, una lângă cealaltă. Mă sărută pe frunte, de parcă aş muri de tuberculoză, îţi voi aduce temele după antrenament. Deschide uşa şi se opreşte. Mama ta e aici. Vrei să rămân?

Salvează-mă. Scoate-mă de-aici.

— Nu.

De ce naiba m-am trezit în camera fără fereastră, de unde nu pot sări? îmi cufund faţa în blana lui Zodiac atunci când vocile se înteţesc.

— Pleacă şi lasă-ne naibii în pace, zice Jacquie.

— Mai las-o câteva zile, Theresa, zice Len.

— Voi suna la poliţie dacă va trebui, zice mama.

În vocea ei se simte acel ton pătrunzător, iar eu nu ştiu dacă are de gând să spargă ceva sau să înghită pastile.

Poliţistul Irwin mă azvârle pe umărul lui şi, în timp ce mă cară, magazinul îmi apare dinaintea ochilor. Mă îndrept spre fotoliul din camera de zi, ridic genunchii la piept şi strâng în braţe o pernă.

Poate că şi mama îşi imaginează acelaşi lucru, având în vedere faptul că stă aproape calmă pe măsuţa de cafea.

— Hariet, te rog să înţelegi, şocul de a descoperi că Mary a ţinut legătura cu tine fără ştirea mea a fost devastator. Întotdeauna mi-a luat ce mi-a aparţinut. Este o

persoană foarte rea. L-a corupt pe tatăl tău.

Eu mă abţin să nu spun „Prostii”.

— Mă cheamă Ari.

Ea se preface că-şi şterge o lacrimă inexistentă.

— Mi se frânge inima când te aud cum vorbeşti. Eu ţi-am dat numele acesta.

— Mi-ai dat doar durere neînţeleasă.

Scâncetul ei fals îmi provoacă greaţă.

— Vreau inelul. Bunica mi l-a dat mie.

— Mary m-a rănit atât de mult, încât mi s-a frânt inima când l-am văzut. L-am aruncat.

Minţi, minţi.

— Mătuşa Mary nu ar putea răni vreodată pe cineva. Singura persoană care te răneşte eşti chiar tu! Eşti o… o… meduză prefăcută.

Nu îmi stă în fire să plâng, însă uneori se dezlănţuie potopul biblic.

Mătuşa Dolores ridică receptorul telefonului care sună de parcă ar fi stăpâna casei.

— Alo? Cine e? Mary? De unde ai numărul ăsta?

— Len, şi tu m-ai păcălit? zice mama.

Jacquie înhaţă receptorul.

— Eu i l-am dat. Nu-mi poţi interzice să vorbesc cu ea. Bună, mătuşă. O porcărie. Nenorocita a făcut o criză de nervi, a pocnit-o pe Ari şi, în timpul încăierării, Ari s-a ales cu arsuri pe mâini.

Mama ridică celălalt receptor din bucătărie.

— Mary Catherine, dacă vei mai lua vreodată legătura cu Hariet, voi trimite poliţia să te aresteze pentru corupere de minori. Fără scrisori, fără telefoane, fără vizite. M-ai înţeles? Dacă voi afla că încerci să mă păcăleşti, o voi trimite undeva unde n-o va găsi nimeni. Trânteşte receptorul, apoi îl ridică din nou, apoi iar îl trânteşte. Len, ai grijă să fie acasă când Dolores şi cu mine ne vom întoarce de la Sunny Crest.

În timp ce coboară scările, mama se plânge că lumea a nedreptăţit-o, apoi iese pe uşă.

Len ia receptorul din mâna lui Jacquie, bombănind

ceva greu de înţeles. Mi-l întinde mie.

— Dar mama a spus că va trimite poliţia s-o aresteze.

— Nu ţi-a interzis să vorbeşti cu Nia, şi-apoi, niciunul dintre noi n-o să-i spunem.

Îmi mânjesc bandajele cu muci.

— Mătuşă?

— Ce face fetiţa noastră?

— Bine.

— Vom veni în vizită în vacanţa de primăvară, însă chiar acum îmi vine să dau buzna şi s-o învăţ minte pe femeia asta.

— Ar face-o Jacquie dacă nu ar avea burta aşa de mare.

— Va veni pe lume un copilaş, gândeşte-te la asta. Îţi voi trimite o carte. O voi trimite la magazin.

— Nu. Mai bine să nu riscăm. Vă iubesc. Pa!

Len îmi pune pe faţă o cârpă răcoroasă.

— Te simţi mai bine, *corka*? Dau afirmativ din cap. Unchiul Iggy te va ajuta cu lecţiile. Nu vreau să rămâi în urmă.

Iggy ştie când să îmi umple capul cu cifre şi când să îmi umple inima cu speranţă. Scrie un bileţel pentru cutia mea goală. „Ceea ce se află în spatele tău şi ceea ce se află în faţa ta pălesc în comparaţie cu ceea ce se află în tine”.

— Asta mi-au scris şi mătuşile M & N pe bileţelul pe care l-au trimis cu mine. L-am găsit în buzunarul pijamalei.

— Vezi ce-ţi aminteşti, *corka*? Vezi ce zace în tine. Eşti deţinătoarea unei comori. Când am venit în ţara asta, am venit fără Katarina mea, fără fiii mei fără picioare, n-aveam un ban în buzunar şi, ca şi tine, nici măcar chiloţi pe sub pantaloni. Însă indiferent ce mi s-a furat din trecut sau ce mi se va fura din viitor, nimeni nu ne va putea lua dragostea ce ne uneşte.

Iggy îmi împărtăşea de multe ori oroarea pe care a simţit-o când a aflat că familia lui fusese dusă în Belzec[6] şi tristeţea că nu le dăduse încă de urmă. Unchii fără picioare şi inimile frânte nu primesc niciodată suficiente

6 Primul lagăr de exterminare nazist (n.tr.)

îmbrăţişări şi, de fiecare dată când i le ofer, mă simt întotdeauna mai bine.

DOUĂZECI ŞI UNU

Domnul West se lasă pe vine lângă banca mea, uluit şi supersimpatic.

— Eşti sigură că poţi sta la şcoală, Ari?

Îmi ascund copcile, care mă fac să semăn cu o suricată mirată, sub bandajul din jurul mâinii.

— Sunt bine.

— Cum se simte bunica ta?

— Minunat, asta dacă iadul ar fi o distracţie.

— Nu-ţi face griji dacă nu vei putea lua notiţe. Nick poate folosi copiatorul ca să le copieze pe ale lui.

În ziua următoare, sunt pe punctul de a ieşi pe uşă când domnişoara Standish mă înhaţă.

— Domnişoară Appleton, intră şi închide uşa.

Eu mă zgâiesc la gresia de culoarea rahatului.

— Voi întârzia la ora de engleză.

— Domnul West va fi îngăduitor cu tine.

— În momentul acesta chiar n-am nevoie de îngăduinţă.

— Am înţeles. Voiam doar să ştii că sunt aici dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor.

Ridic ochii, dar nu şi obrazul distrus.

— Aş putea folosi adresa dumneavoastră ca să primesc scrisori de la cineva?

— Nu se cuvine să transmit scrisori unui elev.

— Atunci bănuiesc că nu mă puteţi ajuta.

— De la cine?

Pun mâna pe uşă ca s-o deschid.

— De ce vă interesează?

— Pentru că trebuie să fie o persoană importantă dacă m-ai rugat acest lucru.

— Sunt mătuşile mele. M-au luat la ele când… după… s-o lăsăm baltă.

— Ari, cum ţi-ai ars mâinile?

— …n-am vrut decât să-mi recuperez scrisorile de la ele.

— Mătuşile tale sunt un ajutor pentru tine?

Încuviinţez din cap şi-mi muşc interiorul obrazului, tare.

— Du-te la poştă şi deschide-ţi o cutie.

— Un copil poate să facă asta?

Domnişoara Standish se duce şi deschide uşa.

— Dacă ai număr de asigurare socială şi îţi permiţi să renunţi la câţiva dolari pe lună.

Pare genul de plan care l-ar putea determina pe domnul West să se gândească să mă invite la teatru. La urma urmei, femeile mature au propriile cutii poştale. Consider că ajung douăzeci de parai ca să acopere cheltuielile şi să-i fac cinste lui Nick cu nişte cartofi prăjiţi. îi întind funcţionarului cecul bancar şi formularul de retragere. Aparatul face zgomot. O fi Nick mai bun decât mine la matematică, dar am şi eu suficiente cunoştinţe încât să ştiu că patru mii şapte sute optzeci de dolari minus douăzeci nu este egal cu fonduri insuficiente.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fie o greşeală. Nu am mai retras niciun ban din vara trecută şi am făcut un depozit de trei sute de dolari imediat după Crăciun.

— Balanţa este de nouă dolari şi şaptesprezece cenţi.

— Este o greşeală, asta dacă n-a căzut cumva bursa şi nu ştiu eu.

— Banii au fost retraşi, domnişoară Appleton.

— Nick, te duci după Len?

Facultate, Expo 67, o excursie în Paris pentru luna iunie trec prin faţa ochilor mei când directorul îmi arată o grămadă de file cec. Un alt funcţionar spune:

— Nu e Hariet Appleton. Ea are părul blond.

Eu privesc cu atenţie semnătura exersată. Cea prin care imitam stilul lui Picasso.

— Pot să văd un act de identitate? Eu îi arăt ceea ce are un copil de treisprezece ani: abonamentul la bibliotecă. Te-ai bătut? Asta este semnătura ta? Tu eşti Hariet Appleton?

Pardoseala îmi fuge de sub picioare. Cum va rezista Jillianne în închisoare? Atunci când nu se comportă ca un

diavol tasmanian, este o căprioară speriată în ceaţa dimineţii. Mă aşez greoi pe bancă, gândindu-mă la cei cinci ani de muncă ce s-au dus pe apa sâmbetei. *Sperc-a meritat*, *Jiiianne*.

Len ajunge cu sufletul la gură.

— Ai probleme, Ari?

— Mari cât Hiroshima.

Domnul poliţist Irwin îi face mamei o favoare. Doi poliţişti o înhaţă pe Jillianne de pe stradă, îi pun cătuşele şi o aduc acasă, speriată de moarte. Eu stau jos, trăgând de coaja care mi s-a format pe podul palmei. Dedesubt, pielea este rozalie, iar eu nu-mi amintesc să fi folosit această culoare pe vreun tricou. Len oftează îndelung.

— Theresa, trebuie să fie acuzată, să fie trasă la răspundere pentru faptele ei.

— Vorbeşti de parc-ar fi vreo criminală.

— Fapta ei nu înseamnă cinci dolari din geanta ta, zece dolari din portmoneul meu. Înseamnă fraudă şi jaf de mii de dolari. A furat de la sora ei fără să aibă mustrări de conştiinţă.

— Hariet nu trebuia să-şi lase carnetul de cecuri la îndemâna lui Julliann. Simt înţepături în mână când desprind o bucată mare de coajă de pe degetul mic. Doar se preface. Nu cred că nu vede că îi ţii partea lui Hariet.

— Va primi îndrumare. Va învăţa să fie disciplinată şi să respecte regulile. Va fi tratată ca un minor şi va primi ajutor suplimentar.

— Pentru asta există familia. Hariet, lui Jillianne îi pare rău. Va munci şi îţi va da banii înapoi. S-a hotărât.

Jillianne nu-şi cere niciodată iertare, nu se uită niciodată la mine. Ea este dulce, are acea dulceaţă a fumului de vară care se ridică din cămara cu murături. Ea este supusă, genul de supunere care rezultă din golirea sticlelor de whisky. Ea este tăcută, genul acela de tăcere enervantă care rezultă în urma unei supradoze media. Şi este neliniştită. Genul acela de nelinişte pe care ţi-o aduce dorul de un băiat care te răneşte rău de tot.

Tony, golanul, nu este dispus să vâre iarbă prin

fereastra celulei fără să-i iasă şi lui ceva. Mama îşi ascunde pastilele şi băutura în cutiile decoraţiunilor de Crăciun. În portmoneul lui Len se află un singur bileţel: „Jillianne, te iubesc. Lasă-mă să te ajut, te rog”. Bunica şi chiriaşii ei nu mai pot fi „mulşi”, iar Ari Appleton e lefteră. Jillianne a dat de fund, iar latrina unde totul a fost îngropat cu grijă dă pe dinafară.

Domnişoara Standish nu ridică privirea.

— Doreşti ceva, Ari?

— Ăăă… mi-aţi spus că dacă voi avea nevoie de ajutor…

Lasă creionul jos, iar eu arunc o privire peste hârtiile ei.

— Am… am o prietenă care are probleme… se droghează şi fură… ea… chestia asta s-a întâmplat… şi…

— Câţi ani are?

— Şaisprezece.

— Este sora ta?

Eu încuviinţez din cap, încercând să-mi înghit şuvoiul de lacrimi.

— Există un centru de tratament pentru femei, Springwood, la nord de Toronto. Dacă fac nişte aranjamente, ai putea-o duce acolo?

— O voi băga într-un geamantan şi-o voi târî până acolo dacă voi fi nevoită.

Jacquie arată de parcă ar fi înghiţit un pepene roşu întreg, dar tot urcă scările legănându-se şi intră în cuşca leului. Len şi cu Franc aşteptă pe hol, pregătiţi s-o înhaţe pe Jillianne dacă va încerca să fugă. Eu mă aşez pe scări, pentru orice eventualitate. Jacquie se foloseşte de înţelepciunea Nici.

— Jillianne, indiferent ce-ai face, indiferent cât de mult ai încerca să te ascunzi, problema există. Tata te-a trădat, a furat de la tine. Nu vreau să te pierd. Vreau ca acest copilaş să o cunoască pe mătuşa Jillianne.

Un scâncet, genul care îţi scapă fără să vrei, răzbate din cameră. Eu îl privesc cu atenţie pe Len de unde stau, pe scări, înălţimea lui se proiectează pe perete, lacrimile i

se adună în ochi, iar eu nu îmi amintesc cum arată la lumina zilei tatăl meu decedat.

— Franc şi cu mine am găsit un loc frumos, unde sunt nişte oameni tare drăguţi cu care poţi să vorbeşti. Te ducem acolo.

Mama iese din dormitorul ei, pufăind ca o locomotivă aflată în viteză.

— Ce faceţi?

— Jillianne are nevoie de ajutor.

— Ştiţi ce sunt locurile alea? Te fac varză în timp ce toţi stau cu mâinile-n sân şi te judecă.

— N-au decât. Pe Jillianne o vor considera o eroină pentru că a supravieţuit.

— M-am săturat să vă tot plângeţi de milă. Fetelor, aţi avut mai mult decât alţii, iar tatăl vostru…

Jillianne profită de acest moment de ezitare, o răstoarnă pe Jacquie într-un munte de haine, ţâşneşte pe lângă Len, sare peste mine şi iese pe uşă afară. Până când am ridicat-o pe Jacquie şi am ajuns pe trotuar, ea s-a făcut nevăzută. Am luat-o în toate direcţiile, căutând-o zile în şir până când Jacquie a intrat în travaliu. Len şi cu mine continuăm să o căutăm, însă Jillianne nu vrea să fie găsită.

DOUĂZECI ŞI DOI

Strada de dincolo de fereastră înverzeşte. O pereche de măcălendri îşi construieşte cuibul la adăpostul becului ars de pe verandă. Mama stă ghemuită pe canapea, chinuindu-se de o jumătate de oră să înşire patru mărgele pe aţă. Mâinile îi tremură ca la un cutremur de cinci grade pe scara Richter. Vocea ei se rostogoleşte ca un păianjen care atârnă de un singur fir de pânză.

— Mă duc s-o caut.

Ştiu exact unde se duce când se dă cu ruj pe buze. Mai întâi, o va căuta în Zanzibar. Acolo îl va găsi pe poliţistul Richard Irwin bând un pahar după orele de muncă. Apoi îi va căuta în pantaloni.

— Trebuie să stai acasă, în caz că se va întoarce, spun eu. Mă duc s-o caut în Village.

— Trebuie să iau o gură de aer.

— Atunci du-te la bebeluş.

— Mă voi duce. Îşi fixează ochii pe o vază cu flori din spatele meu. Ar fi trebuit să o oblig să meargă cu Jacquie.

De fiecare dată când merg în Yorkville, văd mai mulţi oameni pierzându-se şi regăsindu-se. Lumea mă cunoaşte aici. Sunt chelneriţa de la Riverboat care ţi-ar da şi cămaşa de pe ea. Nu este un gest depravat în stilul lui Jory, ci o strategie de marketing. În weekend, hipioţii au bani de la părinţi, iar eu port mereu maiou pe sub marfă.

Mă plimb printre mese şi trupuri înfierbântate.

— Salut, Bernie! N-ai văzut-o pe Jillianne pe-aici?

El întinde două căni peste tejghea, arătând cu capul spre masa din colţ.

— Ţi-ai mai pierdut o soră?

— Da.

— N-am văzut-o pe Jillianne. Dar s-a întors Malik. S-a întâlnit din întâmplare cu June undeva în vest.

— Serios? Eu îmi închei nasturii la haină. Mersi. Ne vedem vineri.

— Să mai aduci marfă.

— Fii sigur de asta. Am rămas fără bani.

Două uşi mai încolo şi două scări mai sus, îl găsesc pe Malik în apartamentul lui închiriat. Seamănă cu un câine ciobănesc pe jumătate mort.

— Salut, puştoaico!

Desface braţele, stând întins pe salteaua de pe jos.

Cum îmi plac câinii, mă arunc în braţele lui.

— Bernie mi-a spus că ai văzut-o pe June.

Când cască, respiraţia lui urât mirositoare îmi mângâie obrazul.

— Da. Într-o comunitate din Coombs. Abia dac-am recunoscut-o. E blondă.

— Este bine?

— Dacă ţi se pare normal că mănâncă seminţe şi trăieşte cu unul care îmbrăţişează copaci. Are un copil.

— Serios? Ce e?

— Fată. Cred c-o cheamă Spring.

— A întrebat de mine? A trimis vreo scrisoare?

— Nu-mi amintesc prea multe. Se ocupă cu chestii sănătoase. Îşi aprinde ţigara, inhalează adânc şi expiră amintiri cu June. Părul ei avea culoarea untului topit.

Întinde ţigara spre buzele mele, iar Ari Appleton se detensionează.

Copilaşul grohăie ca un porc la sânul lui Jacqui. Eu mă smiorcăi la capătul patului ei.

— Se pare că şi-a găsit locul, Ari.

— De ce nu scrie, de ce nu-mi trimite o vedere, nu sună…

— Nu ţi-ai dorit niciodată să începi o viaţă nouă? Să laşi viaţa de Appleton în urmă, ca şi când n-ar fi existat? Tata a distrus-o rău pe June. A convins-o să meargă la râu în ziua aceea. „Te rog, Junebug. Nu mă trăda şi tu Jacquie”.

— Tata a crezut că l-ai trădat?

— I-am spus doctorului Herbert că el era vinovatul, deşi i-am promis că n-o voi face. N-am avut încotro. Am văzut cum se uita la Jillianne şi… la tine.

— June crede că tata n-a iubit-o.

— Nu ne-a iubit pe niciuna. S-a ţinut departe de June pentru că ea îl respingea. Însă în ziua aceea, ea mi-a spus că el a implorat-o să meargă cu tine la râu.

— De ce?

— Pentru că i se înfundase, fusese prins şi voia să facă de petrecanie cuiva. Şi de ce să nu fie ea, Jennah şi tu. Mi-a spus că el i-a zâmbit, şi-a scos arma şi *poci* Ea s-a umplut toată de sânge… pe tricou, pe păr.

— Jennah a spus că i-a explodat… paharul cu îngheţată.

— A umplut-o de sânge intenţionat pe frumoasa June.

— O să scot din rădăcini copacul pe care l-am plantat pentru el.

— N-o face. Plantează alţi cinci pentru cele şase surori care au devenit puternice.

Jacquie e înconjurată de o aură, dar şi de melancolie. Nu mai este drăguţă. Este frumoasă, ca saltul graţios al unui delfin.

— Şterge-ţi lacrimile. Nu merită să le verşi pentru el.

— Le vărs pentru June.

— Ştii de ce am botezat-o pe fetiţă Arielle? Pentru că reprezintă îngerul unor noi începuturi, iar, cumva, tu reuşeşti să faci asta indiferent ce s-ar întâmpla.

— Tu ai reuşit mai bine decât oricare dintre noi. Mă târăsc lângă ea şi mângâi cu degetul capul catifelat al lui Arielle. Sper să aibă părul lui June, nu al meu. Mama a venit să vă vadă?

— Nu. Dar a venit Nick să te caute.

— Da, e întrunirea pentru rugăciunea de seară.

Singura seară în care părinţii lui nu ne dau târcoale.

Merg pe jos până acasă la Nick după ora de închidere.

N-aş face-o dacă n-aş simţi nevoia de o îmbrăţişare. Nu suntem chiar atât de neastâmpăraţi. El se teme de Dumnezeu, iar eu nu-mi doresc să fiu sedusă. Sărută bine şi îmi atinge sânii de parc-ar fi nişte ouă pe care se teme să nu le spargă. Prima oară când mi-am vârât mâna în blugii lui, şi-a dat drumul mai repede decât sosul picant la cină. Acum, el geme încet timp de cinci, poate zece minute.

Seara aceasta este una pentru îmbrăţişări şi are nevoie de mai mult timp ca să se relaxeze. El trage apa peste hârtia igienică. Eu îmi închei sutienul. În camera de recreere este frig, iar el îmi dă un pulover şi îşi trage pe cap o căciulă. În timp ce pregăteşte ciocolata caldă, eu găsesc la televizor emisiunea „Marţianul meu sonat” şi scot manualul de matematică. Aşa ne găsesc părinţii lui, învăţând, nu copulând. Ei se întorc acasă cu o oră şi jumătate mai repede decât de obicei.

— Ăăă… mamă? Tată? Ce căutaţi acasă?

— Pe mama ta o doare capul. Nick, care sunt regulile referitoare la a invita prietenii acasă în lipsa noastră?

— Îmi pare rău, domnule Potter. Din cauza problemelor cu bunica, am rămas în urmă cu matematica.

— Cum se simte?

Eu îmi strâng cărţile.

— Ultima oară când am văzut-o mi-a spus Ethel şi m-a lovit pentru că i-am furat geanta.

— Poţi să rămâi. O să fac nişte pop-corn.

— Nu, mulţumesc. Am o mulţime de lucruri de făcut. Nu vă supăraţi pe Nick. A fost prea drăguţ să mă refuze când i-am cerut ajutorul.

— Te duc cu maşina.

— Trebuie să scriem poezia despre primăvară. O plimbare pe jos mă va ajuta să o compun în minte.

DOUĂZECI ŞI TREI

Cuvintele „Ari, aşteptă” sunt prea mult pentru nervii mei slăbiţi.

— Unde este poezia ta despre primăvară?

— Încă mă mai gândesc la ea.

Domnul West întinde mâna.

— Trebuia s-o predai azi.

Îmi scoate ochii din ce în ce mai des. De cele mai multe ori, mă simt mai bătrână decât el. Azi, balanţa înclină spre egalitate.

— Cuvintele care te fac pe tine sau pe alţii să se simtă inconfortabil nu ar trebui rescrise pentru amuzament.

— Nici măcar nu l-aţi citit.

— Cunoscându-te, va fi un dezastru într-un fel sau altul, îmi ia foaia din mână şi o aşază pe teancul de hârtii. Pot să te întreb care e treaba cu Sharon?

— Nick îşi petrece timpul cu mine, aşa că eu sunt duşmanul ei. Am fost poreclită şi mai rău.

— Nu-mi imaginez ce-ar putea fi mai rău.

— Ce ziceţi de Hariet, scris greşit?

— Oamenii care sunt unici şi talentaţi sunt batjocoriţi întotdeauna. Ia-o ca pe un compliment.

— Mda, nu mai pot de bucurie.

Recunosc că nu mi-a picat bine când am văzut „Ari este o târfă” scris pe uşa de la intrare a şcolii. Deşi, datorită acestui incident, se prea poate să-mi fi făcut prima prietenă de când am venit în Toronto, Rhonda Pace: genul de fată cu care nu vrei să te pui, care are iubit cu maşină,

un tată cu bani şi o mamă decedată. Este cu un an mai mare decât toţi, deoarece a călătorit în Orientul îndepărtat. Are o poveste excepţională.

Când directorul a intrat în clasă în dimineaţa asta, cu faţa împietrită de furie, întrebând: „Ştie cineva ceva despre vandalizarea şcolii noastre?” Rhonda a spus tot.

Se poate să o fi făcut din bunătate, curaj sau, pur şi simplu, pentru că simţea nevoia să tragă un fum, iar nouă ni se spusese să rămânem în clasă în timpul pauzei.

— Sharon Wilson a făcut-o.

Toate capetele s-au întors spre Rhonda. Sharon protestează cu inocenţa lui Scarlett O’Hara, însă Rhonda insistă.

— Nu mă credeţi. Întrebaţi-o pe doamna King, şi ea a văzut.

Acestea fiind zise, Sharon a început să mărturisească tot, iar roţile justiţiei de clasa a opta s-au pus în mişcare.

În drum spre atelier, cu o jumătate a creierului îmi imaginez un model de geantă cu franjuri cu o cobră argintie pe ea şi ochi verzi de mărgele în semn de recunoştinţă. Cu cealaltă jumătate a creierului, mi-l imaginez pe domnul West şezând într-un fotoliu de piele în apartamentul lui de pe malul lacului şi citind poezia mea şi îmi doresc să dispar.

Iunie negru, iunie galben înainte de primăvară El a forţat vara, acoperind începutul de iunie cu verdele-închis al lui august

Apoi toamna dizgraţioasă a transformat iunie în octombrie ruginiu.

Ea sângera, frunzele picurând ca blestemele din fiecare lună.

Iarnă necruţătoare înzăpezind adânc ultima zi de iunie.

După iarnă, totul arată mort, acele ramuri lungi şi negre ca lemnul iarna.

Rădăcinile se înfig adânc în pământul negru, unde ea a găsit soarele, plângând după frunzele îngălbenite, dând naştere primăverii.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Gheaţa de la mal se crapă, plutind înspre leviatani cu gurile căscate. Len îşi mută privirea de la lacul întunecat la soarele timid.

— O săptămână pe cinste.

Nia îi oferă o ceaşcă de cafea.

— Da.

Eu îl iau de braţ pe Len.

— Sunt categoric o norocoasă.

Mary se ghemuieşte mai aproape din cauza răcorii de martie.

— Norocoasă?

— Tu eşti aici, iar Nick a plecat spre Myrtle Beach înainte să vadă cum salvarea o duce pe mama.

Mama a înghiţit un pumn de pastile cu whisky. I s-a părut o variantă rezonabilă după ce poliţia a sunat-o să-i spună că Jillianne fusese arestată pentru intrare prin efracţie şi vătămare corporală.

Nia se uită la ceas.

— Len, ar trebui să plecăm.

Privesc cum siluetele lor zvelte se îndepărtează prin zloată.

— Nu vreau ca Jillianne să ajungă la închisoare.

— E o treabă gravă. Va fi judecată. Mary oftează. Poate de asta are nevoie ca să se schimbe. Sam Lukeman este cel mai bun. O să fie de ajutor.

Unde-a dispărut Jillianne? Jillianne cea dulce, tăcută şi încântătoare a intrat prin efracţie într-o casă împreună cu Tony, iubitul ei oribil. Nu e numai faptul că a furat, dar a lovit cu piciorul o doamnă în vârstă şi-a băgat-o în spital.

— Vreau să merg acasă cu tine.

— Mama ta nu poate gândi limpede în momentul acesta.

— Dar tot aşa am fost expediată şi dăţile trecute.

— Dacă Len va reuşi să obţină custodia, atunci te-am putea lua la noi.

Jasper intervine înainte să apuc să-i închid gura. *Va veni şi Len, nu-i aşa, Ari*?

— Este suficient că te afli aici, acum. Putem să mergem s-o scoatem pe bunica de la Sunny Crest? S-o auzi pe colega ei de cameră, Gladys, cum retrăieşte zilele în care obişnuia să meargă la bingo. Jur că toată ziua nu auzi decât „B-6, O-74, N-37, G-52”. Până şi eu aş lua-o razna.

Bunica scapă patru zile din iad. Uneori ne recunoaşte, alteori nu, dar are zâmbetul pe buze şi geanta în mână.

Spre norocul lui Jillianne, poliţistul Irwin nu i-a întocmit dosar şi pentru faptele anterioare. Tony va merge la „mititica”, însă prietenul Nici, domnul Lukeman, zice că există speranţe pentru Jillianne. El stă la masă şi se îndoapă cu prăjiturile Babciei.

— Va fi judecată ca minoră. Având în vedere că este prima abatere, am încredere că vom putea negocia condiţiile, eliberarea condiţionată şi despăgubirile. Dar va trebui să promită că se va îndrepta.

— Pot vorbi cu ea? întreabă mătuşa Mary.

— Voi aranja o întâlnire.

— Vreau s-o văd şi eu.

— Tu eşti prea tânără, Ari. Însă cred că ar ajuta dacă o va vedea pe Jacquie. Domnule Zajac, este convinsă că o urâţi, dar dacă…

— Voi fi acolo. Oricând va avea nevoie.

Domnul Lukeman face o reducere în privinţa onorariului său, dar Len tot trebuie să scoată din buzunar şapte sute de dolari.

— Îi furişezi o scrisoare de la mine? într-o prăjitură sau ceva de genul?

— Ce-ar fi s-o băgăm într-un baton de ciocolată?

Pe domnişoara Standish a ars-o soarele şi împarte portocale în clasă.

— Ce-ai făcut în vacanţa de primăvară, Ari?

Sora, arestată. Mama, legată şi dusă. Vizită pe ascuns la mătuşa. Am scos-o pe bunica din iad. Am schimbat scutecele unui fund nou-născut şi unuia foarte bătrân. Am câştigat o sută cincizeci de parai împărţind tricouri la Riverboat…

— Nimic.

— Ari Appleton, tu faci mereu câte ceva.

— Am învăţat o nouă tehnică a baticului.

Pe banca mea se află o cutie mică şi albastră, în care se află o brăţară cu o scoică din argint. „Îmi este foarte dor de tine. Cu drag, N.w

Sharon şi SS vor să-mi scoată ochii şi să mă îngroape într-un muşuroi de furnici, dar Rhonda bagă spaima îi ei. Când m-a salutat azi-dimineaţă, am crezut că ne-am putea împrieteni, dar ea dispare întotdeauna înainte să-mi încep discursul.

Colţunaşii Babciei dansează polca în stomacul meu când mă apropii de uşa Rhondei. Faptul că înăuntru câinii latră ca nişte lupi turbaţi mă linişteşte oarecum. Îmi plac oamenii care iubesc câinii. Ea deschide uşa, încercând să stăpânească doi boxeri, care dau vioi din coadă.

— Pot să le dau un fursec?

— Ce? Eşti cercetaşă?

— Nu, am venit să-ţi dau asta. îi întind un cadou împachetat în hârtie. Am din întâmplare nişte biscuiţi pentru câini în buzunar.

— Mi-ai plăcut de la început, Appleton. Ea strânge în pumn pachetul. Pentru ce e?

— Pentru că mi-ai luat-o pe Sharon de pe cap. E ca un junghi în coastă.

— Scoate-ţi haina şi lamele din picioare.

Eu mă uit la ghetele mele.

— Cred că sunt reni.

Ea rupe hârtia.

— Oho, ce geantă mişto.

Îmi prezintă un băiat, cu gura pe jumătate plină, ca fiind iubitul ei, Tyler.

El vorbeşte cu gura plină.

— Şi tricoul e mişto.

Eu port un batic Picasso pe care mi-l scot şi îl arunc în direcţia lui.

— Mi-l dai mie?

— Reclamă bună. Spune-le oamenilor că-l ai de la

Acvariu, de pe Danforth.

— Şi dacă aş spune că vreau maioul tău?

Când mă întorc, dau cu ochii de un tip drăguţ, ce seamănă cu McCartney, care stă în pragul uşii de la bucătărie. Ţine o carte la piept, *Aventurile lui Augie March*, cu paginile îndoite ca şi când ar fi citit-o.

— Atunci va trebui să vii la magazin ca să-ţi dau unul.

— Ari, el e fratele meu, Chase. Chase, Ari.

— Chase Pace?

— De fapt, mă cheamă Cecil, dar dacă vei spune cuiva, va trebui să-ţi tai limba.

Eu mă duc şi-i şoptesc la ureche.

— Al meu este Hariet, iar cartea asta este spectaculoasă.

— Unde este magazinul?

DOUĂZECI ŞI CINCI

Fetele Appleton se zbat în continuare. Jillianne este închisă. Un tip o colorează pe Jory cu cerneală permanentă. De când s-a născut Arielle, Jacquie are dureri crunte de cap. June este în continuare fugară, iar Jennah se mişcă încet când urcă scările.

— Te simţi bine?

— Prostuţa de mine, am căzut de pe punte. De ce ai nevoie pentru întâlnirea ta?

— Păi, este Duminica de Paşte, aşa că trebuie să arăt decent.

— Rochia albă este cea mai potrivită şi îţi voi împrumuta puloverul meu mov de caşmir.

Soţii Potter măresc masa din sufragerie ca să încapă toată lumea. Fratele lui Nick, Dennis, care a venit acasă din Queens, mă urmează în timp ce aşez tacâmurile pe masă.

— Deci, tu eşti gagica lui Nicky. N-arăţi de paisprezece ani.

Degetul îi alunecă pe partea laterală a trupului meu asemenea unui păianjen.

Eu mă feresc.

— Iar tu *te comporţi* ca toţi cei pe care i-am

cunoscut.

— Uşurel. Nicky mi-a spus că îţi place să te distrezi.

— Iar mie mi-a spus că eşti deştept, bănuiesc că a minţit în ambele privinţe.

Din fericire, stau la masă între unchiul a cărui proteză se mişcă atunci când vorbeşte şi mătuşa care este mai interesată de mâncare decât să-mi scormonească prin viaţă. Două felii generoase de şuncă aterizează în farfuria mea. Culoarea şuncii îmi provoacă greaţă. O ascund sub cartofi în timp ce răspund întrebărilor despre credinţa mea în Iisus, ţelurile mele şi părerea mea despre Pierre Elliott Trudeau.

— Te simţi bine? mă întreabă Nick.

Eu dau negativ din cap.

Doamna Potter îl vede pe Nick când ia carnea cu furculiţa din farfuria mea.

— Nu-ţi place şunca, Ari?

— Totul este delicios. Doar că m-am cam săturat. Cum de vă ies aceste fursecuri atât de pufoase? Trebuie să-mi daţi reţeta.

— Sper că ai lăsat loc pentru plăcinta cu mere.

Dennis îşi linge furculiţa.

— Apropo de mere, eşti cumva rudă cu Jory şi Jillianne Appleton[7]?

— Da, sunt surorile lui Ari. Le cunoşti, Denny?

— Da, le *cunosc*. Am auzit că Jillianne a ales dreptul.

— Farmacia, nu-i aşa, Ari?

Doamna Potter începe să adune farfuriile.

— Şi-a schimbat opţiunea principală, doamnă. Aţi terminat de mâncat, unchiule John? Mătuşă Nora? Bunică Potter?

Ai crede că, având atâţia oameni în jur, l-aş putea evita pe „Dennis pericol public”. El îmi ţine calea pe hol şi mă împinge în baie.

— Deci Nicky şi-a ales o tartă Appleton.

Nu e niciodată o idee prea bună să închizi o Appleton într-o cameră atunci când are stomacul plin de şuncă.

---

7 „Apple" în limba engleză înseamnă „măr" (n.tr.)

— Dă-mi drumul.

— Fii cuminte şi n-am să spun nimic. Vreau şi eu puţin din ce îi oferi lui Nicky.

— Dă-te naibii la o parte!

— O, da, ai şi gura spurcată.

De obicei, detest faptul că îmi golesc măruntaiele cu atâta uşurinţă, însă nu mă deranjează când şunca îmi ţâşneşte pe gură.

— Ticăloaso!

Eu mă strecor afară, ies din casă şi o iau de-a lungul străzii cu paşi repezi.

Nick mă ajunge din urmă pe la jumătatea cvartalului.

— Ari, ce s-a întâmplat?

— Eu… familia mea. Suntem nişte ciudate şi nişte ratate.

— Te iubesc. Puţin îmi pasă ce spune lumea.

Dacă distrusele pot fi dirijate, atunci el mă dirijează, însă nu spre casa albastră, ci spre locul unde se află Zodiac şi Jacquie.

Jacquie mă aşază lângă Iggy şi plantează între noi un coş plin cu scutece ale lui Arielle.

— Apucaţi-vă de împăturit. Eu pregătesc ceaiul.

— În clipa în care Dennis le va spune părinţilor cine sunt, Nick nu va mai avea voie să vorbească cu mine.

— Habar n-are niciunul cine eşti, zice Jacquie. Cum ar putea? Tu eşti din oceanul adânc, iar ei nu ştiu nimic decât că plutesc într-o piscină frumoasă.

— Nu vreau să fiu o Appleton.

Iggy împătureşte un scutec cu precizie militărească.

— Din Hariet te-ai transformat în Ari. Ai tot viitorul în faţă, *corka*. Lutul din care eşti plămădită este cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată.

— Pentru familia Potter sunt doar noroi.

Şi astfel ia sfârşit prima mea poveste de dragoste. Cel mai probabil, el şi-ar dori să fie un Romeo, însă presiunea părinţilor de a-l face să meargă în vacanţă în tabăra de baschet este prea mare. Nick îmi lasă un bileţel pe bancă. Mă întreb cât timp i-o fi luat să găsească aceste

rânduri jalnice.

„Să *nu ne-nvinuim – şi-aşa suntem destul de învinuiţi altundeva*; *mai bine să ne silim, pe căile iubirii, ca unul pentru celălalt oleacă să uşurăm povara urgisirii pe care pe din două o-mpărţim – Milion. Mi se frânge inima că nu te mai pot vedea. Nick*”.

— Este citatul de azi? mă întreabă domnişoara Standish.

— Da.

— Să-l auzim, atunci.

Nick îşi înăbuşă un geamăt când îşi îngroapă faţa în palme.

Mintea mea îşi croieşte drum printre tristeţile care plutesc la mal, înspre cutia mea cu comori. Scot una la iveală.

— „Peste douăzeci de ani vei fi mai dezamăgit de lucrurile pe care nu le-ai făcut decât de cele pe care le-ai făcut. Aşa că, ridică ancora. Navighează în larg, departe de siguranţa portului. Prinde vântul care să umfle pânzele. Explorează. Visează. Descoperă”, Mark Twain.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Luna mai se instalează, transformând iarna în amintiri îndepărtate. Eu împlinesc paisprezece ani. Mătuşile M & N îmi trimit un aparat de şlefuit pietre, adresat pe numele de Bucuria Pură şi semnat de Wabi-sabi. Sadie şi soţii Butters vâră bileţele în acelaşi pachet ca să economisească banii pe timbre, însă Jake cheltuieşte zece cenţi ca să îmi trimită o scrisoare. Printre cuvinte mâzgălite despre pescuit şi navigat, scapă câte un „mi-e dor de tine” şi încheie scrisoarea cu paisprezece căluţi-de-mare.

Jory vine la cină pentru că ştie că va mânca tort. Să tot cântărească vreo patruzeci de kilograme, are un tatuaj cu un porumbel de la umăr şi până la mână şi este obsedată de Iisus. O ajut să facă o droaie de tricouri pe care scrie „Iisus este drogul meu”, „Rockn Roll pentru totdeauna”, „Lăsaţi-l pe Fiu în inimile voastre”. Biserica ei a înlocuit vinul sfânt cu oala divină şi se împărtăşesc *des*.

Crede acum în iubirea *fără constrângeri*, dar zice că nu strică niciodată să dai mai departe cutia milei.

Nick îşi face apariţia; intră în atelier.

— Voiam să-ţi dau asta. Bine cunoscuta cutiuţă albastră alunecă de-a lungul presei. Nu am avut ocazia de Paşte şi ştiu că azi e ziua ta.

— Dă-i-o lui Sharon.

— Puţin îmi pasă de ea. Prezenţa ei îi face pe părinţii mei să tacă. El ridică o cruciuliţă de pe bumbacul alb. Este pentru brăţara ta. Ca un jurământ secret între noi. Ne putem întâlni în şopronul din curtea din spatele casei tale.

Jasper intervine: *Poate că Hariet arface-o, dar un Leu-vultur nu se ascunde ca un laş după îngrăşământ*.

— Ţi se pare că semăn cu o lopată? împăturesc un batic cu vultur. Întinde-o până când nu te vede cineva că te spurci cu mine.

— Ari, te iubesc…

— Da, da, da… ia nişte şosete pentru sutienul lui Sharon la plecare.

Jasper şi cu mine ne revenim mereu după ce facem o baie lungă în cada veche cu gheare. Eu îmbrac cadoul pe care l-am primit de la Babcia, o le brodată care cade ca o cascadă.

Len îşi face apariţia în spatele meu şi îmi zâmbeşte în oglindă în timp ce-mi prinde un colier în jurul gâtului.

— La mulţi ani, *corka*. Este cea mai apropiată variantă de leu-vultur pe care am găsit-o.

Un grifon atârnă de un lănţişor de argint.

— Mulţumesc, tată.

Uneori, cred în „poate”. În vise cu ochii deschişi, cum ar fi că poate lucrurile se vor schimba între mama şi tata. Mama a venit la magazin, iar prin lumina slabă a înserării o priveşte pe Jacquie care aranjează grămezile de mărgele colorate pe care tocmai le-a adus. Nu mai bea şi este frumoasă în rochia albastru-închis pe care i-a cumpărat-o Len din călătoria lui în State. Clinchetul clopoţelului o determină să facă un pas în lateral, fără să se clatine, atunci când Chase intră în magazin.

— Deci, în sfârşit, ai venit după tricou. Cumpără unul, primeşti o cină gratuit.

Babcia anunţă că e ora închiderii.

— Avem *pieczen siekena-klops*.

— Ce-ai zis?

— Friptură. Şi e şi ziua mea, aşa că va fi un tort în patru straturi.

Chase a fost pus la curent în legătură cu gaşca Appleton şi crede că viaţa mea este o poezie ce poate fi transpusă pe note muzicale. Membrii familiei Pace sunt şi ei ca o cutie de alune amestecate cu fructe.

Noii spectatori îl fac pe unchiul Iggy să danseze cu graţie, chiar dacă n-are picioare. Jory împarte pâinea cu noi, purtând cuvintele „Hrăniţi-vă cu Dumnezeu” peste sânii ei fără sutien. Babcia îl dojeneşte pe Len pentru că îi dă de mâncare lui Zodiac la masă, apoi îi aruncă şi ea nişte resturi. Mama dă aprobator din cap, nu clatină din el când Chase vorbeşte despre politică, anarhie şi salvarea planetei. Arielle îmi suge umărul în timp ce eu îl privesc pe Len, iar când ne zâmbim este, poate, cel mai frumos moment din viaţa mea.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Ari, aşteaptă!

Domnul West poartă o cravată neagră de piele şi arată atât de bine, încât simt mii de fluturaşi în stomac.

— Am nevoie de acordul tău pentru excursia de absolvire.

— Am văzut Montrealul de-atâtea ori, încât m-am săturat de el, domnule.

— Vei fi ghidul nostru. Voi avea grijă să împarţi camera cu Rhonda.

— Len are nevoie de mine la magazin.

— Excursia nu va fi la fel de frumoasă fără tine. Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Nu, lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta.

Dau cei şaptezeci de dolari, deşi aş prefera să mi se facă un tratament pe canal cu briceagul. Cu două zile înainte de excursie, Rhonda îşi luxează genunchiul în timp

ce face surfing pe capota maşinii lui Tyler. Când urc în autocar, văd un scaun pe care este prinsă o foaie de hârtie pe care scrie: „Rezervat pentru Harriet Sperioasa”. Mă holbez la Nick. Dintre toate citatele geniale pe care le ştiu, eu rostesc:

— *Et tu*, *Brută*? E cu un singur „r”.

— Poftim?

— Ai scris greşit cuvântul.

Mă trântesc lângă Margaret Mink, singura persoană mai josnică decât mine de la Oakridge. Şi astfel încep coborârea de trei zile în iad. Rimele nemiloase sunt de-a dreptul enervante: „Harriet sperioasa cu fundul cât casa. Harry e fioroasă şi n-o va lua nimeni de nevastă”. Pe măsură ce străbatem kilometri, cântecul din capul meu: „Hariet, ia-ţi caleaşca şi hai la plimbare” devine tot mai asurzitor şi mi-aş dori ca Sharon să poată invoca stafia tatălui meu.

Domnişoara Standish izbucneşte:

— Sharon Wilson, oare trebuie să-ţi reamintesc că eşti sub supraveghere?

— Măcar eu sunt sub supraveghere, nu chinuită.

Sper că a meritat pentru Nick că mi-a dat în vileag problemele.

Deoarece am anticipat că această excursie va fi una de genul*âm păratul muştelor*, am împrumutat *Stăpânul inelelor de* la Chase. Pot face orice în timp ce citesc: să merg, să mă uşurez, să mănânc. Când facem o oprire, Nick îmi oferă un baton de ciocolată:

— Chiar îmi pare rău. Sharon a promis că nu va spune nimic. Ari? Te rog, nu mă urî.

Eu întorc pagina şi mă urc în autocar.

La hotel, sunt informată că voi împărţi camera cu Margaret, Bernice şi Trixie, cele trei graţii. Randy Crawford îmi şopteşte la ureche:

— Ce-ai zice dacă noi doi ne-am distra puţin?

Zăresc cuiul pe care îl ţine în mână. Ar fi nemaipomenit să mă relaxez puţin, dar cum Randy nu ar trăda-o niciodată pe Sharon, ştiu că s-au copt planuri care

să mă dea peste cap. Mă simt mai în siguranţă cuibărită lângă Trixie Lizaro, alias „Fata-şopârlă”.

Nici nu intrăm bine în cameră, când Margaret zice în şoaptă:

— Să nu spui nimănui c-am spus eu, dar l-am văzut pe Randy furişându-ţi ceva în buzunar şi am auzit-o pe Sharon spunându-i lui Wendy că vor face în aşa fel încât să fii exmatriculată.

Încep să scotocesc cu atenţie prin buzunare şi în rucsac, chiar şi în pachetul de tampoane. Margaret priveşte cu mirare.

— Ţi-a venit menstruaţia?

— De două luni.

— Uau!

Găsesc un cui în buzunar şi o punguliţă în rucsac. Le arunc în W.C., descotorosindu-mă, astfel, de dovezi.

— Margaret, eşti supertare. Îţi rămân datoare. Ea pipăie punga cu lucrul manual în timp ce eu îmi scot lucrurile din rucsac. Vrei să înşiri nişte mărgele?

Nu mă deranjează să stau pe pat, să mă îndop cu mâncarea altora şi să meşteşugesc. Ba chiar îmi place să stau de una singură şi să fac cutii de bijuterii ornate cu macaroane. Mă aştept să aud o bătaie în uşă, însă colegele mele de cameră au uitat de asta, iar paturile lor sunt răvăşite.

Domnul West, domnul Thorpe şi domnişoara Standish stau unul lângă celălalt. Domnul Thorp ştie că nu-s bună de nimic şi abia aşteaptă s-o dovedească.

— Domnişoară Appleton, am aflat că ai droguri asupra ta.

Eu mă dau la o parte ca bădăranii de pe hol să poată vedea mai bine.

Domnişoara Standish spune:

— Ari, intră în baie. Trebuie să-ţi verificăm buzunarele.

Eu le dau mai întâi puloverul, apoi blugii.

— Ari! în baie, te rog.

Îmi scot tricoul şi îl arunc.

— Ari, încetează!

Încă de la vârsta de opt ani îmi aleg cea mai frumoasă lenjerie intimă. Perechea pe care o port are dungi portocalii şi mi se mulează perfect pe fund.

— Vreţi să mă aplec?

Domnul West se întoarce cu faţa la fereastră. Domnul Thorpe scoate nişte sunete de parcă se îneacă. Domnişoara Standish rosteşte nervoasă un „nu”.

— Am găsit, într-adevăr, nişte droguri asupra mea. Le-am aruncat în W.C. Poate ar trebui să o întrebaţi pe persoana care a „ciripit” cum au ajuns aici, mai exact.

Domnişoara Standish îmi aşază puloverul peste umeri. Domnul Thorpe pune capăt haosului de pe coridor. Eu îmi trag blugii pe mine.

— Mă duc la mătuşa.

— Nu poţi, Ari, spune domnişoara Standish. Eşti în grija noastră.

— Ştiţi cât trebuie să muncesc ca să câştig şaptezeci de parai? N-am nevoie de rahatul ăsta.

Colegele mele de cameră, „Tweedledee”, „Do” şi „Don’t”, croncănesc când mă aud înjurând în faţa profesorilor.

Domnul West se îndreaptă spre uşă.

— Tur cu autocarul. Jos. Cincisprezece minute. Şi tu, Ari.

Dacă domnişoara Standish ţipă uneori, domnul West nu ridică niciodată tonul. Sharon şi cu Randy stau în autocar în timp ce motorul huruie, iar noi, ceilalţi, aşteptăm afară. Domnul West îşi face apariţia, prefăcându-se vesel.

— Îmbarcarea! Munte Royal, venim! îmi zâmbeşte forţat, înveseleşte-te, Ari. Nimeni nu te va mai supăra.

O, *domnule West, cât de puţine ştii despre o femeie umilită*!

Tăcerea domneşte cât timp facem un tur al oraşului, dar trebuie să recunosc că la cină noi, cele patru ratate, ne distrăm de minune. Nimeni de la celelalte mese nu ştie de ce chelnerul flirtează cu mine, însă asta se datorează

faptului că este Ian MacLaren, unul dintre fraţii MacLaren. Fratele lui, Toby, este managerul localului, iar noi primim cea mai gustoasă îngheţată pe care am mâncat-o vreodată. Şi cireaşa de pe tort? Ian, student în anul întâi la McGill, mă îmbrăţişează înainte să plecăm.

— La revedere, Ari! Ai numărul meu de telefon. Vino şi tu, Maggie, şi-o să-ţi fac o lipeală.

Domnul West aşteaptă momentul potrivit.

— Te-ai distrat, Ari, acum dă-mi numărul acela de telefon.

— Liniştiţi-vă, domnule. Am crescut cu ei. M-a ajutat să le fac în ciudă celor din grupul SS. Am mototolit bileţelul şi l-am aruncat.

Telefoane sună în fiecare cameră, cu un avertisment şoptit: „Cineva va muri… o… fiţi cu băgare de seamă.

— Vă cred şi eu, tăntălăi nenorociţi.

Apelul telefonic le face pe Bernice să scotocească după medicamentele de respiraţie şi pe Trixie după crema pentru psoriazis. Eu pun receptorul jos, apoi ascund telefonul într-un sertar, sub nişte perne.

— Dacă sună cineva şi o să creadă că ne-am furişat afară? zice Trixie, pe un ton plângăcios.

— Atunci vei deveni brusc o tipă mişto fără să fi făcut vreo trăsnaie.

Ea adoarme cu această posibilitate în gând. Alifia ei miroase ca doamna Butters, iar acest lucru e de-ajuns ca să mă relaxeze.

Niciun tur al oraşului Montreal nu este complet fără Notre Dame. Ori de câte ori mama se gândea la izbăvire, ne aplica o doză de catolicism. Muzica îmi mai răsună în cap, „Bucură-te Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine”. Mama se lăsa purtată de acordurile muzicale şi se mai lumina puţin. Aceste amintiri mă pătrund şi simt o apăsare pe suflet. Nu este cea mai bună cale de a revedea râul. Cele mai frumoase amintiri ale mele cu tata sunt aici: privind ambarcaţiunile, inventând pe rând poveşti despre ce transportă sau încotro se îndreaptă.

— E încărcată cu bijuterii pentru prinţesa Siberiei.

— Ba nu, iubito, toate bijuteriile din lume sunt chiar aici, lângă mine.

O plimbam pe fink, mâneam cartofi prăjiţi, îmbibaţi în ulei, pescuiam de pe ponton, fără să prindem vreodată ceva, exceptând o singură dată, când tata a pescuit o pereche de ochelari.

— Vai de mine, am agăţat ochelarii unui delfin. I-a aruncat în apă. Îmi pare rău, amice, n-am făcut-o intenţionat.

Domnul West îşi dă seama că rămân în urmă.

— Mişcă-te, Ari. Ne aşteaptă picnicul.

— Nu mi-e foame.

— Haide, nu mai sta bosumflată.

Ştiu că nu e bine să las garda jos, dar tot o fac.

— Tata a murit aici.

— E încă o povestea a ta?

Cuvântul „rahat” mi se opreşte în gât, însă el îl simte când trec nervoasă pe lângă el, păşind direct în capcană. Randy îl împinge pe Nick când acesta strigă: „Ari, întoarce-te!”, iar restul avertismentului îi este înăbuşit de o încăierare. Pe malul râului, în dreapta mea, două beţe sunt legate în formă de cruce. O ureche falsă şi un pistol de plastic zac într-o baltă de ketchup. Pe piatra funerară din carton scrie:

Domnul Appleguts Odihnească-se în pace Rupt în bucăţi.

Petalele ofilite, împrăştiate ca nişte felii de şuncă ce mânjesc piatra, mă rănesc mai mult decât restul.

Micuţa Hariet din mine se zgâieşte. Însă leul-vultur se retrage fără să scoată niciun sunet, fără să simtă nimic. Nici măcar micul dejun nu are voie să-mi părăsească stomacul. Profesorii ţipă, ordonându-mi să mă întorc, însă doar Hariet, cu un „r”, i-ar băga în seamă.

Ştiu că orele s-au scurs după lumina care pătrunde prin vitraliu atunci când domnul West se aşază în strană lângă mine, într-o parte, iar domnişoara Standish, în partea cealaltă. Eu îmi strâng genunchii şi mai tare la piept. Domnul West îmi atinge pantoful.

— Ari, despre ce-a fost vorba? Tăcere. A avut legătură cu tatăl tău? Calm, linişte. Nu se aude decât scârţâitul uşor al vreunei strane în care se aşază sau din care se ridică cineva. Ari, te rog, îţi va face bine să vorbeşti.

Aerul îmi pufneşte afară pe nări. Jasper mă ciupeşte. *Ssst*, nu-i *lăsa să ştie că auzim*, *că simţim*.

— Ştiu că Nick ţi-a trădat încrederea, zice domnişoara Standish. Îţi promit că ceea ce ne vei spune nu va ajunge la urechile altor persoane. Aaron?

— Îţi promit, zice domnul West.

Undeva, în lăuntrul meu, mă înduioşez. Numele lui, Aaron, aduce puţin cu al meu.

Domnişoara Standish renunţă la unele aere de profesoară.

— Ştii de ce mă simt atât atrasă de tine? Obişnuiam să-mi doresc ca tata să se sinucidă. Bea toţi banii pe care îi câştiga mama. Iar noi nu primeam decât scatoalce. Sora mea şi cu mine arătam ca nişte copii ai străzii. Porecla cu care m-am pricopsit a fost „Sally Belly”. Ea mă cuprinde cu braţul după umăr. Înţeleg prin ce-ai trecut mai mult decât crezi.

Se aude o voce plăpândă.

— Când aveam opt ani, credeam că tata s-a înecat pentru că a încercat să salveze ceva sau pe cineva. Acum, când închid ochii, îi văd sângele împroşcat pe părul blond şi pe faţa lui June. A pătat-o pentru că ea nu îl iubea aşa cum trebuia.

O las pe domnişoara Standish să-mi aşeze capul pe umărul ei.

— Cum aşa?

— Ea s-a împotrivit.

— Iar tu crezi că l-ai iubit cum trebuie?

Mâna mea, îmi văd întotdeauna mâna, mică într-a lui, împinsă spre pantalonii lui ca să simtă viermii şi măruntaiele de peşte şi cârtiţe dezbrăcate, mângâieri mereu însoţite de: „Aşa, iubita tatii”. Eu rostesc în şoaptă.

— Jacquie are un copil.

Nu-mi dau seama că plâng până când domnul West nu îmi oferă batista lui.

— Ştiu.

— Nu pe Arielle. Pe Christopher. Este nepotul şi fratele meu.

— Doamne… Iisuse!

Domnişoara Standish oftează, e un oftat prelung.

— Nick ştie asta?

Noroc că multe secrete au rămas ascunse.

— Nu, dar a fost acolo când a avut loc treaba aia cu focul şi a văzut-o pe mama cuprinsă de panică. Bănuiesc că urmează s-o facă pe mama nebună de legat.

Domnul West sare în picioare ca ars. Este extrem de furios, iar mie mi-e teamă.

— Aaron, rămâi cu Ari. Eu mă duc să vorbesc cu ei.

— Vă rog, lăsaţi-mă să mă duc la mătuşa. Cunosc drumul. Ea mă va duce acasă.

— Aaron, poţi s-o duci tu ca să te asiguri că totul este în regulă? Domnişoara Standish se apleacă înspre urechea mea. Predau de douăzeci şi şapte de ani, iar tu eşti o nestemată de care îmi voi aminti mereu. După ce nu îţi voi mai fi profesoară, sper să îţi fiu prietenă.

Paşii ei răsună ca o replică a unui cutremur.

Domnul West se apleacă şi îşi îngroapă faţa în mâini.

— Casa mătuşii tale este un loc bun?

— Ori de câte ori eram alungate, speram să locuiesc la ea. Până când am fost trimisă în est. Pastorul şi doamna Lowry au fost cei mai răi.

— De ce?

— Îmi încrucişau picioarele în fiecare dimineaţă drept avertisment să fiu cuminte. Degetele mi se desfac şi rămân ţepene din cauza amintirii. Apoi, noaptea, îmi legau mâinile ca să fie siguri.

— Pentru tata, orice bătaie era un fel de luptă în joacă. Mama credea că era o cruzime să ascundă prăjiturile. Obrazul meu se odihneşte în palma lui atunci când îmi şterge o lacrimă cu degetul mare. Poemul despre primăvară se referea la sora ta?

— Am auzit că are din nou părul blond şi că are un copilaş pe care îl cheamă Spring. Mi-aş dori să văd din nou părul bălai al lui June.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi mai văd surorile. Rămânem aşa, în tăcerea care domneşte în biserică. Ar fi bine să te duc la mătuşa ta.

— Putem aştepta puţin până când mi se dezumflă faţa?

El mă bate uşor pe picior în timp ce ascultăm tăcerea.

DOUĂZECI ŞI OPT

Visul bunicii este să scape de la Sunny Crest. Când eşti o doamnă bătrână şi ofilită, legată de un pat, nu prea ai de ales. Mătuşa Elsie rămâne după ce mă aduce înapoi în Toronto, iar eu sunt liniştită ştiind că este cu bunica. Mă ajută să trec peste suferinţele de acasă, dintre care cea mai rea fiind vânătaia de sub ochiul lui Len.

Jacquie împătureşte şi despătureşte scutecele lui Arielle.

— Mama a dispărut la câteva zile după plecarea ta şi a revenit la vechile-i obiceiuri.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, jur c-am s-o pocnesc. Eu îmi strâng cărţile. Spune-i lui Len că voi fi la magazin la ora trei şi jumătate.

Nick mă aşteaptă pe terenul de baseball.

— Ari, îmi pare sincer rău.

— Taci naibii din gură! încetează să mai vorbeşti cu mine sau despre mine.

— N-am vrut să…

— Dar ai făcut-o şi e aiurea.

Când intru în sala de clasă, un costum mărimea patruzeci şi doi, cu dinţi galbeni şi papion din stofă, ne porunceşte să ne aşezăm.

Se aude interfonul; parcă ar fi un mesaj SOS de pe un submarin avariat.

— Domnule Fffruger, fffă rog, trimiteţi-o pe Fffari Fffappleton în birou.

O scuză din partea SS, poate? O rambursare pentru

neplăcerile îndurate?

Directorul, domnişoara Standish şi un bărbat pe care nu îl cunosc stau într-un birou mic. Domnul West stă aplecat în faţă, privindu-şi îndelung pantofii. Domnul Barrett îi invită pe ceilalţi să ia loc.

— Ari, există nişte acuzaţii grave referitoare la excursie.

— Vă jur, domnule, că nu am avut droguri la mine.

— Ni s-a adus la cunoştinţă că vineri ai fugit.

— Da, domnule.

— De ce?

— A fost prima oară când am revenit în locul unde a murit tata… n-am vrut decât să stau în biserică.

— Am înţeles că nu ai fost în cameră vineri noaptea.

— M-am dus la mătuşa.

— Te-a însoţit domnul West?

— M-a condus pe jos până acolo.

— Şi?

— A plecat. Mătuşa m-a dus acasă cu trenul de ieri.

— Te-ai dus să te întâlneşti mai târziu cu domnul West?

— Ce? N-am înţeles, domnule.

— Te-ai întâlnit ulterior cu domnul West?

— Nu.

— Mătuşa ta poate confirma acest lucru?

— Da, domnule.

— Ai fost singură cu domnul West în ziua aceea?

— Nu, domnule.

— Dar când a plecat domnişoara Standish?

— Erau de faţă preoţi şi femei care se rugau.

— Te-a atins vreodată domnul West?

— Doamne… nu!

Bărbatul pe care nu îl cunosc spune:

— Poate-ar fi mai bine ca domnul West şi domnişoara Standish să aştepte afară.

Pereţii şi tavanul încep să se apropie. Eu mă ridic în picioare.

— Ia loc, domnişoară Appleton.

— Nu… eu…

— Nu va dura mult.

— Fie rămân, fie îi chemaţi pe părinţii ei, spune domnişoara Standish.

— Nu încercăm decât să lămurim lucrurile. Domnul Barrett bate uşor cu degetul pe carneţelul lui. West, te rog, aşteaptă afară şi închide uşa.

— Nu am nimic de ascuns. El s-a comportat foarte cuviincios cu mine. M-a bătut uşor pe pantof şi mi-a oferit batista lui când am început să plâng, atâta tot.

— Te-ai întâlnit vreodată cu domnule West în afara şcolii?

— Nu, domnule, sau… da, domnule. A venit la magazin ca să îl întrebe pe tata dacă poate să-mi înscrie compunerea în concurs – şi odată mi-a mângâiat câinele la lac.

Bărbatul pe care nu îl cunosc spune:

— Credeam că tatăl tău a murit.

— Len este tatăl meu vitreg.

— De ce ar aduce cineva astfel de acuzaţii?

— Ce acuzaţii?

— Că domnul West este, poate, prea implicat în treburile voastre.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu există cursuri pentru profesori despre răutăţile de care sunt capabile fetele? Sharon mă urăşte, iar domnul West a certat-o pentru că m-a chinuit.

— Doar atât?

— Doar atât, domnule Barrett. Jur.

În acel moment, domnişoara Standish se ambalează.

— Este absurd. După cum spuneam, domnul West a vrut să meargă şi să vorbească cu ei despre gluma proastă pe care au făcut-o despre tatăl lui Ari. Eu am crezut că e mai bine să se calmeze. Eu am luat hotărârea ca domnul West să o ducă pe Ari la mătuşa ei. Nu a existat niciun fel de indecenţă. În orele în care domnul Thorpe spune că domnul West a lipsit din camera lui, acesta s-a aflat în biserică, stând de vorbă cu mine. Domnişoara Standish mă

conduce spre uşă. Dacă vreţi să-i adresaţi alte întrebări lui Ari, insist ca tatăl ei vitreg să fie de faţă. Pe răsfăţata aceea trebuie să o puneţi la punct.

Jasper bombăneşte: *Aceştia sunt educatorii noştri*? *Până şi găinile au mai mult creier*.

Mă opresc pe coridor, în dreptul locului unde domnul West stă cocoţat.

— Îmi pare rău, domnule. Familia Appleton vă provoacă mai multe necazuri decât meritaţi.

Fiara dinlăuntrul lui ripostează cu o oarecare sfidare, probabil prima din viaţa lui.

— Atunci eşti o pacoste, Ari Appleton, pentru că valorezi mai mult decât luna, soarele şi stelele.

Sunt salvată de clopoţelul care anunţă pauza. La prânz, o maşină de poliţie pândeşte ca un hoţ casa albastră. Eu privesc îngândurată pistolul pe care poliţistul Dick îl ţine în tocul aruncat peste scaun şi mă întreb ce culoare ar avea boaşele lui dacă acestea s-ar împrăştia pe covorul verde. Grăbesc paşii spre magazin ca să servesc o infuzie de Arielle şi prânzul cu Len.

— N-ai şcoală, *corka*?

— Mi-am uitat prânzul.

— Vino să vezi ce ţi-am adus din Londra, pentru absolvire.

Scoate dintr-o cutie un artefact.

— Mama mia! Este cea mai frumoasă rochie pe care-am văzut-o vreodată!

Mă îmbrăţişează la rândul lui, iar pe mine nu mă lasă inima să-i spun că aş prefera să fiu fiartă în borş decât să merg la bal.

După prânz, privesc pe lângă *Mândrie şi prejudecată* şi îl văd pe domnul West stând la catedră. După oră, domnişoara Standish mă aşteaptă la uşa ei, cu braţele încrucişate la piept.

— Domnişoară Appleton, nu ai voie să pleci fără să anunţi. Unde-ai fost?

— Acasă.

— N-a răspuns nimeni când am sunat.

Mamei ei i s-au pus cătuşele.

Taci, *Jasper*.

— Acasă, la magazin. Mirosiţi voma lui Arielle de pe umărul meu. îi privesc cu atenţie trăsăturile feţei. E totul în regulă?

— Situaţia s-a lămurit.

Trei zile mai târziu, se aude din nou acel bâzâit familiar din biroul directorului, care-mi provoacă greaţă.

— Vă vorbeşte domnul Barrett, directorul vostru. Mereu ţine să clarifice acest lucru. Mai sunt trei săptămâni până la absolvire, iar pe această cale am plăcerea să vă anunţ că şeful de promoţie de la Oakridge este… Nick pufăie pe scaunul lui. Are de ce. În ciuda faptului că este un trădător, are şi note bune… Ari Appleton.

Vai, tăiaţi-mă în bucăţi şi aruncaţi-mă la rechini!

— Domnule, mă retrag, abdic şi, prin urmare, refuz.

— Nu poţi. Este tradiţia şcolii.

Domnule West se uită la Sharon.

— Cuvintele au un impact puternic. Pot fi distructive sau constructive. Pot începe războaie sau le pot pune capăt. Vom beneficia cu toţii de pe urma cuvintelor tale înţelepte.

Se aşterne tăcerea. Nici măcar Rhonda nu poate respinge privirile ucigătoare care se împlântă ca nişte săgeţi în ţintă.

Rareori se aude interfonul după O, *Canada*. Mă enervează la culme când sunt chemată în biroul directorului. Poate voi fi încoronată Regina Liceului Oakridge. Prima mea grijă, în calitate de alteţă, va fi să le interzic celor care o susţin pe Sharon să intre în liceu. Jacquie şi Franc stau acolo, clătinându-se pe picioare şi albi la faţă ca varul, iar eu ştiu că mama a înghiţit prea multe pastile.

— Ari, Len a suferit un atac de cord.

Len e palid la faţă şi prea tăcut, însă ştiu că el ştie că mă aflu acolo după felul în care îşi strânge degetele când îl ţin de mână.

— Va muri? îl întreb eu pe doctor.

— Primele douăzeci şi patru de ore sunt critice, răspunde el.

Asistenta spune că programul de vizită s-a încheiat. Jacquie nu spune nimic când eu mă furişez între dulapuri şi uşa grea, aşteptând momentul propice când pot sta cu el.

Nu ne va părăsi, Ari.

Noi nu îl vom părăsi, Jasper.

Noaptea, în spital, sunetele se intensifică: tuşea se transformă în huruit, şoaptele, în strigăte, zgomotul de paşi, în teamă. Respiraţia lui Len se transformă în speranţă.

Asistentele care vin şi pleacă marchează orele lungi, douăzeci şi patru, douăzeci şi trei, douăzeci şi doi… Mut scaunul şi noptiera astfel încât să pot fi mai aproape de colţ şi de ascunzătoarea mea din spatele draperiilor grele. Una dintre asistente fredonează atunci când intră – cântece de război pe care tata le cânta mereu.

Este cântecul privighetorii, Ari.

Lumea este cu susul în jos. Străzi pavate cu stele. Îmi amintesc, Jasper.

Eu îmi ţin respiraţia atunci când asistenta trage draperia ca să blocheze lumina de pe stradă să pătrundă prin fereastră.

— Odihniţi-vă, domnule Zajac. Se apropie dimineaţa.

E drăguţă.

Mama nici măcar nu s-a obosit să vină. Notele muzicale o urmează pe asistentă când aceasta iese pe uşă, dispărând în lumina slabă de pe coridor. *Mătuşile mi-au spus că mama avea o voce frumoasă. Ai auzit-o vreodată cântând, Jasper?*

Nici măcar o notă.

Mă aşez pe scaunul de lângă patul lui Len şi-mi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Tu eşti tatăl meu adevărat.

Când ridic capul, văd că am o pătură pe umeri, iar lumina soarelui se răsfrânge peste pat. Asistenta care fredonează îi verifică tensiunea arterială lui Len. îi ridică

puţin capul, schiţează un zâmbet şi pleacă.

Len este la fel de alb la faţă ca perna, iar distanţa dintre noi mi se pare greu de suportat. În timp ce îi umezesc buzele, îl implor pe Dumnezeu să nu îl ia pe bărbatul care mă face să cred că există bine în lume. Atunci când îi vâr pătura sub bărbie, îl rog pe Dumnezeu să aibă milă de fiica lui Len. El deschide puţin ochii, iar eu îi şoptesc:

— Te iubesc, tată.

Se scurg douăzeci şi patru de ore, iar doctorul zice:

— Nu se lasă învins.

Asistenta care fredonează revine pentru tura de noapte şi, după ce îl monitorizează pe Len, lasă pe pervaz două pachete cu fursecuri din fulgi de ovăz şi o cană cu ceai aburind şi o pătură pe scaun. Zgomotele de afară îl fac să se schimonosească.

— E în regulă, tată. Sunt aici.

Se scurg patruzeci şi opt de ore. Doctorul se uită peste paginile cu rezultatele analizelor. Felul în care dă aprobator din cap îmi dă speranţă. Se uită la Jacquie.

— Soţia lui va veni mai târziu?

— Depinde. Este o chestiune de viaţă şi moarte?

— De viaţă, cred.

Jacquie îşi trece degetele prin părul îmbâcsit al lui Len.

— Atunci, mă îndoiesc.

În a treia zi, el se ridică în capul oaselor şi mănâncă gelatină din lămâie verde, iar eu ascult de el când îmi zice:

— Du-te acasă şi dormi, *corka*. Asta o să mă facă să mă simt mai bine.

Mama este ACOL: comite Adulter Cu Ofiţerul Letch, aşa că eu mă mut la magazin. Aud vocea lui Chase şi pe Jacquie spunând:

— Doarme.

— Sunt trează.

Chase urcă la etaj şi se aşază lângă mine pe canapea. Zăresc ceva dincolo de nebunia lui, ceva dulce precum ciocolata Cadbury.

— Cum se simte tatăl tău?

— Doctorul zice că a fost un infarct uşor şi că se va face bine.

— Cred că asta a scos-o din sărite pe mama ta.

— Eşti perspicace, Chase Pace. Jacquie a surprins-o căutând asigurarea lui Len. Nici măcar nu a fost la spital.

— Nenorocita. Chase îmi mângâie părul dezordonat. Apropo de nenorocite, Rhonda spune că mama lui Nick a luat-o razna când a aflat că eşti şefă de promoţie. A făcut o petiţie.

— Împotriva mea?

— E de părere că notele de la engleză şi de la lucru manual ar trebui să cântărească mai puţin, pentru că matematica şi ştiinţele sunt materii mai grele şi mai importante.

— Ce vrea să spună, de fapt, este că gunoaiele n-ar trebui să reprezinte şcoala. Dă-mi telefonul. Formez numărul. Alo, doamna Potter? Sunt Ari Appleton. Tata este bolnav, iar eu nu voi participa la ceremonia de absolvire. Oricum, Nick este cel care merită să fie şef de promoţie. Sora mea va suna la şcoală ca să îi anunţe. Mulţumesc. Mi-aş dori totuşi să-mi daţi reţeta dumneavoastră de fursecuri. La revedere!

— Eşti o luptătoare.

— Dacă am învăţat ceva ca olar, este că pe unele bucăţi le poţi salva, iar pe altele trebuie să le arunci. Nu-mi pasă.

Ceremonia de absolvire e joi, Len este acasă şi se simte bine.

— Pot măcar să te văd în rochie? mă întreabă el.

Partea de sus, de culoarea indigo, îmi cuprinde sânii aproape spectaculoşi, iar fusta cade în falduri, în culorile curcubeului, oprindu-se la câţiva centimetri deasupra genunchiului.

— Lasă-mă să-ţi fac ceva la păr, zice Jacquie.

Mi-l coafează ca de sărbătoare, împletind în el floricele.

Apoi, spre surprinderea mea, mătuşile M & N se

furişează la etaj.

— Am putea-o vedea măcar pe fetiţa noastră absolvind şcoala?

Mă întorc spre Jacquie.

— Unde-i mama?

— Cu ciudatul ăla de Irwin. Absolvirea ta nu se află în programul ei, crede-mă. Jacquie scoate nişte pantofi strălucitori dintr-o cutie. Nici măcar nu ştie în ce clasă eşti.

Ce bine, nu-i aşa, Ari?

Mda, al naibii de spectaculos.

Trei scaune cu rotile stau aliniate în spatele amfiteatrului: unchiul Iggy ocupă unul. Bunica, dichisită, ocupă un altul, iar al treilea este pentru Len, în caz că va avea nevoie. Nia şi Mary stau în picioare, cu aparatele de fotografiat pregătite. Jacquie şi Jory, care, din fericire, şi-a înlocuit tricoul inscripţionat „S-o facem lată, Doamne!” cu o rochie de in stau împreună.

Ovaţiile nebunilor sunt stânjenitoare, dar îmi plac atunci când primesc premiul pentru engleză şi lucru manual.

Nick îşi ţine discursul cu o graţie exersată. Exagerează puţin cu citatele siropoase, dar nu e rău deloc.

Domnul West se apropie de podium ca să încheie ceremonia.

— Înainte să încheiem ceremonia, am onoarea să prezint un ultim premiu. Ari Appleton, vino pe podium, te rog.

Simt cum mi se înmoaie picioarele. Nu-mi amintesc ce am în stomac, dar dansează mazurka.

— Anul acesta, am înscris un eseu în concursul organizat de Biblioteca Naţională. Eseul scris de Ari, „în pantofii unchiului Iggy”, a câştigat locul întâi la secţiunea de juniori, îmi întinde un plic şi o carte. Ari a câştigat un premiu în valoare de o sută de dolari, iar eseul ei a fost publicat în această antologie. Sper ca Ari să-şi găsească cuvintele ca să ni se poată adresa în seara aceasta.

Doamna Potter rânjeşte când vede că tac. *Jasper*,

spune ceva, te rog.

— Ăăă… nu de mult, domnul West a spus: „Cuvintele pot fi constructive sau distructive”. Eu mă simt norocoasă, deoarece, pentru fiecare cuvânt distructiv care mi-a fost adresat, am primit o mulţime de altele constructive. Următoarele cuvinte aparţin mătuşilor mele: „Nu sunt noroi. Sunt lut. Şi pot face ceva spectaculos din el”. Iar acestea aparţin profesorului meu: „Valoarea ta este mai mare decât problemele pe care le creezi”. Acceptaţi aceste cuvinte şi păstraţi-le în inimile voastre pentru că sunt valabile pentru toţi cei care vă aflaţi aici. În special, nestemata aceasta care îi aparţine unchiului Iggy: „Când viaţa îţi retează picioarele, ia-ţi zborul”.

După ce scaunele sunt strânse, absolvenţii, felicitaţi şi punciul şi prăjiturile, servite, domnul Barrett anunţă:

— Conform tradiţiei de la Oakridge, tinerii absolvenţi să-şi caute mamele, iar taţii să-şi caute fiicele pentru primul dans.

Nu-mi pasă dacă nu voi mai primi nimic în viaţa asta. Ritmul bătăilor inimii lui Len care îmi răsună în ureche este mai frumos decât melodia *What a Wonderful World* pe acordurile căreia dansăm.

— Gata cu distracţia, tată. Haide să mergem acasă. Mai am nevoie de tine.

— Rămâi la petrecere. Chase a spus că te va conduce el acasă.

Se pare că m-am pripit când am spus că nu-mi mai doresc nimic. Vreau să dansez şi să strig în cea mai frumoasă rochie, alături de cel mai drăguţ băiat din oraş.

Nu sunt invitată la petrecerea de după, pe care Sharon o ţine la ea acasă, însă Rhonda şi cu mine suntem invitate la Red Barn să mâncăm hamburgeri şi să bem *shake*, apoi la sala de bowling, unde eu arunc bilă după bilă, fără să nimeresc popicele, încălţată în nişte pantofi urâţi şi îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie, dar cred că nu m-am mai distrat niciodată atât de bine.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Un fragment din poezia lui June îmi stăruie în minte,

„Ce spun acele rânduri scrise pe pielea albă? Appleton plânge, Appleton plânge”. Fiecare dintre noi, surorile, avem câte o poveste scrisă pe braţ, fire de păianjen prin care am încercat să punem ordine în dezordine. În vacanţa de vară de la sfârşitul clasei a şaptea, când mătuşile M & N-au descoperit-o pe a mea, m-au dus cu maşina la un depozit murdar unde se ţine lutul. Ne-am vopsit trupurile goale ca nişte spirite ale pământului şi am dansat ca nişte regine africane.

— Sunteţi supărate pe mine? le-am întrebat.

Mătuşa Mary şi-a aşezat cu blândeţe mâna roşie pe obrazul meu şi mi-a zâmbit trist.

— Pământul este mânjit cu sângele femeilor.

Mătuşa Nia mi-a plantat pe creştet un bulgăre mare de noroi.

— Ai multă bunătate în tine, scumpa mea. Nu uita să arăţi bunătate faţă de cei pe care îi iubim cel mai mult. Alină-ţi durerea, dar treptat.

După aceea, nu am mai simţit niciodată nevoia să mânjesc pământul cu sânge, dar am simţit o dorinţă arzătoare să-l ating.

În fiecare săptămână, o vizităm pe Jillianne la clinica de dezintoxicare desemnată de tribunal. În urmă cu trei săptămâni, Jacquie a văzut cărţile închise, faţa inexpresivă a lui Jillianne şi tăieturile de pe braţul ei. Jacquie a început să facă săpături şi nu a renunţat până când Jillianne nu i-a mărturisit că unul dintre asistenţii sociali, Tom, îşi făcea de cap cu ea. Până la sfârşitul săptămânii, Jacquie a făcut vâlvă cu avocaţi, reporteri şi anchetatori. Persoanele importante au fost ameninţate cu un scandal monstru dacă nu o scot pe sora mea de acolo.

Jillianne a fost mutată la Springwood. Jacquie îi aduce cărţi. Eu îi ofer în dar un batic cu o pasăre Phoenix, iar Len îi dă de meşteşugit.

Ea se joacă cumărgelele.

— Doamna pe care am… se simte…?

Len îi ia mâna.

— Şi-a revenit.

— Poţi să întrebi dacă aş putea să-i scriu cât de rău îmi pare?

— Voi întreba. Chiar dacă nu îi vei putea trimite scrisoarea, îţi va face bine s-o scrii.

Când suntem pe punctul de plecare, ea ne întreabă dacă o vom aduce pe Arielle în vizită, iar atmosfera se umple de magie.

E vara lui ’67 şi toată lumea din Toronto caută tricouri colorate şi şiraguri de mărgele. La etaj, Babcia şi Iggy confecţionează genţi cu franjuri ca pe bandă rulantă. E un noroc chior când terapeutul de la Springwood sună ca să ne întrebe dacă pot face şi alte femei ceea ce face Jillianne. Este un noroc chior pentru Len, pentru că este epuizat.

Chase îi pune lesa lui Zodiac, iar eu îl iau pe Len să mergem să mâncăm ceva la Maple Leaf Dairy. Mergem pe jos până acasă ca să ridicăm corespondenţa. Mama şi-a luat lucrurile şi s-a mutat cu Dick Irwin şi toate surorile au plecat.

— Len, nu crezi că a sosit timpul să vinzi casa asta? Probabil că June şi cu Jory nu se vor mai întoarce niciodată acasă. După ce Jillianne va ieşi din clinică, voi împărţi camera de la magazin cu ea.

— Care-i treaba cu albastru? întreabă Chase.

— Când ne-am cunoscut, mama lui Ari a spus că i-ar plăcea să fie albastră, aşa că am zugrăvit-o în culoarea asta pentru ea.

— Firma tatălui meu ar putea-o zugrăvi în culoarea nisipului într-o zi contra cost. S-ar vinde mai bine.

— Vorbeşte cu el, te rog. O vom scoate la vânzare după ce ne vom întoarce din călătoria noastră.

— Promite-mi că de mine nu te vei descotorosi niciodată.

— Tu vei fi mereu *corka* mea, Ari.

Verişorii lui Len, Sabina şi Otto, preiau conducerea magazinului. Mătuşa Dolores se ocupă de bunica. Jennah promite să o viziteze pe Jillianne. Noi vom fi plecaţi toată luna august. Microbuzul nostru este plin până la refuz,

doar că în locul unui balansoar avem un scaun cu rotile şi în locul unui banjo avem două chitare şi o concertină.

Niciodată, în cei paisprezece ani de când mă aflu pe acest pământ, nu am ştiut că poţi râde din tot sufletul. Cântăm şi dansăm tot drumul, umplându-ne paşapoartele şi burţile. Apoi, la sfârşitul zilei, de la Babcia şi până la bebeluş, ne botezăm cu toţii în piscina hotelului. Odată ce unchiul Iggy plonjează în apa caldă, îl scoatem cu greu din ea, nu pentru că nu are picioare, ci pentru că doar atunci simte că poate zbura. Eu şed cu picioarele atârnând şi o privesc pe Jacquie, care stă pe treptele piscinei strălucind în stropii de apă pe care Arielle îi împroaşcă entuziasmată cu mâinile. Franc o sărută pe obraz şi îi şopteşte ceva la ureche, iar ea se lipeşte plină de iubire de pieptul lui. Len împroaşcă cu apă lângă mine.

— Te distrezi, *corka*?

— De minune.

— Prietenii tăi sunt o companie plăcută. Ai prefera să te însoţească Chase până acasă la Mary? Ştiu că o tânără preferă braţul unui tânăr.

Len şi cu mine plănuim să luă trenul spre est în timp ce microbuzul se va întoarce la Toronto. Eu alunec în apă şi îl iau de braţ.

— Asta vreau.

— Tu şi cu Chase… El tace. În timp ce el caută cuvântul potrivit, eu mă pregătesc să aud cuvântul „sex” din gura lui Len. Sunteţi în perioada de… curtare?

Cum să-i explic ce trăiesc cu acest băiat şi cât de mult îmi place?

— El pune mai degrabă preţ pe suflet decât pe trup. Caută o femeie cu care să trăiască o experienţă existenţială.

— O ce?

— O întâlnire a minţilor. Pentru noi funcţionează.

Len admiră peisajele de august în timp ce călătorim cu trenul prin Québec.

— E atât de frumos! Sunt în Canada de mai bine de douăzeci de ani şi este pentru prima oară când o văd cu

adevărat.

— N-ai văzut încă nimic.

— Ai văzut-o pe mama ta înainte să plecăm?

Oare o vede cineva pe mama sau înţelege de ce a dat vrabia din mână pe cioara de pe gard?

— A venit s-o vadă pe Arielle, dar tremura mai tare decât un bolnav de Parkinson. Jacquie n-a vrut să-i dea să ţină în braţe copila. Mi-a luat douăzeci de dolari din buzunar, apoi s-a întors şi i-a mai cerut şi lui Jacquie.

— Tu şi Jacquie munciţi din greu pentru bani. Nu-i mai daţi ca să aibă cu ce se distruge şi mai mult.

— Gena de rahat pe care o am mă sperie de moarte.

— Când mă uit la tine, eşti atât de diferită de mama ta, încât nu-mi vine să cred că eşti copilul ei. Urăsc tot ce ştiu despre tatăl tău. Însă la tine nu urăsc nici măcar un fir de păr, aşadar, eşti total diferită şi de el. Len îmi zâmbeşte când se ridică în picioare. Babcia spune că ai fost creată de zâne şi dăruită ca o surpriză, o surpriză pentru mine. Întinde mâna. Prânzul?

De când călătoresc cu trenul, nu am stat niciodată în vagonul-restaurant, cu porţelan alb, faţă de masă şi ceai în ceşcuţe. Un băiat stă în partea cealaltă a vagonului. Mai nou, observ întotdeauna când este vreun băiat prin preajmă. Pare a fi student, are barbă nerasă de-o zi şi faţa bronzată şi mă priveşte cu atenţie. Eu port blugi strâmţi, iar bluza pe care am primit-o de ziua mea de la Babcia cade ca o cascadă. Coada împletită îmi trece de fund, iar câţiva cârlionţi desprinşi îmi încadrează faţa şi ştiu sigur că dacă mi-aş dori un sărut, l-aş putea obţine. Însă masa de prânz servită într-un tren în luna august împreună cu Len mă satisface mai mult decât o mie de băieţi drăguţi.

Prezenţa lui Len la Peştele zburător mă întregeşte. Ne plimbăm pe mal, gustând, atingând, mirosind, şi revenim mereu la Peştele zburător. Atunci când Len modelează lutul pe roată, Mary înclină capul într-o parte, descriind curbura graţioasă a unei oale.

— Ai un talent înnăscut la asta.

— Inima îmi bate cu putere atunci când lutul se

mişcă sub mâinile mele.

Eu ridic privirea când aud zgomot la uşă, iar inima începe să-mi danseze în piept. Jake pune jos ce are de livrat şi îşi aranjează părul.

— Ari Appleton, cum se face că eşti mai frumoasă decât vara trecută? El mă prinde când îi sar în braţe şi mă roteşte în cerc. Vii la focul de tabără în seara asta?

— Trebuie să-i ceri voie tatălui meu.

Mă pune jos, îşi şterge mâna de pantaloni şi i-o întinde lui Len. Len nu ştie ce să facă cu mizeria de pe mâna lui, dar Jake i-o strânge oricum.

Mary, Nia, Len şi cu mine înaintăm agale prin iarba lui august către soarele portocaliu care apune, ca să facem o baie în ocean. Apa lui ne loveşte, iar femeile exclamă la unison. Chitara lui Len se odihneşte pe umărul meu şi deja celulele din trupul meu dansează pe ritmul muzicii ce răzbate de pe ţărm. Nici n-a trecut o oră şi Len a devenit un membru al formaţiei Butter.

Câţiva băieţi îi dau târcoale lui Sadie. Ea este o sirenă cu părul castaniu şi ochi verzi şi genul de prietenă care te lasă să înţelegi că valorezi mai mult decât un milion de băieţi. Fetele au pus ochii pe domnul Tupper. O fată trebuie să fie pregătită pentru rivalitate atunci când vine vorba despre un violonist cu trup atletic. El mă priveşte peste focul de tabără şi mi-e greu să spun ce văd. Este ca şi când ai încerca să defineşti ce se reflectă în oceanul învolburat. Părul său de culoarea nisipului seamănă cu nişte ardei galbeni, iar în ochi i se citesc atâtea întrebări, încât abia mai suport să mai privesc în ei. Dulceaţa lui îmi provoacă dureri de dinţi, iar gustul său sărat îmi arde limba. Muzica răzbate; cu toate astea, ştiu că tăcerea se întinde în interior. Faţa lui este umbră şi lumină, soarele întâlnindu-se cu întunericul beznă.

Când Len şi Huey încep să cânte cântece de leagăn, Jake pune vioara jos şi dispare după o stâncă. Annie Crawley îl urmează, iar eu simt un junghi în partea stângă. Însă briza mării îi poartă vocea înspre mine.

— Doamne, Ann, nu poate omul să se uşureze liniştit?

Jasper se întinde ca să se uite de ce durează atât de mult. *Este la malul mării şi se spală pe mâini. Uite-l că vine. Uite-l că vine.*

Abandonează vioara şi se caţără pe un buştean deasupra umărului meu, suficient de aproape încât să se joace cu degetele prin părul meu. Simt întrebări referitoare la direcţie: înspre tribord? Să întorc barca? Să păstrez direcţia? Toată lumea cască şi se îndreptă spre case. Mătuşa Mary ne aruncă o pătură.

— Stingeţi focul, de tot.

Când vine vorba de mătuşile mele, nu ştiu niciodată la ce se referă. La focul de tabără sau la cel lăuntric? Probabil la amândouă.

— Ţi-e frig? mă întreabă Jake.

— Oceanul se furişează înăuntru. Ţie?

— Puţin.

Întind pătura pe buştean.

— M-ai învăţat că două trupuri înfăşurate într-o pătură pot produce 200 de waţi de căldură. El zâmbeşte, se aşază. Mă poziţionez între picioarele lui, înfăşurându-mă cu pătura şi cu braţele lui. Întotdeauna am trăit cele mai frumoase aventuri cu tine.

Îşi pune obrazul pe creştetul meu.

— Care este cea mai frumoasă?

— Poate cea cu papagalii de pe Insula Păsărilor. Ridic faţa înspre el. Sau poate chiar acest moment.

Nu am simţit niciodată ca lui Jake să-i fie teamă de ceva, însă acum îşi înghite teama şi priveşte focul.

— Îţi place în Toronto, Ari?

— Când voi împlini şaisprezece ani, mă voi întoarce acasă.

— Ştiu că eu voi împlini optsprezece ani, iar tu abia ai împlinit paisprezece, dar când vei fi pregătită… dacă vei dori vreodată… te voi aştepta.

— Vorbeşti serios?

— Pe cine altcineva aş putea să aştept?

Cred că mă tachinează, dar simt un „te iubesc” în felul în care mă ţine în braţe.

Mă urc în pat între Mary şi Nia, bucurându-mă de fiecare minut pe care îl petrecem împreună. Mătuşa Mary îmi mângâie părul.

— Ari, dac-ai urma liceul aici?

Eu sar în fund.

— Serios?

— Elsie zice că nu ar trebui să stai prin preajma bărbatului ăluia cu care umblă mama ta, iar Len este îngrijorat că ea va hotărî că nu poţi rămâne cu el. Nu ne place să te dezrădăcinăm din nou, dar dacă Len va obţine custodia, ai vrea să te întorci aici?

— Îmi doresc atât de mult să mă întorc acasă. Poate să vină şi Len?

— Poate să vină şi să plece oricând va dori. Cu toţii ne dorim să te vedem statornicită într-un singur loc.

Wabi şi Cork se furişează în mijlocul patului, între noi, iar eu adorm, visând la „poate”.

Nia îmi şopteşte dis-de-dimineaţă.

— Du-te după Len.

Mă strecor în cameră şi îl mângâi pe umăr.

— Haide, tată. Să umbli în vârful degetelor.

Sfârşitul de august le fac pe căprioare să se gândească la iernile în care vor muri de foame şi vreo şase vin să se delecteze cu nişte mere zemoase. Nia face o poză când o căprioară cu ochii căprui îl lasă pe Len să-i atingă botul.

El zâmbeşte cu blândeţe.

— Cine-ar fi ştiut că raiul se află la o scurtă distanţă parcursă cu trenul.

Mirosul de rulouri cu scorţişoară şi cafea, care face să-ţi lase gura apă, soseşte înaintea mătuşii Mary. Căprioarele o cunosc şi nu se sperie. îl plac şi pe Len, chiar dacă n-ar avea mere în poală şi boabe de porumb în buzunar. Aud o comoară, înainte ca aceasta să dispară în urechea căprioarei.

— După *corka* mea, tu eşti cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată.

Îmi place să-l privesc pe Jake cum cântă la vioară pe

scenă, însă fata asta vrea să danseze. Nu primesc decât un pupic pe obraz când el pleacă. Noaptea trecută, am întrebat-o pe mătuşa Mary dacă ar trebui să îl iubesc atât de mult, iar ea mi-a spus că noi doi suntem ca lutul şi roata olarului din care ar putea ieşi ceva spectaculos. M-a avertizat să nu mă grăbesc, însă vântul îmi sufla deja în plete.

Len s-a întors, iar Mary, Nia şi cu mine tocmai ne terminăm siesta de pe pardoseala Peştelui zburător.

— Nimic nu se compară cu locul acesta.

Când Nia închide uşa, Jake sare din camioneta lui Huey.

— M-am întors după vioară.

Mary râde.

— E prima oară când se întâmplă asta. Închide bine uşa în urma ta.

Eu aştept, ca să mă asigur că uşa este încuiată. Un zâmbet trist îi înfloreşte în colţul gurii.

— Să-mi scrii, bine?

Un deget pe nasture, limba care-i umezeşte buzele şi o privire în ochii aceia căprui – o fată nu poate fi mai explicită de-atât. Mă ridic pe vârfuri ca să ajung la buzele lui. Acestea sunt crăpate de vânt, iar respiraţia îi este proaspătă ca menta. El se înfruptă cu blândeţe din buzele mele, aşa cum mă înfrupt şi eu din ale lui.

În tren, la întoarcere, mă cuibăresc sub aripa protectoare a lui Len, iar reflexia noastră este surprinsă de kilometrii care aleargă.

— Am văzut adeseori girafa din tine, însă a trebuit să te duc într-un loc unde să te poţi manifesta ca să vezi jumătatea cealaltă.

— Şi ce-ai descoperit?

— De la cine am moştenit trăsăturile de vultur.

— Jake al tău mi-a spus că mă va ajuta dacă vreau să deschid un magazin.

— Jake al meu?

— Imaginează-ţi bucuria unui tată când poate să-şi elibereze căluţul-de-mare într-un ocean de bunătate.

TREIZECI

Fiecare elev de clasa a opta oprimat îndrăzneşte să viseze, ba chiar crede, că liceul va fi un loc mai bun.

— Te străduieşti prea mult. Jacquie îmi scoate bentiţa. Renunţă la fustă. Ia-ţi pe tine blugi, un maiou negru şi mocasini. Îmi netezeşte părul rebel. Să ai mereu o carte la tine ca să pară că nu-ţi pasă că eşti singură. Să pari misterioasă.

Scotocesc prin grămada de cărţi pe care Chase continuă să mi le dea, şi aleg *Străinul*, de Camus.

— Perfect. Şi-acum, bea-ţi micul dejun. Dacă vei vomita, nu vrei să plutească prin el cerealele.

În timp ce stăm pe bancheta din spate a maşinii lui Tyler în drum spre şcoală, Chase îmi dă inelul lui.

— Ce-ar fi ca noi doi să ocupăm acest loc de-acum înainte?

Agăţ inelul de lanţul meu de argint, pentru că el îmi oferă siguranţă în Toronto.

Ierarhia începe înainte de intrarea în şcoală: primii sosesc cei populari, în propriile maşini, în continuare un prieten, care consideră că meriţi să te ducă cu maşina lui, apoi apare autobuzul, apoi cei care vin pe jos şi, cea mai dezastruoasă variantă, te aduce mama cu maşina şi-ţi spune: „Sharon, iubito, ţi-ai uitat prânzul”.

Sharon pare cam apatică, nu ţi se pare?

De-a dreptul insipidă, Jasper.

Situaţia de la *masă* este testul suprem. Elevii nou-veniţi în şcoală abia dacă au voie să intre în cantină şi nu pot decât să viseze la oportunităţi, asta dacă vor supravieţui. Cei care speră să meargă la Harvard, sportivii, drogaţii… au locurile rezervate. Apoi există masa la care aspiră cu toţii: cea a elevilor populari, rebeli cu o cauză, care spun ce trebuie şi poartă hainele potrivite. Dacă aceştia cântă la vreun instrument, atunci este saxofon sau tobe. Sportul pe care îl practică este fotbalul şi ocupă cele mai tari poziţii, cum ar fi cele de fundaş. Ei fac parte din consiliul studenţilor care luptă pentru pace în lume sau să se servească în cantină cartofi prăjiţi organici.

Într-o răsturnare spectaculoasă de situaţie, eu descopăr că Chase este aspirant la statutul de rege al şcolii şi avansează în ierarhia din cantină spre masa supremă a elevilor populari.

Poate n-o fi corect să sar nişte trepte, însă faptul că trec pe lângă opresorii mei de mână cu Chase e ca şi când aş savura un tort de ciocolată, iar Ari este cireaşa.

Victimele stau înşirate de-a lungul coridorului: cei mici, tocilarii, ochelariştii; şi e de-abia a doua zi. Margaret Mink îşi ia mapa, iar conţinutul ei se împrăştie pe jos. Eu strâng hârtiile, iar Chase îmi dă o mână de ajutor. Margaret seamănă cu un pisoi scos din apă.

— Chase, ea este prietena mea, Margaret. Mi-a salvat viaţa anul trecut.

— Salut, Mags! Candidez pentru vicepreşedinte. Vrei să faci parte din echipa mea de campanie?

Ea îşi ridică ochelarii pe nas şi dă aprobator din cap.

— Prima întâlnire, joi la ora 3.10. În sala de consiliu a elevilor.

Margaret se înveseleşte, apoi se îndepărtează plutind ca să înfrunte ororile din vestiarul fetelor.

— Pentru asta, Chase Pace, am să-ţi fac cele mai mişto tricouri pentru campanie din istoria politicii. Mai bine mă duc să mă asigur că n-o vor atârna de maiou.

Stau în faţa casei şi mă simt puţin ca Margaret. Speriată, dorind să evit anumite coridoare.

Casă, care nu mai este albastră, se vinde repede. Len fluieră când vede profitul.

— Simt mirosul oceanului, *corka*.

Mama are tupeul să-şi facă apariţia împreună cu ofiţerul Dick şi să ceară jumătate din sumă. Mama a fost întotdeauna atrăgătoare, lucru care a făcut-o să se uzeze, dar şi să obţină iertare, poate de prea multe ori. În seara aceasta, se clatină pe tocurile subţiri ale sandalelor argintii. Pielea expusă, poate prea multă, îi este bronzată ca o canapea din piele maro. Şi-a făcut permanent lejer la păr, fie asta, fie un pudel alb i-a explodat în cap. Fusta neagră este atât de scurtă, încât mi-e teamă că nu mai

există loc şi pentru chiloţi pe dedesubt, iar sânii îi stau strânşi într-un maiou galben minuscul. Aş râde dacă nu mi-ar fi greaţă.

Len i se adresează cu demnitate.

— Theresa, dacă vrei să divorţăm, înţeleg. Ne vom întâlni cu avocaţii noştri ca să negociem pe cale amiabilă.

Ea strânge din buzele date cu ruj roz-aprins.

— Jumătate din casă este a mea. Scrie-mi un cec şi gata.

Len i-ar da banii într-o clipită dacă nu ar şti că mama se va întoarce peste o săptămână să-i mai ceară.

— Nu, Theresa. Sunt convins că domnul poliţist Irwin va fi de acord că este mai bine să rezolvăm lucrurile pe cale juridică.

Irwin îşi suge burta şi îşi aranjează pantalonii.

În fiecare zi, mama îşi face apariţia clătinându-se. Este îngrozitor, înspăimântător de-a dreptul, să am o mamă care se comportă ca un copil de vârsta mea. Ieri purta un sutien negru pe sub o chestie roz din plasă. Irwin o trimite în fiecare zi să-şi ceară partea din imperiul Zajac, care, în ochii lui, a luat proporţiile imperiului Rockefeller.

Len îmi aruncă rucsacul.

— Tocmai au parcat mai jos, pe stradă. Ieşi prin spate.

— Pot să rămân la Rhonda?

— Ai grijă să-ţi faci temele.

Lucrurile iau o întorsătură anapoda. Conform legii, Len nu trebuie să îi dea nimic mamei. Magazinul este pe numele lui

Iggy, cum a fost dintotdeauna. Len a fost proprietarul casei înainte ca ei să se căsătorească şi a plătit pentru ea cu vârf şi îndesat. Banii din vânzarea ei se află în contul lui Iggy. Păcat că ofiţerul Dick şi proasta de gagică-sa şi-au dat seama că Len mă vrea şi au hotărât că dacă mă vor închide în sediul central al lui Dick, îl vor obliga să cadă la înţelegere.

Ideea de a avea o casă departe de casă la fel de ciudată, dacă nu chiar mai ciudată decât Azilul Appleton,

este aproape reconfortantă. Tatăl lui Chase se îmbracă la costum în fiecare zi ca să meargă la birou, însă la sfârşitul zilei se transformă într-un tip de gaşcă. LSD-ul este împărţit ca euharistia, însă pentru mine este un bilet spre iad. Viaţa mea este şi aşa ca un carusel. Dacă-mi bagi demoni în cap, nu mai am unde să merg. Toţi fumează marijuana ca pe tutun şi consideră că a o împărţi cu cineva este o chestie spirituală. I-aş face lipeala lui Jory cu domnul Pace, dar el împarte deja patul cu o hipiotă. N-are nimic împotrivă că Tyler îşi face de cap cu Rhonda atât timp cât „iubăreţul” poartă protecţie. O duzină de astfel de mijloace de protecţie se află într-un bol lângă uşa de la intrare.

Prima oară când am dormit în patul lui Chase, am simţit un gol în stomac până când mi-am dat seama care este treaba asta cu dragostea existenţială. M-am mai relaxat în timp ce şedeam pe canapeaua cea moale. Chase se juca în părul meu, apoi şi-a lipit buzele de urechea mea.

— Dormi cu mine în noaptea asta, Ari.

L-am urmat, crezând că asta trebuia să facă o fată ca să păstreze un bărbat ca el lângă ea. M-am dezbrăcat până la chiloţi – albaştri cu un soare galben pe fese. El m-a oprit când am dat să-mi dau jos maioul şi să-mi dezvelesc pielea.

— Nu, nu aşa. Am simţit furnicături în tot corpul când el m-a îmbrăţişat din spate, lipindu-mă de el. Mâine am să-ţi citesc. În seara asta nu vreau decât să-ţi simt bătăile inimii.

Mai auzisem replica asta, însă el părea într-adevăr mai interesat de ritmurile de sub pielea mea decât de sânul care se afla între inima mea şi mâna lui. Din combina muzicală răzbăteau acordurile melodiei *Rubber Soul*, iar eu am adormit.

Ca şi când faptul că ne-am ţinut în braţe ar echivala cu un mare eşec, păstrăm secret ce s-a întâmplat în aşternuturi, un secret doar de noi ştiut, însă el tânjeşte după prezenţa mea, iar braţele lui liniştesc tumultul continuu din viaţa mea.

TREIZECI ŞI UNU

Chingi. Cine o fi ales numele acesta pentru tortura nazistă? Asistentele o întind pe bunica pe pat şi o leagă de mâini şi de picioare. Chase nu este un sclifosit ca majoritatea băieţilor. El crede că faţa ridată a bunicii este ca o hartă a comorilor, iar moartea, o călătorie frenetică. Eu cred că este mai rău decât să afli că acea cameră de hotel pe care ai rezervat-o este mai jalnică decât o latrină. Asistentele îl lasă pe Chase să cânte *Blowiri in the Windy* deoarece, ori de câte ori cântă el, Gladys se opreşte din strigat numere de bingo.

Eu îi desfac legăturile bunicii. Nu-mi pasă dacă plonjează cu capul înainte din pat. Mai bine decât asta. Len vine în jur de ora opt.

— Ari, mergi cu Chase. Rămân eu cu ea până va veni Dolores.

Chase îi dă chitara lui Len şi mă sărută pe obraz, pentru că ştie că voi rămâne şi eu.

Len zdrăngăne la chitară, chemând în cameră îngerii ţigani, iar eu mă aşez pe locul de lângă bunica. Pe mâinile bunicii nu se mai simte nici urmă de căldură.

— Ştiai că bunica a învăţat-o pe mătuşa Mary să facă rulouri cu scorţişoară? Mâinile bunicii seamănă o învălmăşeală de viermi mov şi reci. Crezi în rai, Len?

— Cred că există ceva dincolo, dar nu ştiu exact ce înseamnă. Nu pot accepta gândul că moartea este ultimul capitol pe care îl scrie această viaţă minunată. Nici gândul că iubirea se termină cu durere. Eu cred că murim ca să ne reîncarnăm într-o altă viaţă.

— Eu am senzaţia că m-am născut de o sută de ori şi că niciuna dintre aceste naşteri nu este a mea.

— Te înţeleg.

Mătuşa Dolores îşi iţeşte capul de după draperie.

— Hariet, n-ar trebui să stai pe pat. Nu este igienic. Len, du-o acasă. Mâine merge la şcoală.

— Bună, mătuşă Dolores! O îmbrăţişez cu căldură. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Ia uite ce mare ai crescut!

— Mâncarea Babciei.

— Du-te, acum. Rămân eu cu ea.

— Să nu-i laşi s-o lege din nou.

Mătuşa Dolores zâmbeşte, e un zâmbet trist.

— Mai bine o leg eu pe asistentă decât să permit aşa ceva.

Eu sărut obrazul zbârcit al bunicii.

— Nu mai ai picioare, aşa că zbori – naşte-te din nou.

E o noapte răcoroasă de septembrie. Mâna lui Len îmi încălzeşte umărul.

— Pot să o scot pe fata mea preferată în oraş?

Mergem pe jos până la The Goof, restaurantul local cu un „D” şters în sigla Good Food. În timp ce savurăm sendişurile cu brânză şi cacao cu lapte ascultăm melodia *AU I Have to Do Îs Dream*.

— Deci, e nevoie să avem o discuţie despre păsări şi albine, *corkal*

— Ştii că Zodiac este cel mai bun medicament din lume. Chase este Zodiacul meu.

Pe fruntea lui Len se citeşte nedumerirea.

— Stai liniştit. Relaţia noastră este metafizică.

Vorbim despre magazinul pe care vrem să-l deschidem în timp ce mâncăm negrese şi ascultăm melodia *Heartbreak Hotel*. Între noi se aşterne tăcerea, ca şi când am trece pe sub un pod în timpul furtunii. Scaunul din vinii roşu scârţâie sub fundul meu şi simt miros de mâncare proaspăt gătită. Glazura prăjiturii mi se întinde pe limbă şi mă înfior când simt pe cineva în dreptul ferestrei celei mari. Privesc dincolo de cuvintele vopsite: „Mic dejun cald 1, 50 $” şi o văd pe bunica tânără privind înăuntru, zâmbind, apoi mergând mai departe. Porcăria aia de mâncare greţoasă de la Sunny Crest este înlocuită cu flori care nu ştiu că prea multe dulciuri nu sunt deloc sănătoase. Nimeni nu i-a spus mamei că verdele-neon şi decolteul nu sunt cea mai potrivită alegere pentru o înmormântare sau că nu e bine să plângi atunci când machiajul tău nu e rezistent la lacrimi.

Toată lumea fumează. Jasper tuşeşte, *Bănuiesc că nimeni n-a citit că fumatul te trimite mai repede pe lumea*

cealaltă. În curtea din spate este un copac, unde pot să iau o gură de aer şi să mă gândesc la bunica mea, care croşeta mănuşi roşii, nu uita niciodată o zi de naştere şi vorbea cu mine ca de la femeie la femeie.

— Len mi-a spus că s-ar putea să fii aici. Domnul West îmi întinde o batistă. Îmi pare rău pentru bunica ta.

O înmormântare care mi-l scote pe domnul West în cale înseamnă că pot primi o îmbrăţişare, iar el poate să-mi ofere una. Braţele lui sunt extrem de reconfortante şi te fac să te simţi mai uşoară. El îmi şopteşte în păr.

— Domnişoara Standish este înăuntru.

Eu am mai crescut. Feţele noastre ar putea ajunge la acelaşi nivel dacă el s-ar apleca vreo doi centimetri, iar eu m-aş întinde un centimetru.

— Vreţi s-o cunoaşteţi pe mătuşa Mary?

— Mary cea de pe Coasta de Est? Mi-ar face plăcere.

Mult, mult timp după ce a plecat el, poate chiar şi acum, îi simt căldura mâinii pe spatele meu când m-a condus cu blândeţe înspre casă.

— Jennah, te-ai aranjat bine, zice mătuşa Dolores.

Este o casă mare, care oferă mari satisfacţii. Jennah o menţine într-o stare perfectă pentru Wilf. Copiii sunt liniştiţi şi cuminţi. Dean, care tocmai a împlinit patru ani, ne serveşte cu cârnăciori.

Mă reazem de gard şi le privesc pe surorile mele. Jennah este îmbrăcată ca Grace Kelly. Seamănă la faţă cu mătuşa Dolores, iar strălucirea din ochi este exact precum cea a mamei; mă rog, precum cea dinainte de situaţia cu machiajul curs. Jillianne, într-o dispoziţie melancolică, se cuibăreşte pe un şezlong şi priveşte cum se reflectă cerul în apa din piscină. Părul ei tuns scurt o face să semene cu un pui de pasăre care abia a ieşit din ou şi căruia îi e frică să-şi ia zborul. Jory şi-a mai făcut un tatuaj, un fluture, antenele încolăcindu-i-se în jurul ochiului, iar sub rochia de in i se zăreşte burtica umflată. Franc îi strecoară lui Jacquie ochelarii lui fumurii şi îi netezeşte liniile de pe frunte, provocate de durerile de cap.

Mătuşa Nia oftează peste umărul meu.

— Migrenele lui Jacquie sunt la fel de rele?

— Mai rele.

— Ce spune doctorul?

— Analizele spun că n-are nimic.

— O tăvăleală straşnică în nămol roşu i-ar face mult bine. Ai vreo veste de la June?

— Trimit mereu vederi la Cooms în speranţa că cineva o cunoaşte şi i le va da.

— Voi, fetele, sunteţi o colecţie impresionantă de oale wabi-sabi. Să vedem dacă n-o pot convinge pe Jory să mănânce o mâncare caldă dacă tot sunt aici.

Eu mă aşez confortabil, când unchiul Gord se apropie şi mă priveşte cu ochi lacomi.

— Ia uită-te la tine, Hariet! Cine-ar fi crezut că vei deveni fotomodel? Eu mi-aş fi dorit să aduci mai degrabă cu o călugăriţă, nu cu Mary Quant. îmbrăţişează-l pe bătrânul tău unchi.

Eu mă retrag, încercând să scap şi dau peste mătuşa Mary, care se află chiar în spatele meu.

— Haide să mănânci ceva.

Nu sunt o plângăcioasă, însă de data asta îmi dau lacrimile. Mătuşa M. mi le şterge cu mâneca.

— Ce s-a întâmplat?

Plâng din cauza unui unchi care îmi atinge fundul, care îşi vâră mâna pe sub bluza mea şi care mormăie cu respiraţia mirosind a bere: „Drăguţ din partea lui Vincent că şi-a dresat fetele pentru noi, restul”. Plâng din cauza lui Jory, care flutură o bancnotă de zece dolari, „Uite ce mi-a dat unchiul Gordo” însă spun:

— Mi-e dor de bunica.

Acum, plâng din cauza unei mame care chicoteşte şi al cărei păr se răsfrânge peste braţul poliţistului Irwin.

Mătuşa Mary mă conduce printre îndoliaţii beţi.

— Hai să-i spunem lui Len să te ducă acasă.

Bob Dylan, rahat de calitate superioară şi presatul de tricouri pentru campania electorală n-or fi cea mai potrivită cale de a petrece ziua în care a fost înmormântată bunica, însă toate acestea fac ca durerea să nu mai fie atât

de mare, iar cugetările lui Chase despre moarte să fie mai poetice.

— Iubito, toată această energie explodează în univers ca o bombă nucleară a iubirii. Nu simţi cum iubirea învăluie întreaga omenire?

Simt asta până când Jacquie îşi vâră capul pe uşă.

— Ascunde-te şi rămâi acolo până când îţi vom spune noi.

Închidem tot, strângem toate dovezile, apoi de ascundem în mijlocul unei grămezi de cutii.

— Ssst. Nu mai râde. Chase ne aşază sub capete nişte tricouri. Ssst, eşti în siguranţă cu mine. Ce naiba facem?

— Habar n-am.

Epuizarea mă izbeşte ca un pumn şi mă simt mai obosită ca oricând.

Ascultăm vocile care răzbat prin gurile de aerisire.

— O iau cu mine acasă până când vei plăti.

— Nu e aici.

Tocurile mamei împung fiecare treaptă pe care o urcă la etaj. Câteva minute mai târziu, acestea împung treptele care coboară la subsol. Îmi acopăr gura cu mâna dreaptă a lui Chase şi inima cu mâna lui stângă ca să îi înăbuş bătăile. Când uşa se deschide, o lumină movulie pătrunde înăuntru, apoi o lumină galbenă când se aprinde becul de deasupra mesei de lucru.

Poliţistul Dick adulmecă aerul.

— Ce-i mirosul ăsta?

Jacquie este la fel de fină ca şi fundul Ariellei.

— Fibre de cânepă, de la presatul tricourilor.

Detectivul Dick investighează.

— Presa asta este încinsă.

— Babcia a presat marfa. Ari nu-i aici.

— Unde-i? Mergem după ea.

Exact. O să te pipăie.

O, *Jasper. El e spurcăciune, iar eu voi fi noroi.*

— Probabil se plimbă pe malul lacului.

— Nu, este în Sunny Crest, zice Len. S-a dus să-i

ducă flori lui Gladys.

Jasper, de ce nu ne-am gândit să facem asta?

O vom face mâine dacă nu vei fi întemniţată.

Mama ţipă ca o nebună.

— N-am de gând să mă las păcălită şi de data asta!

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu te-a păcălit nimeni. Sunny Crest a costat mult. După înmormântare, doar atât a mai rămas.

După ce pleacă duşmanii, eu ies la suprafaţă ca să iau o gură de aer, întrebându-mă de ce mama, care este atât de influenţată de bărbatul ei, nu a împrumutat puţin şi din bunătatea lui Len.

— Despre ce-a fost vorba? mă întreabă în şoaptă Chase.

— Probabil au crezut că bunica a lăsat ceva bani.

— Şi ce legătură are asta cu faptul că vor să te înhaţe?

— Sunt un mijloc de a-l stoarce de bani pe Len.

Definiţia umilinţei supreme: un poliţist care te înhaţă din faţa şcolii, izbindu-te cu capul de tocul de sus al uşii maşinii lui când te împinge pe bancheta din spate. Mă duce într-o magherniţă din centrul oraşului Toronto. Poliţistul Dickâi zâmbeşte cu subînţeles amicului său împuţit.

— Mersi, O'Toole. Îţi sunt recunoscător că ai adus-o acasă.

Cele două odrasle ale lui Dick stau pe veranda uzată şi se holbează. Mama desface braţele.

— Hariet, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici.

— Nu mă atinge, afurisito!

Poliţistul Dick îmi trage un dos de palmă peste faţă, tare.

— Ai grija cum vorbeşti cu mama ta. Intră în casă.

Eu îmi calculez opţiunile: o mamă care se îndoapă cu pastile, în şlapi cu sclipici, un poliţist cu burta plină de bere, un traficant şi un drogat desculţ împotriva unei fete iritate, cu picioare lungi, care are de străbătut cel mult douăsprezece cvartale până în Yorkville. *Călăreţii ăştia* din

Poliţia Regală Canadiană nu vor pune mâna pe femeia asta.

O iau la fugă spre Village, intru în restaurantul Riverboat şi mă ascund în spatele rafturilor cu condimente din magazie. Crystal vine după mine.

— La naiba, Ari. Ce-ai păţit la ochi?

— Satana şi odraslele lui sunt pe urmele mele.

În Yorkville, compasiunea pentru cei oprimaţi de ticăloşii ăia de reprezentanţi ai legii este la ordinea zilei.

— Ţi-aduc nişte gheaţă, zice ea.

Crystal vine însoţit de Bernie.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Eu le expun toată drama.

— Poţi rămâne în apartamentul de sus cât vrei.

Cât timp stau în ascunzătoarea mea, sunt copleşită de dovezi de omenie, mai multe decât ar da vreodată dovadă poliţistul Dick, însă tot singură mă simt. Mi-e dor de Zodiac şi de Chase, însă cel mai mult mi-e dor de Len. O, şi îmi lipsesc hainele. Nu pentru mine. Jory mi-a adus nişte lucruri. Însă unele persoane care rămân aici peste noapte se dezbracă şi nu-şi mai amintesc unde şi-au pus hainele. Acum, nu sunt vreo mironosiţă, dar nu văd nimic frumos în nişte mădulare enorme care se bălăngănesc. În trecut, ţineam ochii închişi atunci când vreo sculă ieşea la iveală, însă acum văd nişte „gâscani” mişto şi mă întreb dacă, sub blugii lor, domnul West şi Jake o au la fel de mare ca şi tipii ăştia. Steve mă surprinde privindu-i „dotarea”, iar chestia aia se ridică, arătând fix spre mine. Sper că nu este nimic ciudat dacă cred că fetele sunt mai plăcute vederii – au sânii obraznici, dar aceştia nu li se scoală niciodată.

Jory îmi aduce cărţi. Eu mângâi copilul care îi creşte în burtă în timp ce ea îmi ţine predici despre izbăvire.

— La întrunirea de săptămâna trecută, pastorul a profeţit că acest copilaş va ajuta la stabilirea păcii în această lume stricată.

— Poate îl va ajuta pe Len să-mi negocieze eliberarea.

Lucru care nu se va întâmpla prea curând. Nimeni de aici nu îşi face de cap cu mine, dar, uneori, câte un nespălat care se rătăceşte când merge să se uşureze se întinde pe cealaltă jumătate a saltelei mele, confundându-mă cu copilul său din flori.

— Scuze, Ari, am crezut că eşti Cheyenne.

Chase vine pe la ora unsprezece, pentru că nu mai are răbdare până mâine să mă vadă. Mă va duce mâine acasă pentru o masă civilizată. Prietenul avocat al mătuşii Nia, domnul

Lukeman, a venit şi mi-a făcut o poză extrem de reuşită. Însă când vine vorba să rămân cu Len, totul se rezumă la bani. Domnul Lukeman i-a explicat mamei că nu va primi nimic, având în vedere că totul aparţinea familiei lui Len, iar ea a fost cea care a comis adulter şi a plecat. Len a fost de acord să sacrifice jumătate din veniturile obţinute din vânzarea casei dacă va primit custodia mea.

— Se pare că vei putea locui la magazin şi te vei întoarce la şcoală.

Eu mă agăţ de braţul lui Chase cu care îmi cuprinde mijlocul.

— Mi-e frică să mă întorc. Voi fi ciudata şcolii.

— Faptul că ai fost săltată de pe trotuar de poliţie şi ai fost dată dispărută o săptămână te-a făcut să pari super cool în ochii celorlalţi. Şi-apoi, vicepreşedintele şcolii îţi ţine spatele.

Eu mă întorc, iar dragostea pluteşte în aer.

— Dar faţa?

— Am mintea şi sufletul tău, Ari. Este conexiunea supremă.

— Măcar pot primi un sărut?

Îmi sărută ochii, nasul, obrajii, apoi buzele i se lipesc de ale mele, într-o conexiune care nu seamănă deloc cu cea pe care o am cu Jake.

— Te iubesc atât de mult, Ari.

— Şi eu te iubesc.

Domnul Lukeman pune la punct ultimele detalii legate de divorţ. Vor fi sacrificaţi treisprezece mii de dolari

în schimbul custodiei mele. De îndată ce actele vor fi semnate, Len şi cu mine vom pleca în est.

Domnul Russell îmi dă înapoi eseul despre caracterizarea personajului pe care l-am avut de scris pentru ora de engleză.

— Fascinantă lucrare, Ari, dar trebuia să fie non-ficţiune.

— O, domnule Russell, chiar mi-aş dori să fi fost ficţiune, îndes în rucsac lucrarea pe care am intitulat-o: „Oameni goi”, încă mai am coşmaruri din cauza tipului cu burta cât un butoi.

— Cei fără haine sunt plini de culoare, însă paralelele pe care le faci cu goliciunea spirituală sunt profunde. Dick este o metaforă, nu-i aşa?

— Păi, presupun că da, dacă un Dick[8] mare este echivalent cu un ticălos de prim rang. El a fost cel care a pus să fiu înhăţată şi târâtă până în *Latrină*.

— Îmi va lipsi contribuţia ta la ziar. Când te vei muta?

— Aţi oprit un dezastru, săptămâna viitoare.

Len îmi dă puloverul.

— Nu vor mai fi prea multe seri atât de frumoase înainte să plecăm.

Iubim serile cu lună plină şi aerul răcoros al sfârşitului de octombrie. Când ajungem pe malul apei, ne aşezăm pe o bancă şi admirăm drumul pe care lumina lunii îl pictează pe luciul lacului.

— Este greu să-ţi schimbi numele? Mi-ar plăcea să mă cheme Ari Joy Zajac.

— Te-ai putea căsători cu vărul Alphonse.

— Mă gândeam să fiu fiica lui Len.

El îmi mângâie creştetul cu obrazul

— Eşti Ari Zajac prin dragoste. Deşi, într-o bună zi, vei fi Ari Butters.

— Pe Jake îl cheamă Tupper.

— E un Butters în adâncul inimii, iar tu eşti o nestemată pentru el. Zâmbetul lui mă însufleţeşte. Vino,

8 „Dick“ se traduce şi prin „penis“ (n.tr.)

corka, mâine ai şcoală.

Len păşeşte din nou cu fruntea sus. Ba şi fluieră, dar nu-şi ţine mâinile în buzunare. Într-una o ţine pe-a mea, iar în cealaltă, lesa lui Zodiac, în timp ce înaintăm de-a lungul promenadei de lemn. Se opreşte să admire stelele, dă drumul lesei şi se apucă de braţ.

— Len? El mă strânge de mână. Tată? El se lasă în genunchi, trăgându-mă după el. Nu, te rog, nu! Ajutor! Cineva să ne ajute! Chemaţi ambulanţa! ţip eu.

Oamenii încep să se agite, făcând ceea ce fac cei care vor să ajute.

El îşi odihneşte capul pe pieptul meu, chiar sub inimă, şi îmi şopteşte:

— Cele mai frumoase clipe le-am petrecut cu tine.

— Nu mă părăsi, Len, te rog. Tată, nu mă părăsi.

Nu îşi ia mâna de pe braţul meu când lumile noastre se despart.

Oamenii se foiesc, însă în strane domneşte liniştea. Aud: „Fiica lui Len, Ari, ar dori să spună câteva cuvinte”. Mătuşa Mary îmi dă drumul la mână şi o fată, cu picioarele şi părul meu, se ridică – pantofii negri pe covorul roşu, un pas, doi paşi, trei… trec pe lângă crini şi frezii, care încearcă din răsputeri să-şi aştearnă mireasma dulce peste tristeţea mea. Vor fi primele mele cuvinte în patru zile. Aş tăcea pentru totdeauna, însă acesta este singurul moment în care pot să le spun sutelor de persoane adunate aici că l-am iubit pe Len.

Ei mă grăbesc să termin mai repede. Mă aflu pe promenada din lemn uzat, ţinându-l în braţe şi sperând că nu mă va părăsi. Mă holbez la firul de iederă care se revarsă peste stejarul lăcuit şi mă adresez lui o vreme.

— Tata credea că fiecare zi pe care o trăim ne apropie mai mult nu de moarte, ci de renaştere; fiecare renaştere legându-ne de trecut şi deschizându-ne spre mai multă dragoste, spre evoluţie. Eu îi priveam chipul în timpul plimbărilor noastre sub clar de lună şi mă întrebam de câte ori trebuie să se fi reîncarnat ca să devină această persoană extraordinară, plină de blândeţe şi bunătate.

Şase fiice. A luat în grija lui şase fiice, dar nici măcar o singură dată, indiferent câte probleme i-am creat, nu a ridicat mâna sau vocea. Ne-a iubit, pur şi simplu. M-a iubit pe mine.

Simţi atunci când vine frigul. Eu încerc să împiedic sângele să ajungă în locurile îngheţate.

— În prima mea zi în casa albastră, am şezut speriată pe treptele din spate. El a venit cu fursecuri cu ghimbir şi lapte şi s-a aşezat lângă mine. Eu l-am întrebat: „Cum să-ţi spun?

Tată?” El mi-a răspuns: „Să începem cu Len. *Tată* este un apelativ care trebuie câştigat1

Eu aştept şi înghit cu noduri, înghit şi înghit… Franc, timidul Franc, urcă pe podium şi îşi aşază mâna pe spatele meu când trag aer în piept.

— Vara trecută, la răsăritul soarelui, am luat micul dejun împreună cu câteva căprioare. O căprioară frumoasă s-a uitat la Len când el a spus: „Sunt onorat că îmi mănânci din palmă… „Gheaţa se sparge, iar eu cedez. Tată, sunt onorată că mi-ai spus *corka*, fiică. Familia ta m-a învăţat să zbor fără aripi. Acum *tu* trebuie să îmi arăţi cum să trăiesc cu o jumătate de inimă aici şi cu cealaltă jumătate renăscută cu tine…

Domnul West îmi atinge umărul.

— Ari, tu şi Zodiac veţi veni cu mine.

Len mi-a zugrăvit peretele în albastru, pentru că amândoi iubeam oceanul. Eu m-am îndepărtat de mai, plutind în derivă zile la rând, cred. Vocea îmi este subţire şi fragilă.

— Au lămurit lucrurile?

— Sunt sus, vorbesc.

Îmi trântesc trupul obosit pe un scaun.

— V-a sunat mătuşa Mary?

— Eu am sunat. Mi-am făcut griji pentru tine de la înmormântare.

Vocile se intensifică la etaj, din nou. Eu îmi aşez capul pe umărul lui.

— Mama crede că magazinul este al ei. Le-a spus

Babciei şi unchiului Iggy că au două săptămâni la dispoziţie să se mute. Mamei nu îi pasă de durerea şi tristeţea lor. îi aud plângând amarnic în fiecare noapte. Nu mai suport.

— Nu vor fi nevoiţi să se mute.

— Domnul Pace spune că s-ar putea să aibă dreptul, deoarece ea şi Len erau căsătoriţi încă.

— Domnul Lukeman este pe drum. A vrut ca tu să ajungi pe Coasta de Est înainte să deschidă testamentul lui Len, dar va trebui să ne mulţumim cu casa domnişoarei Standish.

După criza de nervi a mamei de seara trecută, rucsacul meu este făcut, pregătit de plecare. îl urmez pe domnul West afară, oprindu-mă o clipă ca să ascult. Mătuşa Dolores vorbeşte de parc-ar fi bunica:

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Theresa, nu mai fi atât de egoistă şi gândeşte-te măcar o dată la binele lui Ari. Las-o să plece cu Mary.

— Şi s-o las să-i distrugă viaţa lui Hariet aşa cum a distrus-o pe-a mea?

— Dacă ai o viaţă jalnică, e numai vina ta. A ta.

— Richard şi cu mine avem nevoie de ea aici, la magazin.

— Ea are nevoie de stabilitate, de aer curat şi de şcoală. Doar Dumnezeu ştie că are nevoie şi de linişte, mai ales din partea tâmpitului ăluia cu care te-ai înhăitat.

— Sunt mama ei.

— A, ţi-ai dat seama într-un final? Atunci nu te mai comporta ca o răsfăţată şi oferă-i copilei ceea ce are *nevoie*.

Mătuşa Dolores are intenţii bune. Dar ar avea mai multe şanse să se înţeleagă cu un nap decât cu mama.

— Mama a fost la înmormântare, că nu-mi mai amintesc?

Domnul West mă conduce cu blândeţe înspre uşă.

— Nu am văzut-o decât la masă.

— Cu Irwin?

— Singură. Era trează şi făcea pe văduva.

Zodiac îşi alege locul între scaunele din jeepul domnului West.

— Pe domnişoara Standish nu o deranjează că vine şi el?

— Iubeşte câinii.

Viaţa unui copil se complică atunci când este prins la mijloc într-o luptă pentru bani. Sunt surprinsă să o văd pe mătuşa Mary şezând pe canapeaua din camera de zi a profesoarei mele şi bând ceai dintr-o ceaşcă de porţelan.

Domnul West îmi atinge cotul.

— Să mă suni dacă ai nevoie de mine. Eu întind mâna după a lui, iar el mi-o ia aşa cum făcea Len atunci când mi-era frică. Totul este în regulă.

Se prea poate ca domnişoara Standish să fie mai în vârstă decât mama, însă cu cât o cunosc mai mult, cu atât devine mai graţioasă. Mă conduce la un scaun.

— Ce-ai zice dacă ai rămâne aici până când se vor lămuri lucrurile? Voi aranja să faci şcoală acasă, astfel încât să ai puţină linişte.

— Nu pot merge cu tine, mătuşă Mary?

— Înţelegerea privind custodia nu a fost semnată, iar mama ta se va înfuria când se va citi testamentul.

— De ce?

— Afacerea le va rămâne lui Franc şi lui Jacquie. Restul, cu excepţia câtorva legate, îţi revine ţie.

— Atunci să ia mama tot, iar eu vin cu tine.

— Banii se află într-un fond. Cu excepţia unei alocaţii, nu te poţi atinge de ei până când nu vei împlini optsprezece ani.

Perna mea miroase a lavandă. Din respect pentru dantelă, Zodiac doarme pe covor, însă îi simt blana sub mână.

— Noapte bună, Ari. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

Le vreau pe mătuşile M & N. îl vreau pe Chase. îl vreau pe Len.

— Mulţumesc, domnişoară Standish. N-am nevoie de nimic.

— Crezi că-mi poţi spune Belle acum că am devenit prietene?

— E un nume frumos.

Ar trebui să am parte de un somn bun într-un astfel de loc liniştit, însă coşmarurile mă încolţesc ca nişte porci spinoşi de aruncă cu ace.

— Ari? Ce s-a întâmplat?

Vocea mea seamănă cu un metal care vibrează.

— Mama va moşteni banii dacă voi muri eu?

— Cred că îi vor rămâne lui Arielle.

— Şi dacă el o va omorî pe Arielle?

— Nimeni nu vă va face niciun rău, nici ţie, nici lui Arielle.

— Nu se va gândi la nimic altceva decât la cum să mă elimine, iar Arielle este atât de mică. I-ar fi simplu, ca şi când i-ar suci gâtul unui pisoi.

— Domnul Lukeman va aranja lucrurile. Haide, voi pregăti ceaiul.

Eu stau pe scaun, dărâmată, distrusă. Mama vede doar un ou de aur atunci când domnul Lukeman citeşte testamentul. Bileţelele lui Len mă fac să cred că a bănuit că îl aşteaptă o renaştere. Faptul că nu la fost teamă mă face să fiu mai puţin speriată. O mie de dolari pentru Jennah: „Doar pentru că eşti preţioasă, nu pentru că îmi pare rău4. O mie de dolari pentru June, când va fi găsită: „Bucură-te de primăvară. Eşti o altă persoană, bună”. O mie de dolari pentru Jory: „Nu-mi doresc decât să vezi cât eşti de valoroasă”. Pentru Jillianne: „Ţi-ai plătit păcatele. Ia-o de la capăt ştiind că eşti fiica mea îndrăgită”. Jacquie şi Franc primesc clădirea, afacerea şi bani de cheltuială pentru Babcia şi unchiul Iggy. „Jacquie, oare sunt chiar atât de binecuvântat cu cea mai potrivită femeie care să devină mama familiei mele? Doar bunătate am simţit din partea ta”.

Revin la biletul pentru Jillianne, gândindu-mă la darul de a o lua de la capăt, şi nu îmi doresc decât să mă plimb de mână cu tata. Domnul Lukeman vorbeşte despre profituri şi asigurare, despre vânzări de case şi economii.

— Nouăzeci şi opt de mii de dolari vor rămâne într-un fond pentru Ari.

— A lăsat vreun bileţel?

El îmi întinde o cutie. Înăuntru descopăr cea mai frumoasă oală făcută de Len, verde marin cu nuanţe de albastru. „Ari, corkcz, copilul meu de suflet. Eşti cel mai de calitate lut. Atunci când vei crea, să ştii că mă găseşti în pământ, în mare şi în cer, iar mâinile şi inima ta se vor uni cu ale mele. Tata”.

Două scaune mai încolo, mama clocoteşte, gata să explodeze. Eu mă furişez în camera Babciei, îmi ascund comoara în cufărul de sub aşternuturile de sărbătoare, apoi mă ascund după uşă. Mama explodează:

— Şi eu? Cum rămâne cu înţelegerea noastră?

— Procedurile de divorţ nu mai au nicio relevanţă acum. Nu s-a semnat nimic. Testamentul lăsat de domnul Zajac nu poate fi atacat.

— Hariet este a mea, aşa că banii aceia sunt ai mei.

— Cu excepţia unei alocaţii mici, nimeni nu se poate atinge de ei în următorii trei ani şi jumătate. Îi voi gestiona eu în numele ei.

— Sunt mama ei. îi voi gestiona eu.

— Nu aveţi niciun cuvânt de spus în această chestiune, doamnă.

— Richard, fă ceva.

m Ia, ascultaţi aici, văduva are dreptul la partea ei. Aveţi aici adresa unde va sta fata. Trimiteţi cecurile pentru cheltuieli aici.

— Mamă, nu poţi primi banii de cheltuială. Las-o pe Ari să rămână aici, aproape de şcoala ei.

Nu ştiu ce zboară pe-acolo, dar izbucneşte o explozie de cioburi.

— Tu… tu şi ticăloasa aia mică şi împuţită. Mai întâi mi-l luaţi pe tatăl vostru cu linguşelile şi flirturile voastre. Acum, Hariet fură ceea ce mi se cuvine de la scuza aia patetică de…

Eu ies repede pe fereastră, cobor scara de incendiu şi o iau de-a lungul aleilor, peste garduri şi prin tufişuri care

mă înţeapă. Găsesc cheia de la casa lui Belle sub dala de piatră, îmi îndes lucrurile în rucsac şi cobor în fugă treptele ce duc la subsol. Variantele pe care le am sunt spaţii mici: camera tehnică, spălătoria… Aleg spaţiul îngrămădit de sub scări.

Am cămaşa din flanelă moale a lui Len sub cap, iar braţele puloverului său lăbărţat îmi îmbrăţişează umerii. Scot lanterna şi grămada de scrisori de condoleanţe şi o recitesc pe cea la care revin mereu.

Mă plimb pe ţărm, mai neliniştit decât valurile. Am lăsat frâu liber imaginaţiei în aceste ultime luni în timp ce am căutat o locaţie pentru magazin. Ne-am imaginat ca o familie.

Şedeam lângă buşteanul nostru în dimineaţa aceasta, gândindu-mă că, pentru mine, familia este singura dorinţă care va dispărea în momentul în care mă voi întinde spre ea. Şi, chiar în acea clipă, a trecut pe lângă mine un vultur. Pur şi simplu. Îşi ţinea aripile lipite pe lângă corp, aşa cum îşi ţinea Len mâinile în buzunare. El s-a oprit şi m-a privit în ochi, jur. O întreagă carte, cu capitole nescrise, se afla în privirea aceea, un îndemn să sper în continuare. Mai că m-am aşteptat să lase în urma lui o pană ca eu să pot continua să scriu povestea noastră.

Dacă aş putea veni ca să te ajut să treci prin această întristare, aş face-o. Alţi copii orfani au sosit ieri – gemeni, cei mai neastâmpăraţi din câţi am văzut. Stau liniştiţi doar atunci când le cânt la vioară, aşa că n-o pot lăsa singură pe doamna Butters.

Len era la fel de blând ca Huey, nu crezi? Când tata s-a îmbătat şi a căzut din barcă, am simţit mai mult uşurare decât tristeţe. Doar gândul că va veni vremea când va trebui să-mi iau rămas-bun de la Huey mă face să mă întreb cum de nu ţi s-a rupt inima în mii de bucăţi. Dacă dragostea îi va menţine bătăile, atunci vei fi bine, pentru că ţi-o trimit în fiecare minut. Jake.

Împăturesc scrisoarea. *Tată, vreau să plec acasă. Te rog, vreau să plec acasă cu tine.*

Aţipesc, dar sunt trezită de nişte zgomote: clinchetul

veselei, ţârâitul telefonului, şuieratul ceainicului, apoi o bătaie în uşă şi o voce hotărâtă de poliţist.

— Am venit după Hariet Appleton.

— Nu este aici.

— Vrem să aruncăm o privire dacă nu vă deranjează, doamnă.

— N-aveţi decât.

Ei tropăie de colo colo ca un pluton militar. Cred că Iisus a făcut o minune şi i-a asurzit de nu mi-au auzit bătăile puternice ale inimii sub scări.

— Dacă primiţi veşti de la ea, sunaţi la numărul acesta.

— De ce? Ca poliţistul Irwin s-o poată cafti? Este un copil bun care tocmai şi-a pierdut tatăl. Lăsaţi-o în pace şi mergeţi şi faceţi-vă treaba pentru care vă plătesc contribuabilii.

— Este o chestiune serioasă, doamnă.

— Nu faceţi pe prostul. Este o elevă premiantă de paisprezece ani. Şi-acum plecaţi până nu îl sun pe şeful poliţiei. Apoi se aude din nou vocea domnişoarei Standish, mai blândă de astă dată. Mary, ai găsit-o?

— Nu, am sperat ca Zodiac să-i dea de urmă.

Ghearele clămpănesc pe scări în jos, iar eu mă rog ca sticleţii să fi plecat, deoarece Zodiac zgârie uşa spaţiului auxiliar ca Len şi cu mine să-l scoatem la plimbare.

TREIZECI ŞI PATRU

Jennah pune pe masă cel mai frumos serviciu de porţelan pe care îl are.

— Voi semna, sigila şi expedia lucrurile înainte să se coacă fursecurile.

— De ce vrea pe cineva pe care urăşte?

— Ca să se răzbune pe Len aşa cum are impresia că s-a răzbunat el pe ea.

— Mereu s-a comportat frumos cu ea.

— Îşi imaginează tot felul de lucruri. Mereu îi greşeşte cineva. Jennah împăturreşte şerveţelul din pânză în formă de coroană. Tu să rămâi ascunsă. E mai uşor să uite de tine dacă nu te vede.

Jennah taie lămâile cubuleţe cu exact aceleaşi mâini ca ale mamei. Seamănă leit cu ea, până la părul ondulat. Deosebirea este că Jennah este stăpână pe viaţa ei. Nu ştiu ce face atunci când nu se întâmplă asta, dar anul trecut m-a învăţat să ţip pe sub apă în piscina ei. Se pricepe de minune la asta. Umple o farfurie de cristal cu ţigări.

— Am crezut că te-ai lăsat.

— Fumul alungă albinele. Camioneta veche opreşte pe alee. Ia-ţi cartea şi ascunde-te în vizuină. Jacquie şi cu mine ne vom ocupa de asta.

Aerul rece de noiembrie se strecoară înăuntru când Jacquie soseşte cu mama. Seamănă cu o barmaniţă, încărcată de fumul şi problemele oamenilor.

— Unde-mi sunt nepoţeii cei scumpi? Bunica le-a adus bomboane.

— Sunt la grădiniţă. O, bună! Nu ştiam că aduci un musafir, mamă.

— Ea este fiica lui Richard, Ronnie. A vrut să-şi cunoască noile surori.

Rahat, *Jasper*, *Dick infiltrează o turnătoare*. Mă aşez confortabil într-un fotoliu de piele, mai interesată de acţiunea care se desfăşoară în sufragerie decât de cea din la *răscruce de vânturi*.

După cincisprezece minute de mâncat sandvişuri cu castraveţi, Jennah spune:

— Îţi plac jocurile mecanice, Ronnie? Există un aparat în camera de recreere. Găseşti chipsuri şi Cola în spatele barului.

După ce uşa care duce în subsol se închide, mă furişez de-a lungul holului şi arunc un ochi în camera de zi. Jacquie şede tăcută, apăsându-şi tâmplele cu palmele ca să-şi alunge durerea de cap. Mama se uită pieziş la ea în timp ce trage din ţigară.

— Fata aia e o bombă ca şi tine, Jennah. N-ai douăzeci de parai? Sunt cam strâmtorată până când se rezolvă încurcătura asta cu banii.

— Ştii, mamă, pun pariu că l-ai putea convinge pe domnul Lukeman să accepte o înţelegere referitoare la

bani dacă ai fi de acord ca Wilf şi cu mine să primim custodia lui Hariet.

— Ce fel de înţelegere?

— Să primeşti, poate, cei treisprezece mii de dolari care trebuiau să îţi revină în urma divorţului.

— Nu-i mai vreau acum. Nenorocit zgârcit. M-am mulţumit cu puţin pentru că îmi zicea că are probleme financiare, când, de fapt, stătea pe o mină de aur. Sunt văduva lui, deci îmi revine totul.

Jur c-am să-i vin de hac.

— Haide să nu vorbim despre bani acum. Nu mi-am dat seama cât e de greu să creşti copii până când n-am avut şi eu unul. În ciuda luptelor pe care le-ai dus şi a neajunsurilor, ai avut grijă să ne fie bine.

Cu cine vorbeşte, Arî?

Doar o îmbunează.

— Şi iată-ne, mami. Eu am această casă minunată. June călătoreşte prin lume. Jacquie este femeie de afaceri. Jory împlineşte lucrarea Domnului. Jillianne urmează un curs de design, iar Hariet a fost prima la învăţătură anul trecut. A fost mutată de colo colo mai mult decât oricare dintre noi. Las-o să locuiască la magazin în liceu.

— Vă trebuie să-l întreb pe Rick.

— El n-are nicio legătură cu toate astea, mamă. Gândeşte-te la Hariet.

— Dar ea s-a gândit vreodată la mine?

— Cum poţi spune asta? Este bunătatea întruchipată, mai ales cu tine.

— Cu mine? Prin felul în care s-a căţărat întotdeauna pe tatăl vostru? Să nu crezi că n-am ştiut că a încercat asta şi cu Len. Mary aia a stricat-o.

Jacquie şuieră printre dinţi:

— Eşti… poftim? Eşti…

Jennah o opreşte.

— N-ar trebui să te întorci la Arielle? Wilf o va duce pe mama cu maşina acasă. Ia pachetul din hol cu tine. Jennah îi umple mamei cana cu whisky. Având în vedere toate necazurile pe care le-a cauzat, ce-ar fi s-o luăm de pe

capul tău?

— Deci ea obţine ce vrea, iar eu nu mă aleg cu nimic? Din nou?

— Vei primi mii de dolari dacă ne dai custodia. Dar dacă o vei lua la tine, nu te vei alege decât cu un junghi în coastă. Trebuie să ai grijă de tine.

— Râde de mine.

— Cine?

— Din mormânt, râde, râde, râde… Ei bine, cine râde la urmă va râde mai bine.

Nu ştiu de ce vreau să aud mai mult, dar vreau să aud tot. Jacquie mă trage pe uşă afară.

— Nebuna naibii. Vino, Ari!

Jacquie mă aşază cu mâini ferme în vechiul Ford. Se mai simte umbra lui Len şi puţin din parfumul lui.

— Dacă îndrăzneşti să pui la suflet un singur cuvânt pe care l-a rostit nenorocita aia, jur c-am să te arunc în scaieţi.

— Întotdeauna a fost dusă cu pluta?

— Întotdeauna i-a invidiat pe cei care au avut mai mult decât ea. Lacrimile îi înăbuşe cuvintele. Len a fost atât de bun cu ea! Nici măcar nu se sinchiseşte să-i rostească numele.

— Nu vreau ca numele tatălui meu să ajungă pe buzele ei.

— O urăsc. O urăsc, la naiba. Ticăloasa asta oarbă nu vede nimic, nici măcar pe ea. Iisuse, arată ca o târfă uzată.

Bagă schimbătorul de viteză într-a doua, apoi camioneta cârâie când intră într-a întâia.

O monedă de-un cent se iveşte de sub pantoful lui Jacquie. Îmi amintesc că i-a căzut lui Len din buzunar atunci când şi-a scos cheile, doar luna trecută. *Jasper, nu-mi vine să cred că nu mai e*.

— Mi-aş fi dorit ca ei să-i fi stat inima în loc.

Jacquie iese pe şosea.

— Ar trebui să aibă una ca să se întâmple asta.

Mă ascund într-un bungalow cu două dormitoare şi mi-e teamă să răspund la telefon sau să trag apa la toaletă

în caz că sunt puse microfoane. Nu există nici magazin, nici şcoală, nici familie, doar Zodiac, care mă protejează de hăul deschis care a luat forma tatii.

La audierea preliminară, mama este îmbrăcată în stilul lui Andrey Hepburn şi coafată în stilul lui Marilyn Monroe, iar poliţistul Dick este dichisit şi plin de decoraţii ca un erou de război.

Negocierile mă fac să cred că judecătorii sunt proşti de dau în gropi. Şi nu gropi mici, ci dintr-alea adânci. Toată lumea are ceva de spus, doar pe mine nu mă întreabă nimeni nimic. Apoi este împotriva legii să stau cu cineva care mă iubeşte până când judecătorul decide cine mă iubeşte mai mult, aşa că sunt trimisă la o fermă-orfelinat până când se va lua o hotărâre.

O doamnă mă măsoară din priviri, mă urcă într-un Lincoln negru şi mă transportă spre purgatoriu.

— Soţii Guthrie locuiesc aproape de şcoala ta şi sunt doi dintre cei mai experimentaţi îngrijitori. Provii dintr-o familie numeroasă, aşa că nu vei duce lipsă de fraţi şi surori aici.

— Cât de tâmpit trebuie să fie un protector să lase un copil în grija unor străini când acesta are rude iubitoare?

— Este spre binele tău.

— Dumneavoastră nu aţi avut personal plăcerea de a fi dată în plasament, nu-i aşa?

— Am o experienţă de treizeci de ani.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Aţi putea ţine un şarpe de coadă şi o sută de ani şi să nu aveţi nici cea mai vagă idee cum e să faci cunoştinţă cu colţii lui, doamnă.

O buclă lată de vopsea roşie face să pară că uşa de la intrare scoate limba. Restul lemnăriei arată de parcă ar fi acoperită de o eczemă. Mirosul de pipi mă readuce la realitate lângă alţi copii aflaţi în plasament, doar că simt că aici, „părinţii” vor întâmpina greutăţi în a deschide o cutie de cereale. Nu ştiu câţi copii au în grijă, dar au doi fii biologici, Donny şi Doolie, şi o fetiţă care se uită cruciş, Donna. Măcar surorile „J” sunt mai inventive.

Având în vedere spectrul de posibilităţi, eu am parte

de o pauză spectaculoasă. Tatăl Guthrie are mădularul ascuns sub burta ce i se revarsă şi parcă e lipit de canapea. Legea cere să-mi dea un pat al meu, ceea ce şi fac: un pat pliant pe veranda din spate. Aş putea îngheţa de la vârful degetelor de la picioare şi până în creştetul capului pentru că nu dau doi bani pe mine. Însă, atât timp cât ei îşi iau caşcavalul de la guvern, suntem chit. Le spun că mă duc la bibliotecă să învăţ. Ermmaline se scarpină în fund drept răspuns. Când mă întorc cu colţunaşi, mă trimite să mai aduc, încurajându-mă să studiez non-stop.

După ore, lucrez la magazin şi savurez mâncarea gustoasă pe care o găteşte Babcia – lucru pe care îl face toată ziua şi, uneori, noaptea, ca şi când asta i-ar ajuta inima să bată în continuare. Mă bucur cât pot de mult de Zodiac şi de oamenii cărora le e dor de Len, trec pe la soţii Guthrie, las o jertfă, mă furişez pe uşa din dos şi aterizez în patul cald al lui Chase.

Astăzi a avut loc o audiere. Eu nu am fost invitată. După ce aceasta se încheie, mătuşa Mary arată mai mult stresată decât însufleţită. Îmi repetă de cel puţin cinci ori:

— Totul va fi bine, scumpo.

— Ce s-a întâmplat?

Lacrimile i se strâng în ochi.

— Mama ta a spus nişte lucruri care pun la îndoială faptul că aş putea fi un tutore potrivit.

Eu ştiu că este vorba despre dragostea pentru Nia, despre care nu este voie să vorbeşti sau să spui că este adevărată, pentru că Dumnezeu şi societatea o consideră un lucru dezgustător.

— Când îmi vine rândul să spun cum stau lucrurile, de fapt?

— Nu cred că îţi va veni rândul.

— Îi spui domnului Lukeman că trebuie să îl văd?

Chase stă pe pat şi cântă un cântec pe care l-a scris despre dragostea lui care este mai lungă decât părul meu. Eu îi zâmbesc leopardului de zăpadă dinlăuntrul lui, ştiind că, atunci când este cu mine, este aproape fericit că este o creatură cu pete unice. Cu câteva săptămâni în urmă, am

încercat din nou să fac pe seducătoarea, furişându-mă în spatele lui în costumul Evei şi sărutându-i spatele. El s-a retras repede în partea cealaltă a patului.

— Iisuse, Ari! De ce vrei să strici lucrurile între noi?

La început, mi-a venit să plâng, apoi m-a bufnit râsul şi nu m-am mai putut opri. A început să râdă şi el.

— De ce râdem?

— Suntem amândoi atât de distruşi, încât nu mai e nevoie să ne-o tragem. Ne potrivim al naibii de bine.

În seara asta, el se urcă în pat şi îmi sărută genunchiul.

— Cum stai cu scrisoarea?

— Cred că nu contează ce spun. Oricum nu va asculta nimeni. Vrei să scriu pe canapea ca să poţi dormi?

— Eu citesc *Război şi pace*, iar tu îl scrii. Se întoarce cu ciocolată caldă şi chipsuri. Să-mi spui dacă ai nevoie să te ascult.

Eu ronţăi în timp ce compun, sper, o epopee de întinderea celei a lui Ben-Hur.

Stimate domnule judecător: număr şi, din câte îmi amintesc, sunt unsprezece locuri în care am locuit. Mi-a fost teamă când am călătorit singură ca să ajung la mătuşa Mary, însă acolo am găsit o mamă pe care ar trebui s-o aibă orice copil şi pe care rareori o are.

Urmează trei pagini în care descriu, cu toată smerenia care poate fi aşternută pe hârtie, momentele binecuvântate petrecute alături de M & N.

Când am plecat de acolo a fost cel mai greu lucru din viaţa mea de zece ani pe acest pământ. Însă aici l-am întâlnit pe Len, tatăl pe care ar trebui să-l aibă orice copil şi pe care rareori îl are.

Paginile surprind perioada Zajac.

Pe mama am văzut-o învăluită în aburii de whisky de când mă ştiu. În momentele ei de luciditate, speranţa înflorea. Am renunţat să mai sper pentru că asta o face să se piardă din nou.

Deşi ar putea fi o epistolă, aloc doar o pagină pentru sentimentele ei.

Dumneavoastră trebuie să hotărâţi unde voi locui şi simt cum mă cuprind fiorii la gândul că nimeni nu va auzi glasul unui copil. La urma urmei, ce ştim noi? Ştiu că mama s-a afişat în faţa dumneavoastră în costumul ei de Grace Kelly şi poliţistul Irwin, în haina lui cu nasturi de alamă spunând că mă iubesc doar pe mine. Este o minciună, iar eu ştiu adevărul. Dacă sunteţi un judecător nepărtinitor, genul care cântăreşte dovezile, îmi veţi cere să vă dau răspunsul înainte să luaţi o hotărâre. Cu sinceritate, Ari Appleton.

Este important cu ce te îmbraci atunci când apari în faţa unui judecător. O ţinută hippy este prea rebelă. Rochia scurtă, prea vulgară. Fusta ţărănească, prea Amish.

— Jennah, trebuie să mă ajuţi să găsesc o ţinută potrivită. Mă îmbracă într-o fustă plisată bleumarin, ciorapi bleumarin, mocasini şi jerseu pufos, alb. Lanţul lui Len pentru putere şi o coadă împletită care îmi cade pe spate.

— Dă-i pe spate, surioară.

Domnul Lukeman mă duce într-un loc din centrul oraşului Toronto care confirmă că judecătorii sunt regi ai castelelor, iar copiii doar nişte amărâţi murdari.

— Ce ai în cutia aia, Ari?

Vocea mea răsună pe hol ca o coardă a chitarei lui Chase.

— O dovadă.

O doamnă mă conduce într-o sală mare, care arată pe interior ca exteriorul sicriului bunicii.

— Ia loc. Judecătorul Learner va veni în scurt timp.

Aşez cutia pe un fotoliu din piele prinsă cu nituri din alamă, apoi mă plimb prin încăpere în căutare de comori care se ascund lângă cărţile importante ale judecătorului. O uşă, pe care n-am observat-o, se deschide. Un bărbat în cămaşă albă şi bretele îşi drege glasul ca un pistol-mitralieră. Îmi doresc să fi şezut, aşa cum mi se spusese, deoarece sunt mai înaltă decât el cu câţiva centimetri.

— Îmi cer scuze, domnule. Vă admiram vaza. Este din America de Sud?

— Costa Rica.

— Este spectaculoasă.

El schiţează un zâmbet.

— Ia loc, te rog. Trebuie să fiu la tribunal peste o oră.

— Da, domnule. Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Scrisoarea ta a fost convingătoare. Aşadar, susţine-ţi cazul.

Sperasem să sporovăim puţin la început, însă nu te pui cu un judecător care are program.

— Mătuşa Mary mă vrea pentru că este bună şi vrea să-mi ofere un cămin. Domnul poliţist Irwin mă vrea pentru că vrea să fie cu ochii pe bani până când găseşte o cale să pună mâna pe ei. Iar mama mă vrea doar de ciudă.

— Ciudă?

— O urăşte pe mătuşa Mary şi ştie că nimic nu o va răni mai tare decât să mă vadă suferind. E furioasă şi pe Len şi vrea ca el să sufere pe lumea cealaltă văzându-mă pe mine suferind aici.

— Ai o părere despre mama ta care nu-i face cinste.

— Ajungi la această părere atunci când toată viaţa eşti o Hariet nedorită, aflată la capătul unui şirag de nestemate.

Aerul îi ţâşneşte pe nas ca unui câine care adulmecă probele.

— Ce ai în cutie?

Eu o aşez pe sugativă.

— Nu este mită, domnule. Vreau doar să vedeţi ce devine o puştoaică ce crede că este noroi atunci când are o Mary şi un Len care îi arată că este lut.

El ridică oala, o întoarce, iar culorile soarelui şi oceanului se amestecă precum lacrimile. El se opreşte în dreptul păsării Phoenix care renaşte.

— Este minunată. De unde-o ai?

— Eu am făcut-o, cu ajutorul mătuşii Mary, care m-a îndrumat. Există doar o ferestruică unde lutul este moale şi maleabil şi pe unde pot ieşi spiritele dinăuntru.

— Nu pot accepta…

— Eu zic că orice judecător cu putere de decizie ar

trebui să aibă, pe lângă toate aceste cărţi, ceva care să-i reamintească faptul că există o Mary în viaţa unui copil şi că trebuie să-l trimită repede acolo înainte să se întărească lutul.

— Domnişoară Appleton, legea spune că trebuie să existe dovezi foarte întemeiate ca unei mame să i se suspende dreptul la copilul ei.

Îi spun ce ştiu despre naşterea mea.

— S-a întors după tine, nu-i aşa?

— Ştiţi ce i-a spus mătuşii când m-a luat de la ea? Abia dacă pot rosti cuvintele. I le-a scuipat lui Mary drept în faţă: „O iubeşti din tot trupul şi sufletul, nu-i aşa? Ei bine, n-ai decât să ştii că tot atât de mult o dispreţuiesc eu”.

— N-ai de unde ştii asta.

— Doamna Butters a fost acolo, la fel şi bunica. Şi chiar dacă nu mi-au spus asta, am simţit-o toată viaţa.

— Sunt doar zvonuri. Am nevoie de dovezi.

— În paginile scrisorii mele există dovezi, iar surorile, mătuşile şi profesorii mei au depus mărturie. Dacă o să ajung bătaie de joc înainte ca dumneavoastră să faceţi dreptate – mă ridic în picioare atunci domnul Bumble are dreptate, *legea este de rahat*.

Judecătorul Learner porunceşte să se facă linişte strigând de câteva ori.

— Această decizie nu a fost una uşoară. Deşi legea spune… Oftează îndelung înainte să recunoască că nu poate face nimic şi că sunt proprietatea soţilor Dick. Recomand cu tărie să se ia în considerare educaţia copilei şi să i se permită să meargă în continuare la Birchmount, locuind la sora ei, Jacquie Zajac, în timpul săptămânii. Mi se pare remarcabil că, în ciuda atâtor pierderi şi factori de stres, domnişoara Appleton a reuşit să îşi păstreze notele bune, să scrie în ziarul şcolii şi să aibă două slujbe cu jumătate de normă. Este o tânără inteligentă şi realizată. După ce a revizuit probele, instanţa este de părere că acest lucru se datorează în mare parte influenţei exercitate de către familia Zajac şi de către Mary Trembley. Nu am

găsit nicio dovadă de imoralitate, prin urmare, am hotărât ca… Eu îmi ridic privirea. Inima îmi bubuie în piept, iar stomacul mi se strânge… minorei să i se permită să muncească după orele de curs şi în timpul weekendurilor la magazinul familiei şi să îşi petreacă lunile iulie şi august la mătuşa ei.

Această mică victorie mi se pare aproape cea mai mare din viaţa mea.

TREIZECI ŞI CINCI

Faptul că mătuşa Mary a obţinut ceva o face pe mama să-şi înece amarul în whisky. Avocaţii, mama, Dick, Jackie şi cu mine ne strângem într-o încăpere. Domnul Lukeman începe:

— Conform hotărârii judecătoreşti ca Ari să rămână la şcoala ei, propun ca ea să locuiască cu Jacquie.

Mama are o criză nouă, nu ştiu de care, dar o face să fie mai degrabă tăioasă decât agitată.

— Hai să lămuresc lucrurile, pe ea o cheamă Ha-ri-eeet. În al doilea rând, n-avem ce discuta până nu se renunţă la tâmpenia asta ca ea să meargă să locuiască la perversa aia.

— Asta a fost hotărârea judecătorului Learner şi nu are legătură cu discuţia aceasta.

— Nu va merge niciodată acolo. Vom apela la Curtea Supremă dacă va fi nevoie.

— Aceasta este instanţa pentru probleme de familie, doamnă Zajac. Şi-apoi, sunteţi pregătită să suportaţi cheltuielile de judecată dacă doriţi să contestaţi hotărârea judecătorului? Domnule Daniels, vă rog să îi aduceţi la cunoştinţă clientei dumneavoastră că nu se pune la dispoziţie asistenţă judiciară din oficiu pentru astfel de acţiuni.

— La naiba cu el. Vom angaja un alt avocat. Vom primi nişte bani.

— Înţelegeţi că nu vă puteţi atinge de banii din fond? Chiar dacă s-ar întâmpla ca Ari să păţească ceva înainte să împlinească vârsta de optsprezece ani, banii îi vor reveni lui Arielle Zajac, dumneavoastră nu aveţi acces la ei.

— Ha-ri-eeet, luate-ar naiba! Cât de proastă poţi fi? Ea se uită la mine. Eşti prea bună pentru numele pe care ţi l-am dat? Urcă în maşină. Acum!

— Dacă nu sunteţi pregătită să respectaţi condiţiile custodiei, atunci Ar – domnişoara Appleton va fi redată în grija soţilor Guthrie şi se va stabili un alt termen de judecată. Vă asigur că judecătorul Learner nu este o persoană răbdătoare.

Mama se ridică în picioare.

— Richard.

— Hai să auzim propunerea mai întâi, Theresa. Cât primim dacă o vom lăsa să locuiască cu sora ei?

— Poftim? Domnul Lukeman îşi freacă ceafa. Nimic. Alocaţia o va primi tutorele ei, indiferent unde va locui.

— Perfect, fă-ţi bagajele, copilă.

— Cât vor primi pentru cheltuieli?

— Având în vedere faptul că Ari va mânca deseori la magazin împreună cu familia Zajac şi că munceşte şi îşi cumpără singură haine şi lucruri, tutorii vor primi două sute douăzeci şi cinci de dolari pe lună. Şi acesta este un calcul generos.

— Mamă, îţi dau eu două sute cincizeci de dolari dacă o vei lăsa să stea cu mine.

— Ce fel de mamă îşi lasă copilul să doarmă pe străzi, pentru că, domnişorică, fix acolo vei ajunge.

— Scuteşte-mă. Nu te poţi atinge de magazin. Nu te poţi atinge de bani. Chiar vrei să-ţi pierzi surorile, fiicele şi nepoatele din cauza asta? Ne-am săturat toate de tine.

Jacquie a tăcut de dragul meu până replica mamei despre cum am fost „călare pe tata” i-a aprins fitilul şi a făcut-o să răbufnească.

— Dacă o muţi pe sora noastră în casa aia, vei pierde totul.

Mama se zburleşte atât de tare cum nu am mai văzut-o niciodată.

— Voi, fetelor, n-aţi avut niciodată nimic decât…

— Taci naibii din gură! Am avut parte de o târfă proastă care şi-a dat inima pe o sticlă de băutură, creierul

pe pastile, conştiinţa pe bărbaţi şi fetele pe ce? Pe nişte parai împuţiţi? Eşti cea mai jalnică…

Domnul „Asistenţă juridică” înclină un dosar care ridică un *clipboard* care răstoarnă o cană pe jumătate plină cu apă. Tot el trage concluzia în timp ce şterge apa.

— Plasamentul copilei la soţii Guthrie este în vigoare până în 31 decembrie. Până la acea dată, părţile trebuie să ajungă la o înţelegere. Doamnă Zajac, vă sugerez să daţi curs recomandărilor instanţei.

Întotdeauna m-am bazat pe faptul că mama poate da dovadă de un comportament civilizat, de doamnă. Acum ne trezim într-o situaţie de genul „Doamna Hyde”.

— Du-te naibii! zice ea, îi arată degetul din mijloc şi pleacă.

Îmi doresc atât de tare să rămân la liceul Birchmount, încât sandvişul cu şuncă pe care l-am mâncat dansează mazurka în stomacul meu. Mă agăţ de Chase ca o găină care e dusă la tăiere. El îmi ridică bărbia.

— Du-te şi rezolvă situaţia.

Încep cu sportul. Am lipsit de două ori mai mult decât am fost prezentă. Profesoara îşi ridică ochii de la şireturile pe care şi le leagă, cocoţată pe o minge de baschet.

— Trebuie să mă treceţi, domnişoară Mitchell. Conducerea nu îmi va acorda permisiunea să vin la şcoala asta în continuare chiar dacă locuiesc în afara zonei şi dacă am corigenţe.

— Ştiu că ai avut un semestru dificil, Appleton, dar nu-ţi pot da notă la sport pe două eseuri. Şi ridică o altă minge de baschet cu atâta uşurinţă de parcă ar avea degetele lipicioase. Chiar dacă îţi voi da un FB, va reprezenta doar 40% din notă.

— Am sărit peste barierele legii. Se pune?

— Trei puncte. Ai nevoie de cinzeci de procente ca să treci.

— Mi s-au rostogolit lacrimi amare pe obraji.

— Cinci puncte.

— M-am aplecat şi l-am pupat în fund pe un judecător.

— Şapte puncte.

— Am întrecut la viteză un poliţist şi doi băieţi adolescenţi pe o distanţă de doisprezece cvartale.

Ea cade de pe minge râzând, iar eu mă aleg cu şaizeci şi trei de procente acordate cu generozitate.

Următoarea oprire e la redacţia ziarului. Doamna Russell oftează când vede demisia mea.

— Ari, te vei întoarce semestrul următor.

— Chiar dacă o voi face, va trebui să călătoresc o oră şi la dus, şi la întors. Între muncă şi şcoală, n-o să scoateţi mare lucru de la mine.

— Vom aştepta şi vom vedea.

Secretara şcolii vorbeşte la interfon.

— Mă scuzaţi. Ari Appleton este aici?

Doamna Russell apasă pe buton şi se apleacă înspre difuzor.

— Da.

— Surorile ei sunt în biroul directorului.

— Vine acum. Doamna Russell se întoarce spre mine şi mă întreabă îngrijorată: S-a întâmplat ceva?

— O scoatem pe Jillianne în oraş ca să sărbătorim pentru că a absolvit cursul de design.

— O, ce frumos! Du-te, distracţie plăcută!

Nu cred în prostiile alea cum că cosmosul complotează împotriva fetelor Appleton. Nu suntem decât nişte reactoare chimice, care putrezesc, se descompun… şi suntem ţinta viermilor şi a altor asemenea creaturi, însă azi am impresia că este o zi primăvăratică în toiul iernii.

Jillianne şi cu mine ne înghesuim pe scaun, iar ea îmi arată portofoliul ei, plin cu modele de costume.

— Sunt spectaculos de electrizante.

Pentru prima oară, întrezăresc visurile pe care le-a ţinut ascunse sub penele-i de pasăre speriată.

— Mătuşa Dolores mi-a găsit o slujbă la Théâtre du Râdeau Vert.

— Mi-aş dori să locuieşti aici.

— Îmi lipseşte Montrealul şi ar fi frumos să locuiesc la mătuşa Dolores.

Jacquie râde.

— Ar trebui s-o ducem înapoi la Springwood. E nebună.

— Nu, Dolores mi-a scris în fiecare săptămână. Am vorbit despre chestii şi… unchiul Gord a plecat.

Strigăm la unison:

— Ce?

— A părăsit-o pentru una mai tânără.

— Călătorie sprâncenată! răbufneşte Jennah. Sper că ea a rămas cu casa.

— A fost mai deşteaptă decât el şi a rămas aproape cu tot.

Când Jacquie parchează camioneta în parcarea bisericii

„Iisus este calea”, Jillianne întreabă:

— Când trebuie să nască Jory?

— Săptămâna viitoare.

Urcăm scările, iar Jasper se roteşte plin de entuziasm. O ia razna de-a dreptul când o găsim pe Jory înconjurată de enoriaşi care se roagă. Arde toată, îşi dă ochii peste cap, e plină de sânge şi e pe moarte. Jennah strigă ca o apucată:

— La o parte! De când e în starea asta?

— De două zile.

Enoriaşii încep să trăncănească despre protecţia divină.

— Ticăloşi nenorociţi! Jennah, adu nişte pături. Jacquie, adu camioneta în faţă. Ari, ridic-o de cap. Jill, de picioare.

Eu stau în spate şi încerc să o încălzesc cât pot de mult în timp ce gonim cu maşina spre spital.

La spital, este luată şi dusă şi mi se pare că trec câteva zile până când o asistentă vine şi ne conduce în salonul ei. Îndopată de calmante şi cu burta pe jumătate cât era, Jory priveşte pierdută pe fereastra îngheţată. Jacquie iese după asistentă pe coridor. Când revine, pe faţa ei se citesc toate răspunsurile la întrebările noastre.

— Te rog, Doamne, îmi vreau copilul înapoi, zice în

şoaptă Jory.

Jacquie se prinde cu palmele de cap de parcă şi-ar fi putut stoarce durerea din el, apoi iese repede din salon. Câteva minute mai târziu, pe hol se aud voci răstite.

— Ce crezi că faci? Opreşte-te sau chem paza.

Vocea lui Jacquie e tăioasă ca sticla.

— Ţi-ai pierdut vreun copil fără să apuci să-ţi iei rămas-bun?

— Nu, dar dacă vor vedea… va înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Habar n-ai ce greutăţi vor mai apărea.

Când Jacquie îşi face apariţia de după draperie, Jory îşi deschide braţele, întinzându-se după ghemotocul înfăşurat în păturică. Buzele lui sunt ca o inimioară albastră pe faţa lui perfectă; genele formează zâmbete pe ochii lui închişi.

— De ce, Doamne? De ce? E rece. E atât de rece.

Noi ne strângem în jurul lui, botezându-l cu lacrimi amare.

Indiferent de calea care o fi adus-o pe mătuşa Dolores în salonul lui Jory, prezenţa ei mă face să cred nu atât în Dumnezeu, cât în bunătatea care curge prin venele femeilor. Se iveşte tăcută de după draperie.

— Of, Jory, îmi pare atât de rău. Aproape că îi ridică pe Jory şi pe copilaş în braţele ei. Îmi pare atât de rău, scumpa mea.

— E rece, mătuşă.

— Uite ce-am adus. Scotoceşte prin geantă şi scoate la iveală un trusou, iar lâna îşi schimbă culorile în toate nuanţele curcubeului. Când am văzut-o pe Elsie că îl croşetează, mi-am zis că este perfect pentru copilaşul lui Jory.

Jacquie ia copilaşul în braţe.

— Ai un nume pentru el?

— Jet.

— E perfect. Ari, umple ligheanul cu apă caldă.

Jacquie îl aşază pe pat şi desface cadoul în timp ce cântă un cântec de leagăn, pe jumătate în poloneză, „Cerul

se zăreşte prin noaptea-ntunecată…” Jennah o ajuta pe Jory să se ridice în capul oaselor astfel încât să îi poată atinge cu degetul mânuţa. Degeţelele i se îndoaie asemenea unui dirijor care invită muzica în salon.

— Jennah, am nevoie de rujul tău.

Jacquie îi unge talpa lui Jet cu Peach Passion şi o imprimă pe păturica din flanelă. A doua amprentă o oglindeşte perfect pe prima. Mătuşa Dolores o ajută să facă şi mâinile. Jory leagănă păturica moale, în vreme ce Jacquie îl ia în braţe pe Jet şi îi spală trupul vineţiu. E ca şi când ar îmbrăca o păpuşă ţeapănă din porţelan, însă înfăşurată în trusou arată de parcă ar fi fost botezată într-o găleată de vopsea.

Jory se ţine bine până când mătuşa Dolores îi spune:

— Sărută-ţi îngeraşul şi lasă-mă pe mine să mă ocup de restul. Dormi.

Jory mi-l dă mie.

— Îţi place numele lui, Ari?

— Jet. O strălucire pe cer, care dispare, iar când o face, ştii că a plecat spre un loc îndepărtat, magic.

TREIZECI ŞI ŞASE

Jory este asemenea unei vedete care suferă în parohia ei, o preoteasă în slujba suferinţei umane. Se pare că un copil mort este parte din planul minunat al lui Dumnezeu de a o face pe Jory părtaşă la Gloria Lui. *Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu este un ticălos, Jasper*?

Jacquie este cea care nu se mai poate opri din plâns, iar lacrimile, ca printr-o magie, îi opresc durerile de cap, ba chiar le ţin departe câteva zile. Ridică ochii de la Arielle, cu care se joacă „cucu-bau”.

— Succes în seara asta!

— Mersi.

Jennah vine ca să mă ia la cină la Chans Garden, într-o ultimă încercare de a-mi negocia libertatea.

Marele Dick, gagica lui Dick şi trei imbecili minori stau la masă. Ricky-Dicky Jr. este un drogat cu părul uns. Dick doi, Todd, îl face pe domnul Chan să-şi numere pierderile la bufetul suedez. Însă progenitura numărul trei

mă face să tremur ca tăieţeii *chow mein*. Este o fată de mărimea paisprezece, îndesată într-o rochie croşetată albă, mărimea doi, trasă peste lenjerie de corp neagră. În faţa lui Dick, ea afişează un zâmbet de genul „abia aştept să fim o familie fericită”. Dar când ei privesc în altă parte, ochii ei de Cleopatra mă privesc pătrunzător: „Eşti terminată, afurisito”. Şi nu asta este partea cea mai rea. Pe degetul ei străluceşte inelul cu smarald şi diamante al bunicii. Inelul meu.

Wilf adoptă un ton profesional. Jennah, o voce mieroasă. Nu are loc nicio negociere. Ei refuză cei trei sute cincizeci de dolari ca să nu mă ia, în favoarea celor două sute douăzeci şi cinci de dolari ca să mă ia la ei.

Mama îşi tamponează buzele.

— Hariet, n-ar fi frumos să împarţi camera cu o soră? îi privesc cu atenţie faţa în căutarea unei urme de umanitate şi îmi dau seama că nu privesc specia potrivită.

În ajunul de Anul Nou soseşte un colet: un inel, trei pietre pătrate, un diamant negru cu diamante albe pe fiecare parte. „Ari, acest inel a fost al bunicii mele. Voiam să ţi-l dau când vei împlini şaisprezece ani, dar cred că ai nevoie de el acum. Vânătoarea de comori în locuri întunecate este o treabă periculoasă. Nia. K Plicul conţine pagini de binecuvântări de la toată lumea. Eu citesc şi recitesc bileţelul de la Jake.

La petrecerea de sfârşit de vară de anul trecut, Huey a îndreptat arcuşul spre tine şi a spus: „Domniţa aceea este cadoul oceanului pentru tine. Te va face să dansezi tot restul vieţii”. Ştiam deja că este adevărat. Am ştiut de când eram copii. Şi mai ştiu că tu, Ari, eşti muzica. Doar alături de tine mă simt cu adevărat acasă. Jake.

Şi eu, Jasper. Vreau să plec acasă.

Toată lumea s-a dus la o petrecere de Anul Nou. Deşi nimeni n-a vrut, Jacquie a sperat că o doză de bunătate poloneză îi va mai uşura puţin durerea Babciei. Întotdeauna a purtat negru, jelind multe iubiri pierdute, însă de când Len a murit, negrul îi copleşeşte silueta micuţă. Jacquie a fost de părere că mi-ar face bine şi mie,

însă doar gândindu-mă ia muzica săltăreaţă poloneză simt o apăsare pe piept. O ţin pe Arielle strâns în braţe, bucurându-mă de ultimele mele ore petrecute acasă şi pregătindu-mă pentru anul care urmează fără Len alături.

Îmi împachetez puţine lucruri: perna de la Peştele zburător, o plapumă uşoară, o carte, un rând de haine, o perie de dinţi şi, desigur, un briceag.

— Nu plânge, Jacquie. Nu poate fi mai rău decât în tabăra aceea când au vrut să bage frica în noi.

Franc mă duce cu maşina până la magherniţă, înarmat cu zăvoare şi nituri, promiţându-mi că va găsi un colţ în casă doar pentru mine. Apoi caută peste tot.

— Pivniţa e plină de jos până sus cu cutii mucegăite şi rahat de rozătoare peste tot.

— Ce zici de pod?

— Acolo sunt veveriţe, poate lilieci. Nu este izolat bine.

Se pare că nu există nici măcar o debara pe care să o revendic, aşadar sunt nevoită să locuiesc în bârlogul Diavoliţei. Toată casa miroase a urină de şoarece şi fum stătut. Pereţii bucătăriei sunt mânjiţi cu un strat gros de grăsime. Nu se vede nici măcar un petic de suprafaţă curată sub toată mizeria care domneşte acolo. Singurul loc curat din toată casa este colivia uriaşă a papagalului jumulit, pe care îl cheamă Cunt. Rahatul depozitat de şase ani în colivia păsării este cea mai mare realizare din viaţa familie Dick.

— Ronnie te-a ajutat să te instalezi?

— Se pare că o deranjez, mamă. Te rog, lasă-mă să stau la magazin.

— O cheamă Verónica, dar preferă să i se spună Ronnie.

O ţigară mocneşte în scrumieră în timp ce ea îşi aprinde alta.

Eu îmi flutur mâna prin faţa ei.

— Pe mine mă cheamă Hariet, dar prefer să mi se spună Ari.

— Ştii, Jacquie l-a convins pe Len să treacă

magazinul pe numele ei. Acum o întoarce pe Jennah împotriva mea. Parc-ar fi Mary; mai întâi ni l-a luat pe tatăl tău, apoi pe Len. Am ştiut ce pune la cale atunci când el a mutat-o la magazin. Richard va obţine ce este al nostru, ascultă ce-ţi spun.

— Ce vrei să spui…

— O, uite-l pe Richard. Ne aduce ceva bun de Anul Nou.

Mirosul de pizza îi aduce pe toţi în bucătărie. Poliţistul

Dick trânteşte cutia peste vasele murdare. Ochii i se subţiază atunci când rânjeşte.

— Bine-ai venit acasă, Hariet! O felie subţire de pizza rămâne în cutie. Dick tună: Todd, nesătulule, adu pizza înapoi.

— Eu am mâncat înainte să vin, domnule, spun eu.

— Vei mânca atunci îţi voi spune eu să mănânci.

Todd revine cu paşi greoi, ţinând pe braţ patru felii de pizza. Eu mă servesc cu felia subţire din cutie.

— Mie-mi ajunge.

Prefer să rămân cu semne pe fund stând pe o cutie de plastic răsturnată decât să mă aşez pe canapeaua pătată. În timp ce mama îşi bea cina, fumul îi înconjură capul asemenea ceţii de pe mare, iar eu mă minunez că o casă albastră cochetă, mobilată din catalogul Sears, şi un domn care îi aducea trandafiri nu au mulţumit-o. Prima îmbucătură refuză să coboare pe gât. Todd mă salvează bucuros atunci când Dick se duce să-şi mai aducă o bere. Ricky îşi înfulecă partea, îşi înşfacă geaca jerpelită şi o întinde. Ronnie îmbracă o salopetă portocalie, evazată în jurul gleznelor.

— Tati, îmi trebui zece parai pentru role.

Dick îşi deschide portmoneul şi scoate o bancnotă de cinci.

— Atât mai am.

Mama îşi toarnă lichior în cană.

— Hariet, dă-i cinci dolari lui Ronnie.

— Îmi pare rău, băncile au fost închise azi.

Mama se ridică încet, gata să explodeze. O bătaie în uşă o face să se aşeze la loc pe scaun.

Ronnie răspunde şi vorbeşte cu o voce mieroasă, de parc-ar fi în călduri.

— O caut pe Ari Appleton.

Sar în sus când aud vocea lui Chase.

— Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

Ronnie îl împinge cu spatele în direcţia patinoarului.

Ţâşnesc afară pe uşă şi străbat în fugă veranda, sărind în braţele lui.

Comandantul Dick tună:

— Treci naibii înapoi în casă!

Chase mă urmează înăuntru şi îi întinde mâna lui Dick.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule. Mă bucur să vă revăd, doamnă Zajac. Vă rog să mă iertaţi că am venit neinvitat, dar nu am avut ocazia să vă văd de Crăciun. îi întinde mamei o cutie uriaşă de Pot of Gold. Îmi daţi voie s-o scot pe Ari la plimbare?

Mama se uită la Dick înainte să răspundă, iar eu simt că va fi un răspuns negativ.

— Ăăă, poate Chase vrea să ne ducă pe Ronnie şi pe mine la patinoar.

Mama zice:

— Ce zici, Toddie? N-ai vrea să mergi şi tu? Să fie o întâlnire în patru?

Ronnie îmi aruncă haina.

— Minunat! înseamnă că tu vei fi partenerul meu… Chase, nu-i aşa?

Todd nu se clinteşte, doar îşi aranjează hanoracul, vrând parcă să spună că face suficientă mişcare desfăcând ambalajele de ciocolată.

— Să fiţi acasă înainte de miezul nopţii, dacă nu trimit poliţia după voi.

Fraţii Dick pufnesc la gluma lui.

Eu mă agăţ de Chase de parcă ar fi o bucată de lemn plutitor rămas din Titanic. El îşi îngroapă faţa în gâtul meu.

— Iisuse, deja mi-e atât de dor de tine!

— Mi-e greaţă. Ronnie mă trage de coadă. Dacă îndrăzneşti să-i spui babacului că n-am fost la patinoar, te tai în bucăţi în timp ce dormi. Întinde palma deschisă spre Chase. Dă-mi banii de bilet.

Negociem trei parai ca să scăpăm de ea. Salopeta ei evazată o urmează după colţul străzii.

— Încântătoare, zice Chase.

— Ce mă fac?

— Oricine poate fi cumpărat, trebuie doar să-ţi dai seama care e moneda lor.

— A ta care este?

Ne este greu să ne îmbrăţişăm din cauza hainelor de iarnă, însă el reuşeşte să-mi cuprindă spatele cu braţele.

— Acceptarea, răspunde el.

Chiar îl iubesc, cu toată fiinţa.

— Atunci, Chase Pace, poţi să te consideri adjudecat. Ai chef de muzică?

— Dacă mergem la Riverboat, Bernie o să ne pună la treabă.

— Voi avea nevoie de fiecare bănuţ ca să le ţin în lesă pe mama şi pe Ronnie. Pe Todd îl pot cumpăra cu nişte pâine cu mac. Pe ceilalţi doi, n-am nici cea mai vagă idee.

Restaurantul Riverboat e întotdeauna plin-ochi, dar niciodată atât de plin ca atunci când Sonny Terry şi Brownie McGhee cântă pe scena micuţă. Muzica blues mă face să mă relaxez. Las comenzile şi iau altele.

— Nu vreau pâine de mălai, mazăre şi melasă neagră…

Chase zice:

— Ari, e 11.30. Ar fi bine să plecăm.

Când îmi dau jos şorţul, Bernie mormăie:

— Nu, păpuşă, doar nu mă laşi baltă?

— Îmi pare rău, Bernie, un tâmpit cu armă mi-a stabilit ora de culcare. Pot lăsa ceva la tine în seif?

— Pe bune?

— Doar nişte bănuţi şi un inel.

El deschide seiful din birou.

— Ai putea lucra în restul săptămânii?

— Voi încerca să vin.

Acordurile harpei lui Sonny intră prin uşa deschisă, iar Brownie strigă: „Ura! Ura! Femeile astea mă omoară.

Îmi las în seif şi lănţişorul de la gât.

Chase şi cu mine fugim prin noapte precum Cenuşăreasa, cu obrajii îmbujoraţi şi râzând. Ajungem în faţa uşii dărăpănate a magherniţei cu câteva minute înainte de miezul nopţii. Dick deschide uşa.

— Unde-i Ronnie?

Rahat. Jasper, am uitat să ne pregătim o poveste. Păşim încet înăuntru.

— Păi… la patinoar… o prietenă a ei a căzut pe spate şi-a dat cu capul. Ronnie s-a dus cu ea la spital. Noi nu cunoşteam pe nimeni acolo, aşa că ne-am dus şi am lucrat o tură la cafenea.

— Ar fi bine să pleci. Dick ridică bărbia spre Chase. Transportul în comun nu circulă toată noaptea.

— Am venit cu maşina tatii, domnule.

Mama se ridică de pe canapeaua pătată, îmbrăcată doar în combinezon; chiloţii îi zac pe jos, lângă măsuţa de cafea.

— V-aţi distrat, copilaşi?

— Am primit bacşiş gras. Mami, aş putea să mă întorc cu Chase în Scarborough? Trebuie să fiu la lucru la ora şapte, ca să mă pregătesc pentru reducerile din ianuarie, şi nu ştiu dacă autobuzele circulă atât de devreme.

— Nu stai la Jacquie, ţi-am spus.

— Tatăl lui Chase este acasă. Mă lasă să dorm în camera de oaspeţi.

Scot din buzunar un pumn de bancnote mototolite.

Mama se uită peste umărul meu pentru acord. Dick îmi smulge din mână cei cinci parai.

— Ai terminat cu plimbările aiurea. M-ai înţeles, domnişoară?

— Da, domnule.

Unchiul Iggy mi-a povestit despre vremurile când a

fost dus pentru a fi interogat. Şi-a văzut vecinii săltaţi şi nu s-au mai întors niciodată. După ce l-au bătut, i-au dat drumul. Chiar şi acum îşi aminteşte sunetul uşii care se închide în urma lui, cărămida roşie sub picioarele lui, gustul sângelui de pe buza lui, cum îşi înveleşte copii şi cum se întinde lângă Katarina lui. Ştiu că nu se poate compara, însă sentimentul de eliberare pe care îl simt în prima zi a anului 1968 mi se pare cel mai plăcut moment din câte îmi amintesc.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Duminică seara nu mai găsesc motive să fiu în altă parte. După ce am dus o viaţă liniştită, nu pot supravieţui aici. Va trebui să fac un sacrificiu şi să renunţ la şcoală. Biserica lui Jory este cea mai bună variantă unde să mă ascund. Fac un plan pentru evadare în timp ce curăţ blatul mobilei din bucătărie. Ricky deschide frigiderul, căutând din priviri mucegaiul şi resturile care au dispărut.

— Hei, Hairy, tu ai făcut asta?

— Ţi-ai pierdut vreun prieten?

O palmă m-ar fi surprins mai puţin decât:

— Arată bine. Mersi.

Se serveşte cu o Cola şi cu prânzul meu pentru mâine, apoi pleacă la slujba lui de noapte. Din fericire, am luat citatul unchiului Iggy din pungă înainte s-o ia el.

Todd stă îmbufnat în camera lui după ce-a primit o cafteală de la Dick. Ronnie se dă jos din pat şi se îngrămădeşte în nişte haine de petrecere. Cel mai frumos moment al zilei: Dick intră în bucătărie îmbrăcat în uniformă. E în tura de noapte timp de două săptămâni. De îndată ce pleacă el, plec şi eu. El ridică receptorul când telefonul începe să sune.

— Da. Iisuse, nu începe din nou. Mă doare-n cot dacă e sinucigaş. Dacă într-o jumătate de oră nu e la uşa mea, pun să fie săltat şi n-o să mai ai parte de el.

Trânteşte receptorul şi împrăştie seminţele când se loveşte de colivia păsării.

— Taci din gură, prostănacule! Se aşază la masa curată. Unde-i maică-ta?

— Doarme.

— Ce-avem de mâncare?

Sacrific friptura Babciei şi mai fac o încercare să evadez.

— Aş putea rămâne la Chase în seara asta ca să nu întârzii la şcoală?

— Eşti aici ca să-l trezeşti pe Mikey şi să-l pregăteşti pentru şcoală.

— Pe cine? Pe Todd?

— Todd poate să-şi scoată şi singur fundul gras pe uşă. Nu că ar face-o. Friptura încearcă să scape din gura lui plină până la refuz. Fă nişte cafea. Umple termosul. Şi mai vreau şi un sandviş.

Scaunul scârţâie atunci când el se ridică în picioare ca să răspundă la uşă.

Se aude o voce rugătoare de femeie.

— Te rog, Rick. îl poţi vedea în weekend.

— L-ai avut toată vacanţa. Mikey, mişcă-n casă.

Arunc o privire de-a lungul holului şi văd o replică a mamei mele stând pe verandă şi două mânuţe care se agaţă din spate de fusta ei. Dick mârâie:

— Mikey, acum!

Un băiat zvelt, de vreo şapte ani, intră în casă fără tragere de inimă. Faţa îi este udă de lacrimi de la atâta implorat să nu vină aici.

Eu străbat holul plin de mizerie şi mă las pe vine.

— Mă laşi să te ajut cu haina?

El se holbează la granulele de sare de pe ghetele lui.

— Ea cine-i? întreabă mama.

— Fata Theresei. Pleacă, acum.

— Pa, Mikey! Mama te iubeşte.

Dick trânteşte uşa şi îi ridică bărbia lui Mikey.

— Hei, puştiule, Moş Crăciun a fost darnic cu tine?

Copilul încuviinţează forţat din cap, înainte să-şi târască valiza galbenă pe scări în sus. Dick îşi ia haina pe el.

— Ai grijă să-l trezeşti şi să-l pregăteşti pentru şcoală până la 7.30.

— Dar eu trebuie să plec la 7.00 ca să ajung la şcoală.

— Atunci fă treaba asta înainte să pleci. Trebuie să-ţi plăteşti cumva chiria aici. Ai auzit?

— Da, domnule.

Sayonara, *gândac împuţit*, *corect*, *Ari*?

Corect. Încui uşa şi o iau în direcţia de unde răzbat ţipetele lui Todd.

— Dispari, vierme greţos!

Mikey iese cu spatele din cameră şi se ghemuieşte înfrânt lângă perete.

— Împărţi camera cu Todd şi Ricky? El oftează când mă aşez pe jos, lângă el. Eu trebuie s-o împart cu Ronnie. Ăsta este cel mai rău loc pe care l-am văzut vreodată. Ţi-e foame? Scutură din cap. Eu mă uit la ceas. E abia 6.30. Ai cărţi? El îşi lipeşte fruntea de genunchi. Du-te şi îmbracă-te în pijama, spală-te pe dinţi şi îţi voi arăta pozele mele.

El tace, însă mă ascultă, apoi se face puţin mai comod pe patul meu. Eu deschid albumul.

— El este câinele meu, Zodiac. Len este… a fost tatăl meu vitreg. Aici suntem noi la Expo. Iar acestea sunt mătuşile mele M & N. Mi-aş dori să pot locui cu ele, însă judecătorul zice că o mamă are drepturi indiferent cât de proastă ar fi. Mă uit la faţa lui. Să nu-i spui că i-am zis aşa, bine? El se aşază pe perna mea. Pare că îi este frig, aşa că îl acopăr cu plapuma. Faci în pat? El dă din cap că *nu*. Pentru că Babcia mea a făcut minunea asta din pene şi nu vreau să ajungă pipi pe ea. îi vâr plapuma până sub bărbie şi îmi iau albumul. Pa, Mikey. Mă bucur că te-am cunoscut. El mă prinde cu mânuţa de mânecă. Trebuie să plec. El strânge mai tare de ea.

Jasper zice: *E speriat*, *Ari*. *Dick a plecat*.

— Sunt jos, pe canapea.

Jacquie mă găseşte dormind în atelier.

— Ari, du-te sus şi dormi.

— Trebuie să termin de scris un eseu, iar mâine am test.

— Iggy ţi-a aruncat notiţele, iar eu le-am scris la

maşină. Urc scările împleticindu-mă. Iggy stă rezemat de canapea, încercând să se relaxeze. Ne îmbrăţişăm des în ultima vreme. Braţele lui mă ajută să mă relaxez.

— Mulţumesc pentru eseu.

— Nicio problemă. Du-te la culcare, *corka*.

Nici nu cred că a trecut un minut, când Chase îmi atinge umărul.

— Trebuie să plecăm, iubito.

— Nu. Te rog.

— Aici o să te caute prima dată. Îmi atinge uşor vârful nasului. Dacă vrei să fugi, vin cu tine.

— Cum l-aş putea lăsa pe Mikey singur în văgăuna aia împuţită? Trebuie doar să-i găsesc un loc în camera băieţilor. E ca şi când ar dormi într-o fosă septică pe canapeaua aia.

— Haide. îi vom face o cameră cum visează orice băieţel. Chase încarcă în maşină alimente, aşternuturi curate şi echipament de camping. Jacquie îmi dă eseul.

— Vei lua nota zece pe el.

— Ai putea să-mi torni şi biologia în cap?

Chase îmi dă nişte fişe.

— Îţi voi explica ideile principale până când vom ajunge pe Strada Main.

Ocolim lucrurile aruncate la capătul holului de la etaj şi desfacem cortul lui Chase, echipat cu saltea gonflabilă, sac de dormit, lanternă şi un ursuleţ de pluş. Mikey se furişează repede înăuntru şi, de atunci, abia dacă îl mai vedem.

Săptămâna a doua mă face să cred că aş putea supravieţui fără să fug. Ronnie este plecată de-acasă în mare parte a nopţilor. Eu plec la şcoală înainte ca Dick şi Dickette să se trezească dimineaţa, iar ei sunt plecaţi care încotro când mă întorc eu acasă, cu excepţia lui Ricky, care cred că se învârte prin zonă aşteptând un prânz sau un mesaj de pe pungă. Astăzi, stă pe treptele îngheţate din faţa casei, terminându-şi ţigara. îi întind o pungă, iar el şi-o îndeasă în buzunar.

— Cine scrie mesajele astea pe pungi?

— Unchiul Iggy.

El recită nestemata de ieri. „Orice crezi că poţi face, fão. Faptele au magie şi putere în ele”.

— Vino la magazin sâmbătă ca să îl cunoşti şi să citeşti peretele meu cu nestemate.

— Crezi că ar putea…

Mama deschide uşa, arătând mai mult ca o doamnă decât ca o uşuratică, îmbrăcată în pantaloni negri şi pulover.

— Hariet, intră în casă. Trebuie să îl ajuţi pe Mikey la teme. Ricky îi trage decolteul în formă de „V” când ea îl sărută pe obraz, apoi îi şterge urma de ruj cu degetul mare pe care şi l-a lins. Serviciu uşor, iubitule.

Eu fac slalom printre lucrurile împrăştiate prin hol.

— Îţi stă bine cu părul prins.

— Lui Richard îi place desfăcut şi răvăşit.

Mi-o amintesc pe mama doar ca pe o piele întinsă peste aşteptările unui bărbat şi, deşi este ciudat, pare să se simtă cel mai confortabil în această costumaţie de pipiţă fără minte. Uneori, aud în râsul ei cât e de fericită atunci când Dick o loveşte peste fund sau o strânge de-o ţâţă înainte să iasă împreună în oraş, la Zanzibar.

Îmi pregăteşte ceaiul şi se joacă puţin cu părul meu când priveşte peste umărul meu.

— Să asculţi de Hariet, Mikey. Este foarte deşteaptă.

O urăsc pentru cuvintele astea. Era mai bine când ne dispreţuiam din tot sufletul.

— Mamă, cade scrum pe hârtie.

Ceasul biologic al lui Todd îl anunţă că e timpul de-o gustare pentru că începe emisiunea *Red Skeâton*. Scotoceşte prin bucătărie şi îşi umple mâinile înainte să aterizeze pe canapea.

— Todd, chiar atât de greu ţi-e să pui capacul la loc pe borcanul cu unt de arahide?

— Dispari.

— Eu l-am cumpărat. Să nu te mai atingi de el dacă nu-i pui capacul.

— Ai de gând să mă opreşti?

Îmi arată degetul mijlociu, iar papagalul cârâie: „Dispari, dispari”.

E o treabă periculoasă să fac slalom printre schimburile de tură ale lui Dick. Dorm iepureşte, pentru că Ronnie este o nesuferită, genul de fată care ar fi în stare să-ţi taie părul sau să-ţi deseneze pe frunte simboluri satanice cu cerneală permanentă în timp ce dormi. În nopţile în care Dick îşi face de cap, pot conta pe ea că îmi va scotoci prin rucsac după nocturnul: „O, o, o, da, Theresa, Iisuse Cristoase, târfa mică, o, iubito, la naiba, aşa, iubito…”, care se aude din dormitorul lui Dick. Ronnie vâră în buzunar cei doi parai, oferta de îmbunare a diavoliţei, lăsaţi pentru ea înainte să iasă pe fereastră. Sunt atentă la traseul ei, în caz că voi avea nevoie s-o iau şi eu din loc.

E înspăimântător cât de repede devine totul rutină în magherniţa asta. Chiar şi lacătul pus de Dick la uşa cămării. Când l-am întrebat dacă îl pot încuia, Dick şi-a lins buzele satisfăcut la gândul că îl va împiedica pe Todd să înfulece toată haleala. Veselia lui neînfrânată a dat un aer imoral întregului plan, aşa că acum las o pungă de Fritos lângă televizorul lui Todd ca o scuză pentru că am fost răzbunătoare.

Cel mai greu îmi este să înţeleg ce vrea Dick de la mine. Tocmai a terminat de ţipat la mama lui Mikey înainte ca ea să îl ia în weekend la ea. Acum sparge fereastra de la bucătărie când se apleacă roşu ca racul la faţă deasupra chiuvetei. Ronnie intră unduindu-se, îmbrăcată într-o rochie mini verde-neon atât de scurtă încât i se văd fesele.

— Tată, îmi trebuie zece parai.

— Atunci du-te şi câştigă-i, târfă leneşă. Scoate portmoneul şi îi aruncă o bancnotă de cinci dolari, iar eu mă întreb cu ce îl are la mână. Apoi îşi îndreaptă atenţia asupra mea. Puştiul a vorbit cu tine?

— Nu.

— Ar trebui să-l ajuţi cu temele.

— Îl ajut. Ştie să scrie fără probleme. Ăăă… trebuie să merg la muncă.

— Începând de luni, eşti acasă la ora şase. Degetul îi este butucănos ca nasul. Şi să-l faci pe puşti să vorbească.

— Dar lucrez până la şase.

— Eşti acasă la şase, dacă nu, o să am eu grijă să nu mai ai de lucru.

— Dar… într-o clipită, nasul lui scârbos îl atinge pe-al meu, iar respiraţia îi miroase a salam şi ouă. Mă ciupeşte de braţ atât de tare, încât îmi vine să plâng în hohote. Da, domnule.

Îmi iau haina pe mine şi ies pe uşă.

Ricky râde când mă lovesc de el, cu cărţile în braţe.

— Lectură plăcută?

— *Regele Lear* nu este preferata mea, dar am test.

Priveşte peste umărul meu.

— Cum e pe frontul de acasă?

— Ca de obicei, una e leşinată, celălalt e iritat.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Dacă vii la bibliotecă mai întâi. Din câte se pare, calotele glaciare garantează o trăncăneală de cinci pagini.

Mă însoţeşte până la bibliotecă, apoi îmi face cinste cu o pizza.

— Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Cu ce îl are la mână Ronnie pe tatăl tău?

— Nimeni nu ştie. Nici măcar Ronnie. Cola sfârâie pe fundul sticlei. Au avut o altercaţie în urmă cu mulţi ani; Ronnie a spus că a văzut ce-a făcut el şi că va spune.

— Ce-a văzut?

— Nimic. Dar el are conştiinţa încărcată. Se prea poate să o fi împins pe mama pe scări în jos.

— Unde este mama voastră acum?

— La Holy Cross.

— Bănuiesc că nu e călugăriţă.

— Îngrăşământ. Nenorocitul a adus-o pe mama lui Todd la scurt timp după înmormântare. Apoi a mai fost Lucille, ce femeie de treabă! Zâmbetul lui este blând şi trist. Mama lui Mikey era OK. Atunci când nu se droga.

— Cum se face că tatăl tău are drepturi asupra lui

Mikey?

— Laura are probleme, iar cea mai gravă dintre toate este babacul meu. De obicei, el obţine tot ce vrea.

Ricky învârte îngheţata topită în pahar.

— Trebuie să mă întorc la muncă, aşa că ai face bine să întrebi.

— Ce să întreb?

— Ce ai vrut să mă întrebi deunăzi.

— Nu poate omul să mulţumească pentru masa de prânz, pur şi simplu?

— Arareori.

TREIZECI ŞI OPT

I

Stau în genunchi la Acvariu şi fac ordine pe rafturile de jos, când intră Ricky.

— Salut! Ai venit să-l cunoşti pe unchiul Iggy?

— Da… nu… bine, voiam să te întreb ceva. Scoate un plic. Mă ajuţi să completez asta? Conţine câteva întrebări. Trebuie să învăţ pentru testul acesta de aptitudini.

Citesc cu atenţie hârtiile.

— Te înrolezi în armată?

— Îmi doresc atât de mult, încât nu mai am linişte. Aş putea obţine o diplomă de mecanic.

— Vom face totul atât de poetic, încât o să te implore să te înrolezi.

— Să nu spui nimănui. Tata o să mă omoare.

— N-ar fi mândru?

— El a fost dat afară. Nimic nu l-ar face să se ambaleze mai tare decât înrolarea mea. Într-o bună zi, când voi fi sergent sau căpitan, voi mărşălui în secţia de poliţie, îmbrăcat în uniformă, şi îi voi oferi un salut regal. Până atunci, te voi proteja pe tine.

— Nu pot să spun decât că e de mare ajutor să ai Forţele Armate Canadiene de partea ta. Iggy te va ajuta să înveţi până când vei şti cartea din scoarţă-n scoarţă.

Chase ne lasă cu maşina pe mine şi pe Ricky în faţa casei şi mă sărută uşor şi tandru.

— Ne vedem mâine, iubito. Ai grijă de ea, Ricky.

Mikey dă buzna afară din casă doar în şosete şi se lipeşte de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate i-a fost teamă că nu te vei mai întoarce, zice Ricky.

— N-ai tu norocul ăsta, Mikey, te-ai pricopsit cu mine. Ai petrecut un weekend frumos împreună cu mama ta? Ridică din umeri, lipit de mine. Hai să intrăm înainte să-ţi îngheţe picioarele.

Păşesc peste uşa de la cămară, care zace pe peluza din faţa casei. În cele două zile cât am lipsit, totul s-a transformat într-o chestie scârboasă. Nu există niciun centimetru curat pe blatul mobilei de bucătărie, unde să poţi pune ceva, iar în casă e mai mult fum decât în Pompeii. Dick tună din sufrageria care nu este niciodată folosită.

— Fato, vino aici şi salută!

Mama şi Ronnie sunt suporterii entuziaşti ai unui joc de pocher. Eu rămân în prag în timp ce Dick îşi îndreptă trabucul spre musafiri.

— Murdock, Norman, O'Toole, Jonesie, ea este fiica mai mică a Theresei.

O'Toole, poliţistul care m-a înhăţat din faţa şcolii şi care m-a percheziţionat în căutare de arme ascunse, îmi face cu ochiul. Trabucul îmi arată bucătăria.

— Du-te şi-adune ceva de ronţăit.

Am două variante în închisoarea asta: să evadez sau să ascult şi să sper că voi fi graţiată pentru bună purtare. Trântesc feliile de parizer şi muştarul pe feliile râncede de pâine albă.

— Ricky, du-te şi ascunde prânzul nostru.

Mama intră unduindu-se ca să pună pe tavă sticle de bere.

— Nu-i aşa că-i distractiv?

— Da, superdistractiv. Trântesc sandvişurile pe tavă şi mă îndrept spre scări. Am de învăţat.

OToole tocmai îşi trage fermoarul de la pantaloni când se întoarce de la baie.

— Hei, dulceaţă. Îţi plac filmele?

— Nu.

El mă împinge cu spatele înspre balustradă.

— Atunci, ce-ţi place?

— Oamenii care se spală pe mâini după ce folosesc toaleta. El dă să mă prindă de păr când Todd dă buzna ca un tsunami printre noi, oferindu-mi şansa să scap. Îmi face cu ochiul când trece pe lângă mine.

— Am nevoie la baie.

Nu voi mai ascunde niciodată mâncarea de Todd.

Tocmai când cred că am înţeles situaţia, lucrurile se schimbă. Nu mă deranjează să vin acasă puţin mai devreme, deoarece Ricky stă pe lângă mine înainte să intre în tura de noapte şi mai flirtăm puţin. Doar ne căutăm din priviri şi stăm aproape unul de celălalt când ne uităm la televizor.

Dicknemernicul dă buzna în cameră mai nefericit ca de obicei şi îi smulge din mână lui Ricky cartea mea *Fahrenheit 451*.

— Ce naiba faci?

— Citesc.

— Mincinos afurisit, du-te la lucru! Se întoarce spre mine. Iar tu ai terminat-o cu magazinul.

— De ce?

* – Pentru că aşa zic eu.

— Judecătorul a zis că pot să merg.

Vine înspre mine cu dosul palmei pregătit.

Ricky se interpune între noi şi încasează palma peste obraz.

— Nu te pune cu mine, băiatule.

Ricky explodează şi îl împinge pe Dick cu pieptul, urlând la el.

— Tu, ditamai namila, te legi de o fetiţă. Vrei să-ţi baţi joc de ea aşa cum ai făcut cu mama? Las-o naibii în pace sau o să spun tot.

— Dispari din ochii mei, ingrat nenorocit!

Dick azvârle o scrumieră care nimereşte tencuiala înainte să aterizeze pe o grămadă de ghete.

Fug afară, urmându-l pe Ricky în picioarele goale.

— Ricky, aşteaptă!

Se întoarce şi merge cu spatele.

— O să te lase în pace o vreme.

Ating firicelul de sânge ce i se scurge din buză.

— Îmi pare rău.

— Nu-i mare lucru.

— Ce ai de gând să spui?

— Despre buzunarele din care fură. Trebuie să plec.

— Te mai întorci?

— Ne vedem mâine.

Picioarele mele îngheţate îmi spun că trebuie să fiu mai bine pregătită pentru fugă. Mikey tremură pe scări. îi mângâi părul ca lins de vacă.

— Totul e în regulă.

Mama se plimbă de colo colo iritată, cu mâinile în şold.

— Să nu-mi strici ploile, Hariet.

Taci din gură, târfă ordinară.

— Ce naiba stric?

— Richard face doar ce i-am cerut eu. Când te ştiu prin preajma lui Jackie, sunt cu nervii la pământ. Nu mai vreau să mergi la magazin.

— N-ai decât. Legea îmi dă voie.

Urc scările cu paşi hotărâţi doar ca să descopăr că Ronnie m-a încuiat pe dinafară. Dick străbate cu paşi repezi palierul şi mă ridică de coadă.

— Puţin îmi pasă de ce spune un fătălău de judecător. Am puterea să-ţi fac viaţa frumoasă un calvar. Îmi vâră în ureche ţigara pe care o ţine între dinţi, arzându-mi pielea şi topind ceara din interiorul ei. M-ai auzit?

Din cauza durerii insuportabile, vomit cina pe jumătate digerată.

Dă drumul cozii, iar eu cad cu genunchii în vomă.

— Curăţă mizeria asta.

Poate că mizeria scârboasă din ureche mă împiedică să aud semnalele de avertisment. Merg la muncă toată săptămâna cu fruntea sus. Ora trei dimineaţa, duminică,

Chase şi cu mine ne întoarcem obosiţi spre casă de la Riverboat, doar ca să descoperim că Armaghedonul a lovit magazinul – vitrinele sunt sparte, Acvariul, golit, totul a fost furat până la ultima mărgea, iar partea de băcănie este devastată. Jacquie se află înăuntru, ţinând-o strâns în braţe pe Arielle.

— Unde-i Franc?

— S-a dus la spital cu Iggy.

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— De ce?

— Scaunul cu rotile e greu de cărat pe scări până la etaj, aşa că doarme jos, în camera ta. Poliţia crede că a auzit un zgomot şi a strigat. L-au bătut, l-au lovit zdravăn în cap.

— Este vina mea.

— Este doar a mamei. Nu trece o zi fără să sune şi să spună că eu îmi voi primi partea şi ea pe-a ei.

— Unde-i Zodiac?

— Sus. Chase, o duci pe Ari la tine, împreună cu câinele? Noi vom sta la Sabina.

— Cine vă duce acolo?

— Poliţia.

— Lasă-i s-o ducă pe Babcia. Nu le spune poliţiştilor unde mergi pentru că va afla şi Dick.

— Şi unde să mergem?

— Nu se vor gândi la domnişoara Standish. Mi-a spus că pot sta la ea ori de câte ori va fi nevoie.

Franc stă aplecat deasupra tărgii. Pe faţa lui se citeşte cât de gravă este situaţia. Eu nu întreb. Nu vreau să ştiu că încă cineva mă va părăsi. Nu folosesc niciun cuvânt din cele cu care mă hrănesc mai bine decât cu mâncarea pe care Babcia o pune în pungă. Îmi ţin capul pe pieptul lui, spunându-i în şoaptă ce înseamnă el pentru mine, până când se aşterne tăcerea.

Asistentele decuplează, închid, acoperă.

Franc mă mângâie pe păr.

— Vino, Ari. Acum fuge. În sfârşit, poate fugi.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Domnişoara Standish are o curte cu un gard înalt. Umezeala iernii de pe banca de lemn îmi pătrunde prin haină. Jacquie vine cu o pătură şi se aşază lângă mine. Rămânem cufundate în tăcere.

— Ai vorbit frumos azi. Chiar putea să danseze, nu-i aşa?

Încuviinţez cu capul lipit de umărul ei moale.

— Iggy nu mai putea să meargă singur la toaletă. îi era atât de ruşine că Franc sau eu trebuia să îl spălăm. Iar rănile de la saltea îl chinuiau îngrozitor. Un bărbat care a fost erou în două războaie şi-ar dori să moară în luptă. El a murit luptând cu singurul lucru care i-a mai rămas, vocea.

— Cum voi putea trăi fără ea?

— Nu va muri niciodată. Ai să-i transcrii citatele ca să le aibă şi Arielle?

— Mi-ar face plăcere. Îmi şterg nasul cu mâneca. Vrea să se întoarcă acasă, astfel încât cenuşa lui să fie aproape de Katarina.

— Ştim. Franc se va duce împreună cu Babcia. Se va bucura să-şi revadă părinţii.

— Trebuie să plecaţi şi voi, tu cu Arielle.

— Nu te las aici cu ei.

— Babcia are nevoie de tine. Are nevoie de Arielle ca să meargă mai departe. Nu-mi pot purta de grijă dacă nu vă ştiu pe voi în siguranţă. Au reuşit să mă facă să joc după cum cântă ei pentru că te-au ameninţat pe tine. O iau de braţ pe sora mea, care îmi este şi prietenă. Doar imaginează-ţi, Jacquie Appleton urcând într-un avion spre Europa.

— Şi magazinul?

— Len ţi l-a lăsat ţie ca să îţi asigure viitorul. I s-ar frânge inima dacă ar şti că acesta îţi va pune în pericol acest viitor. Vinde-i-l unchiului Otto. Îţi va da preţul corect pe el. Apoi, când vă veţi întoarce, Franc poate restaura case aşa cum şi-a dorit mereu.

Uneori, speranţa este cel mai logic lucru dacă eşti cu capul pe umeri.

— Eşti sigură? Ştiu ce înseamnă Acvariul pentru tine.

— Otto şi Sabina mă iubesc. Voi fi mereu bine-venită acolo.

Lacul se umflă ca şi stomacul meu. Monştri de gheaţă vin din spate cu gurile căscate, înghiţind val după val. Am făcut multe lucruri grele. Păcat că acesta mi se pare cel mai greu dintre toate.

— Ari? Belle a spus că vrei să mă vezi. Domnul West îmi atinge umărul. Ce s-a întâmplat?

— Domnişoara Standish mi-a spus că, în vacanţa de primăvară, veţi merge cu maşina în Winnipeg. În ziua aceea, în biserica din Montreal… mi-aţi spus că părinţii dumneavoastră sunt blânzi.

— Aşa e.

— Domnişoara Standish mi-a spus că acolo există un iaz şi câmpii care se întind cât vezi cu ochii.

El mă întoarce şi îmi alungă tremuratul şi lacrimile.

— Vă rog să-l luaţi pe Zodiac cu… Mucii mei ajung pe jacheta lui frumoasă.

— Nu, ai nevoie de el aici, cu tine.

Îmi simt degetele reci şi ţepene când scot un plic alb din buzunar. El se uită înăuntru şi vede un smoc din blana aurie a lui Zodiac.

— După ce-a avut loc jaful, am găsit asta sub perna mea. Dacă Zodiac s-ar îneca în iazul dumneavoastră urmărind o raţă, m-aş împăca cu ideea, dar dacă i s-ar tăia gâtul ca eu să primesc o lecţie, asta m-ar dărâma.

— În regulă, îl voi lua cu mine. Hai să mergem acasă la Belle ca să te încălzeşti.

— Voi sta ascunsă până când Jacquie şi Zodiac se vor afla în siguranţă. Plec, pur şi simplu.

— Unde?

— Ar trebui să merg la şcoală să văd dacă mai pot salva ceva din semestrul acesta.

— E ora şase dimineaţa. Vino la mine şi-am să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Nu. Nu vreau să vă creez probleme. Mă voi ascunde acasă la Chase.

— Te las acolo.

Dă drumul la căldură la maximum şi mă bate uşor pe mână când schimbă vitezele, nu într-un fel necuviincios, ci mai mult ca să mă asigure că sunt mai degrabă o valoare decât o pacoste.

— Lăsaţi-mă în spatele pieţei ca s-o pot lua prin curţi. Şi Chase este hărţuit. A primit două amenzi săptămâna asta.

— Pentru ce?

— S-a deschis sezonul de vânătoare a susţinătorilor lui Ari Appleton.

— Ari, nu este în regulă ce se întâmplă.

— Şi ce propuneţi să fac? Să sun la poliţie? Dacă Zodiac şi Jacquie vor fi în siguranţă, nu va mai avea cu ce să mă pedepsească.

Domnul West mă priveşte în ochi.

— Vino la lac, duminică, după vacanţa de primăvară, în jur de ora zece, şi-am să-ţi povestesc cum o duce Zodiac.

În redacţia ziarului, doamna Russell îmi atinge umărul.

— Ari, vei întârzia la ora de istorie.

Mă desprind greu de bătrânul Underwood.

— Mulţumesc. Doar câteva minute.

— Fetiţo, pari epuizată. Mănânci ceva?

— Tot mi se aşază ca un nod în stomac.

— Lucrurile sunt bine acasă?

Bate uşor cu unghia lăcuită pe titlul unui articol: „Văzut, dar neauzit”, din ultima ediţie a cotidianului *Examiner*. Cobor privirea şi citesc:

— „Uneori, singurul lucru pe care îl poţi controla sunt vorbele, poţi alege să vorbeşti sau să taci”.

— Ce se întâmplă, Ari? mă întreabă ea.

— Sincer? Habar n-am. E ca şi cum Dick ocheşte toate lucrurile care mă ţin la suprafaţă şi le elimină rând pe rând. Pieptul mi se umflă, însă îmi stăpânesc lacrimile. Trebuie să plec.

— Vino după ore şi vom sta de vorbă.

— Nu pot. Trebuie să merg direct acasă.

— Nu mergi la muncă?

Mă scoate din sărite faptul că îmi tremură buzele.

— Magazinul a fost vândut.

— Sora ta unde este?

— Va fi plecată o vreme.

— Încă o pierdere, Ari. Îţi voi face o programare la psihologul şcolar.

— Vorbele nu vor schimba situaţia. Ăăă… nu pot lipsi de la ora asta.

Franc şi Jacquie investesc banii primiţi pe magazin în două clădiri dărăpănate din Village. Mâine, vor pleca în Polonia cu Babcia şi cu cenuşa unchiului Iggy în urnă. Am luat puţin din cenuşa lui pentru când voi planta un stejar în amintirea lui, alături de arţarul lui Len. Franc va reda splendoarea clădirilor când vor reveni în Toronto, iar Jacquie va deschide un Acvariu nou şi îmbunătăţit.

E ciudat s-o văd pe Jacquie intrând în Riverboat.

— Poţi să-ţi iei o pauză?

— Bernie, pot să-mi iau o pauză?

— Sigur. Câte surori frumoase ai?

— Îmi iau cinci minute de pauză pentru fiecare ca să-ţi poţi da seama câte am.

Jacquie mă scoate pe uşa din spate şi mă duce pe o străduţă, printr-o poartă, sus pe nişte scări de incendiu, până când ajungem într-un apartament mic de la al treilea etaj, amenajat cu lucruri cunoscute din apartamentul din magazin.

— Jacquie, ce – Ce?

— Franc l-a înregistrat pe numele unei companii tutelare ca să nu afle nimeni de el. Cafeneaua şi apartamentul de jos sunt închiriate, însă acesta este al tău dacă va trebui să te ascunzi. Franc l-a securizat cu grilaj şi uşi metalice ranforsate.

Oala făcută de Len încununează un raft şi cea mai călduroasă plapumă din pene a Babciei acoperă un pat de dormitor. Fotoliul meu preferat, unde stau şi citesc, pare a fi din aur lichid în lumina slabă a veiozei.

— Nu există decât o plită şi un minifrigider, iar dacă te apleci sub duş s-ar putea să rămâi blocată, dar îţi va fi

cald sub plapumă.

Cărţile mele sunt înşirate într-o bibliotecă, iar cutia de la mătuşile M & N stă deasupra. Într-un colţ al bucătăriei stă atârnată o plăcuţă:

Cuibul vulturului Bârlogul leului

— Este aprovizionat cu alimente neperisabile. Poţi sta ascunsă aici mai multe săptămâni dacă vei fi nevoită. Jacquie ridică capacul cufărului de la capătul patului. Scrisorile tale şi citatele lui Iggy sunt aici. Am înfiinţat o cutie poştală. I-am dat persoanei potrivite informaţiile de contact. Acestea sunt cheile tale. Belle are şi ea un rând de chei.

Sar în sus de bucurie şi o îmbrăţişez atât de tare, încât cădem amândouă pe pat. Dau din picioare ca şi când aş avea cinci ani şi aş fi primit de Crăciun un castel de prinţesă.

— Este cel mai spectaculos lucru dintre toate.

Dick crede că rămân la Riverboat în weekend, aşa că nu mă caută nimeni. Chase descoperă un prăjitor de pâine şi un fierbător.

— Pregătesc micul dejun.

Cred că raiul înseamnă: un prieten, un pat moale, o ceaşcă de ceai, o carte şi… sentimentul de siguranţă.

Tocmai beau şi ultima înghiţitură de ceai din cana albastră pe care o ţin în mână când sună telefonul.

— Am telefon?

Chase răspunde, imitând vocea reginei Angliei:

— Reşedinţa MacArthur. O, salut, Jacquie! Da, e chiar aici.

Iau receptorul.

— Jacquie, n-am mai dormit atât de bine de şase luni. Trebuie să plătesc factura de telefon?

— Mă ocup eu de asta. Promite-mi doar că nu va şti nimeni în afară de Chase şi Belle de locul acesta.

— Asta este o promisiune uşor de ţinut.

Jacquie o ia pe Arielle din braţele mele şi o înlocuieşte cu un câine retriever din pluş.

— Îţi mulţumesc, Jacquie.

— E de la domnul West. Spune-mi că vei fi bine.

— Ştiindu-te în siguranţă, mă pot răzvrăti, mă pot răzvrăti împotriva întunericului.

Dacă n-am fi întârziat să ne luăm rămas-bun, ar fi putut pleca neobservaţi. Dick opreşte maşina, iar mama coboară îmbrăcată într-o haină ciudată de blană care stă atârnată peste un costum mulat cu imprimeu de leopard. Jasper se face mic de frică. *Unde sunt cei de la protecţia animalelor când ai nevoie de ei*?

Dick îmi spune printre dinţi.

— Ţi-am spus să nu vii aici.

— Mi-ai spus să nu intru *în* magazin. Este o crimă că vreau să-mi iau rămas-bun de la sora mea?

Jacquie tărăgănează.

— Ce naiba vreţi?

Franc o ia pe Arielle din braţele lui Jacquie şi i-o dă mătuşii Sabina.

— Am venit doar să vedem cum înaintează reparaţiile magazinului. Mama ridică privirea la noua siglă frumoasă pe care scrie: *Sabinas Boutique*. Ce-i asta?

— Noii proprietari şi-au ales propria denumire.

— Ai vândut magazinul?

— De ce este atât de greu să faci o minte goală să înţeleagă ceva? Am vândut magazinul *meu*. Acum plecăm într-o călătorie în jurul lumii, iar tu n-o să-ţi mai vezi niciodată nepoata, afurisită ordinară şi inutilă.

— Nu mi-ai făcut decât probleme. Mama se apropie la câţiva centimetri de Franc. Ştii că s-a regulat cu tatăl ei.

— Nu, tatăl ei a violat-o, iar tu ai lăsat să se întâmple asta, iar asta te face să fii cea mai josnică persoană din lume. Nu o meriţi pe niciuna dintre fiicele tale frumoase şi n-ai fost niciodată suficient de bună pentru unchiul meu.

Franc scuipă pe trotuar, apoi o îndeamnă pe Jacquie să meargă la maşina care aşteaptă.

— Am crezut că nu voi urî pe nimeni aşa cum l-am urât pe tata, acum îmi pare rău pentru el că a fost căsătorit cu tine.

Dick face câţiva paşi în faţă, iar Jacquie îl înfruntă.

— Să nu mai scoţi o vorbă din gură, criminal nenorocit. Odată ce poliţia va lua urma bătăuşilor tăi, cât timp crezi că va trece până când aceştia te vor turna? Eşti vinovat pentru moartea lui Iggy. Am auzit că poliţiştii au parte de un tratament regesc în închisoare.

Haina de blană a mamei se zbârleşte.

— Sunt banii mei. îi merit.

Jacquie începe să ţipe în timp ce Franc încearcă să o bage în maşina unchiului Otto.

— Meriţi un loc în iad, asta meriţi!

Chase mă trage de braţ.

— Vino, Ari. Acum!

— Nu, trebuie să-i împiedicăm să îi urmărească. Vreau s-o văd pe Jacquie în avion.

— N-o să meargă nicăieri cu anvelopele alea.

Când mă uit în spate, văd cauciucul moale de sub maşina lui Dick.

— Ce-ai făcut?

— Cred că echipa de constructori n-a curăţat locul prea bine.

Lumina dimineţii se revarsă prin grilaj pe pardoseală, iar aceasta este o încăpere în care îmi place să stau încuiată. Mă caţăr peste Chase, pregătesc ceaiul şi mă aşez în fotoliu, cu scrisoarea de la domnul West în mână.

Ari, eşti cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Îţi admir isteţimea, graţia şi tenacitatea. Mă simt privilegiat să te cunosc şi onorat să am grijă de Zodiac. Va fi preţuit şi iubit până când vei fi pregătită să îl iei acasă. Aaron West.

Sorb ceaiul aromat, dându-mi seama că dacă nu iau în considerare toate câte s-au întâmplat sau dacă nu mă gândesc la nebunia care aşteaptă dincolo de uşă, sunt extrem de fericită.

Vine ora patru, iar Chase mă duce la magherniţă.

— Lasă-mă să cobor la capătul străzii. Dick e în stare să te împuşte.

— Asta o să mă facă să par vinovat. Intru şi eu să văd care este situaţia; vreau să fiu acolo dacă va trebui s-o iei

la fugă. Şi-apoi, am adus gogoşi ca să-l îmbunez.

Mikey ţâşneşte din casă ca o veveriţă zburătoare. Ricky se reazemă de balustrada verandei.

— O să mă omoare?

— Dorm amândoi.

— Vei fi aici la noapte, Ricky? întreabă Chase.

— Da, am liber.

Lucrurile continuă să se îmbunătăţească atunci când Ronnie iese din casă îmbrăcată cu haina de blană pe care a purtat-o mama ieri, accesorizată perfect cu cizme albe, înalte, dresuri negre de plasă şi o fustă mini roz-aprins. Poliţistul O'Toole trage maşina lângă bordură, iar ea sare înăuntru.

— Să nu mă aşteptaţi, rataţilor.

Chase îi oferă mita cu glazură dublă lui Mikey.

— Ai grijă de ea, amice. Ne vedem mâine, iubito.

Urină, vomă, rahat de pasăre şi toate acele arome îmbietoare mă întâmpină când intru în magherniţă.

— Iisuse, Ricky ce s-a întâmplat aici?

— O convulsie şi o criză. Ce s-a întâmplat ieri?

— Au aflat că Jacquie a vândut magazinul şi că a plecat din ţară.

— Tatăl tău vitreg chiar a fost bogat?

— Doar a muncit din greu.

— Este adevărat că ţi-a lăsat o tonă de bani?

— Nu există nicio mină de aur, crede-mă. Doar o grămadă de plumb care mă ţine ancorată aici.

Todd îşi vâră nasul în bucătărie.

— Salut, Hari!

Înşfacă o gogoaşă cu cremă dublă de ciocolată, una cu cremă de vanilie şi alta cu cremă de fructe.

— Nu vrei să-ţi pregătesc mai întâi un sandviş?

Pune jos gogoaşa cu cremă dulce de zmeură.

— Sigur.

— Stai să dezgrop blatul mai întâi.

Juniorii lui Dick privesc uluiţi cum pregătesc sandvişurile cu brânză.

— Ţi-ai făcut temele, Mikey?

Puştiul dă din umeri.

— Termină-ţi-le ca să ne putem juca Go Fish.

Lui Mikey îi place acest joc pentru că poate vorbi prin semne, deşi îi e mai greu când trebuie să ceară o carte fără număr.

Când Dick se revarsă pe scări, îi este greu să se enerveze în faţa acestei fericiri domestice. Dă pe gât în jos un pumn de aspirine cu câteva înghiţituri de Pepte.

— Ce mănânci?

Mikey îşi ridică farfuria, iar Dick se serveşte cu ultima bucăţică.

— Vrei şi tu una? mă ofer eu.

— Două. Pune una la pachet.

Jasper dansează. *Zile glorioase*, *intră în tura de noapte*.

În timp ce jucăm cărţi, Dick îşi vâră capul sub robinetul de la chiuvetă şi îşi freacă părul tuns periuţă cu prosopul de vase. îl stropeşte în faţă pe Mikey cu excesul de apă.

— Fir-ar să fie, mutule, spune „nouă”, la naiba!

Mikey îşi lasă cărţile jos şi ridică nouă degete.

— Da, am un nouă, zice Ricky.

— Dar un zecar, Ricky? Nu prea am.

— N-am niciunul.

Scot bacşişul pe care l-am îndesat în buzunar, oferindu-l odată cu sandvişul.

— Ajung trei parai?

Mă apucă de braţ în timp ce înşfacă bancnotele.

— Te crezi mult mai bună decât noi, nu?

— Sunt doar un copil. În cei aproape cincisprezece ani de când sunt pe pământ, am învăţat că nu putem fi mai buni decât adulţii, nici vorbă. *Ticălos tâmpit*.

Aruncă patru gogoşi într-o pungă şi ne lasă în pace. Când este anunţat serialul *Green Acres*, Todd nu mai poate rezista.

— Mikey, du-te şi pregăteşte-te de culcare, apoi te poţi uita şi tu.

Ricky stă pe-aproape, ştergând, cel mai probabil,

prima farfurie din viaţa lui.

— Eşti prea bună pentru noi, Ari.

— Mătuşa Mary zice că suntem cu toţii plămădiţi din acelaşi lut. Elementele ne deosebesc, dar tot nişte bulgări de lut suntem. Depinde de noi ce facem cu el. Tu vei modela ceva spectaculos dintr-al tău.

Se reazemă de blat, făcând să părem de aceeaşi înălţime. Ochii îi sunt de culoarea ciocolatei negre, iar părul de culoarea pământului reavăn din pădure. Ştiu de pe formularul de aplicare că va împlini optsprezece ani în 10 iunie şi că va deveni, sunt sigură, soldat.

— Pot să-ţi scriu când vei fi plecat?

— Ar fi drăguţ. Şi o poză pentru perete?

Când descrie un cerc cu degetul pe stomacul meu, lenjeria intimă îmi ia foc. Are ulei de motor şi mizerie în crăpăturile mâinilor şi mi-ar plăcea sută la sută să i-o simt pe tricoul meu din bumbac sută la sută.

Ar putea ceva să distrugă un moment romantic mai tare decât o mamă jalnică ce umblă despuiată? Da – a intrat în bucătărie doar în sutien şi chiloţi, lăsând la vederea pielea-i fleşcăită. Ia sticla de Pepte şi scutură nişte pastile în mâna-i tremurândă. Secreţiile din ochi i se scurg pe obraji.

— Am crezut că m-ai părăsit. Toată lumea mă părăseşte.

Dă pe gât un pumn de pastile, iar eu gândesc cu un colţ al minţii şi sper cu jumătate de inimă să fie suficiente cât să o omoare.

PATRUZECI

Îl aşez pe Zodiac cel din pluş în locul meu cald din pat, fac un duş lung ca să scap de mirosul de fum din păr, apoi mă îmbrac cu haine călduroase.

— Plec. O să revin cu prânzul.

Chase cască.

— Te iubesc.

Este duminică, iar eu străbat străzile tăcute şi ajung la promenada din lemn de pe malul lacului suficient de devreme ca să mă bucur de o clipă de linişte cu Len şi Iggy

înainte să apară domnul West. Cerul e acoperit de nori joşi ca de oţel. Îmi lipesc fruntea de genunchi, încercând să îmi încălzesc nasul în interiorul hainei, ca să nu se facă roşu.

— Salut, Ari! Te-am făcut să aştepţi?

— Mi-a făcut bine să aştept aici. Ce face Zodiac?

Se aşază lângă mine.

— Părinţii mei au fost mai bucuroşi să îl vadă pe el decât pe mine.

Răsfoiesc teancul de poze pe care mi-l întinde.

— Pare spectaculos de fericit.

— Mama nu a lăsat niciodată un animal să se urce pe canapea, iar acum îl cheamă de lângă tata ca să se ghemuiască lângă ea.

— Familia dumneavoastră pare de treabă.

— Sunt un om norocos, fără îndoială. Îmi ia mâna protejată de mănuşă. Zodiac mi-a spus că va fi fericit acolo, aşa că poţi fi liniştită.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru asta.

— Viaţa mea a fost alb şi negru. A ta este o aventură nesfârşită, multicoloră. Câinele tău fiind în grija mea, înseamnă că va trebui să păstrăm legătura. Hai să stabilim o dată, a treia duminică din fiecare lună ne vom întâlni aici, iar eu îţi voi aduce noutăţi.

Scopul celor douăzeci de neuroni combinaţi ai lui Dick şi ai gagicii lui Dick a fost să o lase pe Jacquie fără magazin. Este înspăimântător, înfricoşător de-a dreptul, să vezi cum se instalează ura în timp ce speranţa le scapă printre degete. Într-un final, au înţeles că magazinul nu mai este, că Jacquie şi-a luat zborul şi că nu mai pot face nimic în această privinţă, legal sau ilegal. Planul B: Hai s-o distrugem pe Hariet Appleton.

Mai au la dispoziţie doar o jumătate de an până când voi împlini şaisprezece ani şi voi putea să mă car naibii de la ei. Minus o vară petrecută în est, nu le rămâne prea mult timp. Dick este un ticălos cu acte-n regulă, asta-i clar. Dacă izolezi prada, e mai uşor să te joci cu ea.

Îşi suge nişte resturi de carne de porc, vechi de o zi, dintre dinţii îngălbeniţi.

— Te transferăm la Jarvis. Începi de luni.

— Judecătorul a spus că pot rămâne la Birchmount.

— Eu spun că nu poţi.

Pentru că nu-mi mai poate tortura câinele sau pe sora mea, luni merg la şcoală, ca de obicei. Merg şi marţi. Miercuri, doamna Russell îmi atinge umărul.

— Ari, domnul Hamilton vrea să te vadă. Vrei să te însoţesc?

Domnul Hamilton ridică ochii de pe hârtii şi mă informează că trebuie să plec.

— Dar, domnule, judecătorul a spus că pot rămâne.

— A fost o recomandare, nu o hotărâre judecătorească, iar părinţii tăi sunt de neînduplecat. Începe să-mi înşire argumentele lor. Îşi fac griji că notele tale sunt tot mai mici şi te vor mai aproape de casă astfel încât să îl poţi ajuta pe fratele tău vitreg.

— Domnule Hamilton, Ari şi-a pierdut anul acesta tatăl, bunica şi unchiul. Să nu mai pomenim de jaf şi de plecarea surorii ei. Este o minune că mai vine la şcoală, darămite că punctajul ei minim este, cât? Şaizeci.

— Şaizeci şi trei. Şi mi-am pierdut şi nepoţelul, şi câinele, domnule.

— Of, Ari!

Doamna Russell se apropie de mine plină de compătimire, iar eu îmi muşc interiorul obrazului.

— Ari, nu am niciun cuvânt de spus în situaţia asta.

— Nu l-aţi putea suna pe judecător să-l întrebaţi?

— Te voi ajuta cum voi putea, dar acum trebuie să mergi cu agentul de poliţie care aşteaptă afară.

— Nu, domnule. Nu urc în maşină cu el.

— Nu ai de ales, Ari.

Domnul Hamilton face semn cu capul prin fereastră.

„Scula”[9] intră agale în birou.

— Totul pregătit?

— Ari, du-te cu domnul poliţist. Te vom ajuta să rezolvi această situaţie.

---

9 Tool - substantiv propriu, dar şi substantiv comun, care înseamnă „sculă, unealtă, instrument“. Aici, folosit în sens peiorativ, (n.tr.)

— Nu, domnule. Voi merge la şcoală singură, iar el n-are decât să mă aresteze dacă n-am s-o fac.

„Scula” se întinde ca să mă apuce de braţ.

— Nu mă atinge. Articolul 72, secţiunea 5 din Codul penal spune că o femeie are dreptul legal de a solicita, în toate cazurile, prezenţa unui agent de poliţie de sex feminin şi poate refuza transportarea dacă sus-numitul agent de poliţie de sex feminin nu se află de faţă.

— Nu mă face să te car pe umăr.

— Refuzul va duce la sancţiuni disciplinare şi o amendă de zece mii de dolari.

Domnul Hamilton intervine.

— Doamnă Russell, vă voi ţine eu locul la oră. Duceţi-o cu maşina pe Ari la Colegiul Jarvis şi livraţi fişa ei. Domnule agent O’Toole, le puteţi urma dacă doriţi, dar cred că ar fi mai bine pentru copilă să i se îngăduie o admitere iară vâlvă.

— Trebuie să respect ordinele.

Domnul Hamilton ridică receptorul.

— Care este numărul de telefon al şefului dumneavoastră? Sunt convins că va considera convenabil acest aranjament.

— Bine. O’Toole se retrage. Aveţi grijă să rezolvaţi problema.

— Mulţumesc, domnule.

Eu zic:

— Ăsta are mâinile lipicioase şi, din păcate, dacă vreţi să vorbiţi cu şeful lui despre această misiune aparte, va trebui să vorbiţi cu agentul sub acoperire al mamei mele.

Domnul Hamilton se scarpină în cap.

— Este adevărat, ce-ai spus? Despre Codul penal?

— Am inventat, domnule. Femeile au tot atâtea drepturi cât un cartof stricat.

Chase se află pe lista neagră, însă Dick habar nu are că iubirea astrală se hrăneşte cu anxietatea existenţială. A preluat deja obiceiul lui Iggy de a-mi scrie un citat în fiecare zi, pe care îl vâră în crăpăturile vechiului meu

dulap, asemenea unei rugăciuni sfinte oferite la Zidul Plângerii. Acum că am fost expulzată din Birchmount, le găsesc îndesate în buzunarul hainei sau lipite de vreun stâlp de telefon în drumul meu spre şcoală.

Dick încearcă să mă facă să-mi pierd slujba de la Riverboat, ameninţând cu raiduri şi hărţuire. Crystal mi-a spus că Bernie l-a privit drept în ochi şi i-a spus: „Nu mă provoca, vierme. N-ai vrea să apelez la prietenii mei suspuşi. Un singur telefon şi viaţa ta o să devină un calvar. Nici măcar hemoroizii pe care îi ai n-o să aibă unde să se ascundă”.

Vânătoarea lui Dick îşi pierde din intensitate atunci când îi trebuie cinci dolari, iar mama se miorlăie că-i trebuie o bancnotă de zece. Până când vor găsi o cale să obţină oul de aur de la mine, mă vor jumuli, pană cu pană.

Sâmbăta, mătuşa Sabina mă lasă să folosesc atelierul din subsolul magazinului. Las jumătate din tricouri la ea şi le îndes pe restul într-o pungă de cumpărături.

Este o adevărată provocare să urc scara de incendiu spre cuibul meu cu toate celelalte provizii pe care mi le-a dat ea.

Imaginaţi-vă asta: am aproape cincisprezece ani, stau cuibărită în fotoliu, beau ceai din cana portocalie şi dolofană şi mănânc *paczki* cu cremă de zmeură, făcut de Sabina. În fundal se aud acordurile melodiei *Turn Turn Turn* şi, în timp ce cos mărgele de cristal pe cămăşi, în minte îmi germinează eseul despre Anne Frank, pe care trebuie să-l scriu pentru şcoală.

Sâmbătă seara, la Riverboat, dezbrac tricourile vopsite de mine de cum le îmbrac. Le vând cu opt parai, însă majoritatea cumpărătorilor îmi spun „păstrează restul”, de la o bancnotă de zece. Formaţia, o trupă folk-rock, cu aer de acasă, mă face să ţopăi, iar Shawn, cântăreţul trupei, a pus ochii pe mine. Este genul „mă-trezesc-cu-altă-fată-în-fiecare-zi” şi nu este pe gustul meu, însă cântă prea frumos ca să îl ignor. El sărută microfonul.

— De obicei, eu sunt cel care aruncă un tricou sau două, dar… arată cu chitara înspre mine… în seara asta, îl

vreau pe acela.

Mulţimea aclamă când îl dau jos de pe mine şi i-l arunc. El şi-l înfăşoară în jurul gâtului.

— Fetiţo, melodia asta este pentru tine – *Wild Thing*.

Eu mă dau în spectacol, unduindu-mi trupul de colo colo, pentru că Ricky s-a oprit pe la restaurant în seara aceasta, înainte să plece, îmi şopteşte la ureche:

— Trebuie să plec la muncă. Ne vedem mâine.

Gura lui rămâne lipită de urechea mea, rostind vrute şi nevrute, apoi culege câteva broboane sărate de transpiraţie de pe gâtul meu.

Cu câteva clipe înainte să adorm, Chase îmi îndepărtează părul de pe ureche.

— Lui Ricky îi place de tine.

— El îmi face viaţa puţin mai uşoară în latrina aia.

— Stai departe de casa aia cât poţi de mult.

Eu mă întorc spre el.

— Am de ales? Prin lege, sunt ancorată de corabia aia bântuită. Şi-apoi mi-ar prinde bine nişte săruturi.

— N-ai decât. Doar să nu uiţi că este imposibil să fugi cu chiloţii în vine. El îmi mângâie faţa. Mai sunt două luni şi jumătate până vei pleca în est. Eu pariez pe o poveste de iubire între tine şi Jake în vara aceasta. Îmi închide ochii. Visează la asta.

Eu mă mişc în îmbrăţişarea prietenului meu. El geme când vreau să evadez.

— Unde pleci?

— Mă cheamă Anne Frank.

— Ia şi cartea mea. Vom citi împreună. Şi poate nişte ciocolată caldă. Şi gogoşile făcute de Sabina.

— Altceva?

— Poţi să mergi la toaletă în locul meu? Sunt atât de obosit!

Stăm ore întregi sub plapuma din pene. Printre barele grilajului de la fereastră, dâra de fum lăsată de un avion cu reacţie se dizolvă în albastrul infinit.

— Anne era de vârsta mea când a scris asta. Am temă să scriu un jurnal, o săptămână din viaţa mea, fără perdea.

N-o cunosc prea bine pe această profesoară nouă ca să mă confesez.

— Dacă nu poţi spune adevărul, nu te obosi să-l scrii. Chase se uită la mine. Noua şcoală e în regulă?

— Nu e aşa de nouă. Este cea mai veche din Toronto. În timp ce străbăteam coridoarele întunecate, am auzit-o pe mătuşa Nia zicând: „Găseşte comoara”.

— Ai găsit vreuna?

— Profesoara mea de arte, domnişoara Burn, are potenţial. Iar Jasper e ca un titirez când vine ora de engleză, dar eu am hotărât să nu-mi pese. Voi sta deoparte şi voi privi, nu vreau să simt nimic, nu vreau să cunosc pe nimeni.

PATRUZECI ŞI UNU

Oare aud: „Domnişoară Appleton, poţi veni în birou?” mai mult decât orice copil de pe planeta asta?

Mă apropii de biroul domnului Ellis.

— Da, domnule.

— Voiam doar să te văd. Nu e uşor să schimbi şcoala în timpul celui de-al treilea trimestru.

— Ca o piatră care se rostogoleşte.

— Poftim?

— Am bagajul pregătit.

Îmi zâmbeşte şi cu ochii.

— Profesoara ta de la Birchmount mi-a spus că ar trebui să mă aştept la nişte eseuri scrise genial.

— Aţi vorbit cu doamna Russell? Profesorii depun vreun jurământ de trăncăneală sau ce?

— Băgatul nasului este un curs opţional, iar eu sunt doctorand. De-a dreptul egoist din partea mea. Şcoala mă plictiseşte de moarte. Ai nevoie de o prelungire a termenului de predare a lucrării?

Pare genul de profesor „Am lucrat până noaptea târziu la romanul meu şi nu am avut timp să mă bărbieresc”. Părul lui negru cu alb îl încadrează undeva la mijloc, între început şi sfârşit. Sub sacoul cu coate peticite, cămaşa îi este punctată cu stropi de cerneală. Mă străduiesc din răsputeri să îi urăsc pe toţi de aici, dar azi,

când el a citit din jurnalul lui Anne, am fost acaparată de tremurul aproape imperceptibil din vocea lui.

— N-am de gând să-mi aştern viaţa pe hârtie, domnule. N-aş putea scrie un eseu despre carte?

— Domnişoara Burn mi-a spus că eşti o artistă talentată.

— A spus ea asta? Dumnezeule, chiar sunt subiectul principal de discuţie în cancelarie?

— Şi mai mult. S-a vorbit despre tine şi la cină.

— Dumneavoastră şi domnişoara Burn?

— Suntem deja împreună de treizeci de ani. Suntem nişte băgăcioşi enervanţi, să ştii. Mi-aş dori să încerci să scrii în jurnal. Un artist cu un vocabular bogat poate crea lucruri extraordinare.

— Frumos spus, domnule. Poate fi ficţiune? Să-mi imaginez că sunt Anne.

— Vreau observaţii personale. O frântură din viaţa ta, sincer şi necenzurat.

— Aveţi provizii de Pepte?

— Am o cutie în trusa mea de profesor de clasa a noua.

— Cine va citi textul?

— Doar eu.

— Am mai auzit asta. Mi-am vărsat amarul doar ca să mi-l găsesc împrăştiat în faţa lui Dumnezeu şi al ţării întregi.

— Ai început să scrii odată cu restul clasei, ieri?

— Am făcut o încercare.

— Pot să arunc o privire?

— Aveţi câine?

— De vânătoare. Bunny. De ce?

— De obicei am încredere în oamenii care iubesc câinii, îi întind caietul meu cu spirale.

Luni, 8 aprilie 1968

Trezirea

Golurile rămase sunt mai mari în zilele de luni. Au forma sunetelor atunci când rostesc cuvântul „corka” şi a adierii unui zbor fără picioare. Soarele primăverii este

subţire, abia o linie pe cerul zilei. Diavoliţa – cu rădăcini negre, unghii de smarald, ochi de raton – se agită în somn sub aşternuturile cenuşii. Sfârcu-i strivit sub braţul ei se holbează la mine ca şi când ar vrea să zică: „Ajutor, mă sufoc!” Opresc alarma înainte ca ea să ţipe, nu vreau ca „du-te dracului” să fie primele cuvinte pe care le aud azi.

Sub becul ars din hol este locul de aşteptare pentru sala tronului. Aceasta este ora sfântă când toate sufletele caută refugiu, ba nu, izbăvire, poate. Eu nu îmi doresc decât să mă spăl de putoarea de fum şi de viaţă stătută. Ducesa de Dickdom vomită în spatele uşii închise. Asta îmi voi aminti despre ea atunci când îşi va arunca şi ultima fărâmă din viaţă pe apa sâmbetei. Râgâitul este, cred, cea mai timpurie amintire a mea, de pe vremea când Jasper şi cu mine eram nişte căluţi-de-mare care înotau în marea neagră. Vaietul ei îndepărtat încă mai doare şi după cincisprezece ani: „Iisuse, dacă am rămas iar gravidă, o să mă sinucid”. De departe, un bărbat răspunde: „Dacă e iar o afurisită de fată, te ajut eu. Ei bine, iată-mă, afurisita de fată.

Mi se ridică părul de pe picioare când uşa de la intrare se deschide şi răcoarea lui aprilie se furişează înăuntru, luând-o în grabă pe scări în sus, înaintea Soldatului. A treia treaptă scârţâie sub greutatea şosetelor lui murdare. A şaptea treaptă tuşeşte. Chiloţii mei albi şi maioul se îmbujorează din cauza căldurii. El trece mai aproape decât este nevoie în acest spaţiu îngust, dar nu suficient de aproape; un deget murdar urmăreşte linia dantelei vălurite, două degete întârzie pe centimetrul de piele de pe abdomen.

Golită, Ducesa deschide uşa, îndepărtându-se ca o oarbă. Mătasea albastră îmi sărută braţul. Pata maronie de pe spatele ei este harta perfectă a Italiei. Recapitulez – în 1527, germanii şi spaniolii au invadat Italia… Sunt pregătită pentru testul despre Renaştere.

Mâncăul doarme pe canapea, cu gura căscată precum ciocul unui pui de pasăre. Când închid televizorul care şuieră, el mestecă în gol şi îşi aranjează cămaşa

şifonată. îl invit la şcoală cu mine, însă mormăie ceva de genul: „Am răcit la ovare”. Este o scuză la fel de bună ca oricare alta.

Copilul Tăcut stă la masă cu farfuria de terci, care face echilibristică pe firimiturile aliniate pe o cutie de pizza. Când spun „nu” fulgilor de cereale şi „Mănâncă-ţi fulgii de ovăz”, parcă aş fi o cotoroanţă. Copilul Tăcut ridică degetele în aer, apărându-se de fulgi, iar eu îi spun că tigrului Tony nu i se par chiar atât de grozavi şi că Dl Kellogg este un mare mincinos.

Tenişii împuţiţi şi cizmele lungi urcă împreună când Marele Mădular[10] deschide uşa cu violenţă. Acest vânt este mai rece, ca şi când iarna l-ar cunoaşte pe dinafară. Nefericirea îl urmează înăuntru. Fulgii cad cu zgomot pe un bol nespălat ca şi grindina care loveşte într-o fereastră. Cutia se clatină pe lucrurile împrăştiate pe blat, vărsându-se pe linoleumul uzat. Bocanci de poliţie ameninţători strivesc, strivesc, strivesc când el toarnă lapte şi zahăr peste muntele de cereale. Cu ziarul la subraţ, bolul în mâna dreaptă şi ceaiul călduţ în cea stângă, îşi mişcă gabaritul pe scări în sus.

Copilul Tăcut şi cu mine ieşim din noapte, încuiem uşa şi intrăm în zi în timp ce casa doarme.

Domnul Ellis închide caietul, încet.

— Sisoe.

— Domnule?

— Sfinte Sisoe!

Eu trag.

El smuceşte.

— Lasă-mă să mai citesc o dată.

Printr-o smucitură zdravănă, îmi recapăt caietul şi mă retrag înspre uşă.

— Ce s-a întâmplat?

— Unele lucruri nu e bine să rămână pe hârtie.

— Trebuie să scrii şi restul cu aceeaşi sinceritate.

— Dacă voi fi omorâtă din cauza asta, va fi vina

---

10 Se face referire la cuvântul „dick“ care în carte este substantiv propriu, dar care poate fi tradus şi prin „mădular, penis“ (n.tr.)

dumneavoastră.

— Mi se pare corect. Stiloul lui ratează buzunarul, lăsându-i o pată albastră pe cămaşă. Jasper este fratele tău? Doar lui i-ai folosit numele.

— Nu vă cunosc suficient de bine ca să vă spun asta. Mă retrag câţiva paşi. Hai să spunem că este singurul care nu m-a părăsit.

Este uşor să găteşti când pui totul într-o oală mare împreună cu condimentele secrete ale doamnei Butters şi le laşi să se joace împreună câteva ore; cu toate acestea, juniorii lui Dick mereu sunt uluiţi. Ricky gustă pe furiş şi îşi linge încet buzele. Todd vrea un bol mic înainte de cină. Direcţionez o mostră spre gura lui Mikey, însă el strânge din buze. Mă las mai jos.

— Mikey, totul va fi bine. Ce-ar fi ca tu şi Ricky să mergeţi să cumpăraţi nişte cornuri pe care să le mâncăm cu tocăniţa. Îi închei nasturii de la jachetă. Ştiu cum să faci să nu mai suferi atât de mult. Mă laşi să-ţi arăt?

El mă cuprinde după cap cu braţele lui subţiri, iar eu îl îmbrăţişez cu blândeţe, având grijă să nu-i ating vânătăile „vino aici” şi loviturile „m-am săturat de tine”.

Învăţătoarea lui Mikey l-a chemat pe Dick la şcoală ca să discute despre gura lui închisă. Acum, el se întoarce, trântind uşa ca un nebun.

— Unde-i mucosul ăla afurisit?

— S-a dus cu Ricky să cumpere pâine. Scot o bere. Pot să spun ceva, domnule?

— Te pot opri?

— Păi, ai vreo cincizeci de kilograme de muşchi în plus faţă de mine, o curea şi o armă.

Ricky mi-a spus că Dick o ia razna dacă crede că a crescut nişte progenituri proaste ca noaptea. Mikey are speranţe mari. Al lui va fi carnetul lui de note pe care Dick i-l va putea vârî sub nas tatălui său, zicându-i: „Vezi ce copil deştept am?”

Dick se holbează la mine şi face un gest care îl calmează, îşi freacă părul tuns periuţă înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— Ce chestie inteligentă ai de spus?

— Ştiu că tu crezi că eu cred că sunt deşteaptă, însă eu cred că cel cu adevărat deştept este Mikey. Problema este că e la fel de încăpăţânat şi de neînduplecat ca şi tine. Oamenii proşti îşi dau drumul la gură. Gândeşte-te ce curaj are Mikey să îndure loviturile de curea de la tine în loc să cedeze.

— Afurisitul ăsta mic o să rămână repetent în clasa a doua, la dracu'. Vor să-l ducă la psihologul şcolii… e prost şi nebun.

— Ce mai trebuie să îndure? Poate să treacă clasa şi poate să vorbească. Trebuie doar să-i dai un motiv bun s-o facă.

— Şi care-ar fi ăla? Nu locuieşte cu ratata aia de maică-sa.

— Tu eşti poliţistul. Negociază cu el.

Uşa se deschide, iar oamenii cu pâinea intră în casă, târându-şi picioarele.

— Cu siguranţă o bătaie nu l-ar face decât să se afunde şi mai mult în tăcere.

Poate că Dick are un grăunte de minte în cap. Îşi separă gândurile ca pe morcovii din tocăniţă, punându-le deoparte pe cele care nu vor fi pe placul lui Mikey.

— Învăţătoarea ta mi-a spus că eşti bun la matematică şi că i-a plăcut proiectul tău despre fluturi. Zice că ai note bune la toate materiile, dar că nu te poate trece dacă nu răspunzi când te ascultă. Zice că oi fi citind tu bine, dar ea de unde să ştie dacă nu te aude, ai?

Mikey îşi înmoaie pâinea şi muşcă puţin din ea.

— Uneori, babacul tău trebuie să negocieze cu un infractor. Eu ofer ceva, el primeşte ceva. Poate că dacă vei începe să vorbeşti la şcoală, ne-am putea înţelege aici. Vrei să încercăm, puştiule?

Mikey îşi ridică fruntea, încuviinţând aproape imperceptibil din cap.

Domnul Ellis se aşază pe scaunul de lângă mine.

— Te ascunzi?

— Prefer bibliotecile în locul cantinelor.

— Pot să citesc notiţele pentru marţi?

— Am hotărât să nu le scriu. Se dezumflă, ca şi când tocmai i-am strivit prietenul imaginar. Of, nu vă îmbufnaţi. Am scris ceva, domnule. Doar că mă faceţi să mă agit.

— Mda, eu mă agit singur. Bate uşor cu creionul. Vrei să devii scriitoare?

— Artistă, cred.

— Mă voi lupta cu Mina pentru tine.

Ari, un profesor de engleză şi o profesoară de arte se luptă pentru noi. Dă-i-l Dă-i-l

Jasper mă face să îi întind caietul.

— Dacă mă veţi trăda, nu voi mai scrie niciun cuvânt, jur.

Marţi, 9 aprilie 1968 Stare de veghe

Se aud zgomote în casa asta dărăpănată: tuse şi scârţâituri, gemete şi înfiorări. Toate casele în care am stat, în care am dormit, şi-au scris propriul cântec. Peştele zburător este un ocean de cântece de leagăn şi şoapte dumnezeieşti. Acvariul: venirea primăverii după o iarnă lungă.

Există o cămară în lăuntrul meu, la nord-est de centrul meu, unde adun toate zgomotele vechi. Jasper m-a învăţat cum să revin în unele locuri şi cum să evadez din altele, călătorind prin timp şi spaţiu. Având în vedere că distanţele îşi croiesc drum în viaţa mea, acesta este, poate, cel mai bun cadou pe care mi l-a oferit vreodată.

Jasper îmi spune şi când să dorm, şi când să stau de veghe. Anne ştie ce vreau să spun. Vorbesc cu ea în gând, comparând unde ne trezim blocate şi unde am fost. Anne nu este unde ar vrea să fie, dar ascultă multă muzică în anexa mică. Când îi spun că în magherniţă nu se aud decât zgomote, vrea să mă pălmuiască. Ar putea-o face, pentru că este foarte curajoasă; ar fi îndreptăţită şi să-mi tragă o mamă de bătaie pentru că mă plâng, având în vedere ce întorsătură au luat lucrurile în cazul ei. Simt că zâmbeşte, aşa cum o fac fetele atunci când vorbesc despre băieţi. „Mâncăul este un pârţ scos de o tubă. Soldatul este ca tobele care îţi vibrează prin oase. Însă Copilul Tăcut este

momentul în care dirijorul îşi ridică mâna, iar publicul îşi ţine răsuflarea, pregătindu-se pentru prima notă. Vezi? Există muzică în magherniţă, Ari.

Ea este înţeleaptă, iar eu vreau să-i aud vocea, însă scârţâitul de avertizare al treptei a treia şi a şaptea o fac să tacă. La fel ca mine, ea ştie să ciulească urechile la zgomot de paşi pe coridor. Scula se opreşte în faţa uşii mele. În vise, văd prin uşi – silueta Sculei, de la umăr la umăr, din creştetul capului până în vârful picioarelor, mâna lui zăbovind pe clanţa de alamă. îi aud gândurile: „Arunc doar o privire la ea în timp ce doarme. O atingere ici şi colo”. Umbra piciorului său se întoarce, lăsând o dâră de lumină pe sub uşă. Trage apa la toaletă. îl aud cum îşi trage fermoarul la pantaloni şi cum coboară scările. Porneşte motorul maşinii lui, un Camaro negru, care tulbură liniştea care domneşte pe stradă la ora 2 dimineaţa.

Anne spune:

— Acum se aude muzica.

— Poftim? Plecarea Sculei?

— Toaleta. Nu te gândeşti la ea ca la un sunet plăcut decât atunci când nu ţi se permite să tragi apa.

Poate că nu auzim multe acorduri muzicale până când acestea dispar.

Vorbesc cu oameni invizibili şi aud voci. Fiecare cuvânt care este rostit este păstrat într-o cămară dinlăuntrul meu, o alta, puţin mai la vest de centrul meu. Jasper nu mă lasă să arunc nici măcar unul. El zice că vorbele urâte, dezgustătoare sunt un îngrăşământ bun. Înainte să adorm, Anne vrea să ştie care nestemată din cameră este preferata mea. Aleg trei pentru că a aşteptat venirea întunericului alături de mine. Aceste comori strălucesc chiar şi într-o noapte fără lună: Nu sunt noroi; sunt lut. Sunt mai degrabă o valoare decât o pacoste. Şi noua mea nestemată care mă încălzeşte, miezul miezului: Sisoe – Sfinte Sisoe!

Caietul se închide ca o pleoapă adormită. Tăcere. Aud vocea mătuşii Mary: „Fereşte-te de dogoare, Ari.

Trebuie să aştepţi să vezi ce va ieşi din cuptor”. Îmi iau caietul şi mă îndrept spre ora de matematică, observând lucruri fără sunet: lumina care pătrunde pe hol prin fereastra ca un vitraliu şi cum arată încălţămintea de sport a unui atlet pe lângă pantofii fără toc, negri, ai unei frumoase. Mirosul dulceag de banane răscoapte care se furişează din cantină. Uşa clasei netezită de straturi de vopsea date cu pensula, încât nu mai ştii că, odinioară, a fost un stejar măreţ. Băieţii mişto se crăcesc, cu un picior sprijinit pe scaunul din faţă ca să-şi păstreze echilibrul şi încrederea. Fetele drăguţe şed drept, cu umerii traşi spre spate. Majoritatea însă stau cocoşaţi, se ascund, dorm, meditează… Eu îmi deschid caietul şi scriu: „Miercuri, 10 aprilie 1968, Şezând”. O fată cu părul de culoarea ocru-ars şi pielea albă ca laptele pune o caramelă învelită în staniol pe banca mea.

— Salut, eu sunt Natasha. Este adevărat că te-ai mutat aici din Rusia?

În ce poveste ne aflăm, Jasper?

— Păi, n-am voie să spun. Ar putea pune în pericol ce-a mai rămas din familia mea.

— Vrei să vii la mine acasă după ore?

Eu încerc să-mi aleg cuvintele în timp ce rumeg bomboana lipicioasă.

— Trebuie să-l iau pe fratele meu.

— Ai putea veni sâmbătă.

— Lucrez.

Ea strâmbă din nas, iar pistruii i se adună, formând nişte floricele.

— Nat, ce zici de prânz mâine? Fac cinste.

Vreau să urăsc locul acesta. Să stau tristă ca un câine abuzat toţi anii ce-au mai rămas din liceu, însă mă potrivesc aici. La Jarvis sunt mai mult copii cu vieţile distruse decât în orice şcoală din suburbii. Eşti apreciat pentru situaţiile chinuitoare, nu ucis pentru ele. Până şi voleiul sună promiţător. Fiind înaltă, pot obstrucţiona lucruri, aşadar, profesoara nu a trebuit decât să ridice mingea în faţa mea şi să zică: „Acesta este capul persoanei

care şi-a bătut joc de tine cel mai mult”. Se dovedeşte că sunt în stare să lovesc şi să servesc şi jur că las o adâncitură în pardoseală atunci când aterizez. Profesoara zice că îl va suna pe Dick ca să îi ceară permisiunea să mă lase să joc în meciurile finale în echipa de junioare, iar eu îi urez succes.

Arta din perioada a doua îl acaparează întru totul pe Jasper. Domnişoara Burn îmi înapoiază caietul cu desene.

— Ai făcut o treabă excelentă asupra opticii, Ari.

Pe caiet stau trei pietre lucioase: una turcoaz, una de chihlimbar şi una neagră.

— Ellis m-a rugat să ţi le dau în schimbul nestematelor pe care i le-ai oferit tu. Întorc pietrele netede în mână. Îmi place ce a ieşit din cuptorul acesta. Există vreo şansă să citesc şi eu ce l-a entuziasmat atât de mult?

— A promis că nu va spune.

— Nu mi-a spus nimic, ba îmi face în ciudă.

— Notiţele de ieri m-au inspirat să fac un desen, aşa că poate…

— Să văd, să văd.

Scotocesc după caiet şi dau paginile până ajung la un desen în cerneală care descrie un cuib într-un pod. O pădure într-o cameră. Căprioara-Mary face rulouri cu scorţişoară. Ursoaica-Nia stă în fotoliul meu şi sculptează lemnul. Un ocean întreg în chiuvetă. Căpriorii deschizându-se înspre cer şi unchiul Iggy zburând spre căluţul-de-mare.

— Ce este locul acesta?

— Acolo locuiesc eu, de fapt.

— Un delfin şi un tigru în pat?

— Este un leopard de zăpadă. Mi-e greu să-l nimeresc când desenez atât de mic.

— În cuptor sunt o girafa şi un leu?

— Este un cuptor pentru ars ceramica. Noi doar solidificăm lutul, dându-i viaţă.

— Singura culoare este uşa galbenă.

— Din perspectiva mea, există întotdeauna o uşă galbenă. Uneori e chiar în faţa ta, alteori trebuie să

străbaţi distanţe mari ca să o găseşti, însă întotdeauna există una.

Ea dă pagina la cuvinte.

Eu îi smulg caietul din mâini.

— Acestea sunt pentru domnul Ellis.

Îl prind pe domnul Ellis înainte de prânz.

— Mulţumesc pentru pietre, domnule.

Părul lui arată ca o peluză neîngrijită, care cuprinde un întreg univers până la rădăcini. Eu aşez caietul în palma lui.

— Înainte să vă agitaţi, profesorul nu sunteţi dumneavoastră. Nu că nu v-aş considera de treabă, dar acesta mi-a salvat câinele.

Miercuri, 10 aprilie 1968

Şezând

Am crescut prea mare ca să mai fiu mică, cu toate astea, am prea multe întrebări ca să mă întind cât sunt de lungă în încredere şi sunt prea puternică să mă ascund speriată sub masă. Cum şed? Mă aplec puţin, ca o salcie, mă răsfrâng peste cărţi ca oceanul şi mă las puţin purtată de valurile visării…

Domnul Ellis ridică ochii şi mă priveşte cu atenţie, însă mie nu mi-e teamă că aruncă un ochi în cămările mele lăuntrice. Revine asupra paginii, pentru o lectură lungă, pe îndelete.

…În cuib nu există reguli de genul „profesorii nu mă pot iubi”. Aici, Vestul[11] se întâlneşte cu Estul. Iubirea Existenţială îmi ţine de cald pentru moment.

Anne mă întreabă: „Unde-i Jasper? Nu-l văd”.

— Priveşte mai bine. Mereu vine de undeva şi pleacă înspre nicăieri.

Ridică privirea şi clatină din cap.

— Habar n-am ce înseamnă jumătate din toate astea, dar le simt, le văd şi, într-o oarecare măsură, le înţeleg în totalitate. Cum reuşeşti?

— Vocile din capul meu îmi dictează ce să scriu. O puteţi lăsa pe domnişoara Burn să citească, dar pe nimeni

11 Referire la personajul West („vest“ în limba română) (n.tr.)

altcineva.

— De ce, Ari? Eseurile tale ar trebui citite.

— Aţi fost interogat de cei de la „Childrens Aici” pentru ceva ce aţi scris?

— Nu. Tu?

— Profesoara mea din clasa a şaptea a făcut pe pudica atunci când a citit un eseu pe care l-am scris: „Casa cu mădulare a bunicii”. A trebuit să stau la taclale cu Sigmoid Freud timp de douăsprezece săptămâni. Aş fi putut scăpa în două săptămâni, dar habar nu am avut că „Bineînţeles, tu nu?” nu este răspunsul corect la întrebarea: „Auzi voci?”

— Ţi-a fost de vreun folos?

— M-a speriat mai tare decât orice. A scormonit prin vânătăile din baniţa Appleton şi mi-a spus că veselia mea este o minciună gogonată. El crede că, de fapt, sunt tristă şi sufăr. Mă mai las pradă disperării, ce-i drept, dar este extenuant.

— Poate că Sigmoid ar fi trebuit să citească printre rândurile eseului tău. El îşi înclină capul într-o parte. A scrie despre mădulare e o metodă minunată de a te uşura de greutăţi. Doar ca să ştii, şi eu aud voci. Un tip pe care îl cheamă Rochester este prietenul meu cel mai bun.

După căluţii-de-mare, bătrâna broască ţestoasă este sufletul pe care îl îndrăgesc. Simt o înfrăţire între Jasper şi Rochester înainte să plec să-l iau pe Mikey.

— Hei, nici eu nu l-am găsit pe Jasper. M-ar ajuta dacă aş şti ce caut.

— Se pare că scriu un roman de suspans.

O păpuşă din şosetă, pe care o chemă Screed, acoperă mâna lui Mikey. Învăţătoarea lui i-a făcut-o ca să aibă o prietenă care să vorbească în locul lui, iar acum limba începe să i se dezlege. Până acum, are paisprezece steluţe pentru că a Screed a şoptit lucruri precum: „şapte”, sau „pot să merg la toaletă”, sau „mulţumesc”. I-am promis îngheţată drept recompensă.

Ne întâlnim cu Ricky pe trotuar.

— Nu e bine să intraţi. Babacul e furios.

— De ce?

— Ronnie a fost săltată pentru că a şterpelit iar din magazin. Laura dă bir cu fugiţii în weekendul ăsta, iar mama ta n-a putut să dea socoteală pe unde-a umblat toată după-masa. Babacul crede că s-a regulat în schimbul unui rahat. Aşteptaţi aici. îi voi spune că mergeţi să cumpăraţi alimente.

În timp ce îmi golesc rucsacul de cărţile pe care le aşez pe verandă, aud lava vulcanică ţâşnind afară pe uşă. Fug din calea rahatului topit, cu Mikey pe urmele mele. Situaţia trebuie să fie de-a dreptul gravă când Todd iese pufăind în urma lui Ricky. Mă gândesc să mă întorc şi să încerc să îl îmbunez, dar nu cred că sunt în stare să explic cuiva cum m-am pricopsit cu un ochi vânăt. Mama are două picioare şi poate să iasă şi singură din mizeria asta, iar dacă va fi omorâtă, atunci voi încerca să găsesc un dram de tristeţe în mine.

În timp ce mâncăm hamburgeri, aflu că Todd tocmai a împlinit şaptesprezece ani.

— Am crezut că Ronnie are şaptesprezece ani.

Ricky se joacă cu un castravete murat pe care l-a împlântat în pai.

— Mădularul lui Dick şi-a făcut de cap anul ăla.

Mikey mă trage de coadă, iar Screed zice în şoaptă:

— Unde-i mama lui Mikey?

Îl atenţionez pe Ricky cu piciorul pe sub masă.

— Screed vrea să ştie de ce Mikey nu merge la mama lui în weekendul acesta.

Ricky suge ultimele picături de cola.

— Este foarte mult de lucru la restaurant în preajma Paştelui. Face nişte bani în plus. Ari şi cu mine te vom duce mâine. Bine, amice?

Mikey mănâncă, în timp ce eu sorb puţin din privirea lui Ricky.

Dacă vreau să port o conversaţie cu Todd, va trebui să fie despre altceva decât despre mâncare. Mersul la cumpărături pare să fie ocazia potrivită. În faţa magazinului, stă legat de un stâlp un ciobănesc german, cu

blana groasă. Are un rânjet sinistru. Eu mă feresc, însă Todd îl lasă să-i lingă degetele cu gust de hamburger şi, peste treizeci de secunde, îl văd îngenunchind şi cufundându-şi faţa în gâtul câinelui.

— Îţi plac câinii, Todd?

— Am avut doi înainte să ne mutăm în iad. El se ridică cu greu în picioare. Ticălosul i-a omorât.

— Ştiu cum e. Vecinii mei mi-au promis că vor avea grijă de câinele meu. Apoi au spus că i-a muşcat pe copiii lor. Însă Jinx era atât de blândă, încât i-ar fi cerut iertare şi mâncării înainte să muşte din ea. îi scutur genunchii pantalonilor. Unde s-au dus ceilalţi doi?

— Sunt în magazin.

— Să mergem ca să nu apuce să aleagă şuncă pentru cina de Paşte. Nu-mi place.

Obrajii lui Todd se umflă de un zâmbet rar.

— Nici mie.

Când ne întoarcem la magherniţă, îi vedem pe ţicniţi ieşind din bârloguri. Ronnie iese din casă, dichisită ca o prostituată. Mama coboară scările în pantaloni trei sferturi cu imprimeu de leopard, o bluză cu spatele gol, machiaj gros de un deget şi părul ca un mop cu spiralele ude.

— Richard şi cu mine ieşim la un pahar înainte să intre în tură. Hariet, n-ai să-mi dai cinci parai?

Îi dau o bancnotă de zece doar ca să dispară. Ca prin miracol, ea îi face loc în sutienul care-i strânge sânii.

— Noapte bună, copii! Să nu staţi până târziu. Aveţi şcoală.

Pe planeta ei nu se sărbătoreşte Vinerea Mare?

Etanolul şi eterul, nu şi Paştele, Jasper.

Ricky şi cu mine punem cumpărăturile la locul lor în paşi lenţi de dans. El zice:

— Am uitat că mâine este închis peste tot. Unde l-am putea duce pe Mikey?

— Vom merge la Acvariu şi vom face chestii. De ce-a fugit, de fapt, mama lui?

Aruncă o privire în camera de zi, apoi mă împinge cu spatele în cămară.

— A început iar să se drogheze. Babacul meu atrage distrusele ca un magnet. Scuze, n-am vrut să…

El îşi înfăşoară în jurul degetului o şuviţă din părul meu până când îmi ţine obrazul în palma lui.

— Nu te contrazic.

Suntem ascunşi şi puţin cam nebuni. Buzele lui emană miros de mentă, iar eu mă întreb când s-a spălat pe dinţi, dorindu-mi ca şi eu să-i fi spălat pe ai mei. E frumos ca James Dean şi trebuie să primesc un sărut înainte să-şi dea viaţa pentru ţară.

— Ar trebui să merg la treabă, şopteşte el.

Nu e nevoie decât să mă întind puţin ca să-i ating buzele. îi fur un sărut, iar el îmi oferă o îmbrăţişare lungă, confuză.

— Trebuie să plec.

Jasper mă ciupeşte, *ÎI iubim pe Jake*.

Nu îi vom da lui inima noastră. Doar ne verificăm celelalte părţi ca să ne asigurăm că funcţionează.

Joi, 11 aprilie

Absorbind

Cât timp va trece până când locul unde suntem va deveni cine suntem? Vieţile murdare vor pătrunde ca nişte lipitori în măduva noastră? Ne vor schimba structura moleculară?

„Anne, cine ai fi devenit dacă ar fi existat un *după v**

Todd intră în peştera Diavoliţei cu o cană de ciocolată caldă pentru mine. Un gest omenesc de care nu îl credeam capabil. Bănuiesc că a fost nevoie să îngenuncheze în faţa unui câine care năpârleşte ca să îşi deschidă inima şi să ofere ceva cuiva.

— Mersi, Todd.

— *Fortul apaşilor* începe mai târziu. Vrei să ne uităm?

— Mi-ar plăcea, dar, îmi scutur caietul, am teme.

— Sigur. Noapte bună!

În jur de miezul nopţii, O'Toole o aduce pe Ducesă acasă. Chicote, gemete, *Iisuse Cristoase*, pătrund prin perete.

Ştiu unde îşi ţine stocul Diavoliţa. Puţină relaxare va deschide, din fericire, cămara din spatele ochiului meu stâng care este izolată fonic şi are pereţi moi.

Japser îmi trage o palmă. *Cu ce te-ar face asta diferită de ea*? *Todd stă cu Mikey*. *Hai s-o ştergem de-aici*.

Rucsacul pe umăr. Ies pe fereastră. Străbat acoperişul. Picioarele lungi ajung cu uşurinţă la cutia de lemn. Prin iarba înaltă din curte. Peste gard şi de-a lungul peluzei. După ce voi termina cu voleiul, voi participa la cursele de viteză pentru că, în noaptea asta, nici măcar vântul nu mă poate prinde.

Mă caţăr până în cuibul meu, pornesc apa fierbinte, îmi deschid porii şi absorb, doar absorb… tăcerea, parfumul de lavandă. După ce mă cuibăresc în aşternuturi, cad în visare, unde făuresc oale împreună cu Duhul Tatălui meu.

Arme s-ar fi descurcat bine, *pentru că pisicuţa dinlăuntrul ei era*, *de fapt*, *un tigru*.

Iar ai dreptate, *Jasper*.

Sedanul lui Dick este parcat în faţa casei. Dacă a verificat deja camera, sigur şi-a dat seama că m-am furişat din casă, iar atunci va bate fereastra în cuie şi va pune zăbrele. Inspir adânc, merg de-a lungul străzii şi intru pe uşa de la intrare. Dick mă priveşte ameninţător din capătul holului.

— ’Neaţa, domnule.

— Unde naiba-i fost?

— La liturghia de dimineaţă.

— La ce oră ai plecat?

— Păi… pe la cinci?

— La ce oră s-a întors maică-ta acasă?

— A… înainte de unsprezece.

Bodogăneşte de parcă ar avea crampe.

— Ai grijă de puşti în weekendul ăsta. Mama ta şi cu mine avem planuri.

— Dar lucrez…

— Atunci n-ai decât să te descurci.

— Nu poate avea Todd grijă de el?

— Dacă puştiul ar fi televizor.

Grohăie pe nas.

— Pot dormi acasă la prietenul meu?

— Nu mă interesează ce naiba faci, numai să te întorci aici şi să găteşti după slujba de duminică. Vom avea cinci musafiri la cină. Pune un curcan la cuptor.

— Nu ştiu cum se găteşte curcanul.

— Învaţă, ce naiba!

La colţul dintre Jarvis şi Dundas, Mikey, Ricky şi cu mine ne îngrămădim în maşina lui Chase. Când o luăm din loc, închid ochii şi văd o fată care priveşte prin fereastra mică a podului, care, în doi ani, nu a avut niciun minut de linişte.

Îmi pare rău, Anne.

Oraşul îşi pune masca smerită pentru mielul de sacrificiu atârnat de copac. Marchiza cu dungi verzi protejează rafturile pentru fructe, care acum sunt goale. Un bărbat subţire, într-un costum subţire, deschide portiera maşinii pentru o femeie solidă şi două fete durdulii. Magazinul Clock Shoppe este închis.

12 aprilie 1968

Vinerea Mare

Lui Jasper îi place să călătorească pe bordul maşinii.

Întotdeauna i-a plăcut. Vitrinele care se uită la mine mă fac să mă îmbufnez atât de tare, încât nu sunt o companie prea plăcută. El priveşte străzile pustii şi întreabă:

— Cum crezi că merge treaba asta cu Iisus?

— Greu de spus. Cu siguranţă, pe Anne n-a ajutat-o.

Chase îşi trage jerseul ca să mă lase să vin mai aproape.

— Eşti bine?

— Când Dick mi-a spus că el şi mama au planuri, am îndrăznit să sper că poate merg la prieteni sau la un spectacol.

— Ce pun la cale?

— Patronul de la Club Top Hat i-a dat lui Dick un cupon, însă planul lor măreţ este să se îmbete criţă în

Scarborough. Cum se poate ca un om să fie atât de gol pe dinăuntru?

— Pe măsură ce speciile evoluează, pierd ceea ce nu folosesc. Mă înghionteşte. Iar altele evoluează datorită pierderilor.

O zi de creaţie la Acvariu e perfectă pentru Vinerea Mare. Ricky priveşte avionul din plută care prinde formă sub mâinile dibace ale băieţilor de şapte şi opt ani din curtea de jos, apoi ridică ochii spre urma de verde rămasă pe vârful copacilor. Eu ies prin fereastră pe scara de incendiu.

— Ce s-a întâmplat?

— Abia dac-am apucat să-l cunosc pe Iggy, însă era genul de tip pe care ţi l-ai fi dorit ca bunic. N-a fost obligat să mă ajute să învăţ, dar a făcut-o. Mi-aş fi dorit să-i fi putut arăta asta şi să-i mulţumesc.

Ricky scoate un plic din buzunar.

— Ai fost admis?

Când încearcă să-şi ascundă zâmbetul, acesta i se revarsă în privire. Ne îmbrăţişăm timid, apoi înclinăm capetele, unindu-se într-un sărut fericit, speriat şi disperat. Buzele lui îmi sărută fruntea, iar braţele lui mă trag aproape, tot mai aproape.

— Scuze, nu ar trebui să-i fac asta lui Chase.

— Chase nu se supără dacă împart săruturi cu altcineva. Doar că nu acceptă încurcături care să mă ţină pe mine, sau pe tine, în magherniţă. Ne dezlipim unul de celălalt şi îl privim pe Otto care se chinuieşte cu vechiul lui Ford în curtea de jos. Noaptea trecută am ştiut că mă voi sufoca dacă mai rămân acolo. Te va omorî şi pe tine. Trasez cu degetul urmele de ulei de motor de pe mâna lui. N-ar trebui să iubeşti nimic de aici care să te împiedice să pleci în aventura care te aşteaptă.

El mă priveşte cu atenţie.

— Prea târziu pentru asta.

Îi mai fur un sărut, pentru că aici, sus, printre copaci, mi se pare că asta ar trebui să facem. *Ricky şi Ari, stau într-un copac*... Când mă sărută îi simt vârful limbii, însă

nu este un sărut franţuzesc ca la Paris, ci seamănă mai mult cu unul din Mount Royal, Québec. Se desprinde din sărut, dar nu şi de mine.

— Nu-l iubeşti pe Chase?

— Ne iubim foarte mult, deci ne aparţinem complet şi suntem complet liberi.

— Hî?

— Nu se poate explica. Nu te acoperi de ruşine din cauza unui sărut.

— Cred c-ar fi mai bine să-i arăt lui Otto cum să-şi pornească rabla.

Îl privesc cum coboară scările. Fundul lui nu se compară cu al domnului West, dar stă bine cu umerii.

Sabina ne pune la pachet bucate de sărbătoare. După-amiaza este mai cald, iar avioanele sunt pregătite pentru primul test de zbor. Chase îi dă lui Ricky un zmeu împăturit.

— E bun. Hai să îl lansăm.

— Ce să facem?

Eu îl împing pe Ricky înspre camioneta încărcată.

— Vei vedea.

Când ajungem pe malul lacului, mă aşez pe promenada de lemn, mai încolo, dar tot pe aceeaşi promenadă unde m-a părăsit Len. Durerea se amestecă cu râsetul lui Mikey atunci când lansează avioane în urma verişorilor lui de suflet.

Chase ţine zmeul desfăcut în timp ce Ricky se pregăteşte să sprinteze. Am sentimentul că de astă dată îşi va lua zborul, iar Iggy va vedea ceva vopsit pe el: *Iggy*, *am fost admis*. *Mersi*, *Ricky*.

— Mi-e dor de tine, tată.

Privesc cerul în căutarea mesajului *meu*.

— Vino să mănânci, *corka*.

Sabina îşi întinde mâna cu degetele lungi.

— Mătuşă Bee, mă înveţi ce naiba ar trebui să fac cu un curcan?

— Mâine. Azi e pentru venerare.

— Cum venerăm?

— Când va asfinţi soarele, vom dansa în jurul focului.

Sâmbătă dimineaţa, vechiul Ford revine cu douăzeci şi unu de curcani proaspăt tăiaţi. Douăzeci pentru St. Vincent de Paul şi unu pentru mine.

Sabina şi cu mine mergem pe jos până la piaţă cu căruciorul ei de cumpărături. Ne plimbăm printre culoare într-un dans al reţetelor secrete care urmează să fie date de la o generaţie la alta. Îmi împinge portmoneul. Un cadou bine-venit pentru mine.

În aer se simte miros de mere când ne întoarcem spre casă, iar amintirile mele sunt dulci.

Sâmbătă, 13 aprilie

Ofrande înainte de magherniţă, când locuiam împreună cu familia mea de suflet, Ducesa o făcea pe Bee vrăjitoare, nu o vrăjitoare ticăloasă, ci una care face vrăji. Privind-o cum ţese, auzindu-i brăţările scoţând clichete ca de clopoţei, gustând din secretele delicioase vechi de când lumea, moştenite de la *Babcia* ei, îmi doresc să fiu o vrăjitoare.

Atunci când Bee avea buzunarele pline în urma muncii grele, Ducesa o făcea evreică. Cred că mi-ar plăcea să fiu şi asta; la urma urmei, ea este o nestemată, iar eu îmi doresc de când mă ştiu să fiu asta.

— În timpul războiului, am trăit luni întregi doar cu supă de gulii şi pâine neagră. Sabina ridică ochii la copacii lucioşi. Însă în zilele de sărbătoare, Babcia ne surprindea ca prin minune cu câte un cârnăcior sau cu prăjitură. Şi întotdeauna ajungea pentru toată lumea care trecea pe la noi.

Jasper se leagănă în părul meu. *Aş vrea să fiu ca Miep, care împarte tot ce are cu Anne şi cu ceilalţi. Mi-aş dori să fie război ca să pot face asta.*

Eşti într-o bătălie cu Dick.

Mda. Poate că a face un copil să se simtă în siguranţă este cea mai bună bătălie.

Dintre toate bătăliile pe care le-am dus, Jasper, ai dreptate.

Am o listă cu tot ce trebuie să fac. Pasărea trebuie să

fie în cuptor până la ora opt şi e aproape şapte. Chase strigă de pe scările ce duc la subsol.

— Maşina este încărcată. Să mergem!

Scotocesc printre proviziile de pe rafturile vechiului Pennyworth şi umplu două plase, înainte să ne întoarcem la magherniţă. La ora nouă, când Dick intră împleticindu-se, toată casa miroase a curcan gătit. Ricky curăţă cartofi, iar Mickey, morcovi.

Dick tună:

— Unde-s ceilalţi?

— Mama se adună. Todd se îmbracă, iar Ronnie doarme dusă.

Urcă scările bodogănind ca s-o trezească pe Ronnie. Ricky îmi zâmbeşte.

— Eşti frumoasă, Ari.

Mă întorc când priveşte peste umărul meu şi fluier.

— Mişto de tot, Todd. Ţi-am spus c-o să-ţi vină bine.

Îşi trage un blazer bleumarin peste cămaşa albă şi pantalonii gri.

— A fost drăguţ din partea ta.

Mama îşi face intrarea în bucătărie arătând mai mult ca o însoţitoare de bord decât ca o prostituată.

Deşi s-a bărbierit, s-a spălat şi s-a îmbrăcat la costum, Dick tot urât e.

— Tot în pat e? Am s-o omor pe nenorocita asta dacă nu vine la biserică.

Ricky ne mână pe Mikey şi pe mine înspre uşă.

— Mergem pe jos şi ţinem locuri.

Miracol de Paşte: Todd renunţă la un al doilea mic dejun ca să vină cu noi. Ocupăm un rând de locuri atunci când enoriaşii schimbă slujbele, jucând „piatră-hârtie-foarfece” ca să vedem cine va sta lângă „Glugatul, Tristul şi Urâtul”. Ricky pierde.

Ajunsă în ultimul moment şi arătând ca naiba, Ronnie se trânteşte în strană, urmată – surpriză! – de Sculă şi, tocmai când cred că nu poate exista nimic mai josnic, soţia lui stricată, cu burta la gură, şi un copilaş în scutec şi ciorapi gri se prăbuşesc lângă el. Noi ne înghesuim ca să-i

facem loc Ducesei, iar eu mă întreb cum de Dumnezeu nu îl trăsneşte pe nemernicul care vine în casa *Lui* şi stă cu toate curvele lui în aceeaşi strană.

Trec douăzeci de minute, iar eu mă întreb de ce nu o ajută *cineva* pe mama din spatele nostru cu cei trei copii care ţipă. Jasper mă muşcă de ureche. *Hei, Ari, tu eşti cineva*. Aşadar, îmi croiesc drum până la Todd. Mikey mă urmează. Începem cu un joc de „cucu-bauw cu Screed peste spătarul ultimei strane şi ne trezim, în final, că odraslele ne sunt lăsate în grijă ca să le distrăm pe treptele foaierului. Cea mai micuţă, care miroase a pâine mucegăită, îl ţine cu grijă pe Jasper în palma ei, puştiul mijlociu vorbeşte cu Screed, iar cel mai mare, care are vreo cinci ani, urmăreşte mişcarea creionului meu.

— Hei, Mikey, adu-mi un plic de acolo.

Vâr în el bacşişul de aseară şi banii obţinuţi din vânzarea tricourilor, în total de o sută cincizeci şi patru de dolari. Jasper zâmbeşte când scriu cât pot de caligrafic: „Pentru fiica mea, cadoul de Paşte. Ne naştem din nou prin copiii noştri. Ai dumneavoastră sunt preţioşi. Cu dragoste, Dumnezeul mamelor noastre”.

Îi aducem pe copii chiar înainte de binecuvântare în caz că mamei lor i-ar fi trecut prin minte să se furişeze afară fără ei. Mikey îi furişează plicul în mână în timp ce eu încerc să trec neobservată.

Dick mă prinde de umăr când ţâşnesc înspre tramvai.

— Unde naiba crezi că pleci?

— A… la… cimitir să le aduc omagiu celor dragi în cea mai sfântă zi.

— Ai treabă.

— Curcanul va fi gata peste câteva ore, iar restul va fi gata după cum scrie pe hârtie. Todd a spus că se ocupă el.

— Treci acasă!

— Nu, domnule. N-ai decât să mă omori, dar mă-ntreb cine o să-ţi facă afurisitul ăla de piure?

Mă îndepărtez cu genunchii moi, aşteptându-mă să primesc un glonţ între omoplaţi. Doar asta ar putea pune

capăt întâlnirii din cea de-a treia duminică.

Ultima intrare în jurnal mi se strecoară în minte când domnul West se apropie de mine, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi geacă de piele.

— Cufundată în gânduri?

— Gânduri pe care, probabil, n-ar trebui să le am în duminica de Paşte.

El se aşază aproape.

— Cum ar fi?

— Nu cred că Dumnezeu este atât de mare.

— Eu mă întreb dacă există.

— Nu credeţi în Dumnezeu?

— Hai să spunem că mă aflu într-o misiune de descoperire şi sunt deschis la toate variantele.

— Să-mi spuneţi dacă descoperiţi ceva.

— Doar dacă vei face şi tu la fel.

— Len şi cu mine purtam mereu astfel de discuţii. Uneori, singurul lucru care mă ajută să-mi păstrez speranţa este credinţa că el se află în aerul pe care îl respir. Şi că bunătatea lui se află în ceea ce dau lumii.

— Eşti un suflet bătrân.

— Mai degrabă un suflet ciudat, aş zice. Îmi odihnesc braţul pe bunătatea lui. Aş putea să vă întreb câţi ani aveţi?

— Sigur. Douăzeci şi cinci.

— Vreţi să vă căsătoriţi şi să aveţi copii?

— Am o listă lungă cu lucruri pe care vreau să le fac mai întâi.

— Cum ar fi?

— Anul trecut am vizitat Marele Zid.

— Din China? E lung, la propriu.

— Anul acesta vreau să bifez Taj Mahal de pe listă.

— Eu nu-mi doresc decât să ajung până în est, în Noua Scoţie, şi să nu mă mai mut niciodată. Îmi ridic picioarele precum cele ale unui şevalet, pregătindu-mă pentru fotografiile pe care mi le va da. Zodiac e bine?

— S-ar putea să te muţi mai înspre vest pentru că familia mea îl adoră.

Eu frunzăresc fotografiile. El îmi arată o poză.

— Obişnuiam să mă scald în pielea goală în iaz. Privirile noastre se întâlnesc o clipă. El expiră îndelung: Dumnezeule! îmi cer iertare.

— Nu vă cereţi. Îmi place că îmi vorbiţi ca unui prieten.

El se îndreaptă puţin.

— Belle mi-a spus că te-au mutat de la Birchmount.

— Indiferent ce mi-ar face, tot mai reuşesc să scap. Profesorii mei de artă şi de engleză mă fac fericită, chiar dacă e luni, iar asta înseamnă o săptămână întreagă în magherniţă. Ridic capul de pe genunchi. Cum se face că am profesori minunaţi ca dumneavoastră?

— Odată, când făceam scufundări lângă Coasta Baja, am văzut un căluţ-de-mare. O explozie de viaţă marină mă înconjura, însă nu mi-am putut lua ochii de la această formă imposibilă care se legăna pe un fir de algă. El priveşte cerul. Aşa eşti şi tu. Atragi oamenii cu aceeaşi magie imposibilă.

— Nu credeţi că sunt nebună pentru că mă plimb cu un căluţ-de-mare în buzunar?

— Am crescut în biserică, nu uita. Oamenii vorbeau mereu cu fiinţe imaginare. A ta mi se pare mai raţională şi mai adevărată. Dacă i-ai spune Iisus în loc de Jasper, ai primi fundiţe la şcoala de duminică.

— Jennah spune că sunt schizofrenică dacă aud voci.

— Eşti doar afectată de toată nebunia din jurul tău.

— Când aveţi de gând să eliberaţi animalul din dumneavoastră?

— Sunt pe interior ca pe exterior.

— Eu îl văd limpede, se loveşte de toţi pereţii dinlăuntrul dumneavoastră, încercând să se elibereze.

Se întoarce, făcând ochii mari de uimire ca un copil de şase ani.

— Ce vezi?

— Dumneavoastră va trebui să-l descoperiţi, dar eu vă pot spune că iubeşte apa, întinderea mare de apă.

Râsul lui ascunde neliniştea.

— De aceea ai parte de cei mai minunaţi profesori. Îi momeşti cu posibilităţile tale.

Mă uit la ceas.

— Pregătiţi-vă să rămâneţi iar gură-cască. Azi dimineaţă am umplut curul unui curcan, iar acum urmează să umplu cu curcan gurile unor „cururi”.

— Magică, după cum spuneam.

Ora 2.45 mă găseşte acasă şi totul este în cuptor, conform listei. O replică îmbătrânită şi stafidită a lui Dick stă pe canapea.

— Tată, ea este fata Theresei.

Bărbatul se strâmbă de parcă ar fi mâncat lămâie.

— Ia uite ce mare e. Cât ai? Un metru şi optzeci şi şapte?

Pare înaltă pentru că eşti tu stafidit.

Taci, *Jasper*.

Băieţii Irwin şi cu mine facem o echipă pe cinste şi reuşim să pregătim un curcan pentru cină cu toate garniturile. Toată lumea se îndoapă în afară de mine. Nu îl pot înghiţi pe bătrânul Dick şi toate porcăriile lui enervante: bun de nimic, curve, şi târfe, şi nenorociţi, şi rataţi. Mie îmi spune „bob de fasole”, „ciudata” – alinturi amestecate cu chestii sentimentale de genul: „Îţi trebuie un mădular uriaş ca să scuture vrejul verde…” Dick cel stafidit aruncă o cu totul altă lumină peste sufletul găunos al lui Dick. Mă întreb dacă Dick a auzit măcar o dată cuvintele: „Eşti un băiat bun”.

În timp ce echipa bucătarilor spală vasele, Dick intră în bucătărie adulmecând mirosul de plăcintă.

— Aţi făcut o treabă bună, copii. A fost delicios.

Se aşterne tăcerea. Ne holbăm unul la celălalt, gata să cădem în genunchi în faţa învierii lui Cristos Atotputernicul.

Duminică, 14 aprilie învierea

Aş putea să-l urăsc pe Dumnezeu sau aş putea să nu cred deloc în El. Dacă sunt catolică, voi ajunge în purgatoriu ca să-mi câştig izbăvirea. Dacă sunt evreică, nu ştiu exact ce mă aşteaptă, dar Anne zice că mă voi întoarce

la strămoşii mei, ceea ce ar putea însemna o veşnicie zbuciumată. Jasper zice că dacă sunt sinceră cu privire la cât de furioasă sunt din cauza acestei porcării, s-ar putea să aflu adevărul.

După Liturghie, nu l-am ascultat pe Dick, am luat-o pe jos înspre sud şi m-am aşezat la est de West. El este suficient de curajos ca să spună: „Nu ştiu”. Ia în considerare toate posibilităţile.

În tramvaiul Queen în drum spre magherniţă, am rămas ancorată în „Nu ştiu”. M-am uitat pe geam şi m-am vârât pe sub pielea mea, rostogolindu-mă înspre posibilităţi. Am deschis uşa camerei unde fac oale împreună cu duhul tatălui meu. Mereu îmi arată că din pământ ne-am născut şi renăscut. În spatele camerei se află un câmp de alege marine, unde se plimbă Mama Zeiţă. Dacă păşeşti prin iarbă, dai de o pajişte care pătrunde într-o pădure pestriţă. În pădure există un ocean întins, în ocean există o întindere de văzduh, în văzduh există o stea şi în stea există o cameră, iar în cameră există un scaun, iar pe scaun stă o fetiţă, cu aripile de vultur strânse pe spate, vârâte sub fund, iar penele îi gâdilă picioarele goale. Iar în centrul centrului ei există un căluţ-de-mare care zice: „Doamne, nu cred că eşti bun şi ar trebui să-i spui lui Anne cât de rău îţi pare. Amin”.

Pe Jasper nu îl deranjează întunericul. Zice că aici vedem lucruri care dispar în lumină. Priveşte cu atenţie şi îl vei vedea, acel licăr de speranţă care priveşte în interiorul camerei şi vede dincolo de pereţi.

PATRUZECI ŞI DOI

Mătuşa Elsie are auzul fin; ştie când o notă sună fals. Eu am instinctul fin. Ştiu când o atingere este deplasată sau perfectă de îndată ce atinge aura care îmi înconjoară trupul. Luni, jurnalul meu aterizează alături de celelalte pe catedra domnului Ellis. Miercuri, domnişoara Burn se opreşte în spatele meu şi priveşte peste umărul meu cum desenez o chitară pe metri de mătase roşie. Palma ei îmi atinge câteva fire de păr.

— Jasper este sufletul tău?

Eu desenez umbre sub gâtul lung al chitarei.

— Un suflet poate fi pierdut.

Ea tace, sufletul ei atingându-l pe al meu, spunându-mi că iubeşte calmul oceanului şi foşnetul pădurii. *Atingerea perfectă*.

La ora de engleză, Judy întreabă:

— Ne-aţi citit temele despre Anne Frank, domnule?

— Este greu să digeri sute de pagini de dramă în două zile. Pe săptămâna viitoare, poate. Spune-mi ce-ai învăţat în urma acestui exerciţiu.

— Păi… să fiu recunoscătoare pentru ce am.

— Iar voi, restul?

Răspunsurile curg: „Am o viaţă plictisitoare”. „Să apreciez libertatea”. „Şi mama mea e nasoală”. „Nu-mi place să scriu”, „îmi place să scriu”.

— Dar tu, Ari?

Mă simt trădată că a făcut capetele să se întoarcă spre mine şi că m-a întrebat ceva intim. Încerc să înţeleg, înlăturând gânduri ce mi-ar putea aduce lacrimi în ochi, ajungând la sfârşitul cărţii cu puţine posibilităţi.

— În ultima sa consemnare, Anne îşi doreşte să fi putut găsi o cale prin care să devină ceea ce ar putea deveni dacă oamenii nu i-ar mai pune piedici, însă ei sunt motivul pentru care ea devine chiar mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Tim glumeşte:

— Ce? Prăjită?

— Nu, o voce pentru pace care transcende generaţiile. Suntem ceea ce suntem datorită celorlalţi şi a felului în care ştim să facem faţă provocărilor acestora. Nu am mai citit nicăieri despre oamenii distruşi care au distrus viaţa unui copil sau despre oamenii curajoşi ca Miep şi Bep. Eu desfac paginile ca pe un evantai. Anne a absorbit totul şi a creat asta.

— Un loc bun unde să sfârşeşti, zice domnul Ellis. Clasa începe să se foiască. Mâine, va fi Frost[12].

---

12 Se face referire la poetul Robert Frost, însă ca substantiv comun, cuvântul are şi înţeles de „îngheţ“ (n.tr.)

— Ba nu, domnule, ar trebui să fie cald.

Domnul Ellis aruncă cu buretele înspre Sean, iar mie îmi face semn cu bărbia să rămân în urmă. Câteva minţi doritoare să-i atragă atenţia se opresc în uşă. Încerc să mă furişez afară, însă mă apucă cu blândeţe de braţ. *Minunat*. Răspunde întrebărilor până când rămânem doar noi doi. Se reazemă cu braţul îndoit de tocul uşii. Eu mă aştept la un „Sfinte Sisoe” sau „Ce naiba?” El îşi dozează cuvintele de laudă.

— Se prea poate să mă înşele memoria după treizeci de ani de când predau, dar cred că eseul tău este cea mai bună scriere pe care am primit-o vreodată de la un elev. Asta include şi anii în care am predat la facultate.

Mâna lui pe braţul meu este atingerea „eşti o fată magică” a unui tată bun, iar eu cred mai mult decât oricând în *Sisoe*. *Sfinte Sisoe*. Eu mă întorc ca să-mi ascund zâmbetul jalnic şi o iau înspre ora de sport.

— Hei, Ari. Japer este spiritul tău?

Eu merg cu spatele.

— Oamenii se transformă în spirite şi mă părăsesc mereu. V-am spus că Jasper nu m-a părăsit niciodată.

— Aşteaptă! Mina şi cu mine organizăm un club al elevilor scriitori la noi acasă, vineri seara. N-ai vrea să ni te alături?

— Lucrezi vinerile.

— Unde?

— La Riverboat. Mă scuzaţi, domnule, am de lovit nişte mingi de volei.

Picioarele nu mă ascultă niciodată când e vorba de rock and roll. Este preţul pe care îl plătesc atunci când las Coasta de Est să mi se infiltreze printre degetele de la picioare. Mă plimb de colo colo în paşi de watusi cu o tavă plină şi duc o alta goală în bucătărie. Atunci când ţin în mână doar carneţelul pentru comenzi, mă rotesc cu mâinile în aer ca un derviş, aşa ajung să mă lovesc de domnişoara Burn, urmată de un grup de absolvenţi de la Jarvis. Domnul Ellis dansează „ca şi când nu s-ar uita nimeni” în spatele grupului.

— Ne-am hotărât să facem o mică excursie, strigă el.

Eu strig ca să acopăr basul care este prea zgomotos pentru încăperea mică.

— Locul perfect pentru un studiu de personaj.

Mă aplec spre urechea Minei şi arăt înspre bar.

— Acela e Soldatul. Iar acolo este Iubirea Existenţială. Nu-i aşa că-s norocoasă?

— Jasper e aici?

— Înoată în balta de transpiraţie din sutienul meu.

La miezul nopţii, Chase şi cu mine conducem grupul afară. Aerul răcoros îmi face pielea de găină, iar Chase mă încălzeşte.

— Chase, ştii cine este Jasper? întreabă Mina.

— Suntem apropiaţi.

Muzica se aude de pe scări, iar noi ne legănăm înainte şi înapoi.

— Bine. Vă voi spune o povestioară despre Jasper. Într-una dintre aventurile mele, am locuit cu soţii Wobums. Un cuplu de bătrânei tare simpatici, dar care aveau problema asta cu rozătoarele, care deveneau foarte zgomotoase când cei ai casei se pregăteau de culcare. Eu nu puteam dormi de teamă ca nu cumva vreun şobolan să-şi înfigă dinţii în nasul meu. Jasper şedea pe perna mea, şoptind: „Sunt doar nişte iepuraşi care rod peretele. Vezi colo? O pajişte violet şi un picnic pe malul pârâului, cu Jinixe şi puii ei”. Mi-a promis că dacă îmi voi închide ochii, voi putea vedea prin perete. N-a minţit.

Mina îmi spune la ureche.

— Jasper este imaginaţia ta.

Melodia *Im a Believer* răsună pe scări. Eu mă întorc în fugă la muncă, în timp ce Ellis se văită.

— Ce? Ce e?

— I-am cunoscut pe Soldat şi Iubirea Existenţială.

— Pe naiba…

Din fericire, în seara în care are loc meciul cel mare, mama poartă un pulover mulat peste nişte pantaloni strâmţi şi nu fustă mini de majoretă. Eu, pe de altă parte, sunt obligată să renunţ la pantalonii de trening şi să mă

îmbrac cu un echipament scurt şi mulat. În cele din urmă, Dick a acceptat treaba cu voleiul. Nu este la fel de încântat ca atunci când Ricky a jucat hochei, dar gândul că oamenii îl vor vedea ca pe un părinte de copil care face parte dintr-o echipă sport îl face să pară oarecum caraghios şi indiferent la întrebările referitoare la urmele de vânătăi pe care le am pe mâini şi pe picioare.

În cea mai mare parte a meciului sunt inutilă, însă există trei lucruri la care mă pricep bine: să sar şi să parez, să sar şi să lovesc, să servesc. Fac asta cu o mică săritură, iar aceste trei lucruri se dovedesc a fi cea mai bună tactică de a obţine puncte, aşadar, Ari Zajac devine componentă a echipei de volei junioare, care câştigă semifinala, iar asta îmi aduce o învoire din magherniţă miercuri seara împreună cu Chase şi cu Ricky.

Privesc în spate, la tribunele goale*. În curând le vei revedea pe mătuşile M & N*.

Dar nu şi pe tata.

Este aici, Ari.

Viaţa este ca voleiul – fiecare urcuş are şi coborâş. În ziua următoare marelui meci, un expert în vânătăi o trimite pe doamna Vandervolt, de la protecţia copilului, la magherniţă. Dacă îmi joc bine cărţile, aş putea scăpa de-acolo. Dick îi spune că am căzut de la fereastră în timp ce mă furişam afară ca să mă întâlnesc cu un băiat.

— Asta s-a întâmplat, Ari?

Mikey se agaţă de mine ca o veveriţă speriată. În ultima lună, în regatul lui Dick a domnit o oarecare linişte. Ori de câte ori Dick se năpusteşte la Mikey, Jasper intervine şi opreşte lovitura de curea înainte ca eu să-mi dau seama. Apoi Todd, binecuvântată fie-i inima cea mare, ne apără pe amândoi. Suntem ca o păpuşă rusească.

— Ari?

Eu dau din umeri.

Femeia scrie ceva în caiet şi zice că va reveni săptămâna viitoare.

Mama se zburleşte după ce închide uşa.

— De ce l-ai făcut de ruşine pe tatăl tău?

Faţa îi este scheletică şi vocea ascuţită, ca guiţatul unui porc prins, iar eu mă întreb unde a dispărut fata frumoasă care câştiga medalii la muzică alături de mătuşa Elsie.

— De ce nu mai cânţi?

Mâna ei mă păleşte peste obraz ca o plătică moartă.

PATRUZECI ŞI TREI

Aştept împreună cu masele obosite, sărace şi înghesuite care tânjesc să respire în libertate. Secretara şcolii cântăreşte fiecare scuză care este rostită din partea cealaltă a biroului. „Am adormit”. „Câinele meu a fugit”. „Mama e bolnavă şi…”

E rândul meu să cerşesc îndurare pentru că am întârziat. Am câteva variante: A fost ambuteiaj la intersecţia dintre hol şi baie.

Mi-aş dori ca Ducesa să aleagă doar substanţe care o fac să doarmă.

Şi eu, Jasper.

Marele Dick m-a pus să caut un nasture pe care l-a vomitat odată cu berea şi să i-l cos la loc pe pantaloni.

Când el era în ei.

Tăcu încerc cu greu să uit oroarea asta.

A trebuit să trag un bleg după mine la şcoală şi să îl îndemn să îşi ţină partea de înţelegere: azi, Mikey va citi cu voce tare în faţa clasei şi, în schimb, fiţi atenţi, nu va trebui să îndure vara aceasta trauma pe care i-o provoca Liga Juniorilor.

Adevărata scuză? M-a şocat un măr pădureţ înflorit. Aroma lui făcea ca aerul să fie atât de încărcat, încât abia puteai să păşeşti. Apoi un măcăleandru care strângea fire de iarbă pentru cuibul său m-a legat de el.

Doamna Quinty se pregăteşte să ierte sau să pedepsească.

— Ei, domnişoară Appleton?

— Crampe, doamnă.

Mă îndoiesc că este înţelept să trec poezia în curriculumul care urmează să fie trimis în primăvară. Sunt deja o ciudată cu nasu-n cărţi şi capu-n nori. Adăugaţi

primăvara în acest amestec şi sunt o idioată stânjenitoare; în timp ce îi parcurg pe marii poeţi, descopăr multe dintre rândurile pe care unchiul Iggy mi le scria pe pungile ce conţineau prânzul. Domnul Ellis stă în calea mea până mă lovesc de el.

— Ei bine?

Îşi stăpâneşte râsul când eu oftez.

— Dacă m-aş lăsa înduplecat şi m-aş lăsa purtat de vântul care străbate haosul din lume…

— Puţin D.H. Lawrence ca să-ţi răscolească sufletul.

Mă îndrept spre cursul de ştiinţe sociale şi ştiu că m-a răscolit ceva mai mult decât Lawrence. Chase mi-a spus că Nick a lăsat-o cu bruta la gură pe Sharon. O parte din mine vrea s-o sune pe doamna Potter şi să-i spună: „Eu n-aş fi făcut sex cu el. Acum cine-i fata bună?”

Toată chestia asta cu sexul mă îngrijorează puţin. Acum, că nopţile devin mai calde, uneori, Ricky stă tolănit pe acoperişul din faţa ferestrei sale. Eu ies şi mă întind lângă el. Mai întâi ne atingem mâinile, apoi el se întoarce pentru un sărut. Toate simţurile încep să mi se amestece precum frişca şi zahărul într-o oală când se transformă în bomboane. Îmi place să-i simt mâna pe abdomenul meu, o iau puţin razna când îşi furişează degetele murdare pe sub sutienul meu, rulându-mi sfârcul ca pe o ţigară, însă, de îndată ce mâna lui coboară înspre sud sau îşi aşază piciorul peste al meu, îmi încordez muşchii ca la volei, simţindu-mă mai degrabă ca o fetiţă de cinci ani decât ca o adolescentă de cincisprezece. El se întoarce pe spate şi îşi aşază mâinile sub cap, furios. îi desfac fermoarul, îl ating şi trag de chestia aia a lui până când se eliberează. El se şterge cu ceea ce eu numesc „cârpa speranţei”: prosopul, sau ce-o fi adus afară cu el în speranţa că va avea ce şterge. Îmi plac îmbrăţişările de după şi acel „Te iubesc” şoptit, dar nu cred că-mi va plăcea vreodată altceva. Mi-e teamă că va pleca în tabăra de instrucţie şi mă va lăsa singură în magherniţă, însă nu pot răsufla uşurată până când nu o va face.

Dick e cu ochii pe Ricky şi pe mine. Se apropie pe

furiş de după colţuri, devenind din ce în ce mai rău şi lovindu-l pe Ricky peste urechi.

— Îţi faci de cap cu sora ta? Pleosc! Perversule! Pleosc! Să n-o mai atingi.

Ricky încasează loviturile şi îl înfruntă.

— Nu m-am atins de stricata aia.

Dick o ia razna.

— Nu despre Ronnie vorbesc. Ţine-ţi mâinile acasă.

— Ari nu este sora mea.

— Nu, este tichetul tău de masă, nu-i aşa, rahat lacom ce eşti?

Spiritele se încing până se ajunge la pumni strânşi. Eu îl smucesc tare de guler pe Dick.

— Terorist nenorocit.

Dick îi dă drumul, frecându-şi părul zbârlit.

— N-ai suficiente probleme fără să mai faci altele?

— Vă văd cum vă furişaţi.

— N-ai recunoaşte un prieten nici dacă te-ar muşca de nasul ăla borcănat şi urât.

Pleosc! Mă loveşte cu dosul palmei peste obraz. Ricky atacă, încasând-o pe următoarea. Explodează şi îl împinge pe tatăl lui cu spatele spre perete.

— Ratat nenorocit!

Dick îi duce braţul la spate lui Ricky şi îl împinge înspre uşă.

— Pleacă naibii din casa mea!

Ricky a fost cât pe ce să-şi facă ieşirea printr-o bătaie. Peste câteva zile trebuie să se prezinte în Tabăra Borden. Geamantanul şi l-a ascuns la Sabina. Îşi ia rucsacul, sare peste balustrada verandei şi scoate un plic maro.

— Dacă-i faci vreun rău lui Ari, trimit asta şefului poliţiei, nume, locuri, date şi poze.

Dacă Dick ar fi avut arma la îndemână, ar fi început să tragă.

— Afurisit nerecunoscător!

Îmi iau nişte gheaţă pentru obraz şi mă aşez printre buruienile din curtea din spate, gândindu-mă la taţi. Tatăl

meu biologic nu a ridicat niciodată vocea sau mâna la mine. Poate că „prinţesa1 în cazul unei fete este echivalentul pentru „ticălos afurisit” în cazul unui băiat.

Nu mă deranjează că Chase nu îşi face de cap cu mine pentru că nu i-or fi tropăind hormonii sau i-or fi plăcând băieţii sau o fi Rumi reîncarnat, care continuă să caute iubirea divină. Tot ceea ce ştiu este că îl simt ca pe o gură de aer în viaţa mea, iar el zice la fel despre mine.

Sus, în cuib, o felie de lună plină trece pe deasupra ferestrei, aruncând raze albe pe pielea lui. Deşi e doar sfârşitul lui mai, podul s-a încins de la valul de căldură care durează de trei zile. Hainele noastre pline de fum zac grămadă pe podea. Un ventilator ademeneşte aerul răcoros care pătrunde prin fereastra deschisă. Poezia e la îndemână atunci când stă întinsă lângă tine.

În a treia duminică, domnul West mă găseşte pe malul apei, aruncând în valuri mărgele albastre din lemn.

— Ce faci?

— Este Ziua Tatălui. Nu mi s-a părut potrivit să-i aduc flori lui Len.

Îmi deschid palma ca să le împărţim, iar el le azvârle departe.

— Ce face Zodiac? îl întreb eu.

— E cât poate fi de fericit un câine fără tine.

— Sper că e mai fericit decât sunt eu fără el.

Îmi vede vânătaia care începe să se vindece.

— E totul în regulă?

— Nu. Dar au mai rămas opt zile, apoi voi putea pleca acasă. Întind o pătură şi deschid o pungă de hârtie. Sabina şi cu mine am copt ceva ieri.

— *Paczki*?

— Zmeură şi măr. L-aţi sunat pe tatăl dumneavoastră azi?

— Bineînţeles.

— Îl iubiţi?

— Este uşor de iubit.

— Şi tatăl meu a fost. Întotdeauna cânta şi îmi spunea poveşti de prin toată lumea. Ar fi fost mult mai

uşor dacă ar fi fost ca Dick.

— De ce?

— Maschează ipocrizia. Iubirea şi ura sunt atât de amestecate, încât este aproape imposibil să le deosebeşti. Credeţi că există vreo şansă să fim diferiţi de părinţii noştri?

— Bunica zice că sunt copia unchiului Peter. Dacă ar trebui să aleg o persoană căreia să-i seamăn, l-aş alege pe el. Mă loveşte uşor cu degetul pe bărbie. Mi se pare că ai o mătuşă care este sufletul tău pereche.

— Cum poţi fi sufletul pereche al cuiva când un hoţ ţi-l fură?

— Eu cred că suntem propriii noştri stăpâni.

— Dacă lucrurile stau astfel pentru dumneavoastră, atunci sunteţi norocos. Uneori însă, oamenii se servesc din ce este al tău. Jacquie, de exemplu.

Înghite. Nu-i trece prin cap să vorbească cu gura plină.

— Întocmai. Jacquie, de exemplu. Seamănă cumva cu părinţii tăi? Nu este ea însăşi în ciuda situaţiei?

— Ştii dacă eşti virgin sau nu, nu-i aşa?

— Ari!

— O, nu mai faceţi pe profesorul pudic cu mine. Nu v-am întrebat dacă sunteţi, spuneam doar că ştiţi dacă sunteţi sau nu.

— Nu fac pe profesorul pudic şi da, ştiu.

— Nu prea îmi amintesc de tatăl meu. Nu îmi mai amintesc nici cum arăta la faţă. Ştiu că mă făcea să îl ating şi… alte chestii, dar nu ştiu sigur cât din *mine* a luat.

— Doamne! Ai pe cineva cu care să vorbeşti despre asta?

— Majoritatea se fac verde-violaceu la faţă, ca dumneavoastră acum. Jennah îmi zice să dau uitării totul. Măcar surorile mele ştiu ce să uite. Nisipul i se scurge dintr-o mână în cealaltă când el mijeşte ochii spre orizont. Îmi iau privirea de la ochii lui înlăcrimaţi şi privesc înspre orizont. Îmi cer scuze. Nu e corect să vorbesc despre asta.

— Nu-ţi cere scuze. Eşti singura persoană dintre câte

cunosc care vorbeşte deschis despre orice. Doar că nu sunt sigur că sunt persoana potrivită care să te ajute în această privinţă.

— Spuneţi-mi un gând sincer pe care aţi vrea să-l ştie cineva.

— Hm… ce zici de asta: nu vreau să mă întorc acasă. De fiecare dată când mă văd acolo, simt că mă sufoc.

— Unde aţi prefera să fiţi?

— Aş vrea să predau undeva unde educaţia înseamnă ceva.

— Educaţia primită de la dumneavoastră a însemnat ceva pentru mine.

— Mă refeream la ceva sălbatic, cum ar fi un orfelinat în Perú sau o misiune în Columbia.

— Îmi veţi scrie după ce veţi pleca?

— N-am curajul s-o fac.

Îi trag o palmă peste cap, ceea ce ar putea fi momentul în care situaţia dintre noi s-ar schimba de la profesor la prieten.

— Nu aţi simţit animalul din dumneavoastră sărind în sus când aţi spus că vreţi să plecaţi? Exact asta ar trebui să faceţi.

Am răsuflat uşurată când a plecat Ricky. Acum, nu mai pot respira. Zâmbesc pentru poza cu echipa de volei a junioarelor, însă este un zâmbet prefăcut. La ora de engleză, nu las să mi se citească nimic pe faţă. Judy împunge aerul cu mâna.

— Ne-aţi dat note pe poezii, domnule?

— Nu le-am citit încă pe toate, Judy. Le voi termina până vineri, cu siguranţă.

Citeşte *Apus de soare* de Rilke şi *Odă toamnei* de Keats, apoi citeşte *urmărind vise*.

Urmărind vise el se îndoaie umăr la şold şold la genunchi genunchi la călcâi.

Atlanticul în patul meu

Se desprinde de lună şi se apropie de mine de noi

Stăm întinşi şi fără frică fără să tânjim căci a tânji şi a dori dorim vizi şi plini într-o singură bătaie a doua inimi

fără să se unească fără să se dubleze piciorul încolăcindu-se în jurul stejarului vechi, dar tânăr alge încâlcite în ramurile lui puternice nu e basm ci un mit trăit urmărind vise.

Judy întreabă:

— Cine-a scris asta, domnule?

— Un nou scriitor care promite. Nu uitaţi, mâine să veniţi cu o poezie preferată pe care să o împărtăşiţi.

Rareori lipsesc de la ore, dar după ce mi-am auzit cuvintele citite de el, mi-e greu să dau ochii cu lumea. Şed pe iarbă, sub arţar. Domnul Ellis iese afară după mine, iar genunchii îi trosnesc când se lasă pe vine.

— Te-am trădat când ţi-am citit poezia, Ari?

— Nu, domnule, a fost plăcut să vă aud recitând-o aşa cum mi-a sunat mie în cap.

— Ai fost foarte tăcută săptămâna aceasta. Eşti bine?

Ridic din umeri.

— A fost cât pe ce să fac pe mine când ţi-am citit poezia. Mina chiar s-a scăpat pe ea. Ai o poezie pentru mâine?

— *În tăcere*.

— Nu cred că o ştiu.

— *Nu te gândi la ce eşti căci nu eşti ce ai putea fi într-o bună zi*.

mai degrabă să fii ceea ce eşti (*dar cine*?)

să fii cel de neconceput pe care nu-lştii…

— Autor?

— Merton.

Se ridică în picioare, iar eu mă uit la un bărbat încadrat de lumina soarelui.

— Domnule, Mina este o persoană cu care poţi vorbi? Despre chestii neplăcute?

— Aşteaptă de ceva vreme să-i ceri asta.

Ei locuiesc printre cărţi, obiecte cumpărate din călătorii şi perne moi. Hainele murdare, chiar şi o situaţie în care ai rămâne fără lenjerie de corp curată, nu o sperie pe Mina.

Covorul marocan splendid ţesut este insula noastră

plutitoare de pe marea mea agitată.

— Jennah spune că, în comparaţie cu ce trăiesc alţii, noi n-avem de ce să ne plângem.

— Văicăritul şi mineritul nu au nicio legătură una cu cealaltă. Tu stai pe o mină de platină. Mina umple o farfurie cu pizza, care are pe deasupra nişte chestii spectaculoase cum ar fi brânză de capră şi asparagus. Scrie-o, sculpteaz-o, picteaz-o. Dar mai întâi, o recapitulare. Optica. Şi ce te răneşte mai tare? Trădarea din partea mamei sau a tatălui sau brutalitatea din mâna unui străin? îşi toarnă sos iute peste felia ei. Ai voie să te simţi rănită de asta.

Dar, fetiţo, *chiaroscuro*. Vrei să încarci bucata cu prea multă umbră sau să o striveşti cu prea multă lumină?

Culeg din farfurie ceva ce seamănă cu o lipitoare. Ea îşi aşază farfuria pe măsuţa de cafea, care este, de fapt, o uşă veche de la o farmacie din Londra, şi-mi ia din mână lipitoarea.

— Şi-acum, din porunca zeiţei Atena, vei primi o paletă curată, neatinsă de tot ceea ce ţi-au făcut părinţii tăi.

— Atena?

— Este deşteaptă şi are înclinaţii artistice. Paleta curată este ceea ce funcţionează în acest caz.

— Ce artist de rangul ei are o paletă curată?

Ea mă loveşte cu o pernă.

— E o metaforă. Me-ta-foră. Fă-mi pe plac. Curăţă pânza. Bine?

— Uneori, când mă uit la surorile mele bălaie, îl văd pe… tatăl meu deasupra lor, strivindu-le lumina.

— Nu spun că nu ai de unde alege culori, căci ai o gamă mai largă decât oricine altcineva. Cunoşti, de asemenea, efectul umbră-lumină până în profunzime. Fetiţo, zeiţa eşti tu. Doar tu alegi ce să pictezi pe pânzele tale.

— Şi dacă cineva le împroaşcă cu rahat?

— Atunci acestea vor deveni pânzele sale, iar tu te vei alege cu una nouă, pe care o vei aşeza pe şevalet şi vei

începe să pictezi din nou. Ridică sticla de Cola. Mă bucur că ai curajul să priveşti situaţia în faţă şi să întrebi: „Ce ar trebui să fac cu mizeria asta?” Mă refer la propriu.

— Cred că sexul este cea mai mare dintre mizerii, iar majoritatea băieţilor doar la asta se gândesc.

— Este important pentru ambele tabere. Doar că e nevoie de o oarecare înţelepciune ca să te descurci.

— Mătuşa Elsie mi-a spus că tata avea un IQ de geniu şi uite cât de prost l-a făcut. Şi-a sacrificat nestematele şi viaţa pentru un afurisit de orgasm. Ce ziceţi de mizeria asta? Iar mama a renunţat la un diamant pentru o balegă. Iar Mary şi Nia sunt odraslele diavolului pentru că se iubesc. Pizza mea seamănă acum cu terciul de grâu. Mi-e atât de frică!

— Ştii ce-mi place la Jasper? Majoritatea copiilor care provin din familii distruse au prieteni imaginari care le spun mereu minciuni dureroase. Al tău este cel mai cumpănit şi mai sănătos la minte din câţi am întâlnit până acum. Nu-mi fac deloc griji în privinţa ta.

— Nu?

— Prietenul tău imaginar îţi spune adevărul şi te plesneşte atunci când începi să ţeşi minciuni. Adevărul este că sexul este nemaipomenit. Însă contează unde îi permiţi să te ducă. Poate fx înălţător sau de-a dreptul devastator.

Ellis intră, scuturându-şi umbrela.

— Pizza e pe blatul din bucătărie, iubitule. Vino lângă noi după ce pregăteşti ceaiul. Îmi atinge cu degetele de la picioare genunchiul pe sub masă. Ari, Jasper te cunoaşte, ascultă de el. Tu nu eşti ca tatăl tău. Tu nu eşti ca mama ta. Tu eşti…

— Cine?

— Spune-mi tu.

— Un leu-vultur.

PATRUZECI ŞI PATRU

Celulele mamei au pus la cale criza asta doar din ciudă. Nu-mi pasă că este în spital pentru recuperare. Sâmbătă, mă voi urca în trenul care mă va duce departe de

magherniţă.

Dick se îndoapă cu friptură şi scuipă o bucată de lămâie.

— Laura a ajuns iar la centrul de dezintoxicare, aşa că nu poţi pleca până nu va ieşi de-acolo.

— Nu… eu… Todd, nu poţi avea tu grijă de Mikey?

Boabele de mazăre i se rostogolesc lui Mikey din gură şi-i cad în paharul cu lapte.

— Nu pot. Am slujba aia la veterinar.

Aş fi mândră de el dacă nu l-aş urî în clipa asta. Lui Ronnie nu i se poate da în grijă nici măcar o şopârlă împăiată, dar nici aici nu mai pot rămâne.

Dick soarbe din cafea.

— Laura va ieşi peste zece zile, cel mult.

— Nu, domnule. Am o hotărâre judecătorească. Mikey va trebui să vină cu mine.

Mikey ridică capul. Dick înclină capul într-o parte şi-n cealaltă, iar gâtul îi trosneşte, pregătindu-se pentru victoria finală.

— Mikey, dacă vei cere voie să mergi cu Hariet, vei putea petrece vacanţa la ocean.

Eu mă rog ca toate poveştile mele să fie suficiente ca să-i dezlege limba. Mikey mă priveşte îndelung şi pentru mine, nu pentru el, ştiind cât de disperată sunt să plec, zice:

— Domnule, îmi… îmi daţi voie să merg cu Ari?

Dick este cel mai mare ticălos de pe planetă. Nu-i de mirare că are două femei în centrul de dezintoxicare.

— Spune: *Tată*, mă laşi, *te rog*, să merg cu *Hariet*?

Mikey se ridică în picioare; zici că e un zgârie-nori.

— Tată, mă laşi, te rog, să merg cu Hariet?

— Cară-te, să nu te mai văd. Dar să nu te-aştepţi să-ţi dau vreun cent.

Urc scările şi bat cu degetul în pantoful sport ce iese din cort.

— Mikey? Vâr capul înăuntru. Pot să-ţi arăt ceva?

Intru târându-mă în coate şi ţinând în mâini cutiuţa uzată de chibrituri care a călătorit cu mine de când mă

ştiu. Imaginaţia mea a fost singurul lucru care am simţit că îmi aparţine. Singurul lucru de care nu s-a putut atinge nimeni şi pe care nu mi l-a putut lua.

— Jasper a crescut prea mare ca să mai încapă în pătuţul acesta. Ai vrea să-l păstrezi pentru al tău până când va mai creşte?

Încuviinţează din cap.

— Cum se numeşte prietenul tău de suflet?

— Ari, cred.

— O, s-ar putea să ne încurcăm dacă vom petrece vara împreună. Ce zici de Kira? Cu „Ku din mijlocul lui Mikey şi Ari scris invers. Al meu seamănă cu un căluţ-de-mare. Al tău?

— Cu o libelulă.

La al cincilea răsărit de soare pe malul oceanului, amorţeala mi-a dispărut, făcându-mă să mă simt nemaipomenit. Toată durerea înăbuşită se sparge de stânci.

— Ce vezi? mă întreabă Nia.

— Comori, pierderi, comoară pierdută, comoară găsită.

— Care dintre ele este cea mai uluitoare?

— Faptul că absenţa nu mă poate îndepărta de adevărata mea familie. Mikey îşi face apariţia pe coastă şi începe să coboare în fugă panta, cu capul sus şi braţele întinse spre ocean, spre acea zi, spre posibilităţi. Şi poate a oferi unui copil momente fără frică este cel mai bun cadou din câte există.

— Îmi pare rău că Jake e plecat să cânte în Maritimes.

— Şi-a ales momentul bun, cred. Muzica lui mă face să dansez. Vreau să mă bucur o vreme de această tăcere împreună cu Len.

La cel de-al şaptelea răsărit, îl zăresc pe Jake pe plajă, în faţa mea. Nia mă lasă de mână, iar eu o iau la fugă şi aterizez în braţele lui.

— Ari Zajac. Uite răsăritul pe care am venit să-l văd.

— Jake Tupper, mi-ai lipsit mai mult decât pot sări

delfinii.

— Am auzit că ai venit la ocean cu un alt bărbat. Mă pune jos, zâmbind peste umărul meu.

— Mikey, vino să-ţi fac cunoştinţă cu prietenul meu.

— Încântat de cunoştinţă, amice. Ţi-ar plăcea să vii pe barcă şi să-i cunoşti pe unii dintre prietenii mei?

Mikey se uită la mine, plin de speranţă.

— Ar fi bine să-ţi iei un pulover. E mai răcoare în larg.

Jake mă ţine de mână când ne întoarcem la Peştele zburător. Obrajii îi sunt arşi de soare, iar ochii lui au culoarea lemnului plutitor.

— Vei sta pe-acasă puţin, Jake? Sadie mi-a spus că eşti într-o formaţie.

— Sâmbătă vom cânta nu departe de aici. Vrei să vii şi tu?

— Am vreo şansă să dansez cu tine?

Imediat ce rostesc aceste cuvinte, mă ridică în aer şi începe să danseze, împroşcând apa din jurul nostru. Este un mister de unde vine muzica, însă stâncile cântă. Deşi nu sunt un fulg de nea, mă ridică şi mă învârte, apoi aterizăm amândoi râzând pe nisip.

— Eşti liber în seara asta?

— Te voi aştepta aici.

Mary şi cu mine îi privim, pe Jake şi pe Mikey, cum se îndepărtează, ţinându-se de mână, ca să iasă în larg.

— A fost atât de încântat când a aflat că vii.

— Serios?

— Fetele îi cad la picioare ca frunzele toamna, însă el zice c-a pus ochii pe un singur măr.

— De ce eu?

— Poate că îi faci inima să-i cânte aşa cum îţi face el picioarele să danseze. Râde. Mi-a cerut voie să te curteze.

— Şi?

— L-am avertizat s-o ia uşurel. Şi tu la fel, domnişorică. Mai aveţi de făcut mulţi paşi de dans până în pat.

Ceva s-a schimbat între mintea, inima şi mâinile mele

de când m-am aşezat ultima oară la volan. Spiritele din jurul meu şi visurile dinlăuntrul meu se amestecă, se rotesc. Mă aflu în biserică, cu capul plecat în rugăciune. Jake îmi atinge genunchiul înainte să-mi dau seama de prezenţa lui.

— Mary a pregătit cina.

— Cât e ceasul?

— Aproape şapte.

Ochii noştri se privesc, căprui cu gri.

— Mi-a fost dor de locul acesta. Mi-a fost dor de tine dincolo de cuvinte.

— N-ai lăsat pe nimeni acasă de care să-ţi fie dor?

— Aici este casa mea. El zâmbeşte de parcă tocmai i-am oferit în dar un căţeluş, aşa că îi ofer tot cadoul. Iar tu eşti singurul băiat de care îmi va fi mereu dor.

Îl apuc cu degetele de gaica de la blugi, făcându-l să vină mai aproape. Mâna lui îmi atinge genunchiul care iese de sub fusta ridicată, trimiţând acorduri muzicale în sus pe coapsa mea. Eu mă întind după un sărut, care mă face să-mi doresc să mă arunc în ocean într-o zi dogoritoare.

O mie de ochi de dragon clipesc în cercul descris în nisip. Jake mă invită în interiorul hainei lui, înfăşurând-o strâns în jurul nostru.

— De câte ori crezi că am explorat malul acesta?

— De mai mult ori decât toate momentele triste de care am avut parte şi de mult prea puţine ori decât aş fi simţit nevoia. Ce mi-aş dori să nu pleci cu formaţia!

— Trebuie să fac bani şi am de gând să-i câştig cât sunt pe val.

— Şi-apoi?

— O să construiesc o casă. O să cumpăr o barcă. O să-i duc pe turişti în larg să vadă oceanul nostru. Mary zice că am stofa de profesor. Ţi-ai putea imagina pe cineva ca mine în postura de profesor?

— Eşti profesor, vindecător, salvator, explorator, constructor, muzician… iar astea nu sunt lucrurile la care te pricepi cel mai bine.

— Dar care-ar fi?

— Eşti un liman sigur pentru naufragiaţi şi, mai mult, vezi comoara din ei.

— Îţi voi demonstra, Ari. Aş putea fi cineva de valoare.

— Nu e nevoie să-mi demonstrezi, Jake. Când mă mişc piept pe piept, faţă în faţă, deasupra lui, am senzaţia că mă simt mai mult confortabil decât inconfortabil. Ştiu deja că nu mă voi putea simţi niciodată atât de bine în compania cuiva aşa cum mă simt atunci când sunt cu tine.

Visele îi luminează jumătate de faţă; îndoiala i-o umbreşte pe cealaltă.

— Mary mă ajută cu liceul, iar eu am reuşit să strâng opt sute de dolari.

— Ari Zajac poate fi a ta pentru un cântec.

Mă rostogoleşte în nisip.

— Tu chiar ai ieşit din ocean pentru mine, nu-i aşa?

— Am fost găsită.

— Da, de către valuri şi căluţii-de-mare. Ţinând în mână şuviţe din părul meu, îmi mângâie obrazul şi îşi îngroapă faţa aproape de urechea mea. Asta vine din adâncuri. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de curajos să-i lase pe oameni să privească drept în inima sa. Am văzut-o, Ari. Am văzut că am un loc acolo.

Vreau să-l întreb dacă Jasper e cel pe care l-a văzut, însă mă voi abţine până când mă voi convinge că ceea ce mi-a spus nu este vreun cod marinăresc pentru „îmi plac sânii tăi”.

Ne sărutăm îndelung, iar mie nu mi-e teamă când îşi aşază piciorul peste al meu, ci doar atunci când şi-l ia.

Nia îmi predă tabloul după ce modifică forma unui lemn plutitor. Lemnul primeşte un chip, cel ars de soare al lui Huey Butters şi puţin din al lui Len.

— Uite ce-a ieşit. Piesele fericite sunt frumoase, dar asta de aici lasă loc de întristare.

Îi zâmbesc peste umărul ei mătuşii Mary, care luceşte de transpiraţie în timp ce are grijă de foc. Îmi scapă un oftat.

— Mi-aş dori să pot picta asta.

Mary îşi şterge faţa cu un prosop.

— Doamne, e al naibii de cald.

Nia întoarce plăcuţa pe care scrie „Revin în zece minute”.

— Ne luăm la întrecere?

O luăm înspre ocean, ne aruncăm hainele de pe noi în timp ce fugim, plonjăm în apa rece şi ieşim la suprafaţă în mai puţin de un sfert de minut. Pauza noastră de „ceai cu gheaţă” ne va revigora pentru restul după-amiezii.

Sunt desculţă şi năclăită cu lut când un dentist şi soţia lui intră în Peştele zburător.

— Bună ziua. Vă place drumeţia?

— Natura îţi taie respiraţia.

— Copiii noştri sunt afară cu câinii, zice bărbatul. Sunt prietenoşi?

— Atâta vreme cât copiii dumneavoastră nu îi vor muşca, nici ei nu îi vor muşca pe copii.

— Au stat în maşină zile întregi.

— Le-ar plăcea să facă ceva?

La Acvariu, oamenii îmi cumpără creaţiile ca nebunii, însă la Peştele zburător împreună cu creaţia se vinde şi povestea. Când o oră devine două, doctorul şi doamna lui primesc ceai şi fursecuri şi o lecţie de olărit. Madeline şi Abigail încearcă să imite glasul Zânei Ari. Musafirii pleacă cu o cutie de căni împachetată cu grijă, cu un ibric pentru cafea făcut de Mary, cu un cocostârc cioplit în lemn de Nia şi cu o oală de teracotă cu o broască ţestoasă pe ea creată de Ari şi ştiu că, atunci când vor ajunge acasă, le vor spune tuturor povestea femeilor de la Peştele zburător. Ca să nu mai spun că avem două sute douăzeci de dolari în casa de marcat. îi privesc când ies pe alee.

— Îmi doresc să fac asta mereu.

— S-ar putea să-ţi schimbi părerea după facultate, zice Mary.

— În ziua în care voi împlini şaisprezece ani, voi veni aici şi nu voi mai pleca niciodată. Jake şi cu mine…

— O să-ţi termini studiile. Amândoi vi le veţi termina, altfel o să vă jupoi de vii.

Mary modelează obrazul unei sirene.

— Nu-ţi face griji. Există nişte colegii minunate în apropiere.

Mikey mă îmbrăţişează înainte să meargă la pescuit.

— O să prind un peşte mare pentru cină.

— Ascultă de Huey şi nu-ţi scoate vesta de salvare cât timp stai în barcă.

Eu revendic volanul când Mary intră în poştă, iar Nia trage un pui de somn în hamac. Prea curând, clopoţeii sună. Mary vâră capul înăuntru.

— Ţi-am adus ceva din oraş.

Când deschide portiera, un câine de vânătoare cu urechile clăpăuge urcă legănându-se.

— Este… Bunny? Sisoe – Sfinte Sisoe. Eu încalec scaunul şi sar în braţele Minei şi ale lui Ellis. Ce căutaţi aici?

— Să nu mai scrii niciodată „Mi-aş dori să fiţi aici” dacă nu vorbeşti serios.

— Cât staţi?

— Doar pentru ceai.

— În niciun caz. Jasper are un ocean întreg pentru voi.

În a patra zi împreună, Jake ne duce să vedem balenele. Mina sare de bucurie de fiecare dată când el ne arată una care iese la suprafaţă.

— Ce specie e acesta?

— O balenă cu cocoaşă. Priveşte urmele pe care le lasă. Mina priveşte în direcţia în care îi arată Jake cu degetul şi vede nişte cercuri. Va ieşi din nou la suprafaţă, acolo. Balena iese din apă exact în locul arătat de el, apoi înotătoarea ei dorsală dispare. Pregăteşte-ţi aparatul de fotografiat, aşteaptă, aşteaptă, şi… acum! Mina surprinde coada balenei când aceasta iese graţios din apă. Acesta a fost ultimul plonjon. Va rămâne în adâncuri o vreme.

Jake scanează cu privirea întinderea de apă şi porneşte în urma unor delfini.

Mary o învaţă pe Mina să facă oale în timp ce domnul Ellis şi cu mine ne plimbăm pe ţărm.

— Mă bucur că ai plecat din Yorkville vara asta. Este o epidemie de hepatită. Întreaga regiune este în carantină.

— Da, mătuşa Mary a aflat despre asta. M-a dus să-mi fac analize de sânge.

— E totul în regulă?

— Da. Verile petrecute aici mă feresc de multe necazuri. Anul trecut le-am ratat.

Ellis inspiră aerul sărat.

— E ca un refugiu aici.

— V-aţi distrat cu Jake la pescuit?

— Nu ştiu exact cum să-ţi descriu.

— Lăsaţi-mă pe mine să încerc. A fost ca un sejur alături de un maestru desăvârşit şi de un băiat de cinci ani care dă iama într-un roi de fluturi.

— Cam aşa ceva. Este un suflet deosebit.

— Este căluţul-de-mare din el.

— Scrii şi aici, Ari?

— Cum ar putea cineva locui într-un poem şi să nu scrie? Acum pot să-i scriu câteva rânduri şi lui Len. Nu chestii poetice, doar rânduri care exprimă dorul. Arunc în ocean pietricele în amintirea lui Len, a bunicii, a lui Iggy şi a lui Jet. Am început să ţin un jurnal de când cu chestia aia despre Anne. Mina mi-a spus că ar trebui să fac asta, chiar dacă le voi arde după aceea. Îmi ia mâna, aşa cum o făcea Len, şi simt durerea din atingerea lui. Mina ţi-a spus tot, nu-i aşa?

Când ridică din umeri, încearcă mai degrabă să scape de durere.

— Cu siguranţă îi împovărez pe oameni. Ne oprim ca să privim nişte pescăruşi care se ceartă pentru un peşte argintiu. Vara trecută, Len şi cu mine stăteam exact în acelaşi loc şi priveam exact acelaşi spectacol. Stresul provocat de fetele Appleton i-au slăbit inima.

— Sunt aproape convins că vorbesc pentru Len când spun asta. Mâinile lui aterizează cu blândeţe pe umerii mei. Dacă aş avea de ales între o viaţă liniştită şi o viaţă cu tine în ea, aş alege a doua variantă mai repede decât a înşfăcat pescăruşul peştele şi nu aş mai renunţa la ea.

— Rochester ăla este un suflet curajos. Este o broască ţestoasă, nu-i aşa?

Zâmbeşte şi-mi face cu ochiul.

— Este o broască ţestoasă pictată.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că este colorat, având în vedere atracţia Minei faţă de dumneavoastră. Râde zgomotos când spun: Mi-a lipsit, pentru că atunci când arunc un ochi, Rochester poartă întotdeauna pălărie şi impermeabil.

— Adoră să te aibă în preajma lui. Asta mă face să scriu.

Ne plimbăm de-a lungul plajei.

— La ce lucraţi?

— La o serie de eseuri de călătorie pentru profesori. Tocmai am scris unul despre Torrey Canyon.

— Petrolierul care a naufragiat anul trecut?

— Mina se trage din Cornwall» aşa că ne-am dus să ajutăm la curăţat. Păsările erau atât de obosite, încât m-au lăsat să le spăl de reziduurile petroliere. Au murit cu miile, însă cele pe care le-am eliberat au rămas cu mine. Încă le văd cum plonjează din nou în apă. Când Mina mi-a povestit prin ce-ai trecut, cuvintele pe care le-am reprimat atâta vreme au început să se aştearnă pe pagină.

— De ce?

— Te asemeni cu păsările acelea, treci prin viaţă chiar dacă cineva te împroaşcă cu rahat. Eu aş spune că eşti spectaculoasă.

Îmi simt picioarele ieşind şi afundându-se în nisipul plutitor când facem cale-ntoarsă spre Peştele zburător.

— Haideţi! O să vă arăt cum să scoateţi un personaj din lemn plutitor.

Sosirile şi plecările, precum şi alte ocazii, oferă motive pentru petreceri. Jake mă duce cu barca să-i cunosc formaţia. Duncan şi Robbie, băieţii din Saltwind, mă întâmpină cu un fluierat.

— Deci fata chiar există. Am crezut că Jake te-a inventat.

Kathleen, vocea angelică din Saltwind, mă măsoară

din priviri.

— Ai grijă să nu rămâi cu inima frântă.

— Scuze?

— Jake şi cu mine ne distrăm de minune. Ea zâmbeşte şi-i face cu ochiul. Nu-i aşa, băiete?

Mâna lui Jake pe talia mea îmi spune că ea încearcă să bage zâzanie între noi. Eu fluier.

— Doamne, Kat, eşti mai frumoasă decât Marianne Faithful. S-ar putea să mă dau şi eu la tine.

Duncan râde şi îşi loveşte *bodhrân*-ul pentru a marca gluma. Apoi îi învăluie pe la spate şi îi mână spre scenă. Jake se apleacă la urechea mea.

— Voi cânta doar pentru tine.

Jake e mai liber decât l-am văzut vreodată, dându-şi drumul la voce aşa cum îşi dă drumul la vioară. Are ceva în ea care te arde şi îţi face pielea găină în aceeaşi răsuflare.

— „Apoi ea face cale-ntoarsă, cu o singură stea călăuză, în timp ce lebăda străbate lacul seara… u

Inspir adânc atunci când ritmul devine mai alert. Nu are importanţă că mă invită la dans bărbat, femeie sau copil, eu mă poticnesc, păşesc şi bat ritmul din picioare. De obicei, Jake cântă cu ochii închişi, însă în seara asta ei mă găsesc mereu, buzele lui schiţează un zâmbet, iar broboanele de sudoare îi acoperă tot trupul. Una se roteşte pe o şuviţă de păr. *Uite*, *Ari*, *este Jewei*.

Ca şi când tocmai l-ar fi zărit pe Jasper, Jake sare de pe scenă şi aterizează la câţiva centimetri de mine, apoi începe să mă urmărească în paşi de dans pe ring, cântând la vioară în tot acest timp.

Deşi abia mai avem voce, cântăm în cor tot drumul înspre casă: „Hei, hei, plecăm departe pe măgăruşi”.

Mă duc să livrez nişte cumpărături şi să gust din dulceaţa îmbrăţişărilor stăpânei casei. Sadie şi-a luat o slujbă pe coastă, iar casa e atât de plină de băieţi, cu tot cu Mikey, încât ştiu că ea se va bucura de compania unei femei cu care să trăncănească.

Doamna a primit mai multe lovituri de la viaţă decât ar merita cineva, iar ea îţi povesteşte despre ele cu aceeaşi

pricepere cu care croşetează, însă nu va rosti niciciodată: „Vai, Doamne, ce încurcătură afurisită!”

Ridic în braţe un ţânc care plânge şi-l legăn ca să tacă.

— Vă mulţumesc că l-aţi lăsat pe Mikey să doarmă aici. Tânjeşte după afecţiune.

— Îmi aminteşte de tânărul Jake.

— Ce s-ar alege de nevinovaţii aceştia dacă n-aţi fi dumneavoastră?

— Să ştii că Mary şi Nia au tot atât de mare grijă de tinerii aceştia ca şi mine şi Huey. Şi-au dorit atât de mult să-l adopte pe micuţul Jake, dar cei care nu le cunosc, au spus că nu sunt potrivite. Imaginează-ţi o prostie mai mare. Ani la rând s-au dus la cocioaba lui Tupper, uneori de două ori pe zi după ce mama lui şi-a luat tălpăşiţa, ca să-i ducă de mâncare, haine groase şi îmbrăţişări calde. L-au plătit pe băiatul mai mare al învăţătoarei, Marlin, pentru un sfert de zi ca să-l ia pe Jake de la şcoală şi să-l ducă în siguranţă acasă. Mă mai serveşte cu nişte cozonac şi alte poveşti. Mi s-a frânt inima când te-au pierdut. În fiecare zi după aceea, m-am dus la ele ca să le înveselesc. Le-am spus că micuţul meu a plecat şi că nu se va mai întoarce niciodată, dar că tu erai a lor şi că te vei întoarce la mamele tale. N-am avut dreptate?

— Vreau să am grijă de copii aşa cum faceţi dumneavoastră.

— Fireşte. Altminteri pentru ce-a fost călătoria ta?

PATRUZECI ŞI CINCI

Briza marină care îmi mângâie pielea mă face să exult şi să plutesc pe o cuvertură veche. Cunosc atingerea, întunericul şi lumina. Cunosc forţa cuiva care a fost scufundat de rău şi readus la suprafaţă de bine. Jake îmi explorează trupul încet, sărutându-mi sânii. Îşi pleacă fruntea ca o căprioară care se adapă la jgheab, sorbind blând cu limba.

Neînfricată, fusta mea se ridică, şi îmi aşez piciorul drept ca o panglică de satin ce cade de pe un cadou. Sunt înnebunită după mâna lui care urcă pe coapsa mea.

Degetele lui rup sigiliul de dantelă al chiloţilor mei albaştri, din mătase, care se odihneşte pe şoldul meu alb. El geme pentru că marea e casa lui. Eu gem pentru că mă umezesc între picioare, căci roata olarului care se roteşte este inima mea. Mă gândesc să îl las să-şi dea drumul în mine, însă el nu mă întreabă, doar cântă acel cântec în interiorul meu până ce totul se sfârşeşte şi nu mai rămâne decât un zâmbet tăcut.

Abdomenul lui, tare şi concav, lasă loc mâinii mele să pătrundă în blugii lui.

— Ari, nu trebuie dacă nu vrei.

Şi iată diferenţa pentru această fată. Atunci când *trebuie* să liniştesc un băiat, o chestie urâtă şi lipicioasă îmi umple palma. Cu Jake, pentru că îl iubesc şi *vreau*, descopăr o mulţime de alte lucruri încântătoare.

Atunci când îi şoptesc: „Vreau să te văd”, pantalonii lui dispar ca în trucul cu faţa de masă pe care îl face magicianul.

Miroase bine, nu dulce ca jerbele de flori, ci mai degrabă ca săpunul. Îmi place pielea fină de pe coapsa lui şi părul cârlionţat de pe abdomen care coboară înspre penis, ca şi când ar fi părăsit liziera pentru a se afunda în inima pădurii. Îmi place respiraţia lui sacadată şi gemetele de plăcere. Şi îmi place că îşi ţine mâinile sub cap.

Băieţii de aproape nouăsprezece ani care sunt atinşi astfel îşi dau drumul repede şi uşor, mânjindu-şi tot abdomenul, iar eu îmi amintesc o predică de demult despre un tip pe care l-a trăsnit Atotputernicul pentru că şi-a irosit sămânţa în loc să o lase gravidă pe soţia fratelui său defunct. Aşadar, tristeţea îmi umbreşte bucuria când mă îndoiesc de un Dumnezeu care prăjeşte o persoană din cauza asta, dar care nu-şi bate capul cu un tată care-şi lasă propria fiică cu burta la gură.

Jake mă mângâie pe braţ.

— La ce te gândeşti?

— Crezi în Dumnezeu?

— Vrei să cred?

— Vreau să-mi explici. Mi-e greu să-mi dau seama ce

este păcat şi ce nu în toată povestea asta.

— Ştiu doar că mă faci să respir.

— Mary şi Nia m-au făcut să mă gândesc la un creator. Len m-a făcut să cred în ceva mai mult. Însă Tatăl Nostru mă nelinişteşte.

— Atunci când cânt la vioară, simt ceva măreţ, ca şi când m-ar asculta oceanul.

— Eu te ascult. Uneori, când sunt în Toronto şi mă simt singură nopţile, jur că te aud.

— Ştiu că am mulţi ascultători drăguţi, însă deseori simt că doar unul singur, din acest univers vast, mă aude cu adevărat. Se prea poate să fi fost acea atingere plină de teamă pe care o simt atunci când el mă cuprinde cu braţele. Iubeşte-mă, Ari – te rog.

— Întotdeauna, Jake.

Pe malul oceanului, Mikey a pornit la vânătoare de comori împreună cu o legiune de piraţi. De pe stâncă, unde stau cocoţată, văd libelula care stă pe umărul lui. Nia se aşază în stânga mea, iar Mary, în dreapta mea.

— De ce trebuie să plec de-aici? Singura conversaţie pe care mama şi cu mine am avut-o în ultimul an a fost: „Dă-mi douăzeci de parai şi unde-i antinevralgicul”. Aş vrea să-şi pună capăt zilelor mai repede.

Mary îmi strânge coada în pumnul ei.

— Şi eu.

Mă uit la ea.

— Tu nu gândeşti niciodată aşa.

Ea râde ca un coiot.

— Ce crezi că-mi trece prin gând atunci când arunc cu pietre în oalele nereuşite?

— Ar trebui să joci volei.

— Mi-aş dori ca Jacquie să fie acolo pentru tine.

— Babcia este slăbită şi are nevoie de Jacquie; faptul că s-a întors acasă a mai înveselit-o puţin. Eu mă simt uşurată. Cel mai tare mă sperie ce le-ar putea face Dick. Ricky mi-a spus că este un poliţist corupt şi că îi are la mână pe prietenii lui ticăloşi, care îi sunt datori. Aş vrea să ştiu ce-are de gând să facă cu mine. Au pus ochii pe

magazin, dar au înţeles că acesta nu mai există.

— Te atinge?

— Sexual, preferă femeile bătrâne şi uzate. Nu o atinge niciodată nici pe Ronnie. Dar o pocneşte pe mama. Le aplică lovituri de curea băieţilor. Mai nou, preferă să tragă de păr, de când doamna Vandevolt este atentă la vânătăi. Întorc brăţara, împletită din păr de cal din arcuşul viorii lui Jake. Ce mi-ar plăcea să-mi înfig şi eu mâna în părul lui.

Nia îmi trage capul pe umărul ei.

— Mai ai de descoperit câteva comori, apoi te vei putea întoarce acasă. Vom veni în vizită de Crăciun şi vom rămâne până la Anul Nou.

Râsul lui Mikey, care fuge după Jake, răzbate până sus.

— Credeţi că l-aţi putea aduce pe ascuns şi pe Jake? Domnul Ellis are o casă mare.

— Va avea concerte de sărbători, zice Mary. Este hotărât să strângă bani pentru o casă şi o barcă.

— Poate rămâne cu mine în casa de vară la noapte? Nu facem… ştiţi voi. Vreau să fiu cu el în fiecare minut.

Degetele mele se joacă pe pielea pe care soarele n-o atinge niciodată.

— Ai observat că toate dorinţele şi speranţele noastre se potrivesc ca notele pe portativ?

— Muzică *so*ul Ei se sprijină într-un cot şi îmi înlătură cârlionţii de pe faţă cu degetul. Ari, ştiu că vor mai trece câţiva ani până când vom fi împreună. Spune-mi doar că ai putea să păstrezi ultimul dans pentru mine.

— Este o cerere în căsătorie, Jake Tupper?

— Ce rost ar avea să trăiesc fără tine?

— Şi dacă formaţia ta va deveni mai renumită decât The Beatles?

— Asta m-ar face să o iau la fugă înspre casă mai repede decât dacă aş fi fugărit de un roi de albine furioase.

— Dacă vei cădea în mrejele unei femei de o frumuseţe răpitoare, cu ochii albaştri precum cerul?

— Atunci înseamnă c-am murit, pentru că doar un

înger poate fi mai frumos decât tine.

— Dacă vei deveni comandatul celui mai luxos vapor şi vei naviga pe ocean?

— S-ar putea să întârzii la cină, dar aş fi acasă înainte de culcare.

Mă sărută tandru cu limba, iar eu descopăr că violonceliştii principali cântă bisuri.

Trenul străbate din nou kilometri, îndepărtându-se de locul de unde am venit. Mikey doarme în braţele mele. Morsa William îi aduce o pernă.

— Aşa> flăcău. Splendoarea unui tren este aceea că te duce undeva, dar te aduce mereu acasă.

Faţa lui pare atât de bronzată pe perna albă!

— Îţi promit că e doar începutul, Mikey. Ne vom întoarce vara următoare. Până atunci, vom vâna comori împreună.

— M-am distrat de minune.

— Într-o zi vei locui cu mine acolo. Noi ştim cât de magic este locul acela.

Strânge în braţe un urs de pluş pe care Sadie l-a făcut pentru el şi adoarme. În timp ce imaginile de sfârşit de august se perindă dincolo de geam, închid ochii şi le văd pe mătuşile M & N citind bileţelul pe care l-am vârât în buzunarul halatului vechi şi uzat al lui Mary.

„Mătuşilor: Ştiţi cine s-a născut din voi? Cine învârte lumea în mâna ei, invocă spiritele pădurii şi sare peste marginea prăpastiei crezând că poate zbura? Eu sunt copilul iubirii voastre. Eu sunt copilul vostru. Ari”.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Domnul West îşi aduce mereu o carte în a treia duminică, având în vedere că întâlnirile noastre variază în funcţie de crizele de isterie ale lui Dick. Cu toate acestea, străbat parcul în fugă înspre el, ca şi când aş vrea să micşorez distanţa pe care au creat-o lunile iulie şi august. Închide cartea *Meditations in an Emergency* şi ridică privirea. S-a schimbat. Eu m-am schimbat. Estul are efectele acestea asupra unui trup. Are părul mai lung şi arată de parcă umerii i-ar fi fost împovăraţi atât de mirare,

cât şi de disperare: deşi a tăiat Taj Mahal de pe lista sa, cred că a adăugat o grămadă de întrebări noi.

Căldura se strecoară ba înăuntru, ba afară, iar eu îmi scot puloverul fără să mă gândesc.

— Iisuse, Ari, ce s-a întâmplat?

Îmi privesc braţele.

— E doar un mic joc pe care l-am jucat Dick şi cu mine, „Atac şi Ungere”.

— Poftim?

— Pentru fiecare ciupitură a lui, eu îi ung sandvişul cu excremente de rozătoare. Uneori îl provoc, doar ca să-i pot unge nişte rahat de pasăre pe salam.

Domnul West priveşte cu atenţie dezastrul de parcă ar fi un tablou de Picasso: „Braţ cu boabe de struguri verzi şi violet”.

— Încerc să mă feresc să nu devin „capitolul final pe care nu îl citeşte nimeni pentru că acţiunea s-a încheiat”.

— Poftim?

Bat cu degetul pe carte.

— N-aţi ajuns încă la partea aceea?

— Nu cred. Ai citit cartea asta?

— M-a atras titlul. Este vorba despre a te face pe tine însuţi să pari mai frumos.

— Nu cunosc nicio fată care să-l fi citit pe O’Hara.

— Jacquie mi-a dat-o. Obişnuia să citească o carte pe săptămână, uneori, două.

— Durerile ei de cap sunt la fel de rele?

— Nu, se simte minunat. De când l-a îmbăiat şi l-a îmbrăcat pe Jet pentru Jory, durerea ei pare să fi dispărut complet. Doar cărţile de poveşti pe care i le citeşte în poloneză lui Arielle o încetinesc.

— Ce face Mikey?

— Spectaculos. S-a distrat de minune descoperindu-şi libelula interioară. Iar Dickie a mai rărit-o cu loviturile pentru că doamna Vandervolt îşi cam bagă nasul când vine vorba despre „accidentările” lui. Nenorocitul îl încuie în pivniţă acum.

— Dumnezeule!

— Chase ne-a adus un container împotriva rozătoarelor de la firma tatălui său. L-am umplut cu toate cele necesare pentru a te simţi ca acasă: saltea, cărţi, pernă, pătură, hrană, lanternă, jerseu. E ca o fortăreaţă. Ba chiar are şi ventilaţie, aşa că nu trebuie decât să se bage înăuntru şi să închidă capacul atunci când aude chestii zgâriind prin colţuri.

— Nimeni n-ar trebui să aibă o astfel de viaţă, Ari.

— Dar, cu toate astea, avem şi nu suntem puţini. Exact asta aţi 1 descoperit în călătoriile dumneavoastră din vara asta, nu-i aşa?

Îşi îngroapă faţa în mâini.

— Asta o să vă amuze. L-am învăţat pe Mikey să joace „Pedeapsă igienică”. După ce Dick îl aruncă în văgăună, Mikey se apucă să cureţe vasul de toaletă sau colivia păsării.

— Şi asta-i amuzant?

— Foloseşte peria de dinţi a lui Dick.

Râsul lui baritonal e la fel de frumos ca şi frunzele ruginii.

— Cântaţi?

— Am cântat o vreme în cor. Cel din biserică mă irita, ca şi pe tine. Cercetează din priviri întinderea de apă. Nu ştiu cum să le procesez pe toate. Sărăcia din India e ceva ce nu pot uita, iar spiritualitatea… oriunde aş călători, fiecare are povestea sa, adevărul său.

— Mda, cred din ce în ce mai tare că acest Dumnezeu mare este o plăsmuire a imaginaţiei care a luat-o razna.

— Părinţii mei sunt de părere că este periculos pentru sufletul meu că m-am dus acolo.

Ridic genunchii pe banca pe care stăm.

— Este, dacă permiteţi ca această călătorie să vă întristeze, dar nu şi dacă o lăsaţi să vă învăluie şi să însemne ceva pentru dumneavoastră care să vă facă să vă apreciaţi viaţa.

Îşi ia ochii de la apă şi se uită la mine.

— Nu sunt trist.

— Ba da, sunteţi.

Râde trist.

— Ai dreptate. Sunt trist. Ce-mi sugerezi să fac?

— Să cântaţi.

— Să cânt?

— Să cântaţi acel cântec despre a fi mai mult o valoare decât o pacoste.

— Mă simt atât de… nu ştiu, greu.

— Ce noroc spectaculos!

— De ce?

— E ca un junghi în coastă. Cine ar schimba ceva dacă s-ar simţi bine şi confortabil mereu? Fosta mea profesoară de la Pleasant Bay s-a dus în Haiti şi s-a întors pregătită să sară de pe o stâncă. Însă acum strânge creioane colorate rupte, maculatură, cărţi vechi, tot felul de chestii şi le trimite la misionarii de-acolo. Ce-ar fi să strângeţi toate manualele pregătite pentru a fi aruncate? Puneţi-le în cutii şi trimiteţi-le la şcoala aceea pe care aţi vizitat-o. Vor crede că a sosit Vishnu în persoană.

Tristeţea îi dispare când încep să cânt un cântec popular:

Ţine bine William Over, ţine bine William White.

Ţineţi bine de frânghie şi trageţi cu putere.

— Ce-i asta?

— Muzică sfântă în stare pură. O poveste despre vecini care se ajută.

Soarele care pătrunde printre arţari luminează spaţiul din jurul nostru mai spectaculos decât vitraliul unei catedrale.

— Îmi mai cânţi?

— Povestea e minunată, dar o să vă cânt partea de final a corului:

Ţine bine William Over, ţine bine William White.

Ţineţi bine de frânghie şi trageţi cu putere.

Ţineţi bine de parâme şi trageţi cât puteţi de tare şi astfel o să-l scoatem pe Kit din mare.

— Ai voce frumoasă.

— Tata avea voce frumoasă. Ori de câte ori cânta, toată biserica, până şi pianul, tăceau respectuos, iar peste

strane se aşternea o tăcere de mormânt. Muzica populară este adesea o balenă dintr-o poveste cu peşti, dar niciodată o minciună. Mă uit la ceas. Trebuie să plec.

— Dar abia ai ajuns.

— Laura nu l-a luat pe Mikey vineri. I-am promis că-l voi duce la ea ca să vadă că ea este bine.

— Şi este?

— Îşi va reveni suficient cât să-l liniştească pe Mikey.

— Ai nevoie de ajutor?

— Ne ia Chase cu maşina. Însă data viitoare când Laura va da bir cu fugiţii, lui Mikey i-ar prinde bine să petreacă timpul cu o persoană fără probleme.

— Ei bine, sunt omul potrivit.

— Cu siguranţă.

Domnul West îşi strânge buzele într-un zâmbet trist.

— Îmi voi păstra weekendurile libere.

— Inima v-o păstraţi liberă, de aceea nu aveţi probleme. Mă îndepărtez cântând: „Ţine bine Ari Zajac, ţine bine Aaron West. Ţineţi bine de frânghie şi trageţi cu putere… 1

— Ari, mă bucur că te-ai întors! strigă el.

— Merită să mă întorc pentru a treia duminică. Salutaţi-o pe Belle din partea mea.

Laura ne întâmpină pe Mikey şi pe mine la uşă. Seamănă cu un sloi de gheaţă care a început să se topească şi e gata să se rupă.

— Cum te simţi?

Capul i se leagănă ca la o păpuşă.

— Aşa şi-aşa.

Mâna îi tremură când îl mângâie pe păr pe Mikey.

— Sunt puţin răcită. Mă voi simţi perfect săptămâna viitoare.

Îşi ţine echilibrul în îmbrăţişarea lui Mikey.

Se uită mai mult la cerul cenuşiu decât în ochii mei.

— Mulţumesc că l-ai luat cu tine pe Mikey vara asta.

— Ne-am distrat de minune, nu-i aşa, frăţiorule?

Mikey se desprinde de mama lui şi se lipeşte de mine.

— Clopoţeii aceia pe care i-a făcut sunt cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a oferit cineva vreodată.

— Data viitoare îl voi învăţa cum să facă oale.

— Abia aştept să văd ce-o să primesc. Şi cu astea, totul ia sfârşit. Să fii cuminte, dragule, zice ea. Ne vedem săptămâna viitoare.

Magherniţa miroase a urină şi rahat de pasăre în ciuda faptului că Păsărică a murit acum două luni. Mama mănâncă rahat, iar Dick continuă să-l împroaşte pe toată lumea, aşa că viaţa este la fel ca înainte de plecarea noastră. Cu excepţia lui Todd, care a pierdut vreo zece kilograme doar ridicându-se de pe canapea şi ducându-se la slujba lui de la cabinetul veterinar. A încheiat-o cu şcoala, însă cu experienţa lui de viaţă în rahat, îl aşteaptă o carieră strălucitoare în curăţenie.

Ricky nu mi-a răspuns la nicio scrisoare şi, adevărul fie spus, nu-mi pare rău că a plecat. Violonistul meu s-ar împăca cu Iubirea Existenţială, însă lucrurile ar fi fost mai complicate dacă ar fi locuit cu Soldatul.

Deschid o scrisoare de la Jake. Aiurelile lui poetice mă ţin la suprafaţă în latrina asta.

Mama lui Isaac şi a lui Peter a ieşit din închisoare şi a venit să-i ia. O, ce bucurie la vederea ei! S-au dus cu toţii la ferma unui unchi din PEI. Sunt nişte băieţi atât de buni, se vor descurca de minune. Avem un concert în Charlottetown, aşa că voi trece pe la ei ca să-i salut.

Nici n-au plecat bine, că a venit Danny. Nu era în casă nici de-o oră, când a dat foc celei mai bune feţe de masă a doamnei.

E un neastâmpărat de nouă ani. Mary şi cu mine ne-am dus la un psiholog ca să ne dea nişte sfaturi. Mi-a spus că am puterea de a pătrunde în esenţa lucrurilor. Imaginează-ţi-l spunându-mi asta. În fine, ne-a povestit despre tatăl lui Danny care se comporta cu propriul fiu mai rău decât cu o rozătoare.

Da, fetiţo, ascult… şi văd.

Ieri, am ancorat barca şi am rămas o vreme să privesc norii auriu-verzui rotindu-se ca nişte poate la

dansul de vineri.

Un bâtlan mare şi albastru a înhăţat un peşte în apropiere, apoi a ţâşnit precum o săgeată spre uscat. M-am întrebat dacă i-l ducea partenerei lui sau avea de gând să se înfrupte singur din el. Ştiu că o recompensă care nu este împărţită îţi lasă un gust amar şi îngrozitor ca şi oceanul care se agită sub mine. Mai ştiu că iubirea este la fel de trecătoare ca şi norii aceştia. Nu mai rămâne decât speranţa, sau poate ceva mai măreţ, cum ar fi credinţa. În acest moment, o simplă speranţă m-ar face să respir în continuare. Îmi vei păstra ultimul dans, Ari?

Şi astfel începe jocul nostru „şi dacă” de la kilometri depărtare:

— Şi dacă Noua Scoţie s-ar prăbuşi în mare?

— Atunci voi construi un submarin pentru noi.

— Şi dacă un vultur ţi-ar fura vioara?

— Aş trimite un leu-vultur să mi-o aducă înapoi.

Replica asta mi-a plăcut în mod special.

— Şi dacă o broască-ţestoasă uriaşă mi-ar smulge degetele de la picioare?

— Atunci vei sta pe picioarele mele şi-am să dansez pentru tine.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Un cenuşiu lăptos învăluie a treia duminică, ianuarie 1969. Eu aduc ciocolată caldă. Aaron West şi cu mine ne aşezăm aproape unul de celălalt. Forţa pe care o emană linişteşte haosul care m-a însoţit de la magherniţă.

— Cum a fost vacanţa? întreabă Aaron.

— Venerarea obişnuită a pruncului Iisus cu duhurile.

— N-a fost bine?

— *Vino*, *mi-au spus*, *pentru rom-rom-rom-rom*. Dick şi Ducesa au fost mai îmbibaţi cu rom decât budinca de Crăciun. Jillianne a venit în vizită.

— Ce mai face?

— Îşi iubeşte slujba. Zice că, uneori, nu poate dormi din cauza ideilor care i se plimbă prin cap. Nu se mai droghează, dar bea vinul ca pe apă fără nicio problemă. Am mers acasă la Jennah, iar ea şi Jory au golit cinci sticle

în două ore.

— Ai primit veşti de la June?

— Metafizic. Mi-am imaginat-o într-o cabană călduroasă din lemn. Aţi avut un Crăciun frumos?

— A fost frumos. Surorile mele au implicat biserica în pregătirea de cutii cu rechizite pe care să le trimită împreună cu transportul de cărţi.

— Ştiaţi că mama dumneavoastră mi-a trimis o poză cu Zodiac, cu coarne de ren, trăgându-l cu sania pe verişorul dumneavoastră?

— Da, a fost vedeta petrecerii anuale de patinaj.

— Aţi patinat vreodată pe iazul dumneavoastră?

— În fiecare an de Crăciun.

— Cât de Norman Rockwell. Belle ne-a dus pe Mikey şi pe mine să vedem *Ice Capades*. Puştiului i-a plăcut foarte mult.

— Ce nu îl încântă pe Mikey? Lui i se pare magică şi o drumeţie printr-o mlaştină.

— Libelula din el e de vină.

Aaron priveşte ramurile golaşe de deasupra noastră.

— Îmi vei spune vreodată ce vezi tu în mine?

— Nu funcţionează aşa. Trebuie să vedeţi singur. Dar staţi prin preajmă. Ştiţi că Jasper tinde să fie arogant. Mai ales dacă îl căutaţi prin copaci.

Se foieşte.

— Şi dacă nu voi sta prin preajmă suficient de mult timp ca să-l găsesc?

Expresia de pe faţa lui este atât de sinceră şi de pierdută şi… extrem de tristă.

— Jasper nu lasă niciodată în urmă un suflet înrudit.

— Vezi cumva un căluţ-de-mare?

— Doamne, nu. Animalul dumneavoastră spiritual este mult prea aventuros ca să trăiască printre alge.

— Vezi un peşte?

— Este o călătorie de descoperire, nu un interogatoriu.

— Eu descopăr prin întrebări şi răspunsuri.

— Nebunia mea, regulile mele, îmi pare rău. Spuneţi-

mi, ce animal spiritual vedeţi în mama dumneavoastră? Nu vă gândiţi, spuneţi repede.

— Un cal sălbatic.

— Frumos cal. Dar în tatăl dumneavoastră?

— Un armăsar.

— În surorile dumneavoastră?

— Păi… o lebădă şi… un bâtlan. El îşi înclină capul într-o parte. Şi văd un urs în sora ta, Jacquie.

— Un urs galben legendar. Războinicul meu. Protectorul meu.

— Îmi pare rău că se află atât de departe.

— Casa mea cu surori se află categoric pe nisipuri mişcătoare.

— Ei bine, adevărata ta casă te aşteaptă. Mai sunt patru luni până când vei împlini şaisprezece ani.

— O sută optsprezece zile, dar cine stă să numere?

Ciocolata caldă mi se agită în stomac ştiind că libertatea mea înseamnă să-l las pe Mikey în urmă.

— Cum e viaţa în magherniţă?

În ziar există un articol despre o evadare din închisoare. Tipul mai avea de ispăşit două luni din pedeapsa de opt ani, dar a evadat.

A luat-o razna, Jasper.

Parcă şi văd cum s-a întâmplat. Ar trebui să-i trimitem o felicitare.

Jasper şi cu mine am reuşit mereu să evadăm în lăuntrul nostru indiferent unde ajungeam, însă magherniţa este atât de infestată de paraziţi de toate felurile şi genurile, încât nu găsim nici măcar o crăpătură unde să ne odihnim şi să ne regrupăm.

Azi, în clasă, domnul Ellis a spus:

— Detaliile minore fac o poveste interesantă. Ele conectează cititorul şi transformă timpul şi locul în realitate. Gândiţi-vă la detalii atunci când veţi scrie eseul.

Sculă stă în fotoliul roşu când mă întorc de la bibliotecă.

— Salut, Ari! Vrei ceva dulce?

Face exhibiţionism – din nou. *Jasper, crezi că domnul*

Ellis vrea să ştie despre acest detaliu?

Îl privesc drept în ochi.

— Salut, O'Toole, vezi că ai un *spaghetti* în poală.

Nu se clinteşte. Chestia lui nu este mică, este scârboasă şi ameninţătoare şi-mi vine să i-o tai cu cutterul. Urc treptele două câte două.

Când intru în cameră, o găsesc pe Ronnie sforăind – în patul meu, în aşternuturile mele. Hârtia igienică folosită zace grămadă pe podea. Stau pe jos la capătul holului unde se afla odinioară cortul lui Mikey şi încerc să învăţ la matematică. Mama tuşeşte în baie de parcă ar fi gata să-şi dea un plămân.

Todd iese din camera lui, vede că baia e ocupată, deschide fereastra de pe hol şi urinează afară, şi iată cum misterul dârei galbene de pe acoperiş este desluşit. O ia pe scări în jos tocmai când vocea lui Dick bubuie sus.

— Hariet, vacă leneşă! Crezi că avem toată noaptea la dispoziţie să te aşteptăm să pregăteşti cina?

Închid cartea şi cobor scările fără tragere de inimă. Îmi dă un bobârnac în frunte.

— Mişcă-te!

Hrănesc porcii. În timp ce curăţ mizeria lăsată de ei, O'Toole se furişează pe la spate şi zice:

— Mersi, dulceaţă.

Îşi strecoară mâna pe sub cămaşa mea.

Mă rotesc şi îl pălesc cu tigaia.

— Ţine-ţi mâinile murdare departe de mine!

Dick dă năvală înăuntru de pe hol.

— Fii respectuoasă cu musafirul meu, m-ai auzit?

Mă lipeşte cu spatele de perete, apăsându-mă cu antebraţul pe gât – tare, tare, puţin mai tare până când alunec de-a lungul peretelui, pierzându-mi cunoştinţa.

Acestea sunt detaliile când îmi revin: bocancul negru şi greu pe părui meu, ţinându-mi obrazul lipit de pardoseala murdară. Putoare de zeamă de murături şi cauciuc ars. Un şir de furnici dispărând sub aragaz. Un pachet gol de ţigări care sprijină piciorul mesei. Un rahat de pasăre întărit pe plinta îngălbenită şi sunetul unei

lacrimi care aterizează pe linoleumul crăpat.

Ei îşi iau genţile cu echipamentul de bowling şi pleacă. Mă ridic de pe jos, mă spăl şi urc la etaj. Când anume a înviat Ronnie din patul meu este un mister, însă rucsacul mi-a fost şterpelit, iar patul meu este gol, cu excepţia unei urme unsuroase de cap pe perna mea de la Peştele zburător, iar pe plapuma din pene de la Babcia este sânge menstrual, căci virginal ştiu sigur că nu este.

Intru în camera băieţilor şi bat cu degetul în cortul mai mare pe care Chase şi cu mine l-am instalat după plecarea lui Ricky.

— Mikey? Pot dormi cu tine în cort?

El desface fermoarul. Eu mă târăsc înăuntru şi mă fac ghem.

— Vrei să-ţi citesc o poveste?

— Nu, vreau doar puţină linişte ca să inventez o poveste pentru şcoală.

— Scrie despre o libelulă şi un căluţ-de-mare care au ieşit cu cortul în vastul interior, bine?

— Voi încerca.

Îmi acoperă umerii cu pătura lui şi mă bate uşor pe spate cu mâna lui mică.

Vreau să dorm, însă detaliile nu-mi dau pace: fiorul de dezgust pe care l-am simţit când m-a atins O'Toole, noua metodă de tortură a lui Dick care lasă puţine vânătăi, dar bagă spaima în mine, renunţarea completă la sine a mamei mele care a transformat-o în blana năpârlită de animalele mâncate de molii.

Jasper, *vreau să plec acasă*.

Îmi ţin respiraţia când aud uşa deschizându-se, însă răsuflu uşurată când recunosc şuierăturile şi pufăiturile lui Todd, care se aşază pe patul de lângă cort. Aţipesc, dar mă trezesc brusc când aud patul scârţâind în mod ritmat, accelerând ca o locomotivă. Gemetele lui Todd se intensifică în timp ce-şi face laba, iar Jasper cântă „Ajutor" ca să alunge oroarea.

PATRUZECI ŞI OPT

Imaginea lui Jackson Pollock se perindă asemenea

unui carusel. Bătăile inimii mele refuză să încetinească. Vâjâitul din urechi îmi provoacă greaţă. Mă furişez afară înainte să se aprindă luminile, îmi iau haina şi o tai peste câmp. Jasper mă încetineşte.

Întoarce-te. Vreau să pictez mulţimi furioase ca Jackson.

Şi noi suntem o mulţime furioasă.

Îi dau lui Matt Talbot zece parai, iar el îmi dă o pungă de iarbă.

Vei lipsi de la engleză.

Taci din gură.

Îmi place lumina slabă a soarelui şi frigul de februarie care-mi muşcă din obraji, amestecate cu căldura pe care o degajă focul din tomberonul de tinichea ruginit. Savurez bătăile încete ale inimii mele, legănatul copacilor şi marginile zimţate care se topesc. Încerc să-mi concentrez privirea în timp ce amicii mei delincvenţi se împrăştie în toate direcţiile ca uleiul în prezenţa detergentului de vase. Eu mă întorc spre umbra care domneşte peste umărul meu.

— Nu trebuia să-l iei pe Mikey?

— Păi… *Am uitat de el, Jasper*? A… nu, Sabina… petrecere de zi de naştere…

— Vino! Să mergem.

Domnul Ellis mă trage de fular.

— Nu, mulţumesc. N-am chef de prelegeri.

— Ce uşurare, pentru că n-am pregătit niciuna. Vino! Mă îndrumă cu blândeţe, aşezându-şi braţul pe umărul meu. Perioadă grea, hm?

— Sunt terminată.

— Te afli într-o încurcătură afurisită, dar în niciun caz un şorecar gras nu poate întrece un leu-vultur. Deschide portiera. Ce zici de lasagna?

— Trebuie să merg la lucru.

— Te vom duce noi mai târziu cu maşina şi vom asculta puţină muzică.

— Cum rămâne cu grupul de scriitori?

— A fost amânat din cauza unui meci de baseball. Îţi

vine să crezi?

Până termin cu duşul, efectele ierbii au şi dispărut, iar mie îmi vine să mă scurg ca apa în canal. Mina mi-a lăsat prosoape pufoase şi haine curate.

Masa este încărcată cu mâncare.

— Înfulecă.

— Aveţi de gând să mă spuneţi, din cauza ierbii?

— Facem o înţelegere, promite-ne, Minei şi mie, că nu te vei mai atinge de droguri în timpul şcolii şi că nu vei fugi de la ore.

— Fără rahaturi, vă promit. îl irită foarte tare pe Jasper. Mina mă îndeamnă să mănânc, apoi să stau turceşte pe covor.

— Sunt şocată că Jasper nu te-a pocnit încă.

— Dick ne pune mereu jos pe amândoi.

Ellis flutură o baghetă înspre mine.

— Nu despre asta este vorba.

— Poftim?

— Cauza nu este mama ta, sau O'Toole, sau nenorocitul de Dick.

— Ba da, este.

— Nu, este vorba despre Mikey.

— Mikey şi cu mine suntem aliaţi.

— Gândul ţi-e la o luptă care va veni peste câteva luni.

— Ce luptă?

— Ştii că trebuie să pleci de acasă şi ştii că îl vei lăsa în urmă pe Mikey, iar asta îi conferă ticălosului un avantaj în momentul acesta.

— Aţi spus că n-o să-mi ţineţi prelegeri.

— Am spus *că eu* nu am niciuna pregătită. Rochester este furios şi pregătit de război. Domnul Ellis îmi întinde o farfurie: Mănâncă.

— Ce-o să *mă* fac cu Mikey?

— Nu am un răspuns. Dar când va sosi timpul, te vom ajuta cu toţii să-l găseşti. Însă acum trebuie să facem ceva cu vânătăile de pe gât.

— Aveţi dreptate.

O ciupitură sau un pumn e una, dar a lăsa pe cineva fără suflare este cea mai rea tortură dintre toate.

— Ari, trebuie să-i spui doamnei Vandervolt.

— Uşurel. Înainte de asta, imaginaţi-vi-i treji şi puşi la patru ace, spunând că aceste vânătăi sunt „semnele pasiunii” şi că eu sunt o rebelă. Cel puţin, voi putea pleca în curând. Cel pe care riscăm să-l distrugem este Mikey.

Mina îmi pune nişte salată pe farfurie.

— Sunt de aceeaşi părere cu Ari. Am auzit prea multe poveşti îngrozitoare de la copiii din sistem. Ce crede Mary că ar trebui să faci?

— Am grijă ca aceste reziduuri toxice să nu ajungă pe Coasta de Est. Mary îşi face prea multe griji, iar Jake crede că trebuie să-mi ofere o viaţă perfectă. Nu le pot spune că explodez pe dinăuntru.

— Nia a sunat seara trecută.

Eu încerc să-i citesc faţa lui Ellis.

— A spus că scrisorile tale seamănă cu *Rebecca de la Ferma Sunnybrook* şi că încerci să redai o imagine distorsionată a *Infernului* lui Dante.

— Ce i-aţi spus?

— Păi, nu i-am spus că te văd străbătând câmpul în fiecare zi în pauza de prânz. Nu i-am spus că ai obţinut douăzeci şi două de puncte la testul de matematică sau că mi-e dor de inteligenţa şi înţelepciunea ta la ora de engleză. Îmi ridică bărbia. I-am spus că Mina şi cu mine avem grijă de tine şi că te ajutăm să treci prin toate.

Mina se furişează pe canapea în spatele meu şi începe să-mi descâlcească părul. Este o dovadă de bunătate care mă face să-mi muşc obrazul – tare.

— Trebuie să aflăm ce nu va risca el să piardă. Ce contează pentru el, Ari?

— Banii lui Len.

— Ei bine, mai trebuie să aştepte doi ani ca să pună mâna pe ei. Şi-aşa îi cheltuieşte aşa cum risipeşte apa. Ce îi este teamă să nu piardă, de fapt?

— N-am reuşit niciodată să-mi dau seama care este „moneda” lui. Întind o bucăţică de pâine cu usturoi în sos.

îi place să joace jocuri de noroc, să bea şi să tortureze femei şi copii.

— Şi?

— Asta-i tot.

Ellis curăţă resturile de pe farfurii şi le adună.

— Oricât de stricat ar fi, nu lipseşte de la muncă. Slujba trebuie să fie importantă pentru el.

— Da, îi place la nebunie că e poliţist. Mă uit la ceas şi mă culeg de pe jos. Chiar trebuie să plec. Poate că dacă va transpira puţin la Riverboat, Jasper va veni cu un plan.

Mă uit peste dosarul pe care mi l-a dat Ricky înainte să plece. *Nu încape îndoială că Dick are mâinile mânjite, dar cum legăm toate aceste nume şi date de el, Jasper*?

Îl sun pe Todd la muncă, iar el este de acord să-mi dea informaţii dacă îi duc un sandviş cu carne de curcan.

— Am văzut televizoare, radiouri, băutură şi alte porcării în portbagajul camionetei. Crezi că merge la Woolworth's ca să-i cumpere mamei tale zorzoanele alea? Todd deschide uşa unei cuşti şi scoate un căţeluş, îi dă o pastilă şi o doză de mângâieri. Ce băiat bun!

— Te pricepi de minune la asta, Todd.

— Cea mai mare distracţie din lume. Se duce la următoarea cuşcă. Dacă observ ceva, îţi spun. Ar trebui să-ţi cumperi un aparat foto şi să faci poze ca să ai dovezi. Ca în *Perry Mason*.

Când ajung acasă, o surprind pe Ronnie scotocind printre lucrurile mele.

— Salut, Ronnie! Vrei să te destresezi?

— Du-te-n mă-ta. Ai ceva?

Mi-au mai rămas câteva cuie după ce i-am promis lui Ellis că mă las. Sunt suficiente ca să o facă flexibilă ca o bandă de elastic. Obţin mici indicii: un loc pe Strada Front, unde Dick joacă jocuri de noroc, un inel cu rubin pe care l-a smuls de pe un cadavru, pradă pe care o aduce acasă. Când vine vorba despre cantitatea uriaşă de tricouri vopsite de anul trecut, mi se ridică părul pe ceafă.

— Ce-a făcut cu ea?

— A descărcat-o în Buffalo.

— Ţi-a dat şi ţie ceva?

— Mi-a dat două sute de parai ca să nu-l mai bat la cap cu asta.

— Oh.

— Odată, i-a dat mamei un ceas cu diamante. Nu l-a purtat niciodată însă. Zicea că e prea frumos ca să fie purtat.

— Ce-a păţit mama ta?

— Erau sus şi se certau în legătură cu ceva. Ronnie îşi culege ceva de pe limbă. Apoi mama a căzut pe scări.

— A împins-o el?

— A aruncat-o, mai degrabă. Cercurile de fum controlate punctează amintirea. Ricky şi cu mine ne uitam la televizor. Nu s-au auzit mai multe bufnituri, doar una singură, iar ea a rămas nemişcată sub arcadă, cu capul întors ca şi când ar fi privit pe fereastră, peste cap.

— Iisuse, Ronnie, îmi pare rău.

— Nu aveam mereu parte de rahaturi. Odată, am mers la cabană. Ne-am distrat grozav. Am prins un peşte mai mare decât al lui Ricky, iar tata mi-a zis: „Bravo, fetiţa mea!”

— Şi mama ta ce-a zis?

— Mi-a arătat cum să-l prăjesc în tigaie deasupra focului. N-am mai mirosit sau gustat ceva mai bun. Trage lung şi încet din ţigară. Nu era frumoasă ca mama ta, dar avea buze foarte frumoase. Cred. Nu prea îmi mai amintesc faţa ei.

— Şi tu ai buze frumoase.

— Crezi?

— Da.

Chase îmi împrumută aparatul Polaroid al tatălui său şi am deja un teanc de poze. Am grijă ca plăcuţa de înmatriculare a sedanului să se vadă bine atunci când fotografiez două lăzi cu sticle de whisky şi cartoane pline cu cutii de ciocolată Laura Secord. Nu sunt nestematele de pe coroană, dar sunt un început. Fotografiez televizorul din camera de zi, inelul mamei, motocicleta lucioasă din garaj, o pungă cu medicamente prescrise pentru o mulţime

de oameni de care n-am auzit niciodată şi ceasul de aur al lui Dick, inscripţionat: „Pentru Walter, pentru merite excepţionale, decembrie 1957”.

Duminică, aduc aşternuturi curate şi pentru patul lui Ronnie, nu că ar observa, dar poate că mirosul de aşternuturi curate o va ajuta să-şi amintească chipul mamei ei. Dacă vreau să obţin mai multe informaţii, „iarba” este cea mai bună variantă.

Luni, străbat în fugă câmpul şi îi strecor lui Matt Talbot douăzeci de parai pentru o pungă de „serul adevărului”. Când mă întorc, dau cu ochii de domnul Ellis, care stă lângă gard. Se întoarce şi o ia înspre şcoală. Fug ca să-l ajung din urmă.

— Domnule, aşteptaţi! Lăsaţi-mă să vă explic.

Nu se opreşte, nu se uită înapoi.

Mai bine-aş fi fugit de la ora de engleză, pentru că se comportă ca şi când n-aş fi fost acolo. Aştept să plece colegii mei, însă îşi ia haina şi rucsacul şi stinge lumina.

Îmi dau seama că Mina nu ştie, pentru că trăncăneala ei este aceeaşi, însă tăcerea domnului Ellis mă răneşte pe dinăuntru. Miercuri, îi pun eseul pe catedră.

— Vreau doar să ştiţi, domnule, că pedeapsa dumneavoastră este una dintre cele mai rele pe care le-am primit. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Domnul Ellis îmi returnează povestea, doar a mea. Începe să vorbească, însă Aubrey şi Sean se iau la bătaie pe hol. Când se duce să-i despartă, eu o iau înspre casă, citind pe spatele hârtiei în timp ce merg.

Ari.

Am încercat să scriu asta în sute de feluri şi cea mai bună variantă pe care am găsit-o este asta, te rog să mă ierţi pentru că am fost un netrebnic. Cum îndrăznesc eu să te judec pentru că apelezi la ceva care îţi potoleşte lumea atât de agitată?

Povestea ta este genială, ca de obicei, dureros de delicată, fără urmă de sentimentalism, dar n-o pot accepta aşa. Te rog să rescrii sfârşitul, spunând de data asta

adevărul, nu această soluţie salvatoare previzibilă. Tragedia îşi are locul ei, însă nu este sfârşitul potrivit pentru această libelulă şi acest căluţ-de-mare, iar tu ştii asta. Mina şi cu mine îţi suntem alături, fără obligaţii.

E.

— Ari! Domnişoară Appleton!

Mă întorc şi îl văd pe domnul Ellis străbătând câmpul în fugă, cu buzunarele zăngănind şi cu sacoul tweed fluturând.

— Aşteaptă, te rog.

Eu mă îndepărtez cu spatele, încet.

— Aşteaptă, Ari, te rog. În mod surprinzător, nu gâfâie. Am scris ceva pe lucrarea ta, dar trebuie să-ţi spun că-mi pare rău, înainte ca Rochester să mă ţină treaz încă o noapte.

— Am citit. Suntem bine.

— Eşti sigură că mă poţi ierta? Mă simt ca un rahat.

— Ei bine, asta s-ar putea să vă afunde până la genunchi în el, dar vreau să ştiţi că nu mi-am încălcat niciodată promisiunea făcută. Nu că n-aş fi o netrebnică, dar nu una care-şi calcă cuvântul.

Se opreşte ca şi când i-aş fi tras un pumn.

— Ce? Poftim?

— O droghez pe Ronnie ca să obţin informaţii de la ea. Şi-aşa îmi fură banii şi se droghează. M-am gândit că măcar să obţin şi eu ceva din asta.

— Of, Doamne. Chiar îmi pare rău.

— Sunt o Appleton. Ce altceva aţi putea crede despre mine?

— Ar fi trebuit să te ascult când ai vrut să-mi vorbeşti. Ar fi trebuit să-ţi acord circumstanţe atenuante. Aş fi putut şi ar fi trebuit să-ţi fiu alături indiferent de situaţie.

— Vă mulţumesc, domnule. Drăguţ din partea dumneavoastră. Vorbesc serios.

— Poţi s-o dai în bară, n-am să te mai las baltă. Vorbesc serios.

— Mătuşa Nia zice că n-o dau în bară suficient de

mult. Că sunt prea binevoitoare. De aceea mi-am permis s-o droghez pe Ronnie.

— Ai aflat ceva?

— S-ar putea să am ceva muniţie împotriva lui Dick, dar cred că e mai degrabă material pentru un roman de rahat.

— Mă duc să aduc maşina şi te voi duce să-l iei pe Mikey.

— E o chestie de părinte-profesor. îl aduce acasă Dick.

— Atunci, vino la noi să bem un ceai.

— O lăsăm pe altă dată. Plimbarea îmi stârneşte imaginaţia, iar eu am un nou sfârşit de scris.

Animalul lui spiritual zâmbeşte.

— Atunci vino mâine la cină şi vom pune la cale o strategie.

— Dacă Laura nu îl va lăsa baltă pe Mikey, rămâne cum am stabilit.

Îmi vine să zburd, şi asta fac, aproape tot drumul înspre casă, însă mă opresc în aer când văd rucsacul lui Mikey pe trotuar şi conţinutul său împrăştiat peste tot. Dau năvală înăuntru şi îl aud pe Dick bubuind pe scări în jos.

— Vrei ocean, îţi dau eu ocean! Te duce la pescuit? Atunci du-te naibii la pescuit.

Intru în baie tocmai în momentul în care Dick îl vâră pe Mikey cu capul în cada plină cu apă.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Dă-i drumul!

Îl zgârii şi trag de el, însă Dick nu-i dă drumul lui Mikey. 1

Iau tubul de fixativ al mamei şi i-l pulverizez în faţă. El îşi duce mâinile la ochi, iar Mikey cade pe jos ca o păpuşă din cârpe.

Înainte să apuc să îl scot de-acolo, Dick îşi varsă furia asupra mea; un dos de palmă, un pumn, mă ridică de gât, apoi sunt scufundată în apă. Ţipătul îmi rămâne în plămâni. Simt o arsură în piept. Stomacul mi se întoarce pe dos. Din gură îmi ies bule de aer. Apoi ies la suprafaţă,

trăgând cu disperare aer în piept, apoi iar în apă. Faţa lui deasupra mea este ca un foc rece.

Din spate, un braţ i se înfăşoară după gât, obligându-l să se retragă. Eu trag adânc aerul în piept. Mikey stă în patru labe, forţându-se să vomite.

Mi-aş dori să aud vocea mamei, sau a lui Todd, sau chiar a lui Ronnie, însă O'Toole este cel care îmi îndepărtează părul încâlcit de pe faţă.

— Respiră, scumpo. Totul este în regulă acum. El îşi ridică privirea. Iisuse, Irwin, ce naiba-i cu tine?

Văd bocancii lui Dick retrăgându-se şi aud animalul speriat din gâtul lui.

O'Toole mă ajută să mă ridic în picioare. Picioarele şi pardoseala se înmoaie.

— Trebuie să pleci de-aici. Usucă-te. Schimbă-l pe puşti. Îmi şterge sângele de pe bărbie. Plecaţi undeva până se calmează.

Camera se învârte cu mine când mă aplec ca să îl iau pe Mikey de braţ. E ca şi când aş trage o barcă pe nisip, dar reuşesc să îl duc în camera mea. În ciuda tremuratului incontrolabil şi a tăcerii stranii, îi scot hainele ude şi îl învelesc cu plapuma mea.

— Suntem bine. S-a terminat.

Ochiul drept începe să mi se umfle, iar din cauza mărimii buzei nu-mi pot închide gura. Trag repede pe mine o pereche de blugi şi mai multe pulovere.

— Rămâi aici. Mă duc să-ţi aduc hainele.

Îmi dau seama ce chestii absurde sunt şosetele când mă chinuiesc să i le trag în picioare lui Mikey, însă, în Canada, acestea nu sunt opţionale în luna februarie. Şi mai tare decât pumnul lui Dick mă loveşte când o văd pe mama uitându-se la televizor. „Scula" îmi îndeasă o bancnotă de cinci dolari în palmă.

— Du-te şi cumpără un hamburger. Întoarce-te după ce pleacă la muncă.

Un hamburger? *Vrem un spital*, *Ari*.

Mikey şi cu mine suntem scoşi pe uşă afară cu hainele pe jumătate încheiate şi fără mănuşi. Părul ud ni se

întăreşte de la frig. Mikey se împleticeşte în timp ce eu încerc să mă concentrez.

— Ar trebui să mergem la urgenţă.

Cuvintele ies tremurând din gura lui.

— Vor suna la poliţie.

Orice distanţă este mult prea mare pentru puterile mele.

— Trebuie să stau jos, Mikey.

El mă prinde de mână şi mă trage în spaţiul îngust dintre magherniţă şi casa alăturată. Ridică capacul care acoperă intrarea, coboară scările care stau să se surpe, împinge uşa şi urcă în fortăreaţa lui. Reuşesc să urc şi eu, însă ştiu că nu-mi va fi uşor să ies de-acolo, având în vedere starea jalnică în care mă aflu. Containerul este mai mic decât salteaua de o persoană, aşa că am impresia că ne aflăm într-o barcă. Din cauza înălţimii lui, am loc doar dacă stau adunată. Ne vârâm în sacul de dormit şi ne cuibărim sub una dintre plăpumile Babciei.

— Nu putem sta decât până pleacă Dick. Dacă nu mă vei putea trezi, va trebui să chemi ajutoare.

El dă din cap la pieptul meu şi mă strânge tare. În pivniţă este umed şi rece, însă în cuibul mic este extrem de cald când capacul este lăsat. Când vocile se dilată şi se contractă deasupra noastră, Mikey mă strânge şi mai tare.

Eu îmi reazem capul de peretele de metal.

— De ce s-a înfuriat?

— Domnişoara Mumford a spus că sunt cel mai bun elev din clasă. I-a arătat lucrarea mea.

— Şi?

— A văzut compunerea mea despre Huey.

Nu am vrut să adorm. Ar fi fost mai uşor să mă cufund în întuneric. Linii argintii haşurate se întrezăresc prin gurile de aerisire. Primul meu gând este acela că nu voi trece la matematică, al doilea, că trebuie să găsesc o cale să scăpăm de aici. Respiraţia lui Mikey parc-ar fi metal pe metal. Fiecare hârâitură îmi provoacă dureri de cap. *Ce să fac*, *Jasper*? Le vreau pe surorile mele. Jennah ştie despre bătăi, însă dacă ar duce necazurile la ea acasă,

ar însemna să-şi strice echilibrul regăsit cu greu, iar când mă gândesc la rugăciunile din biserica lui Jory, îmi vine să scrâşnesc din dinţi.

Sabina ştie ce e războiul.

Mikey scânceşte când îmi scot trupul înţepenit din coconul nostru. Obrazul lui e fierbinte.

Ies cu greu din container. Când mă las pe vine şi urinez în scurgerea din pardoseala de ciment, se ridică ceaţa din şuvoiul meu. Arunc o privire pe aleea din faţa casei prin fereastra îngustă. Maşina lui Dick nu mai e. Mă uit la ceas. Dacă s-a dus la muncă, înseamnă că mai avem poate o jumătate de oră până se va întoarce.

Înainte să deschid uşa de la pivniţă, trag cu urechea la sunete, apoi mă furişez până la telefonul de pe perete. Acesta sună de zece ori înainte să răspundă cineva. Eu zic în şoaptă:

— Avem nevoie de ajutor.

— Ari?

— Veniţi, vă rog.

— Otto va fi acolo în cincisprezece minute.

— Îl vom aştepta la colţul străzii.

Doctorul Shomski este văr de gradul doi cu Sabina şi, în ciuda pacostei Appleton asupra clanului Zajac, a fost mereu drăguţ cu mine. Ştie că mint atunci când îi spun că Mikey a căzut în lac, iar eu m-am lovit când l-am scos afară, însă are încredere în Sabina că va afla adevărul.

El îi şopteşte Sabinei ceva în poloneză, iar eu întreb:

— Mikey este bine?

El rupe reţete dintr-un carneţel şi îşi pune instrumentele medicale în geanta neagră.

— Are laringele destul de iritat şi plămânii congestionaţi. Mi-aş dori ca amândoi să staţi departe de apele periculoase. Revin diseară.

Otto merge la farmacie, iar Sabina sună la şcolile noastre. Ea pregăteşte mâncare moale, îi verifică temperatura lui Mikey şi îl înveleşte bine.

— Dormi fără teamă, *sioneczko*.

Denumirea de „soare mic” se potriveşte cu capul lui

mic şi blond care se iţeşte de sub plapumă. Ea umflă o pernă de pe patul celălalt.

— În pat, *corka*.

Trebuie să ne facem urgent un plan de apărare împotriva lui Dick, studiul pentru testul la matematică inventat este imperativ, trebuia să predau lucrarea la istorie ieri, azi lipsesc de la ora de biologie, care mi-ar fi adus 22% la notă, însă părul îmi este năclăit de sânge, iar obrazul stâng este un amestec ciudat de furnicături şi pulsaţii.

— Nu pot să dorm, mătuşică.

— Întinde-te. O să-ţi pun o cataplasmă ca să ţi se mai retragă umflătura.

Eu mă supun, iar ea scoate ceva ce umple camera cu mirosul ploii de primăvară. Îmi dă să beau o pastilă şi îmi acoperă jumătatea de faţă cu un săculeţ de tifon plin cu mâzgă rece.

Eu guiţ ca un purceluş.

— Te va durea doar câteva minute, apoi durerea se va calma.

Jasper se leagănă pe degetul meu mare ca să-mi distragă atenţia. *Miroase a castravete*.

— Ce-i asta?

— Tătănească. Ea încearcă, dar în zadar, să-mi netezească părul. Odihneşte-te dacă poţi.

Pastila îmi mai ia din durere, însă visele care o însoţesc sunt la fel de plăcute ca şi „testele cu acid” făcute în trecutul meu. *Nu ne place asta*, *Ari*.

Ştiu, *Jasper*. *Şi o să rămân corigentă la biologie*.

Adorm, trezindu-mă iar şi iar din vise asemănătoare cu lumea lui Dalí – „Natură moartă vie”. „Chipul războiului”… distorsiuni prea asemănătoare cu adevărul meu.

Renunţ şi fac un duş. În timp ce ceaţa de pe oglindă se retrage, eu mă întreb unde ne-ar fi aruncat Dick trupurile dacă pe O’Toole nu har fi trecut să se uşureze.

Cataplasma nu a avut efectul miraculos la care sperasem eu, iar faţa mea seamănă cu un apus de soare

mexican suprarealist. În timp ce mă îmbrac cu hainele pe care mi le-a adus Sabina, mă întreb dacă ea le-a combinat: lenjerie intimă nouă de mătase de la butic, colanţi negri, un pulover moale, croşetat manual, o fustă ţărănească pe care ar fi invidios şi un păun şi unul dintre cele mai călduroase şaluri ale Babciei.

Mă alătur Sabinei în atelier. Ea mă dojeneşte când mă apuc ¡ să împăturesc tricourile presate.

— Mănâncă ceva înainte să te apuci de treabă.

— Am înfulecat trei colţunaşi din bucătărie. De fapt, m-am gândit la un biscuit sărat, dar n-am vrut să-l vomit. Ce mă fac, mătuşico?

— Cunosc pe cineva care v-ar putea face rost de paşapoarte ţie şi lui Mikey. În Polonia veţi fi în siguranţă împreună cu Jacquie, departe de ei.

— Am avut paşaport după ce-a murit unchiul Iggy. Habar n-am de unde-a aflat Dick, însă mi-a spus că dacă voi fugi vreodată, îi va pune pe amicii lui s-o înhaţe pe Jory şi… până vor termina cu ea, Jory se va ruga la Dumnezeul ei s-o ia. Dacă asta nu mă va face să mă întorc, mi-a zis că va merge după Jillianne, că va asmuţi o haită de perverşi pe ea. Apoi a zis că o va omorî în bătaie pe Jennah şi îi va înscena totul lui Wilf. A afişat un zâmbet mişelesc: „Şi-atunci, ce altceva ar putea face bunica şi bunicul decât să se mute în acea vilă frumoasă a lui Jennah ca să aibă grijă de micuţii orfani”. Probabil a vrut doar să mă sperie, dar uite ce i-a făcut lui Iggy.

— Ari, ştii că noi, cei cărora ne pasă de tine, nu putem îngădui să mai continue situaţia asta.

— Pe bune? Trebuie să mă ajutaţi să fac asta fără să-mi omor surorile. Len mi-a spus că erai de vârsta mea atunci când i-ai înfruntat pe nemţi. Mi-a spus că erai cel mai inteligent membru al Rezistenţei.

— Eram o fată naivă care juca un joc periculos. Era o vreme în care aveam puţine variante.

— Care sunt variantele mele?

— Autorităţile.

— Am un dosar care conţine ilegalităţi şi bănuieli de

două parale, dar nicio dovadă. Hei, ştim cu toţii că el a pus la cale jaful de la Acvariu, dar unde sunt dovezile? Dacă voi arăta dovezile unei persoane nepotrivite, eu şi Mikey suntem terminaţi. Mama nu îmi va lua niciodată partea. Dacă fac ceva care îl va costa slujba, dar nu îl va băga la închisoare, am dat de dracu'.

— Ai dreptate. Treaba asta trebuie plănuită cu mare grijă. Ea mângâie masa de lucru. Urcă-te şi întinde-te.

— De ce?

— Trebuie să ne câştigăm aliaţi. Însă nimeni nu va sta la poveşti când îţi va vedea faţa. Domnul Ellis cu siguranţă ar suna la poliţie.

Îmi întind picioarele lungi şi îmi aşez şalul sub cap.

— N-ai cum să ascunzi mizeria asta.

— Nu avem nevoie decât de puţină diversiune până când vom ticlui un plan. Ea scoate vopsele şi pensule şi se pune pe treabă. Relaxează-te şi spune-mi la ce te gândeşti în acest moment.

— Gândul care nu-mi dă pace este acela că el a vrut să fie eroul lui Mikey şi a fost cât pe ce să-l omoare pentru că nu este.

— Cine sunt eroii lui?

— Oamenii cu bani, influenţi. E un lingău de prim rang în preajma lui Wilf.

— Soţul lui Jennah?

— Există întotdeauna competiţie între ei când se întâlnesc, însă Wilf este clar masculul alfa.

— Înainte să dezamorsăm bomba asta, trebui să ştim cum funcţionează. Poliţistul Irwin este un om religios?

— Se dichiseşte şi se îmbracă în uniformă în zilele de duminică şi se aşază lângă părintele Humphrey, ca să-l vadă lumea.

— Cum se comportă cu tatăl lui?

— L-am văzut o singură dată. Dick se târa prin preajma lui ca un câine maltratat.

Atingerea periei mici pe piele mă doare, dar mă şi calmează.

— Când l-ai văzut cel mai fericit?

— Când a câştigat într-o noapte la poker.

— Fericire profundă.

— Omul acesta are mai puţină profunzime în el decât porii de pe nasul lui.

Ea îmi pictează nasul.

— Atunci, mergi mai în profunzime. Trebuie să-l vezi, zice ea, însă eu nu văd decât furia de pe faţa lui în timp ce mă ţinea cu capul sub apă. Sau lasă-ţi mintea să plutească.

— Şeful poliţiei şi-a făcut rondul înainte de Crăciun. Se pare că s-a oprit, a vorbit cu Dick, i-a strâns mâna şi i-a mulţumit pentru aportul lui. Zici că ar fi îngenuncheat regina Angliei la picioarele lui. Beat sau treaz, doar despre asta a vorbit câteva săptămâni.

— Dacă am învăţat un lucru în timpul războiului acesta este că un om este atent la comportamentul lui în clipa în care îşi face apariţia superiorul lui.

— Să-l invit pe şeful poliţiei Mackey la cină?

— Încă nu.

— Glumeam.

Clopoţelul de deasupra uşii zornăie, apoi se aude vocea lui Jennah.

— Sabina?

— Aici!

Vocea ei se aude mai aproape.

— Ai veşti de la Ari?

— E aici.

Ea deschide uşa şi exclamă:

— Doamne Dumnezeule! Ce ţi-a făcut nenorocitul ăla?

— Poveste lungă. Sabina se ridică în picioare şi se întinde. Mă duc să văd ce face Mikey şi să pun de-un ceai.

Eu stau picior peste picior pe masă.

— Cum de mă cauţi?

— M-a sunat mama. M-a întrebat dacă ştiu unde eşti. Mama a format un număr de telefon?

CINCIZECI

Aceasta este Rezistenţa pregătită pentru lupta care va urma: Mina şi Ellis, Sabina, Jennah, Chase, eu, şi până

şi şeful meu, Bernie, au fost de acord să îşi pună la dispoziţie resursele. Otto şi Wilf îi distrează pe copii acasă la Jennah.

Disperarea lui Ellis când află ce s-a întâmplat mă face să cred că Len este aproape. Se calmează, însă este reticent când vine vorba să sprijine orice plan care implică întoarcerea lui Mikey şi a mea la magherniţă.

— Vandervolt bănuieşte ce se întâmplă. Un singur telefon şi-i va scoate de-acolo.

— Şi unde-i va lăsa? Chase are un marker magic după ureche şi asamblează un panou cu picioare. Ari îşi poate purta de grijă. Dar Mikey? Cât timp va trece până când Dick îi va lua din nou la el?

— Există mai multe locuri unde ar putea fi în siguranţă. Sora mea din Québec i-ar primi la ea într-o clipită.

— Puteţi promite că nu le va face vreun rău surorilor ei ca s-o pedepsească pe Ari? întreabă Chase.

— Nu. Ellis îşi masează tâmplele cu podul palmelor. Şi-atunci, ce facem?

Sabina toarnă cafea.

— Nu-l putem întrece în violenţă sau în forţă, dar cu siguranţă îl putem păcăli.

— Aşa e. Prostul tot prost rămâne şi face lucruri prosteşti. N-ai cum să controlezi asta.

Chase se bucură puţin prea mult.

— Îi facem intangibili pe Ari şi pe Mikey.

— Cum? Ei nu înseamnă nimic pentru nenorocitul ăla.

Brăţările Sabinei zornăie.

— Facem în aşa fel încât dacă îi răneşte, să îl coste ceea ce îşi doreşte mai mult decât orice.

— Ce? Bani? întreabă Ellis.

Chase scoate capacul markerului şi scrie: „RECUNOAŞTERE”.

— Îşi doreşte aprobare de la cei care îi sunt superiori.

— Şi care-ar fi aceştia?

— Până acum, i-am identificat pe – markerul scârţâie şi mi se strepezesc dinţii – părintele Humphrey, şeful poliţiei, James Mackey, şi William Dennison.

— Primarul Dennison?

— Jennah le cunoaşte pe fiica şi pe soţia acestuia din comitete. Eu sunt membru al consiliului tineretului, iar Wilf îl ştie pe primar de la negocierile legate de Hydro.

Mina zice:

— Bill Dennison a fost directorul primei şcoli unde a predat Ellis. Am fost implicaţi în campaniile lui.

„Booonus”, scrie Chase pe tabla lui.

— În regulă, în timp ce Jennah şi Ari se vor afla în misiunea lor la secţie, noi vom plănui cum să ne apropiem de primar. Apoi Ari şi cu mine vom merge la Riverboat ca de obicei.

— Ari, măcar i-aţi liber de la muncă, zice Ellis, oftând.

— Nu se poate, zice Chase. Bernie este prieten bun cu şeful poliţiei. Acesta organizează o întrunire cu jucători-cheie ca să discute problemele actuale din Yorkville. Ari se va afla la masă.

— Pentru ce?

— Şeful poliţiei îi considera pe hipioţi una dintre cele mai mari probleme din Toronto. Ari are de oferit multe informaţii din interior.

Eu ridic capul.

— Serios?

— Vom discuta despre punctele-cheie. Presa va fi acolo. Dick nu trebuie decât să miroasă că Ari îl face pe şeful poliţiei să asculte. Chase se uită la ceas. Jennah, ai o treabă grea de făcut. Cum vrei să procedezi?

— Lasă-mă o jumătate de oră. Dau o fugă până acasă ca să mă schimb.

După ce pleacă ea, Sabina mă dojeneşte.

— Ari, mănâncă ceva.

— Îmi pare rău, mătuşico, dar nu pot să mănânc nimic până când acest junghi formidabil din coaste nu se va transforma într-o durere suportabilă.

Când revine, Jennah arată mai atrăgătoare decât Grace Kelly în *înalta societate*. Cât timp a lipsit ea, Mina a terminat capodopera fantezistă pe care o începuse Sabina pe obrazul meu vânăt. Acum, libelule fosforescente se întind cu aripile deschise pe flori deschise la culoare.

— Tot sunt de părere că ar trebui să aşteptăm până în weekend, zice Ellis. Să-l lăsăm să se calmeze.

Jennah îşi vâră mâinile în nişte mănuşi albe, elegante.

— Secţia este mai sigură decât Elveţia, iar dacă va lovi cât remuşcările sunt încă proaspete, vom fi în avantaj.

— Remuşcări? Nu-i pasă decât de propria persoană.

— Aşa o fi, dar îţi garantez că e speriat de moarte de cum se va rezolva toată mizeria asta, fie şi numai în ceea ce-l priveşte. Vino, Ari. Ia bunătăţile.

Sabina îmi dă armele: o cutie mare cu produse de patiserie şi un termos cu cafea.

— Sunteţi frumoase amândouă.

Frumuseţea şi mâncarea sunt, bănuiesc, elementele care alcătuiesc armura cu care se pregătesc femeile pentru bătălie.

Întâmplarea face ca Dick să fie în tura de noapte. Intrăm cu paşi hotărâţi în secţie. De fapt, Jennah parcă alunecă şi înclină capul spre bărbatul de la recepţie.

— Mă scuzaţi… Descifrează ce scrie pe insignă şi îi pronunţă numele cu un accent parizian. Domnule agent Fournier. Am dori să vorbim cu domnul agent Richard Irwin despre o chestiune urgentă.

El este atât de vrăjit de Jennah, încât nu e nevoie să explicăm Van Gogh-ul de pe faţa mea.

Agentul se îndepărtează repede, iar Jennah mă avertizează.

— Ţine minte, te arăţi spăsită şi îţi ţii gura închisă.

— Dacă aş putea, aş face-o.

Încerc să îmi aduc buza umflată de sus la acelaşi nivel cu buza strâmbă de jos.

Ea îmi dă un şerveţel.

— Dacă nu poţi să ţi-o închizi, măcar şterge-ţi saliva

ca să nu mânjească violetele.

Dick dă buzna pe o uşă batantă, cu haina pe jumătate îmbrăcată şi încearcă să ne împingă spre uşă.

— Există o cafenea în colţul străzii.

Jennah îl ocoleşte şi intră legănându-se în sanctuarul interior. Atmosfera se transformă ca de obicei atunci când Jennah intră într-o încăpere plină de bărbaţi, se rezumă la un fluierat. Ea zâmbeşte şi se adresează celor din încăpere.

— Prostii, Richard. Am adus hrană pentru oamenii tăi. Aşază cutia pe biroul unuia care o priveşte cu gura căscată, înfulecaţi, băieţi!

Dick ne îndrumă spre un birou mic şi murdar.

— N-aveţi niciun drept să daţi buzna aşa, la mine la serviciu.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte ca *opera ta* să dea buzna într-a mea. Şterge praful de pe un scaun şi se aşază. Imaginează-ţi cât de umilită m-am simţit atunci când, în toiul unei întruniri cu fiica primarului, două rude pe jumătate înecate şi sângerânde îşi fac apariţia la uşa mea.

Scaunul geme sub greutatea lui Dick.

— Exact. Nu escroca un escroc.

— Lorna Dennison şi cu mine suntem copreşedinte într-un comitet intitulat „Ştiinţa în sala de clasa4. Violenţa domestică este o altă pasiune a ei. A mamei ei, Dorothy, e şi mai mare.

— Ce ţi-a spus asta? El arată cu bărbia înspre mine, apoi, în cele din urmă, îmi observă faţa. Iisuse Cristoase, ce naiba-i asta?

— Din fericire pentru tine, este un camuflaj, zice Jennah. Ari a spus, foarte generoasă aş adăuga eu, că Mikey a căzut în lac, iar ea s-a lovit cu faţa de o stâncă atunci când a încercat să-l salveze.

— Exact asta s-a întâmplat, iar tu n-ai cum să dovedeşti că s-a întâmplat altfel.

— O, Richard, te rog! Sunt expertă în aşa ceva. Jennah foloseşte artileria grea. Am făcut poze legalizate la

amprenta mâinii care se ascunde sub vopseaua asta. Ştim cu toţii că este a ta. Ştiai că există o tehnologie nouă care poate identifica amprentele digitale după modelul vânătăilor?

— Prostii! Nu există aşa ceva.

— Poate că nu aici, dar, vai, ce chestii se pot face la Washington! Nu trebuie decât să plăteşti un laborator pentru analize. Activitatea comitetului meu este importantă pentru Wilf, iar el va plăti oricât ca să îşi protejeze investiţiile. Toarnă cafea în capacul termosului şi i-l întinde. Ce-ar fi să evităm toată mizeria asta, ce zici? Ştiu că Ari poate fi dificilă, dar sunt convinsă că vom putea găsi o cale mai… civilizată ca să rezolvăm aceste conflicte minore.

— Asta n-are nicio legătură cu mine.

— Sunt convinsă, dar hai să vedem dacă tu şi cu mine putem găsi împreună o soluţie ca Ari şi Mikey să stea departe de lacuri, astfel încât poza familiei noastre din *Toronto Star* să fie una de la un grătar cu primarul, nu dintr-o sală de tribunal în care eşti judecat pentru omor.

El se preface ofensat, însă nimic nu poate ascunde faptul că ştie că era cât pe ce să-şi omoare propriul fiu seara trecută.

— Puţin îmi pasă de ea. Ticăloasa asta mică poate pleca naibii din casa mea, nu-mi pasă ce vrea Theresa; dar nu renunţ la Mikey.

Promisiunea eliberării este ultimul lucru pe care mă aştept să-l aud, iar Jasper începe să cânte alfabetul de la coadă la cap ca să mă împiedice să mă las copleşită de un val de lacrimi.

— Dacă eşti sigur că poţi să-l ţii pe Mikey departe de lacuri de unul singur, atunci noi am plecat. Jennah se ridică în picioare şi se îndepărtează de masă. Sunt convinsă că odată ce doamna Vandervolt va primi raportul medicului, va avea câteva întrebări pentru autorităţi. Pentru şeful poliţiei, poate.

— A căzut în lac, ai uitat?

Jennah îşi aşază mâna pe masă, făcându-l pe Dick să

se lase pe spate.

— Odată ce Ari va fi libera, vom spune adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

El se face alb ca varul la faţă, în afară de nas.

— Ce dracu' vrei?

— Nu-mi place mizeria. Lui Wilf nu-i place mizeria. Aş vrea să te ajut să faci curăţenie.

— Dispari!

— Cu plăcere. Ea îmi face semn cu bărbia. Vino, Ari!

— Stai! Ia loc. Jennah îl priveşte drept în ochi până când el adaugă: Te rog.

Căinţa din vocea lui îmi spune că suntem în avantaj. Jasper îmi mângâie inima obosită de parc-ar fi un căţelul înspăimântat. *Vom fi bine*, *Ari*. *Lucrurile se vor îmbunătăţi*.

Jennah expune condiţiile, care se rezumă, practic, la: să nu se mai atingă de Mikey şi de mine, să-l ţină în lesă pe O'Toole şi să-l înscrie pe Mikey la YMCA, pentru a avea linişte, iar eu să nu mai fac pe dădaca şi să pot să-mi revin cu şcoala. Jennah înveleşte totul în iluzii despre grandoarea lui Dick, accentuându-i calităţile de tată. El bombăne:

— Ce-o să am de câştigat din toată chestia asta cu programul extraşcolar?

Jennah spune:

— Mult mai puţin decât te va costa dacă n-o să te conformezi.

Stomacul îmi saltă ca un gimnast rus.

— Domnule, aş putea folosi toaleta?

— E la capătul coridorului.

Când deschid uşa biroului, poliţiştii se prefac că îşi citesc rapoartele. Eu mă furişez înspre toaletă, rugându-mă să nu fie ocupat. Îmi vărs conţinutul din stomac într-un vas de toaletă cojit, adăugând împroşcături la mizeria din jurul vasului. Asta îmi provoacă o greaţă şi mai mare. Când nu mai am ce goli din stomac, mă ridic îmi picioare şi-mi frec mâinile. În timp ce beau apă dintr-un pahar de unică folosinţă, îmi privesc cu atenţie chipul în oglinda murdară. Umflătura face ca florile să pară mai mari. Aripa unei

libelule pare împăturită în zbor pe obrazul meu durduliu. În spatele meu, se reflectă în oglindă o poză dintr-o revistă a unei femei cu buze lucioase şi sâni obraznici, care stă cocoţată pe o maşină lustruită. Dau să ies, când Jasper spune: *Are faruri frumoase*.

Taci, *Jasper*.: *N-am chef de asta acum*.

Îi recunosc pe câţiva dintre poliţişti din serile de pocher. Norman zice:

— Salut, Hariet! Ce-i cu costumaţia asta?

— Joc într-o piesă de teatru la şcoală. Am avut repetiţie generală.

— A, ce piesă de teatru?

— Ăăă… *Visul unei nopţi de vară*.

— Şi păpuşa din birou ce caută aici?

— Negocieri de pace. În cutie a mai rămas o *paczki*, iar eu o iau ca să mai îndulcesc situaţia. Ar fi bine să mă întorc.

Totul ia sfârşit înainte să ajung la birou. Jennah este toată un zâmbet când deschide uşa şi spune cu voce tare, ca să audă cei din apropiere.

— E minunat, Richard. îi voi spune primarului că vei sprijini planul.

Eu păşesc înăuntru şi aşez gogoaşa lângă cafeaua lui. El ridică privirea.

— Unde-i Mickey?

— Acasă la Jennah.

— Nu i-aş face niciodată vreun rău.

— Doctorul i-a prescris antibiotice din cauza apei din plămâni. Mai rău de-atât, l-ai speriat atât de tare, încât a rămas iar mut.

— Trebuia să primească o lecţie. Totul ar fi trecut dacă nu ţi-ai fi băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Lecţiile primite de la tatăl tău au trecut?

— M-a învăţat să fiu bărbat.

— N-ai prefera să fii erou?

Eu şovăi lângă uşă, încercând să-i surprind animalul spiritual. Seamănă cu una dintre creaturile acelea jerpelite şi pline de purici de la grădina zoologică pe care copiii le

arată cu degetul şi spun: „Iac! Ce-ai aia, marni?” îl las scărpinându-şi părul tuns periuţă.

În drum spre casă, Jennah este deschisă, asemenea ferestrei care a fost mereu în casa cu surori.

— Ţi-a dat liber, Ari. A spus că poţi să pleci chiar acum. Nimeni nu te va condamna dacă ai pleca din iad. Nici măcar prietenul ăla imaginar şi ciudat al tău.

— Poftim? Să plec în est şi să renunţ la ocazia de a mă bate pe burtă cu elita din Toronto?

Închid ochii în timp ce trupul mi se cufundă în scaunul de piele al maşinii. Îmi doresc îmbrăţişarea lui Jake şi şoapta oceanului mai mult decât orice pe lume.

Aburii şi transpiraţia de la Riverboat fac să mi se scurgă de tot „machiajul”. Chase şterge ultimele urme de vopsea cu cremă mentolată.

— Ia-o la picior. Ai întârziat.

— N-ai putea să te duci tu, te rog, şi să-i spui că sunt bolnavă?

— Aaron trăieşte pentru a treia duminică. Nu fi egoistă.

— Trăieşte pentru cutreieratul junglelor şi săritul de pe munţi.

— Asta eşti tu pentru el când vine în Toronto. Mă obligă să-mi iau haina, îmi trage gluga pe cap şi îmi înfăşoară în jurul gâtului fularul lui exagerat de lung. Du-te! Fii curajoasă.

Domnul West stă pe bancă. Eu mă apropii din spate, mă aşez în stânga lui şi privesc apa.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

— Mă bucur că ai reuşit să vii.

— S-ar putea să vă schimbaţi părerea când veţi încerca să digeraţi cina de duminică cu nervi în stomac.

— De ce?

Mă întorc cu faţa la el. El inspiră scurt şi expiră prelung.

— Offff. Deşi nu-i pot citi ochii, nu şi-i ia de la mine. Iisuse, Ari!

— Sunt bine.

— E evident că nu eşti.

— Chestia asta a pus forţele binelui în mişcare, aşa că vă rog să nu vă simţiţi prost.

— E prea frig aici. Hai să ne plimbăm.

O dată sau de două ori, i-am povestit cum Len şi cu mine ne-am găsit refugiu în restaurantul The Goof. Mă conduce într-acolo fără să mă întrebe nimic, iar eu mă simt mai uşoară ştiind că el ştie că am nevoie să îl simt pe tatăl meu.

Chelneriţa mă îmbrăţişează când intrăm în restaurant.

— Ari, ne-a fost dor de tine. Ce-ai mai făcut? Ai boxat cu cangurii?

— Cu un dingo turbat.

— Separeul tău este liber.

— Mersi, Hazel.

Aaron se aşază în locul unde obişnuia să şadă Len.

— Ţi-e foame?

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, mi-e foame.

— Ăăă… aş vrea un sandviş cu brânză. Şi ciocolată caldă, şi o negresă.

— Altceva?

— Muzică.

Drama este povestită în acorduri ritmate. Aaron îmi oferă frânturi de compătimire, dar, în general, mă lasă să mă eliberez.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vorbiţi serios sau e doar o chestie pe care o spun oamenii?

— Fireşte că vorbesc serios.

— Ellis mă va pune în legătură cu un maestru în matematică şi ştiinţă. Dacă l-aţi putea lua pe Mikey de la „Y” în zilele de marţi, aş avea o şansă să ies din încurcătura asta.

— La ce oră?

— Cinci? Nu trebuie să fie acasă decât pe la şapte. Puştiul chiar are nevoie de un Len în viaţa lui.

— Este norocos că te are pe tine.

— Mi-aş dori să poată veni în est cu mine.

— Poate că Rezistenţa va obţine libertatea pentru amândoi.

Ne ciocnim cănile.

— Pentru libertate!

Mâinile noastre se află atât de aproape una de cealaltă, încât firele de păr de pe degetele lui îmi ating pielea. Privirea lui se odihneşte pe faţa mea, iar acum văd acel dor de spaţiu fără ziduri şi acea sete pentru ceva sălbatic şi neîmblânzit.

— A ta şi a mea.

CINCIZECI ŞI UNU

Descopăr că o persoană poate sta chiar în mijlocul unei latrine şi să nu-i miroasă nimic. Village nu s-a schimbat, însă putoarea din lumea mea a devenit copleşitoare, mascând decăderea cartierului Yorkville.

În timp ce Bernie şi cu Chase aranjează mesele, eu şterg paharele şi recitesc notiţele pe care Chase le-a scris pentru mine. Hipioţii iniţiali au plecat mai departe, cu excepţia câtorva care nu-şi mai amintesc de unde au venit. Fugarii, motocicliştii şi bicicliştii şi-au ocupat locurile. Hipioţii de weekend tot mai migrează aici pentru muzică şi droguri, dar viaţa de zi cu zi este abisală în cel mai bun caz.

— Chase, ar trebui să am habar ce să fac cu astea?

— Ştii mai multe decât crezi că ştii. Nu-ţi face griji, avem ajutoare care vor veni cu detaliile exacte. El se întoarce când aude zgomot de paşi pe trepte. Iată că vine una chiar acum.

— Jory?

Ne îmbrăţişăm. Miroase a şosete mucegăite şi a mentă. Faptul că acoperişul casei mele cu surori mă strânge cu toată forţa ei de patruzeci de kilograme mă linişteşte.

Când un grup de ambasadori intră în Riverboat, ţinuta face diferenţa între tabere: rebeli versus costume; cu excepţia lui Chase, care poarte blugi şi o cămaşă

albastră călcată, şi a mea, care port pantaloni negri şi o le cusută de Babcia. Bernie face prezentările. Greg şi Suzanne de la Trailer, George de la Merchant Association, Clay, care este student la drept.

Anne de la Womens Collège Hospital, Bill de pe Strada Queen, Michael şi Sheila de la Digger House, June, care este jurnalistă, John de la fundaţia umanitară, Margaret de la consiliul oraşului Toronto, Jory de la The Way, Chase, care este membru în consiliul tineretului al primăriei, Ari, care este elevă şi angajată a restaurantului Riverboat, şi James P. Mackey, şeful poliţiei.

Chase preia controlul întrunirii.

— Scopul acestei întruniri este să începem un dialog constructiv şi să găsim soluţii pentru a rezolva actuala criză din Yorkville. Aceasta nu este o întâlnire despre vechile conflicte; ne aflăm aici ca să vedem cum putem răspunde nevoilor şi intereselor actuale. Fiecare va avea la dispoziţie zece minute ca să îşi exprime părerea. Apoi vom analiza împreună priorităţile şi vom identifica primii paşi care trebuie făcuţi.

De fapt, scopul acestei întâlniri este să ajung lângă şeful poliţiei Mackey atunci când vor veni reporterii de la *Star*; *Globe şi Mail* şi cei de la *Telegram*, la ora 3.15, pentru o scurtă şedinţă foto. Mă ridic din instinct ca s-o ajut pe Crystal să umple paharele cu apă atunci când Suzanne şi Greg descriu activitatea de la Trailer, un serviciu social prin telefon pentru tinerii dependenţi de droguri. O imagine tristă le este descrisă celor adunaţi în jurul mesei: procente de hepatită şi boli venerice, psihoze cauzate de droguri, lupta de a-i hrăni şi adăposti pe tinerii vagabonzi la Digger House… Jory descrie o zi obişnuită în care se încarcă o dubă cu supă fierbinte şi saci de pâine veche, haine vechi şi pături, şi ne povesteşte cum se întoarce cu puşti drogaţi cu acid amestecat cu marfa proastă sau aflaţi în sevraj. Am văzut întotdeauna câinele din ea. Pe exterior seamănă cu un ogar, însă pe interior este un St. Bernard curajos, cu butoiaşul lui salvator, care îi mână pe cei rătăciţi la adăpost. Deşi nu a împlinit încă

douăzeci de ani, mulţi îi spun „mamă”.

Femeia din consiliu numeşte cartierul „un furuncul plin cu puroi”, iar şeful poliţiei Mackey înşiră delictele: arestări pentru droguri, ultraj, prostituţie…

— Este o zonă periculoasă, iar poliţia trebuie să adopte o poziţie fermă.

El se uită drept la mine sau, mai degrabă, la dovada verzuie şi violet de pe faţa mea.

— Înţeleg motivele dumneavoastră de îngrijorare, spun eu, chiar le înţeleg. Tatăl meu vitreg este poliţist, aşa că ştiu câte ceva despre provocările pe care trebuie să le înfrunte poliţia. Vin în Village de când aveam unsprezece ani, dar nu m-am simţit niciodată ameninţată. Arăt înspre faţa mea. De fapt, o minge de volei primită în faţă la şcoală m-a rănit mai tare. Problemele de aici sunt mari, dar nu mai mari decât oamenii strânşi în jurul acestei mese, cărora le pasă. Un pescar mi-a spus odată că, înainte să poţi prinde ceva, trebuie să ştii ce vrei să pescuieşti. Jasper face exces de zel şi se abate de la scenariu. Pinguinii, zebrele, urşii panda, sconcşii şi orcile or fi ele cu alb şi negru, dar sunt animale diferite.

George, de la Merchant Association, zice:

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Păi, pentru început, hipioţii au migrat. Cu excepţia, poate, a lui Beatle Bill şi a lui Murray. Odată cu ei, au dispărut şi multe ţeluri şi idealuri. Cei de weekend vin pentru muzică şi pentru droguri. Ei lasă bani în urma lor care alimentează şi binele, şi răul. Hipioţii rezidenţi sunt vagabonzi tineri, distruşi. Ei consumă, dar nu sunt dealeri. Gealaţii sunt nişte bătăuşi enervanţi. Fură şi tranzacţionează şi lasă bacşişuri mici, însă au familii care i-ar băga de îndată în fabrici ca să muncească dacă ar şti cu ce se ocupă. Apoi mai sunt motocicliştii. Ei deţin controlul şi furnizează drogurile tari. De regulă lasă bacşişuri grase, însă mă bucur că nu le place muzica jazz cu influenţe folk pentru că vin aici destul de rar. Mă ridic în picioare şi o ajut pe Crystal să servească sandvişurile şi cafeaua. Ceea ce vreau să spun este că nu îi putem băga în

aceeaşi oală pe toţi. Unele animale ar trebui lăsate libere, altora trebuie să le oferim adăpost şi hrană, unele ar trebui închise în cuşti, altele, îmblânzite şi domesticite.

— Hm. Şeful poliţiei Mackey îşi leagănă uşor capul. Pătrunzătoare observaţii, domnişoară.

Eu mă abţin să zâmbesc şi să fac cu ochiul.

Chase zice:

— Trebuie să ne concentrăm energia şi resursele pentru a rezolva problemele discutate aici. Este singura cale. Propun să luăm o pauză înainte să ne ocupăm de paşii următori.

Chase regizează restul spectacolului cu precizia unui neurochirurg.

În timp ce Jory strânge toate resturile de mâncare, eu îi dau bacşişul pe care l-am ascuns în seiful lui Bernie.

— Ştii cât de mândră sunt că eşti sora mea? Oriunde-ar fi ajuns sufletul micuţului Jet, el ştie ce mamă uimitoare eşti.

— Toată lauda este a Lui.

— Când îl voi vedea pe Dumnezeu muncind la fel de mult ca tine, îl voi lăuda şi pe El, dar acum laudele îţi aparţin. Te rog să le accepţi.

— Justificat. Ea îşi strânge pungile. Eşti mişto, surioară!

Când duc tava cu căni în bucătărie, o găsesc pe June cu mânecile ei de jurnalistă suflecate.

— Nu-ţi bate capul cu alea, te rog.

— Prostii. Ce cale bună ca să te cunosc şi să-mi scriu articolul. Cine-i Jet?

— Copilaşul lui Jory. A murit.

— Pierderea unui copil este un lucru trist.

— Ai copii?

— Doi băieţi. Două fete. Cum se face că ai ajuns în Village la înaintata vârstă de unsprezece ani?

— Am o soră pe care o cheamă June. Iau prosopul de vase. Făcea parte din peisaj în tinereţe. Veneam des aici ca s-o caut.

— Şi o găseai?

— Uneori. Apoi, într-o zi, a dispărut, pur şi simplu. Apoi am venit să le caut pe Jillianne şi pe Jory.

— Pe Jillianne?

— Sora numărul cinci. S-a înhăitat cu nişte motociclişti. Acum e bine, dar a trecut printr-o perioadă foarte tulbure.

— Şi celelalte două? Veneau în Village?

— Nebunia de aici le-ar fi făcut pe Jennah şi pe Jacquie s-o ia la fugă.

— Pe tine ce te-a reţinut să n-o iei pe căi greşite?

— Până anul trecut a existat cineva pentru care merita să mă întorc acasă.

— Şi acum? Este Chase?

— Chase şi cu mine suntem sistemul imunitar al celuilalt.

— Poftim?

— Scuze, încerc să recuperez la biologie. Ne îmbărbătăm unul pe celălalt. Eu aranjez cănile curate. Există cineva acasă care are nevoie de mine.

— Mama ta?

— Doamne, nu, ea are nevoie de mine aşa cum are nevoie un şarpe de pielea de care năpârleşte. Şterg recipientele de mirodenii şi le pun la locurile lor. Te rog să nu scrii asta.

— Tatăl tău?

— Domnişoară Caliwood, animalul meu spiritual este extrem de încântat că pot vorbi cu o jurnalistă căreia chiar îi pasă de nebunia de aici, dar mai întâi trebuie să creez o poveste, iar în acest moment, când te uiţi la mine, trebuie să vezi partea bună, nu cea rea.

Ea şterge blatul.

— Voleiul poate fi un sport foarte periculos.

— Dacă mă vei ajuta, după ce toate astea vor lua sfârşit, voi face mai mult decât să-ţi spun povestea mea, îţi voi arăta de unde vine salvarea pentru copiii pierduţi.

Îmi strânge mâna atât de tare, încât Jasper ţâşneşte ca o banană din coajă.

— Batem palma.

— Spune-le copiilor tăi că Ari a zis că sunt norocoşi că au o mamă leoaică.

Poza din ziarele de sâmbătă duc luni la o confruntare brutală cu drogaţii de la Jarvis. În pauza de prânz, mărşăluiesc spre furnizorul meu.

— Cară-te! Vorbesc serios, Ari.

— Ei, hai, Matt. Ştii că nu sunt de la Narcotice. A fost o tactică bună de a le distrage atenţia de la noi şi de a le-o îndrepta spre Village. Şi-apoi întâlnirea a fost mai mult despre cum să-i hrănim pe puştii din Village. Sora mea se ocupă de un program bisericesc. N-am făcut decât s-o ajut. Jur că nu te-aş trăda niciodată. Spune-mi că suntem bine.

Stinge ţigara de stâlpul gardului.

— Da, sigur, suntem bine. Dar cară-te, bine? îmi strici afacerile.

Liniştea de acasă compensează agitaţia de la şcoală. Poza care a apărut în toate ziarele a fost făcută în timpul pauzei, când şeful poliţiei stătea la taclale cu câţiva dintre noi. Eu am gura deschisă, iar şeful poliţiei se uită la mine.

Dick întreabă:

— Ce-i spuneai?

De fapt, îl întrebam dacă dorea maioneză sau muştar pe sandviş.

— Ăă, în timpul întâlnirii am pomenit că tatăl meu vitreg este poliţist.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să ştie că înţeleg lucrurile pe care trebuie să le facă poliţiştii. Mă întreba cine eşti, iar eu îi răspundeam.

— Vă mai întâlniţi?

— În martie.

— Ai recuperat la şcoală?

— Lucrez la asta.

OToole bate la uşă de parcă tocmai ar fi descoperit bunele maniere.

— Bună seara, Ari. Eşti gata, Irwin?

Dick îşi ia geanta cu echipamentul de bowling şi ultima bucată de cotlet de porc din farfurie.

— Fă-i maică-tii nişte supă, apoi fă-ţi temele.

Dick încearcă s-o trezească pe bătrână de dragul aparenţelor. Ea are, categoric, puţină culoare în obraji şi câţiva neuroni care mai zvâcnesc ca muştele îngheţate de frigul iernii pe o fereastră încălzită de primăvară.

Cortul lui Mikey este cazarma unde doi soldaţi epuizaţi de luptă se regrupează la sfârşitul zilei. Eu parcurg testele de matematică pe care mi le-a dat Ralph, profesorul meu.

— De ce eşti aşa de tăcut, Mikey?

— Dick m-a întrebat dacă vreau să mergem la pescuit.

— Da, amabilitatea de pe-aici mă sperie. Ce i-ai zis?

— Mătuşa Sabina mi-a spus că trebuie să fiu ca un spion de război şi să îl fac să creadă că îl plac, dar eu nu vreau să merg.

— Din câte ştiu eu, nu se dă în vânt după ieşirile în aer liber. Spune-i că pescuitul ţi se pare cam plictisitor şi că nu îţi place chiar atât de mult. Asta nu l-ar mai face pe Huey un erou atât de mare. Ce-ar fi... să-i spui că întotdeauna ţi-ai dorit să înveţi un sport mai antrenant, cum ar fi popicele. Aminteşte într-o doară că l-ai auzit pe O'Toole spunând că Dick este cel mai bun. Chase şi cu mine vom merge la sală, iar tu vei da din întâmplare peste noi acolo şi vom putea trece împreună prin situaţia asta îngrozitoare.

— Eşti atât de deşteaptă!

— Mi-aş dori ca unchiul Iggy să fie aici ca să mă ajute cu problemele astea de matematică.

— Ralph nu se pricepe?

— Ei, aş! Dar unchiul Iggy nu m-ar obliga niciodată să merg cu el la Spring Fling drept răsplată.

— Jake nu se va supăra. Pot să citesc scrisoarea pe care ai primit-o de la el?

— Sunt prea multe chestii siropoase în ea. De fapt, nu vreau ca Mikey să citească rândurile despre dorinţa arzătoare şi speranţa că în curând mă voi întoarce acasă pentru totdeauna. Dar îi este dor de amândoi.

— Ce ai de gând să pictezi pentru expoziţia de artă?

— Chase zice că trebuie să fac ceva cu albine.

— De ce?

— Se pare că primarului îi plac albinele.

Jennah şi Mina au organizat o expoziţie grandioasă. O sută de lucrări ale studenţilor la arte din tot oraşul au fost selectate şi expuse la primărie toată luna. În seara aceasta va avea loc o licitaţie, iar banii strânşi vor merge la Digger House. Primarul William Dennison are onoarea de a-şi alege primul tablou drept cadou. Al meu nu este nici cel mai frumos, nici în stilul meu. Este mai degrabă o imagine tipărită în stilul Audubon, aşezată într-un loc unde primarul o poate vedea în fiecare zi la plecare.

Noaptea este strălucitoare. Dick este îmbrăcat în uniforma lui de paradă. Jennah a reuşit s-o resusciteze pe mama, îndopând-o cu suficient rahat cât să poată sta în picioare, dar să nu se agite. îi stă bine în rochia turcoaz şi cu părul prins.

Primarul Dennison priveşte cu atenţie fiecare lucrare, restrângându-şi alegerile la zece. Când, într-un final, o alege pe a mea drept cadou, eu nici măcar nu sunt prezentă în încăpere, oricum nu cu sufletul. Sosia mea zâmbeşte şi pozează în timp ce îi strânge mâna, dar nu este decât o iluzie creată pentru a-l opri pe acest demon plin de sine de lângă mine să ne sufoce pe mine şi pe Mikey. Funcţionează şi sunt disperată că susţinătorii mei, care mi-au dat voie să fug, nu vor înţelege acum de ce nu pot rămâne.

CINCIZECI ŞI DOI

Copacii, păsările, oamenii se trezesc la lumina slabă a soarelui de aprilie. Domnul West vine cu o pungă plină de haine, spălate şi împăturite cu grijă.

— Mikey mi-a spus că strângi lucruri.

— Aşa e. Pentru turma lui Jory. Când se aşază, îmi pătrunde în nări o adiere de lămâie verde proaspătă. Vă mulţumesc pentru că petreceţi timp cu Mikey. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

— Eu cred că fericirea lui se datorează mai mult schimbării atmosferei din casă.

— Dick este ca un copil mare şi prostuţ. Primarul mi-a trimis o felicitare de mulţumire. Dick a înrămat-o şi-a dus-o la muncă. Ori de câte ori se intersectează la muncă cu şeful poliţiei, aproape că face pe el pentru că marele *kahuna* îl salută din cap.

— Atât timp cât se comportă frumos cu voi.

— N-a scos nici măcar un fir de păr din peria mea.

— N-ai idee cât suntem de uşuraţi, cu toţii. Ce mai face mama ta?

— Ar face orice pentru Dick. El îi spune: „Spală-te”, iar ea străluceşte.

Se întoarce şi se uită la mine ca un profesor.

— Atunci de ce eşti tristă?

— Oh, este o josnicie să-l invocaţi pe Jasper.

— Dar am dreptate, nu-i aşa?

— Da, spectaculos de josnic. Cred că e din cauza stării jalnice în care se află puştii din Yorkville.

— Faci ce poţi. E suficient că îl ajuţi pe Mikey.

— Tocmai am primit o scrisoare de la Jake. Un copil orfan de care este foarte apropiat e bolnav de leucemie. Şi-a anulat toate concertele ca să-i fie alături puştiului. Ăsta e un caz real. Eu n-am făcut decât să-i construiesc lui Mikey o casă a oglinzilor. Este o iluzie care ştiu că se va risipi.

— Ei bine, cel puţin azi, oglinzile sunt la locul lor, iar eu am chef de îngheţată.

Eu îi pipăi braţul.

— Mie îmi păreţi cald.

Profesorii amabili şi compunerile m-au scos din rahat şi am ajuns printre primii din clasă. Domnişoara Burn, în primul trimestru, domnul Ellis, în ultimul, iar faptul că lovesc mingile de volei înainte să ţin piept situaţiei din magherniţă face zilele mai spectaculoase. Serile sunt rezonabile: îl iau pe Mikey de la „Y”, îl ajut să-şi facă temele, pregătesc cina şi ţin casa la un pas de sancţiunile departamentului de sănătate.

Mama se plimbă de colo colo clătinându-se, este un amestec de fericire, neglijenţă, nervozitate… dar, mai nou, este mai puţin încordată sau leşinată.

Dick are acelaşi comportament şi nici măcar n-a tras un vânt în direcţia noastră.

Problema cu gazele toxice este că trebuie să meargă undeva, nu, Ari?

Mda, Jasper. Se *acumulează*.

Ronnie este ca un câine de vânătoare de rasa care adulmecă indiciile în schimbul unei recompense. Ieri, am aflat că Dick este anchetat la muncă pentru nişte droguri lipsă, iar slăbiciunea lui pentru jocurile de noroc l-a adus în situaţia în care datorează bani mulţi unui interlop. Am căutat prin casă după „iarbă”, dar el n-ar ascunde niciodată droguri într-un loc unde le-ar putea găsi Ronnie. Azi, ea a schimbat o punguliţă de „iarbă” pentru informaţii despre el, cum că i-ar fi oferit un pont unui gangster din Buffalo, care-a pus ochii pe Toronto, că poliţiştii l-au mirosit.

Amicii lui poliţişti vin să joace Texas Holdem. Scula e încă în lesă, însă pe măsură ce curg berile, încurcă jocul cu Toronto Holder. Pregătesc nişte sandvişuri, îmi iau rucsacul şi mă îndrept spre uşă. În serile de pocher, dacă îi dau lui Dick cinci parai pentru joc, întotdeauna primesc permisiune să plec din Las Crapas.

Dick se postează în hol, aşteptându-şi mita.

— Să te întorci ca să-l duci pe puşti la şcoală.

— Da, *domnule*.

Ce reptilă enervantă şi proastă, nu-i aşa, Ari?

Te cred şi eu.

Văd lumina aprinsă în cuibul de la capătul aleii şi o iau la fugă. Chase face pop-corn şi pregăteşte ciocolata caldă şi citeşte ultima scrisoare pe care am primit-o de la Jake.

— Jake e un băiat atât de bun.

— Este un animal rar.

— E mort după tine.

— Nu mă mai aţâţa şi tu. Abia reuşesc să-mi ţin bătăile inimii şi hormonii în loc, atât de mult îmi doresc să mă întorc la el.

— Îmi pare rău pentru puştiul ăsta, Danny. Leucemia

este o boală grea.

— A scăpat de toate necazurile acum că ştie că va muri. Jake îl duce pe malul mării în fiecare dimineaţă şi îl cară în braţe în apă ca să simtă spuma cu vârful degetelor de la picioare.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi pui capăt zilelor?

— După tot ce a făcut Jasper pentru mine, nu l-aş putea părăsi niciodată. Eu mă cuibăresc mai aproape, temându-mă de răspunsul pe care îl voi primi când întreb: Tu?

— Obişnuiam să mă gândesc la moarte tot timpul până când am văzut o viaţă supravieţuind în mod spectaculos în mijlocul haosului. Îmi sărută părul. Puţi. Du-te şi fa un duş.

— Mda, locul ăla îţi pătrunde în pori.

— Dick se comportă frumos în continuare?

— Cât poate el să fie de cumsecade. Mă dezbrac de haine. L-am făcut să creadă că este grozav. Din câte mi-a spus Ronnie, asta îl face să fie coios.

— De unde obţine Ronnie toate informaţiile astea?

— Scula şi Dick vorbesc în prezenţa ei de parc-ar fi o piesă de mobilier. Deci, care e planul când totul va sări în aer?

— Cea mai bună variantă pe care am găsit-o Sabina şi cu mine este să vă înscenăm moartea, dar încercăm să găsim o următoare mişcare mai puţin dramatică.

Nimeni din magherniţă nu-şi aminteşte de ziua mea de naştere. Ciudat, deoarece împlinesc şaisprezece ani, iar legea spune că pot pleca fără să mă mai întorc vreodată. Trebuie să mă prezint la oficiul poştal pentru că am acolo nişte lucruri care nu au încăput în cutia poştală: un album foto de la Jacquie, un aparat foto de la Mary şi Nia. Două pene, una neagră precum cerneala, cealaltă albă ca laptele, cutia legată cu o panglică de catifea neagră.

Au mai rămas patruzeci şi cinci de zile până când te voi putea îmbrăţişa. Va trebui să aştepţi până atunci ca să-ţi primeşti adevăratul cadou de ziua ta. În ultima ta scrisoare m-ai întrebat: „Şi dacă aş afla că eşti, de fapt, o

vidră?” Atunci, Ari, voi da algele de mare pentru un pat de blană moale. Te-aş prinde de mustăţile argintii şi aş înota cu o bucurie neînfrânată. Te iubesc atât de mult. Jake.

Chase trage după el un raft vechi până sus în cuib, raft pe care să pună colecţia noastră de cărţi, care se tot măreşte, apoi mă duce acasă la Mina şi la Ellis ca să sărbătorim ziua mea de naştere.

După ce ne îndopăm cu pateuri umplute cu carne de vită şi suflu în lumânări, băieţii merg să cumpere baterii pentru aparatul meu foto, iar Mina şi cu mine mâncăm tort de ciocolată direct de pe platou.

— Ce dorinţă ţi-ai pus?

— Să fie pace în lume.

Nu, ne-am dorit ca Dick să moară naibii odată.

E acelaşi lucru, Jasper.

Eu ling glazura care stă agăţată de furculiţa mea.

— Aţi făcut sex înainte să vă căsătoriţi?

— Păi, având în vedere că sunt *domnişoara* Burn, putem presupune că da.

— Vă place?

— Şapte din zece ori mi-a plăcut la nebunie.

— Şi celelalte trei ori?

— Îl iubesc pe Ellis, aşa că ce mai contează două minute?

— Am întrebat-o pe Jennah dacă ei îi place. Mi-a zis: „E doar o monedă de schimb, surioară” Jory se întinde oricând şi oriunde ca să răspândească iubirea lui Iisus, iar Jillianne nu suportă să o atingă nimic în afară de aşternuturile de pe patul ei de o persoană. Am sperat la o părere mai bună de la Jacquie. Mi-a zis că de fiecare dată e ca şi când ar fi ţinută cu forţa sub apă. Rezistă ştiind că după aceea Franc îi va oferi îmbrăţişări calde şi linişte care o fac să respire din nou.

Mina oftează, clătinând din cap.

— Păi, un căluţ-de-mare poate respira sub apă. Vei fi fericită oriunde te va duce.

— Ăăă… am nevoie… ştiţi de unde pot face rost de pastilă?

— Poftim?

— Doctorii nu ţi-o prescriu decât dacă eşti căsătorită. Jake i şi cu mine vom face salteaua să danseze şi nu vreau să distrug vieţile amândurora.

— Ştiu o clinică. Te voi duce acolo. Dar nu te grăbi.

— Câţi ani aţi avut dumneavoastră?

Ea îşi îndeasă în gură o bucată mare de tort.

— Şaisprezece.

Eu iau o bucată şi mai mare.

— A fost un lucru bun sau rău?

— A devenit un lucru încântător. A fost Ellis. El era cu două clase mai mare decât mine la şcoală. Ne-am îndepărtat câţiva ani în facultate, dar apoi ne-am regăsit şi am ştiut că ne vrem unul pe celălalt.

— Eu îl iubesc pe Jake de când aveam opt ani. Vi se pare o prostie?

— Cum să nud iubeşti? Băiatul acela poate convinge o balenă să îşi fluture înotătoarea. Dar s-ar putea să te lupţi cu Ellis pentru el. îl îndrăgeşte foarte mult.

CINCIZECI ŞI TREI

De Ziua Reginei Victoria, Mikey este foarte pregătit să înscrie puncte în meciul de baseball dintre poliţişti şi pompieri.

— Bună decizie, arbitre!

Dick îşi potriveşte masca şi-şi ridică pantalonii. Jasper se uită oriunde altundeva, dar nu la fundul lui Dick, iar acesta se apleacă, pregătit să nimerească următoarea minge. *Uite*, *Ari*! *E Aaron*. Eu scanez cu privirea mulţimea de pe malul apei şi-l zăresc pe domnul West aruncând un frisbee. Grupul cu care este se aruncă să-l prindă, iar o Barbie frumoasă şi blondă ţopăie şi îl îmbrăţişează. *Haide*! *Să mergem să ne jucăm cu ei*.

Nu cred că ne vrea prin zonă, *jasper*. Acest gând îmi provoacă o durere care porneşte din piept şi îmi ajunge până în măruntaie.

Mikey sare jos din tribună şi străbate plaja în fugă.

— Aaron!

Jasper mă catapultează după el, înainte ca Dick să-şi

dea seama că mai există un erou.

Aaron îl îmbrăţişează pe Mikey fără să ezite. Zâmbeşte când mă apropii.

— Salut, Ari. Ce vânt te aduce pe-aici?

— Am venit în recunoaştere.

El îşi vâră mâinile în buzunare.

— Ăăă, Ari, ea este Carrie.

Fata cea frumoasă îl apucă de braţ.

— De unde-l cunoşti pe Aaron?

— De la şcoală.

— Eşti şi tu profesoară?

— Nu… eu… Mă uit la Aaron, iar privirea încurcată din ochii lui mă face să mă relaxez. Sunt olar. Îmi arăt tricoul pe care îl port pe sub blazer. Şi designer vestimentar.

— O, e chiar frumos.

— Haide, West! Un tip strigă din urmă. Ţii jocul în loc.

— Ar fi mai bine să vă grăbiţi. îl iau pe Mikey de braţ. Să mergem, Mikey!

— Nu pot rămâne să mă joc cu frisbee-ul?

— Nu, te afli în misiune.

Îl trag după mine înapoi spre tribună.

— Hei, Ari? Ne vedem duminică?

Ridic degetul mare fără să mă întorc.

— Mikey, fii cu ochii în patru după şeful poliţiei. Chase a spus că trebuie să apară pentru ultimele reprize.

— Baseballul este plictisitor.

— Noi jucăm şah.

O văd pe mama ţinându-şi ochii închişi şi unduindu-se ca o cobră vrăjită de fluierul fermecător.

— Du-te şi încurajează-l pe Dick cât timp eu scot regina din joc. Mama se trezeşte din vrajă când îi scutur umărul. Vino, mamă! Richard e de părere c-ar trebui să tragi un pui de somn.

Sedanul este parcat pe iarbă alături de cele câteva maşini ale celorlalţi poliţişti. O ajut pe mama să se aşeze pe bancheta din spate şi îi acopăr braţele goale cu un

prosop.

Strigătele şi aclamaţiile mă fac să mă întorc în fugă pe teren pentru înjurăturile şi felicitările de după meci. Având în vedere că Dick a fost arbitru, deznodământul meciului a fost dar. Mikey şi cu mine ne alegem un loc strategic, în spatele poliţiştilor insistenţi şi linguşitori. Şeful poliţiei îi strânge mâna lui Dick:

— Ai făcut treabă bună, Irwin. Sincronizarea este perfectă, deoarece el mă zăreşte. Bună, Ari! Ce părere ai de meciul acesta?

Îmi croiesc drum printre poliţişti, împreună cu Mikey.

— Tot ce pot spune este că poliţiştii au făcut o treabă excelentă.

— Cine este acest tânăr minunat?

Dick îi ciufuleşte părul lui Mikey.

— Este băiatul meu. Mikey.

— Vrei să te faci poliţist, Mikey?

— Ăăă… da, domnule. Detectiv.

— E moştenire de familie, văd. Vei fi prezentă la întrunirea de joi, Ari?

Mâna lui Dick aterizează pe umărul meu.

— Bineînţeles că va fi. E o datorie civică.

Şah-mat. Câştigători – Ari şi Mikey.

Intervalul de timp dintre luni şi duminică este o harababură. Chase nu descâlceşte lucrurile, ci le încâlceşte mai rău.

— Deci îl iubeşti pe Jake. Îl iubeşti pe Aaron. Şi, evident, mă iubeşti pe mine. Ştii ce eşti?

— O ticăloasă?

— O norocoasă. Ai şaisprezece ani. E normal ca emoţiile tale să fie amestecate. Flirtează în continuare şi nu-ţi mai face atâtea griji. Aaron nu va depăşi niciodată limitele. Şi-apoi Jake este într-o trupă. Crezi că nu adulmecă şi alte păsărici?

— E credincios ca un câine.

— Inima lui Zodiac îţi aparţine doar ţie, dar în poze l-am văzut acceptând dragostea oricui i-o oferă. Mă împinge

afară din cuib. Trăieşte!

Aaron stă pe banca noastră, răsfoind revista *National Geographic* de luna asta.

— Văd că citiţi din Biblia dumneavoastră.

Se ridică în picioare, aşa cum fac gentilomii atunci când se apropie o doamnă.

— E plăcut că înţelegi asta la mine.

— Nu este religia mea, dar cred că e super.

Mă aşez, cu genunchii sub mine, şi privesc spre vest.

El stă cu spatele către vest şi cu faţa către est. Vâră revista în rucsac şi scoate un cadou, înroşindu-se în obraji când mi-l întinde.

— Această zi de naştere merită mai multă atenţie.

Este o cutie din lemn în care se află trei pensule cu păr de samur.

— Am scris o poveste în clasa a cincea, zic eu, cum că m-am dus în Siberia ca să acopăr cu pături jderii care şi-au sacrificat vârful cozilor pentru pensulele magice ale lui Ari. Pensulele acestea sunt spectaculoase. Veţi fi cu mine de fiecare dată când voi picta.

Zâmbesc în timp ce citesc felicitarea de la el. „Ari, ţi-aş dori o zi de naştere la fel de spectaculoasă cum eşti tu, dar nu cred că un asemenea lucru este posibil. Aaron”.

Ridic faţa spre a lui. Respiraţia lui miroase a cafea.

— N-am mai auzit niciodată pe nimeni folosind cuvântul „spectaculos” atât de des ca pe tine. Obişnuiam să aştept doar ca să aud ce vei spune în continuare.

— Jasper a făcut mereu exces de zel.

— Ce te îndeamnă să faci, acum că poţi fi oficial liberă?

— E un căluţ-de-mare entuziasmat. Vreau să-mi termin şcoala dacă tot ţine armistiţiul.

— Şi-apoi?

— Sper ca Dick să moară sau să ajungă la închisoare înainte să iau o decizie.

— Se comportă frumos în continuare?

— E înfricoşător. De la meciul de luni încoace, le spune tuturor că şeful poliţiei o să-l numească detectiv. Eu

testez pensula pe braţul meu. Ăăă… îmi pare rău că v-am stricat marele meci.

— Mie, nu.

— Carrie pare de treabă.

— Chiar crezi asta?

— Da. Dar animalele voastre spirituale sunt diametral opuse.

— Pătrunzătoare observaţie. Am scos-o la cină odată. La următoarea întâlnire am mers să vedem un film împreună cu alte două cupluri, iar lunea trecută mi-a interzis să plec în Kenya.

— V-a interzis?

— Mi-a interzis.

— Deci… s-a terminat cu Carrie.

Ridică din umeri, iar pe faţa lui se citeşte: „s-a terminat”.

— Apropo de Kenya, v-aţi făcut toate vaccinurile?

— Toate.

— Mikey mi-a spus să vă reamintesc că trebuie să luaţi nişte chinină şi plasă pentru insecte. A împrumutat de la bibliotecă toate cărţile despre Kenya.

— Joi vreau să instalez cortul în curtea lui Belle şi să-l iau cu mine într-un safari.

Trăncăneala noastră este precum valurile mării, mă relaxează, mă face să renasc, mă revigorează – dar mă afund din nou în tristeţe atunci când o iau înapoi înspre magherniţă şi îmi dau seama că Aaron şi cu mine suntem cea mai apropiată variantă de părinţi pe care Mikey îi are aici, în Toronto.

CINCIZECI ŞI PATRU

Cred că spiritul unei broaşte ţestoase simte mişcările plăcilor tectonice înaintea tuturor datorită faptului că este atât de legat de pământ. Domnul Ellis străbate în grabă câmpul ca să mă ajungă din urmă.

— Hei, Appleton, aşteaptă! Vreau să-ţi văd tabloul înainte să-l duci acasă.

— Nu mă luaţi cu de-astea. Ştiu că ochii curioşi ai lui Rochester l-au inspectat deja.

El zâmbeşte.

— Mina mi l-a arătat aseară. Crede că detaliile sunt extraordinare.

— Şi dumneavoastră ce credeţi?

— Văd ordine şi linişte.

— Este un cadou pentru Jennah. I-a plăcut foarte mult cel pe care l-am făcut pentru expoziţia de artă.

— Rochester vrea să ştie cum reuşeşti să pictezi liniştea când nu există aşa ceva în viaţa ta.

— Acum e linişte. O să vă spun când Dick e gata să explodeze.

— Îmi vei spune dacă eşti gata să explodezi şi tu? Mâna lui îmi atinge cu blândeţe părul în timp ce ne plimbăm. Cred că aş prefera să te prind străbătând câmpul în pauza de prânz decât să te văd şezând sub copac, privind în gol, cu cărţile şi masa de prânz nedesfăcute.

— Aţi fost în război?

— Da. Am fost recrutat târziu. Nu prea am avut parte de acţiune.

— Tata mi-a spus că atunci când a aflat că nemţii s-au predat, n-a ştiut cum să lase mai repede arma jos şi să nu mai lupte. S-a oferit voluntar să participe la curăţenia de după, pentru că nu ştia cum să ajungă acasă.

— Ari, te urci în tren şi gata.

— Toate vacanţele mele de vară au fost permisii primite în timp ce trebuia să lupt. Acum, eu hotărăsc dacă vreau să mă înrolez din nou.

— Domnul Peterson a venit să vorbească cu mine despre testul tău la biologie.

— Cred că m-am descurcat bine, pentru că mi-a spus că e mândru de mine.

— Ai obţinut nouăzeci şi şapte de puncte.

— Of, la naiba.

— Cee?

— I-am promis meditatorului meu, Ralph, că dacă voi obţine peste optzeci de puncte, îl voi însoţi la nunta verişoarei lui. Abia am mai putut sta în picioare după balul de primăvară.

Mă opresc în loc şi inspir mireasma de iarbă proaspăt cosită şi trandafiri. Pentru prima oară de săptămâni bune, simt că aş putea dormi.

Oftatul adânc al domnului Ellis mă trezeşte la realitate.

— Ari, eşti foarte inteligentă şi extrem de capabilă. Vreau să-ţi dau un sfat, deşi nu mi l-ai cerut. Mută-te la mătuşile tale. La şaisprezece ani eşti prea tânără ca să fii soldat.

— Spuneţi-i asta lui Mikey.

— Rezistenţa va lupta mereu pentru el E în regulă dacă te vei întoarce acasă.

— Mulţumesc, domnule. Cuvintele dumneavoastră mi-au fost de ajutor. O minciună îmi înţeapă limba. Trebuie să-mi iau zborul.

Vâr tabloul sub braţ, mă întorc şi o iau la fugă.

Hainele care îmi rămâneau de la surorile mele au fost mereu nişte comori pentru mine. Ori de câte ori ajungeam prin alte case, Jasper pipăia puloverul lui Jacquie, astfel încât aveam impresia că ea stătea întinsă în pat lângă mine, sau transforma eşarfa lui June într-o îmbrăţişare călduroasă. Acum că aşchiile au sărit departe de trunchi, iar eu semăn mai mult cu un vrej de fasole decât cu un măr auriu delicios, nu există prea multe opţiuni.

Jennah scotoceşte în dulapul ei, căutând ceva cu care să mă îmbrac la nunta verişoarei lui Ralph. Ridic în aer o rochiţă de vară şi îmi privesc reflexia în oglindă.

— Îmi place asta.

Ea mi-o smulge din mână.

— Nu poţi purta alb sau negru la o nuntă.

— O…

Îşi netezeşte părul perfect şi îşi dă pe buze cu ruj roz.

— Vino! Mergem la cumpărături.

— Şi copiii?

— Îi ia Maria, pentru că Wilf merge la club în zilele de vineri.

— Va trebui să trecem pe la bancă.

— Fac eu cinste, surioară.

Rochia mea, când o găsim, este de un movuliu deschis, în stilul anilor ’20, puţin cam îndrăzneaţă. Are spatele gol. Pielea mi se zăreşte printre inserţiile de dantelă din faţă. Jennah îmi prinde câteva şuviţe de păr cu o agrafă sclipitoare.

— Mireasa va fi invidioasă pe tine.

— Ar trebui să mai căutăm.

— Arăţi perfect aşa. Rupe eticheta. O să caut ceva şi pentru mine. Şi mai avem nevoie de pantofi. Apoi cina.

La restaurant, doi bărbaţi de la bar ne sorb din priviri. Eu îmi doresc ca aceştia să dispară ca să fim doar noi două. Vreau ca Jennah să-mi spună cum a reuşit să devină atât de curajoasă.

— Îmi amintesc de o noapte în care mama ne-a încuiat afară din casă. Ne-ai urcat pe toate în maşină şi ne-ai dus acasă la mătuşa Elsie.

— E imposibil să-ţi aminteşti asta. Nu cred că aveai mai mult de trei ani.

— Mi te mai amintesc în bucătărie făcând clătite crocante din nimic.

Jennah muşcă vârful unui sparanghel.

— E uimitor ce poţi face cu nişte cartofi aproape stricaţi, făină şi lapte acru.

Chelnerul vine cu două pahare şi o sticlă de vin.

— Din partea domnilor de la bar, domnişoară.

— Mulţumesc. Dar trebuie să refuzăm. Zâmbind, Jennah priveşte peste umăr şi spune suficient de tare, încât să acopere muzica auzindu-se în surdină. Mamă a cinci copii şi – arată spre mine – minoră.

Cel care seamănă cu Rock Hudson îşi scoate ochelarii şi se uită drept prin mine. Eu sunt recunoscătoare că rochia mea a venit însoţită de un şal din ţesătură fină, sub care mă pot ascunde. Vreau să vorbim despre momentul în care mama l-a cunoscut pe tata atunci când era mai tânără decât sunt eu acum. Vreau s-o întreb dacă a fost întotdeauna atât de rea. Vreau ca ea să mă ajute să disting vocile care plâng în visele mele. Jennah arareori suportă o privire lungă şi pofticioasă.

Chelnerul revine cu două prăjituri cu căpşuni, pudrate cu ciocolată. Jennah ridică ochii, privindu-l pe sub gene pe chelner.

— Spune-le domnilor că este o alegere mult mai bună.

— Domnul m-a rugat să-i dau asta tinerei domniţe.

El aşază o carte de vizită lângă farfuria mea. Eu citesc: „James Smythe, Agent”, în litere aurii, scrise în relief.

— Agent? Adică, spion?

— Cu siguranţă sub acoperire, surioară. Şi Roland avea cărţi de vizită de-astea afurisite.

— Infectul ăla de Roland, primul tău soţ?

Ea împunge desertul cu furculiţa.

— Era un rahat acoperit cu ciocolată. Jennah ia o îmbucătură mică. Încă nu-mi vine să cred că l-am lăsat pe nenorocitul acela în patul meu.

— Mătuşa Nia zice că a da greş este un fertilizator bun.

— O ador pe Nia, însă, indiferent cât de frumos ar suna, pe o femeie nu o avantajează atunci când dă greş. Uită-te la mama.

— S-a întâmplat vreodată să nu dea greş? înaintea mea?

— Dumnezeule, nu. În cazul ei, e ceva normal. Vrei să-ţi povestesc o întâmplare? Mătuşa Elsie şi unchiul Marvin au venit odată să ne ia cu Buickul lor nou. Era o căldură infernală şi au venit să ne scoată la picnic. Bărbaţii s-au aşezat în faţă. Micuţul Nathan era îmbrăcat în costum de marinar şi ne zâmbea mereu peste scaunul din faţă nouă, fetelor, care şedeam pe bancheta din spate. Unchiul Marvin ne-a rugat să cântăm un cântec. Mătuşa Elsie a cântat, *Let Me Caii You Sweetheart*. Toată lumea a început să cânte, până şi June. Cu excepţia mamei, care a lăsat geamul jos şi a stat îmbufnată. Am cântat: *Swinging on a Stary Mairzy Doats*, *In the Good Old Summertime*.

Eu întreb fără să gândesc:

— Cânta şi tata?

— Ţi-am spus de o mie de ori că omul acela nu merită pomenit. În fine, când am ajuns pe malul lacului, ne-am luat rucsacurile şi păturile. Când m-am întors s-o iau pe June de mână, am văzut-o pe mama zgâriind partea laterală a maşinii cu foarfecă ei de unghii. Fapta asta a bine dispus-o toată după-amiaza. Fredona când ne-am întors la maşină. A exclamat cu răsuflarea întretăiată, ca Scarlett O'Hara: „O, Doamne, uite ce zgârietură!" Unchiul Marvin s-a uitat cu atenţie la ea şi a zis că trebuie să se fi frecat de-o creangă. Mama a spus: „Elsie, cred că eşti devastată". Elsie şi-a dat seama, însă avea clasă. A zâmbit şi i-a răspuns: „Am supravieţuit o zi fără să ne zgâriem unul pe altul. Nu-i decât o bucată de metal" Mama a stat iar îmbufnată după aceea.

Chelnerul îmi ia din faţă farfuria cu desertul neatins, iar Jennah îl roagă să-i aducă un ceainic.

— Niciodată n-a fost cu toate ţiglele pe casă, Ari.

— Ei bine, acum le-a cam pierdut pe toate.

— Îmi amintesc că tu încercai mereu s-o înveseleşti.

— Ştii ce-mi amintesc cel mai bine despre tine?

— Că-ţi dădeam ordine?

— Cântai şi puneai lucrurile la locul lor.

— Tu ai fost singura care părea să observe asta. Te entuziasmai pentru o faţă de pernă spălată. Categoric te înveseleai când vedeai o faţă de masă şi gem pentru felia de pâine prăjită. Nu ţi-ai dorit decât un cămin pe care să nu-l mai părăseşti. Îmi toarnă ceai în cană. Mai ţii minte că îmi spuneai Jemmami?

— Erai cea mai bună „mami" din lume.

— Aşadar, pot să-ţi dau un sfat părintesc?

— Te rog.

— A sosit vremea ca leul din tine să se odihnească, iar vulturul să-şi ia zborul.

— Credeam că îi consideri pe prietenii mei spirituali o nebunie.

— Nebunie e să crezi că un om se va schimba. Comportamentul ăsta frumos n-o să dureze. Ştiu câte ceva despre îmblânzirea bărbaţilor, iar ăsta va începe să roadă

lanţurile cât de repede. Wilf mi-a spus că circulă zvonul cum că şeful poliţiei vrea să se pensioneze la sfârşitul anului, aşa că această constrângere va dispărea. Deja se umflă în pene. Am dreptate?

— Da.

— Fii cu ochi-n patru până se termină şcoala, apoi te muţi definitiv la Mary.

— O să-l distrugă pe Mikey.

— Las-o pe maică-sa să ia măsuri.

— Cum a făcut a noastră?

— Noi ne-am descurcat.

— Ce ai făcut tu pentru noi, cine eşti acum înseamnă mult mai mult decât „a te descurca”. Eşti o leoaică. Ai fost şi eşti sora mea puternică şi neînfricată. N-aş fi supravieţuit dezastrului fără tine.

— Vezi? Toate ne-am descurcat, iar Mikey se va descurca şi el. Nu este treaba ta.

Mătuşa Sabina vine la mine cu o mătură.

— Ari. Am crezut că eşti un şoarece. Ce cauţi aici?

Ies din debara, îmbrăcată cu jerseul larg al lui Len.

— Îmi caut rochie pentru absolvire.

— Am crezut că Jennah ţi-a cumpărat o rochie nouă.

— Parc-ar fi rochia nouă a împărătesei.

— Te simţi ca o regină?

— Nu, mă simt goală în ea. Scot din husă rochia pe care mi-a cumpărat-o Len. Asta are fire de bucurie ţesute prin ea.

— Mă tem că ţi-a rămas mică.

— La naiba. Mă trântesc pe scaun. Oare poţi scăpa vreodată de dorul unei persoane?

— Povara, dimensiunea pierderii nu se diminuează niciodată. Însă devii mai tare astfel încât ţi se pare mai uşoară, mai suportabilă de dus. Se duce în magazin şi revine cu o rochie simplă, albastră, cu flori brodate pe tiv. Asta se potriveşte cu ocazia. Mă dezbracă de jerseul lui Len şi îmi trage rochia pe cap. Acum două nopţi, l-am visat pe Len.

— A fost o vizită plăcută?

— Se făcea că am ieşit pe bucata de pământ din spatele magazinului şi acolo se afla o grădină cu flori luxuriante şi un pârâiaş care curgea pe stânci. Len zdrăngănea la o chitară albastră. L-am întrebat pe unde-a umblat, iar el mi-a zis că a umblat prin toată ţara şi că acum s-a întors acasă.

— Mi-aş dori să mă viziteze şi pe mine în vise. Ale mele sunt pline cu plânsete: Jacquie a pierdut un copil, sau o pisică, sau pe Jillianne. Noaptea trecută am visat un peşte care nu era, de fapt, un peşte, ci mai degrabă un lup.

Mătuşa Sabina îmi răsuceşte câteva şuviţe de păr şi mi le prinde cu o agrafă în formă de fluture smălţuit.

— Nu ştii în ce an am plecat din Polonia?

— Nu.

— În 1943, un unchi a făcut nişte aranjamente ca să mă duc la familia lui în New York. Gândeşte-te ce însemnătate are data aceea.

— Ai plecat înainte ca războiul să ia sfârşit?

Zâmbeşte.

— Tatăl tău este acasă acum. Du-te la nunta asta, apoi în est. Du-te şi trăieşte-ţi viaţa.

Domnul West stă aplecat pe bancă, privind cu atenţie pământul, nu lacul. Zâmbeşte forţat atunci când îşi ridică privirea.

— Zodiac e bine?

— Se simte minunat.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Îmi vor lipsi aceste duminici.

— Mătuşa Nia v-ar dojeni pentru că sunteţi trist din cauza duminicilor pe care nu le vom mai avea în duminicile pe care le avem. Eu mă cocoţ pe bancă. Şi-apoi Jasper îmi spune că suntem prieteni pe viaţă, aşa că vom vedea pe parcurs ce vom face.

Domnul West cercetează cu privirea copacii.

— Chiar crezi asta?

— În mod spectaculos, da. Şi animalul dumneavoastră spiritual crede asta, dacă l-aţi asculta.

— Dar vom fi la câteva provincii depărtare.

— Doamne, omule, peste două săptămâni vei cuceri Kilimanjaro, şi vezi autostrada transcanadiană ca pe o barieră insurmontabilă? îi întind un jurnal legat în piele. Nu ştiu când este ziua dumneavoastră de naştere, dar m-am gândit că vă va prinde bine în aventura dumneavoastră.

— Unde-ai găsit unul cu iniţialele mele pe el?

— Eu l-am făcut. Genţile cu franjuri nu mai sunt la modă, şi-am rămas cu sulurile de piele.

Citeşte inscripţia: „Aaron West, în tine zace o poveste pe care lumea trebuie să o citească. Scrie-o. Ari”.

Ridică capul încet şi cu precauţie, ca şi când cineva ar fi aruncat un ochi într-o cameră pe care el a ţinut-o încuiată în lăuntrul lui.

Zâmbesc.

— Tropăie ceva pe-acolo?

Aron West scutură din cap şi râde speriat.

— Ajunge. Când pleci?

— Sâmbătă vom face autostopul spre Montreal împreună cu Ellis şi cu Mina ca să o văd pe Jillianne, apoi, de acolo, Mikey şi cu mine vom lua trenul spre est.

— Dick n-are nimic împotrivă că Mikey va fi plecat din nou vara, ca anul trecut?

— A calculat cât ar cheltui pe mâncare şi i-a dat binecuvântarea.

— Voi avea grijă de el aici anul viitor. Ştii asta, nu?

— Apreciez lucrul acesta dincolo de cuvinte. îl ating cu sandaua. Speram să aud un „Sper că te vei întoarce în septembrie” de la dumneavoastră.

— După ce-am văzut doar la suprafaţa răul pe care ţi l-au provocat cei din casa aceea – mă priveşte drept în ochi o secundă cum aş putea să sper asta?

Lăsăm baltă subiectul şi vorbim despre vrute şi nevrute până când între noi se aşterne tăcerea, sfârşitul, apoi ne ridicăm în picioare. Şi-ar dori să poată să mă sărute de rămas-bun. Ştiu asta.

— Doamne, cât o să-mi lipseşti.

— Călătorie plăcută!

— Voi lua legătura cu tine în septembrie ca să vedem cum să ţi-l trimit pe Zodiac.

Jasper este curajos şi mă împinge într-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc că mi-aţi fost alături în toate astea.

Îmi strânge părul şi mă ţine aproape.

— Eşti… spectaculoasă, Ari Appleton.

Îmi dă drumul, iar eu mă retrag.

— La fel şi tu, Aaron West.

Ţin discursuri în gând despre motivele pentru care ar trebui să plec. Cuvintele mi se aşază ca o minge de bowling în stomac pentru că nimeni nu trebuie să le audă. îi duc un sandviş lui Todd ca să fie cu gura plină atunci când le voi rosti.

El taie ghearele unui pechinez pedant.

— Rahat, Hari. Eşti nebună dacă nu pleci naibii de-aici cât mai poţi.

— Şi Mikey?

— Nu-i mai plânge de milă. Te crezi Iisus „Cristoasa”? Ştii bine că cei din familia Irwin s-au hrănit şi s-au îmbrăcat singuri înainte să vii tu.

— Ştiu.

— Locul tău nu e în latrina aia. N-a fost niciodată. Ochii lui sunt la fel de trişti că ai Bassetului din cuşca din spatele lui. Dacă n-o iei la fugă fără să mai priveşti în urmă, retrag ce-am spus, că eşti cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc.

— N-ai spus niciodată asta.

Obrajii i se umflă când zâmbeşte.

— Nu ţie.

Chase umple paharele mele desperecheate cu Sprite, aprinde lumânările şi îmi trage scaunul.

— Fii sincer, Rezistenţa se întâlneşte în absenţa mea? zic eu. Toată lumea insistă să merg în est.

Todd îmi aşază în farfurie o omletă pufoasă.

— Jur că nu m-am mai întâlnit cu niciunul de la grătarul organizat de primar.

— Ai de gând să-mi spui să-l las baltă pe Mikey?

Loveşte şi scutură sticla de ketchup.

— Lui Mikey i-a venit ideea să facem o armă cu ketchup. E o idee genială.

— Asta-i un cod pentru ceea ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu, doar că trebuie să existe o cale mai uşoară să pun chestia asta pe omleta mea.

— Dac-ar fi în tuburi, ca vopselele mele, l-ai putea stoarce.

Îşi scoate carneţelul uzat din buzunar şi dă paginile până ajunge la una goală.

— S-ar putea să zici tu ceva.

— Ai de gând să îl inventezi?

— Îi dau chestia asta lui Zander. Face cercetare şi dezvoltare pentru tatăl meu. Înţelegerea e că, dacă se va îmbogăţi, mă va ajuta la finanţarea campaniilor mele.

— Ştii exact ce vrei să faci, nu-i aşa?

— În acest moment, cam ştiu. Ia cu furculiţa o îmbucătură brânzoasă. La fel şi tu.

— Serios că nu ştiu, Chase. Ce crezi c-ar trebui să fac?

— Ai încredere în mine?

— În clipa asta, mai mult decât în mine.

— Bine. Sâmbătă, tu şi Mikey vă urcaţi în maşină şi plecaţi. Timp de opt săptămâni, vă jucaţi, creaţi, absorbiţi, dansaţi, mâncaţi, dormiţi, iubiţi şi vă lăsaţi iubiţi. Când îţi vor veni gândurile despre septembrie, pune-le într-o bulă şi suflă spre ea, ca să zboare. Te voi suna în ultima săptămână din august şi-ţi voi adresa o întrebare. În răspunsul tău se va afla răspunsul pe care îl cauţi.

— Mi se pare o tâmpenie.

— Jasper, tu ce părere ai?

Încerc să vâr într-o bulă căluţul-de-mare care se roteşte şi să-l trimit cât colo, însă încântarea lui nu poate fi îngrădită.

— Touché, Chase Pace.

CINCIZECI ŞI CINCI

Nu mă ating de colţul meu din magherniţă ca să nu se prindă putoarea de mine.

— Mikey, nu lua cărţile pe care le-ai citit.

Valiza lui galbenă e şi aşa burduşită de nu se mai poate închide.

Todd intră gâfâind în cameră.

— Ascundeţi-vă! Repede!

— De ce?

— Dick vine sus ca să-l ducă undeva pe Mikey.

Când auzim treptele scârţâind, ieşim repede pe fereastră şi ne ascundem sub streaşină.

— Unde-i puştiul?

— Ăă, a vrut să-şi ia rămas-bun de la Laura, aşa că Ari l-a dus acolo.

— Du-te după el.

— Păi, se duc undeva după aia. Parcă ziceau că doamna Vandervolt dă o mică petrecere sau ceva de genul.

— Eu de ce nu ştiu despre asta?

— Habar n-am. Mikey ţi-a dat un formular, l-ai semnat.

— La naiba!

Todd coboară în grabă scările şi scoate capul pe geam.

— Sunt doi tipi jos, iar O'Toole aşteaptă pe alee.

— Ce pun la cale?

— Habar n-am.

— Bărbaţii sunt în bucătărie?

— Nu, în faţă.

— Du-te ţine-l de vorbă pe OToole. Să nu se apropie de curtea din spate.

Îl iau pe Mikey de mână şi ne furişăm de-a lungul acoperişului, intrăm în cutia de lemn, îl las pe Mikey jos, ridic capacul de la pivniţă şi ne furişăm înăuntru.

— Stai ascuns în fort. Voi aduce tot ce pot prin gurile de aerisire.

O voce pe care n-o recunosc spune:

— Un copil este un paravan bun. O vacanţă frumoasă în familie. Vedeţi cascadele şi toate alea.

— Mikey trebuie să se întoarcă acasă în curând. Spune-i lui Tino că marfa lui e pe mâini bune.

Aud paşi târşâiţi. Uşa se închide şi acţiunea se mută pe alee. Eu mă îndrept într-acolo în vârful picioarelor şi îmi înăbuş un ţipăt atunci când un şoarece traversează în fugă bancul de lucru.

Mikey şopteşte tremurând.

— Ce e?

— Ssst, sst, fereastra e deschisă. Să nu tragi cu ochiul şi să nu aprinzi lanterna.

Ochii noştri ajung aproape la acelaşi nivel când un individ alunecă sub maşină pe un cărucior. El iese.

— Pare în regulă. Hai să-i facem o probă.

O'Toole împreună cu un tip pleacă cu maşina. Văd bocancii lui Dick şi încă o pereche de pantofi de gală lustruiţi.

— Traversezi graniţa la orele de masă, atunci e mai mult trafic şi mai puţini vameşi. Rămâi pe banda a treia, a treia, ai înţeles?

— A treia, da.

— Nu-ţi flutura insigna, doar las-o la vedere atunci când arăţi carnetul de şofer. Asigură-te că puştiul şi soţia ta au acte de identitate.

— Da, domnule.

Sedanul revine, iar individul verifică din nou sub maşină.

— Totu-i în regulă.

— Mâine, Irwin.

— Puteţi conta pe mine. Indivizii pleacă, iar Dick bombăne: Unde-i puştiul ăla afurisit?

O'Toole îşi aprinde cea de-a treia ţigară.

— E o idee de rahat, oricum?

— Cum adică?

— Nu poţi controla ce-o să zică un puşti. Mai ales când e supărat că nu pleacă în vacanţă cu târfuliţa aia. Scuipă pe alee. Eu zic să le punem pe Ronnie şi pe Theresa să se dichisească şi spunem că le ducem pe doamnele noastre la mici cumpărături. Lumea face asta tot timpul.

— Ai dreptate. Stai lângă maşină.

Mikey stă ghemuit ca o omidă speriată când încerc

să-l scot din fort.

— Ieşi. E în regulă. Şi-au făcut un alt plan.

Mikey nu plânge niciodată, dar şoapta lui sună ca un scâncet.

— Te rog, vreau să merg cu tine. Te rog, Ari.

— Te duc acasă la Ellis şi vom pleca dis-de-dimineaţă, promit, dar ca să facem asta, trebuie să sărim gardul din curtea din spate.

După ce îl duc pe Mikey acasă la Mina şi la Ellis, mă întorc la magherniţă. Dick stă pe treptele din faţa casei.

— Unde-i puştiul?

— Acasă la Jennah, îşi varsă maţele. Cred c-a mâncat prea mult la petrecere. Am venit să-i iau valiza.

Înăuntru, mama este trează şi spălată. Îşi linge degetul şi atinge cu el fierul de călcat încins.

— O, Hariet, Richard ne duce pe Ronnie şi pe mine într-o minivacanţă. La cumpărături, cascada Niagara, muzeul Madame Tussaud. Nu-i aşa că e minunat?

— O distracţie pe cinste.

— Adu-mi valiza din debara.

Geamantanul mic Samsonite mi se pare greu ca un bolovan când îl ridic ca să cobor scările. E plin de reviste porno pentru poliţişti, „Detectivul Mădular înhaţă femeia”, „Poliţista erecţie sub acoperire se ocupă de caz... „îl trântesc pe pat şi îl şterg de praf cu un prosop rânced.

— Păi... distracţie plăcută!

Îl aşez pe masa din bucătărie şi mă retrag făcând o reverenţă, cu perna şi valiza galbenă a lui Mikey în mână.

— *Adios*, *sayonara*, *au revoir*, vă doresc o viaţă frumoasă...

Mama nici măcar nu se uită la mine.

S-o întindem.

Mi-aş dori ca ea să...

Nu-ţi bate capul cu ea, *te văd eu*, *Ari*.

Mersi, *Jasper*.

Nancy Drew ar face o poză părţii laterale a sedanului, dar nu merită riscul. Când ajung la două case mai încolo, Dick strigă:

— Hei, Hariet!

Nu fugi, Ari. Fii calmul întruchipat.

Eu mă întorc.

— Da, domnule.

Se apropie de mine cu paşi greoi.

— Ai zece parai?

— Ăă… cred că da.

Înşfacă bancnota de douăzeci de dolari de îndată ce o scot din buzunar.

— Mersi. Ţi-o dau înapoi duminică.

— Sigur.

Când mai am trei cvartale până acasă la Ellis şi la Mina, intru într-o cabină telefonică şi îmi strâng mărunţişul în palmă. *Eşti sigur că ar trebui să fac asta, Jasper*?

O să primească mulţi ani pentru trafic de droguri. Apoi vom putea duce cu toţii o viaţă liniştită.

Formez zero.

— Centrala. Ce număr doriţi, vă rog?

— Îmi puteţi face legătura cu punctul de trecere canadian de la cascada Niagara, Ontario?

— O clipă, vă rog. Şterg amprentele de pe telefon în timp ce aştept. Apelatul aşteaptă pe fir. Introduceţi cincizeci de cenţi, vă rog.

Fac întocmai, iar cineva cu o voce ciudată ca a lui Dick spune:

— Vama.

Jasper mă face să vorbesc cu un accent franţuzesc.

— Bună, îmi cer scuze că vă deranjez, probabil că nu e cine ştie ce, dar mă aflam într-un restaurant când am auzit întâmplător conversaţia dintre doi bărbaţi. Păreau că plănuiesc să treacă graniţa mâine pe la cascada Niagara cu droguri sau ceva de genul.

— Numele dumneavoastră, vă rog, doamnă.

— Ăăă, da, este… Madeline.

— Numele de familie?

— Ăăă… Real.

— Se scrie re-E-L?

— A, nu, R-I-E-L. Ca Louis Riel.

— Cine?

Centralista ne întrerupe.

— Vă rog să introduceţi douăzeci şi cinci de cenţi.

Se aude un ţiuit, iar bărbatul zice:

— Ce-au spus mai exact?

— Păi, că vor să treacă graniţa la ora de vârf, că vameşii ar putea verifica portbagajul, dar că nu s-ar uita niciodată sub maşină, chestii dintr-astea.

— Cum arată?

Simt cum mi se strânge stomacul.

— I-am văzut doar din spate, când au plecat. Unul avea în jur de cincizeci de ani, cu început de chelie şi semăna cu un urs. Celălalt avea în jur de treizeci de ani, mai slab, cu păr negru şi unsuros.

— Le-ai văzut maşina?

— Doar pentru o secundă. E un sedan albastru-închis.

— Plăcuţă de înmatriculare?

Ce e, Jasper?

Trei. Şapte… Poate şase la sfârşit.

— Ăăă… Trei, şapte, ceva? Nu sunt sigură.

— Un număr de telefon la care vă putem contacta, doamnă.

— Ăăă… Oxford opt… 1222.

— Adresa?

— Vă rog să introduceţi douăzeci şi cinci de cenţi.

— Îmi pare rău, nu mai am mărunţiş. Trântesc receptorul în furcă de parc-ar fi o bucată de fier încins.

Of Jasper.; nu ştiu ce să zic.

Ce-ar putea merge prost?

Am stat de nenumărate ori şi eu cocoţată ca Mikey, privind cum lumea mea dispare prin luneta maşinii. Văd în el mai multă teamă decât dor, în timp ce priveşte cum kilometrii sunt înghiţiţi. Se joacă cu o gaură făcută de o molie în pernă, fără să-şi dea seama că scoate penele din ea. Strâng un pumn, las geamul jos şi le dau drumul. Le priveşte cum zboară, apoi se uită la mine. Mai iau un pumn de pene şi le dau drumul. Mikey aproape că zâmbeşte.

Faţa de pernă este pe jumătate goală, când Ellis scuipă un puf.

— Hei, năpârliţi acolo în spate?

— Ari construieşte un câmp de forţă din pene ca să nu ne vadă răufăcătorii.

— Continuaţi atunci.

După ce ne îndeplinim misiunea, îşi aşază capul pe Bunny şi doarme până în Montreal.

Pentru prima oară în viaţa mea, primesc îmbrăţişarea de la Jillianne după care am tânjit atât. Ea mă ţine aproape, iar eu nu mă pot desprinde.

— Câţiva prieteni ai mei sunt aici. Abia aştept să te cunoască.

Curtea din spate este plină de oameni de teatru, de la cinci până la optzeci şi cinci de ani. Mătuşa Dolores îşi părăseşte postul de lângă grătar, îmi oferă o îmbrăţişare care miroase a carne, apoi mă trimite să mă distrez.

Aici şi acum, pe sora mea o cheamă Anne, Anne Trembley. Lebăda din ea a ieşit la suprafaţă puternică, graţioasă şi incredibil de frumoasă, însă, în acest cârd de păsări de rase diferite, ea este tot un suflet singuratic.

La sfârşitul zilei, se cuibăreşte lângă mine pe pat.

— Mă bucur că eşti aici.

— E cea mai frumoasă zi pe care-am trăit-o cu tine, *Anne*.

— Când m-am scăpat de „Jilli” a fost ca şi când mi-aş fi uşurat buzunarele de pietre. Se întinde spre noptieră şi îmi dă un plic. Mai sunt câteva care mă trag în jos. Deschid plicul şi scot un cec în valoare de cinci mii de dolari. Îmi pare atât de rău, Ari. Mă vei putea ierta?

— Eşti iertată definitiv. îi dau cecul înapoi. Te rog să-l păstrezi. N-am nevoie de el.

— Nici pomeneală.

— Atunci distrează-te cu ei. Dintre toţi oamenii care au fost azi aici, pe care ţi-ar plăcea să-l ajuţi?

— E simplu. Pe Marie Claire. Creşte singură doi copii.

— Spune-i că este un cadou de la Len.

Îşi aşază capul pe umărul meu.

— A fost un om minunat, nu-i aşa?

— Este în continuare. Singurul mod prin care pot suporta absenţa lui este să îi caut mereu prezenţa.

— Îmi aducea de lucru de trei sau patru ori pe săptămână. Nu se grăbea niciodată să plece. N-am înţeles niciodată de ce mă iubea, dar ştiam că o face a. Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că şi-ar fi dorit să mă poată cruţa de toată durerea pe care am suportat-o, iar eu am început să plâng. Mi-a dat batista lui şi mi-a spus: „*Corka*, te pot îmbrăţişa?” în braţele lui m-am simţit mai în siguranţă ca niciodată. Îşi şterge nasul cu mâneca. Toţi de la Springwood au crezut că mă voi apuca din nou de droguri după moartea lui, dar n-am putut să-l dezamăgesc din nou.

— Vezi? E în continuare aici.

— Devine din ce în ce mai prezent pe măsură ce timpul trece, iar amintirea tatii începe să dispară. Oftează uşor. L-ai văzut când şi-a zburat creierii?

— E o nebuloasă.

— Spune-mi.

— Jennah spune că nu merită nici măcar un gând sau un cuvânt.

— Dar eu merit să înţeleg. Simt nevoia să scap de unele lucruri. Ce-ţi aminteşti?

— Păi, cred că tocmai veniserăm de la cumpărături. June şi Jennah scoteau pungile din portbagaj când tata a ieşit în fugă din casă cu Jinxie. Le-a spus să urce din nou în maşină. Jennah l-a ascultat, dar pe June a trebuit s-o îmbuneze cu rahaturi de genul „gândăcel micuţ” ca să vină. Tot drumul până la râu a cântat unul dintre cântecele inventate de el după Jingle Bells, „Jack-jack-jack-jack, Jack-jack-jack-jack m-a lucrat pe la spate. Mi-a luat arma şi s-a distrat, spulberându-mă”. Jillianne îmi ia mâna, iar eu i-o strâng pe a ei drept răspuns. Cum putea crede că era doar vina lui Jacquie?

Jillianne ridică din umeri.

— Cum s-ar fi putut uita în oglindă dacă nu îşi spunea

asta? Nu şi-a zburat creierii pentru că i-a părut rău. A făcut-o pentru că a vrut să ne rănească.

— Atunci, pentru tine, nu i-aş da nicio satisfacţie. Nu ne-a rănit, ne-a eliberat.

Jillianne se face că scuipă.

— Ce s-a întâmplat când aţi ajuns la râu?

— Îmi amintesc doar că mă jucam pe deal. Tata m-a strigat. Mi s-a părut că-mi face semn cu mâna. Acum, cred că a ridicat arma şi voia să-l văd, doar că June stătea în faţa lui. Unde eraţi tu şi cu Jory?

— Jory furase ţigările mamei şi se dusese în parc să le vândă. Eu eram după canapea, mă ascundeam, zice ea.

— Tu şi cu mine am petrecut multe ore ascunse după canapea, nu-i aşa?

— Da. În ziua aceea, m-am ascuns pentru că tata ţipa întruna la Jacquie.

— Ce spunea?

— „Un jurnal? Un jurnal! Unde e, târfă mică?” O ameninţa cu pumnii. Jacquie a ţipat la el: „Mătuşa Elsie, doctorul Herbert, poliţia, toată lumea ştie ce-ai făcut!” Ea continua să-l întărâte ca şi când ar fi vrut ca el să o lovească. Apoi el v-a văzut parcând maşina cu cumpărăturile şi s-a calmat pe loc. A încercat s-o mângâie pe păr pe Jacquie. Am crezut că a luat-o razna când a zis: „Un fiu. Fiul meu”. Am crezut că Jacquie se gândea că este băiat, dar acum ştiu că vorbea despre copilaş. Ea l-a scuipat. El a fluierat-o pe Jinx şi a ieşit afară tot numai un zâmbet. Jillianne se sprijină de tăblia patului şi se joacă cu mâna mea. După ce-a plecat, a venit mătuşa Elsie şi a întrebat-o pe mama unde era el. Elsie a spus că doctorul Herbert a sunat la poliţie, care era pe drum. Elsie purta o rochie crem cu trandafiri roz. S-a lăsat pe vine, mi-a atins obrazul şi m-a întrebat: „Jillianne, tatăl tău ţi-a făcut vreodată vreun rău? Poţi să-mi spui orice, iubito”. Mama a început să arunce cu lucruri. O călimară a nimerit-o pe Elsie în cap, cerneala i-a picurat pe umăr, însă ea a continuat să-mi mângâie obrazul.

— Nu trebuie să răspunzi – eu mă joc cu dantela feţei

de pernă –, dar te-a rănit?

— Ani la rând mi-am vărsat amarul, surioară. Acesta îşi pierde din intensitate atunci când povestesc. Apoi începe să-mi povestească, de parcă ar fi urmărit un documentar. Au fost anii aceia în care şi-a făcut de cap cu mine – se cuprinde cu braţele – cu *noi*. Ne obliga să îl atingem, să *îi sărutăm frumos*. „Aşa, micuţa mea”. Cu o săptămână înainte să moară, împlinisem zece ani. M-am dus la culcare visând la tort, la dolarul primit de ziua mea de la bunica şi la promisiunea lui Jennah că mă va duce la film. Când m-am trezit… eram în patul lui. El mi-a spus: „Nu-ţi fie teamă, Jilliybean. Asta fac fetele mari”. Apoi m-a violat. Mi-a acoperit gura cu mâna ca să-mi înăbuşe ţipetele. Era ca un cuţit care mă despica în timp ce gângurea: „Sst! Sst! Ştiu că doare, dar tati te ajută să treci peste asta”. A încercat să mă ia în braţe după aceea, însă mie mi s-a făcut greaţă şi am fugit în baie.

— Mama unde era?

— Probabil zăcea pe canapea. Când Jacquie m-a găsit în baie, a ştiut. A încuiat uşa, a umplut cada cu apă şi a intrat cu mine în ea. Apa a devenit rozalie în timp ce ne legănam îmbrăţişate. „N-o să te mai atingă niciodată. Promit”, mi-a spus ea.

— Jacquie ştia atunci că era însărcinată, nu-i aşa?

— Da. Odată, când m-a vizitat la Springwood, mi-a spus că în noaptea aceea avea de gând să-l omoare pe tata. În timp ce mă ţinea în braţe, punea la cale un plan. Avea de gând să-i înfigă sabia de război în inimă şi să-i zdrobească ţeasta cu tigaia de fier. Jillianne se dă jos din pat, ia o sticlă de vin şi revine cu două pahare. Aş prefera nişte „iarbă”, dar accept paharul. În fine, când l-a văzut dormind atât de liniştit, a hotărât că moartea era prea uşoară şi voia ca eu să înţeleg că era vina lui, nu a mea. Aşa că i-a spus mătuşii Elsie.

— Jory a vorbit vreodată cu tine?

— Nu prea mult. Îţi aminteşti cum tata şi cu ea se jucau „de-a calul”? Se „călăreau” unul pe celălalt, dar nu cred că tata a plăcut-o prea mult. Doctorul Singer spune că

este vorba despre putere. Jory a fost mereu prea dornică să facă pe plac.

— Jennah nu vrea nici măcar să-i rostească numele.

— O, ăsta-i un cu totul alt rahat. Toarnă vin în pahare. Multă vreme, ea a fost preferata tatii. Gândeşte-te cum şi-a asumat rolul de mamă cu noi. Când el a început cu Jacquie, Jennah a suferit atât de mult, de parcă tata ar fi părăsit-o pentru altcineva.

— Cum se face că nu suntem toate nebune de legat?

— Poate pentru că mereu a apărut cineva şi a creat un echilibru între rahat şi zahăr. Ciocneşte cu paharul meu. Şi am avut casa cu surori.

— Aşa este.

— Ştii care parte din casă erai tu?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Tu erai electricitatea. O scânteie, lumina, căldura. Întotdeauna îmi regăseam speranţa când eram cu tine.

Inima îmi zâmbeşte, iar capul meu îi găseşte umărul.

— Când am ajuns la Mary, mi-am dorit atât de mult să vezi că este un loc adevărat.

— Voi veni în vizită vara asta. Nia şi cu mine am devenit prietene bune.

— Zău?

— A vorbit cu mine la înmormântarea bunicii. Mi-a spus, ca şi când mi-ar fi citit gândurile: „Nu trebuie să ierţi, trebuie doar să-ţi canalizezi furia într-o energie creativă”. În fiecare zi auzeam că trebuie să iert ca să pot merge mai departe şi aveam impresia că voi rămâne blocată pentru totdeauna. Ştiai că şi unchiul Nici a violat-o?

— Cred că am ştiut indirect.

— Şi uită-te la ea. E foc şi apă, oţel şi nor. Îmi împărtăşeşte din înţelepciunea ei cel puţin o dată pe săptămână.

— Eşti fericită?

— Sunt liniştită.

— Te simţi singură?

— Cum aş putea? în sfârşit, mă simt acasă.

Duminică seara, Anne (fără Jilli) şi cu Mikey se bălăcesc în piscină. Mătuşa Dolores aduce un ceainic şi îl aşază pe masa din foişor.

— Ai vorbit la telefon?

— Da.

— Cu Jake?

— Jake şi cu mine suntem iubiţi prin corespondenţă. Detestăm trăncăneala la telefon. Am sunat la Toronto, sperând să primesc veşti bune de la Todd.

— Şi le-ai primit?

— Mama şi Dick s-au întors cu bine din minivacanţa lor, deci nu, nu sunt prea bune. I-am povestit întreaga poznă. Au hotărât să treacă pe la Fort Erie în loc de cascada Niagara. Jur că ăsta are un noroc chior.

— Mie nu mi se pare noroc, mai degrabă l-a prevenit cineva.

— De la vamă, vrei să spui?

— Sunt singurii care ştiau povestea ta.

Îmi las capul pe masa din lemn de sequoia.

— Sunt terminată.

— Nici într-un milion de ani nu s-ar gândi că o fată ar avea inteligenţa sau curajul să facă asta. Dick va crede că a fost vorba despre un poliţist bun care vrea să-i vină de hac sau un poliţist corupt care vrea să-i ia locul. Dolores toarnă ceai în ceaşca frumoasă. Mă bucur atât de mult că ai scăpat din iadul acela!

Arăt înspre Mikey care tocmai în acel moment plonjează în apă, iar stropii aterizează pe masă.

— El, nu.

— Totul va fi bine. Sunt convinsă de asta.

— Pentru Ji… ăăă… Anne, cu siguranţă. Mă bucur că te are pe tine.

— Voi, fetelor, aţi trecut prin atâtea.

— După discuţia de aseară, mă simt oarecum, nu ştiu, vinovată că ele au trecut prin atâtea. Eu am scăpat uşor.

— Măcar surorile tale au avut un dram de afecţiune în ele. Theresa s-a abătut de la drum şi a fost rea cu voi.

— Ce-am făcut de mă urăşte atât de mult?

— Tatăl tău avea această convingere ciudată că Dumnezeu îl pedepsea neoferindu-i un fiu. E greu de descris influenţa pe care tatăl tău o avea asupra mamei tale. Ea avea doar cincisprezece ani când s-au cunoscut. Theresa îl vedea ca pe zeul zeilor. După ce ea te-a născut pe tine, a renunţat la orice urmă de afecţiune, curtoazie, umanitate. Pentru mama ta a fost mai rău decât iadul.

— N-am simţit niciodată că tata m-ar urî.

— Tu erai singura care semăna cu el.

— Te rog, te rog, nu-mi spune că sunt ca el.

— A fost un ticălos egoist şi arogant. Nu semeni deloc cu el pe dinăuntru. Ai culoarea lui. Atâta tot. Întinde mâna peste masă. N-ai să mă crezi, dar întotdeauna te-am vrut.

Întorc capul.

— Poftim?

— Când mama ta te-a adus de la Mary, am fost vrăjită. Erai un ghemotoc cu părul ciufulit şi cel mai frumos suflet. Theresa se plângea atât de mult că îi era greu, încât m-am oferit să te iau la mine. Oftatul ei face ca frunzele copacilor să se mişte uşor. Se desfata prea mult cu gândul că nu puteam avea copii ca să renunţe la această plăcere. Ştiu că m-am comportat ca o acritură cu tine. La început, m-am gândit că dacă mama ta va crede că nu te plac, se va răzgândi. Apoi a devenit un mod de a-mi alina tristeţea. În scurtă vreme, a devenit un obicei. Mă priveşte în ochi. Îmi pare rău pentru fiecare răutate a mea.

— Întotdeauna am văzut alpacaua din tine.

— Alpaca?

— Mai scuipă ele din când în când, dar au o privire care linişteşte sufletul şi cea mai moale blană din univers.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Morsa William îmi compostează biletul.

— Aveţi vreun secret pentru mine?

— Văd un tânăr falnic care aşteaptă la capătul liniei şi a cărui inimă e cât pe ce să-i explodeze.

— E Jake, zice Mikey.

— Iar tu, fecioraş, poţi uita de toate grijile.

— Dar eu? întreb eu.

— Pentru o vreme, domnişorică. Pentru o vreme.

William îmi face cu ochiul şi merge mai departe.

După câteva ore de călătorie, mă îndrept spre vagonul restaurant în căutare de mâncare lipicioasă care să-i închidă gura lui Mikey o vreme. William trece pe lângă mine şi se uită la ceas.

— Dacă nu te scapi de povară, nu te vei putea ţine niciodată de program.

— Anul acesta m-am pricopsit cu multe bagaje.

William scoate un scăunel.

— Urcă-te.

Mă cocoţ şi îl văd pe Mikey în spate, pe locul lui, cufundat în lectură.

— Ce credeţi că e mai rău, un tată care nu te iubeşte cum trebuie sau o mamă care nu te iubeşte deloc?

— Nu pot fi comparate. Îmi toarnă *milkshake* dintr-un pahar de amestecat de metal. Mamele sunt braţele tale, te învaţă cum să îmbrăţişezi. Taţii sunt picioarele tale, îţi arată cum să stai drept. De aceea tu te înrudeşti cu căluţul-de-mare.

Mă clatin pe scăunel.

— Cum poate un căluţ-de-mare să aibă grijă de o libelulă?

— Odihneşte-te doar. Îţi vor creşte braţele şi picioarele la momentul potrivit. Mi se închid ochii de la căldura pe care o degajă mâna pe care o ţine pe creştetul meu. Te aşteaptă un anotimp al bucuriei. Uită de povară.

Când eram mică, obişnuiam să privesc cum celor credincioşi le era ucis spiritul şi cum aceştia bolboroseau în timp ce se umpleau de Sfântul Duh. În acest moment, sunt sigură că starea lor de extaz nu semănă nici pe departe cu botezul primit de la o morsă. Acel junghi feroce şi fierbinte provocat de durerea surorii mele explodează în mii de puncte de lumină. Opresorii mei se transformă în cenuşă, care e purtată spre vest de vântul puternic. Ameţeala mă însoţeşte până la locul meu.

Mikey priveşte pe geam, la panourile publicitare ce se perindă pe lângă noi, din care citesc doar fragmente:

„Eşti pe drum cu – toate cele bune fiecăruia – mentol Kool – floare la ureche – lucrurile merg mai bine cu – Brylereem, puţin pe vârful degetelor va – Hei, Mable, caută negru – Heinz 57”… Fiecare pajişte, hambar şi gaură în gard mă duc spre casă.

Lucrurile merg mai bine cu Jake, Ah?

Da, Jasper.

Jake se face tot mai mare pe măsură ce trenul intră în gară. Poartă un tricou alb peste braţele-i de violonist, câteva şuviţe de păr rebele îi intră în ochi şi un zâmbet îi luminează faţa. Mai mult dansează decât mă ridică de pe scări.

Atunci când braţele care mă îmbrăţişează sunt ale lui Jake, iar drumul pe care îl străbat duce acasă, nu mai contează că sunt hurducată în spatele camionetei. Mary opreşte maşina înainte de Peştele zburător. Jake sare din camionetă şi deschide braţele.

— Haide, iubito, coboară.

Eu sar jos. Mă ia de mână şi o luăm la fugă peste peticul de plajă acoperit de iarbă dintre Peştele zburător şi casa soţilor

Butters. Dacă vom continua în ritmul acesta, ne vom lua elan de pe stâncă şi vom ateriza în ocean, însă ne oprim pe la mijlocul câmpului.

— Ce faci?

— Îţi ofer cadoul de ziua ta de naştere. El arată cu degetul spre o stâncă mare şi neagră, brăzdată de un fir de cuarţ. Asta este stânca ta. O bucată din Cape Breton.

Eu mă gândesc la bietul Volkswagen.

— E minunată, dar cum crezi că o pot transporta?

— Va trebui s-o laşi aici şi să construieşti o casă în apropiere.

— Gus Mulligan nu are niciun cuvânt de spus în privinţa asta?

— Gus a vândut locul.

— Jake?

— L-am luat pentru un cântec. De fapt, pentru o mie de cântece, dar am bătut palma. Îmi înfăşor picioarele în

jurul taliei lui, fiind cât pe ce să-l izbesc de stânca mea. Jake râde: Deci există vreo şansă să-mi acorzi ultimul dans, doamna mea?

— Şi dacă stânca se surpă şi se prăbuşeşte în ocean?

— Atunci vom locui pe barca noastră.

— Dacă mă voi îngrăşa două sute de kilograme şi scufund barca?

— Atunci voi construi un tanc petrolier.

Mă ţine bine în braţe, apoi se caţără de parcă ar fi o capră de munte. Privim de sus regatul nostru.

— Este cel mai frumos cadou pe care l-ar putea primi vreodată o fată. Voi trăi pe stânca asta pentru totdeauna.

— Da, ea e regina ţinutului!

Ne sărutăm, un sărut sălbatic după care am tânjit zece luni, apoi, fără tragere de inimă, îl las să plece ca să descarce proviziile pentru Nia, înainte ca el şi vioara lui să plece în St. John pentru o săptămână. Mary îl dojeneşte:

— Ai face bine să-ţi iei cărţile cu tine, băiatule.

— Sunt în maşină. Înclină capul, cerându-mi să-l conduc până afară. Mă urc în duba descărcată şi mă întind pe spate, cu puloverul lui sub cap. Urcă şi el şi se cuibăreşte lângă mine. După asta, voi avea concerte doar prin zonă, bine?

— Peste câteva săptămâni, oamenii vor ajunge pe lună. Poţi să te duci până acolo, pentru că dragostea mea pentru tine va fi la fel de puternică. Îmi umplu pumnul cu părul lui, care este la fel de mătăsos şi bogat ca blana lui Zodiac. Îmi pare rău pentru Danny.

— S-a prăpădit atât de repede.

— A venit tatăl lui?

— Cei de la Childrens Aici nu au reuşit să dea de urma lui. Jake se joacă cu un nasture de la mâneca mea. A fost un băieţel pierdut. Vedea un stol de bufniţe albe pe coama fiecărui val. Nici nu mai ştiu de câte ori mi-a spus să îi arunc trupul lor.

— Ţi-a spus vreodată de ce a stârnit incendiul?

— Mi-a spus că flăcările mistuie dezamăgirea, doar că sunt lacome şi vor mai mult. Simt oftatul lui Jake ca un

lanţ de fier în jurul gâtului meu. Danny s-a oprit atunci când a văzut cum oceanul înghite focul, ca să-i pună capăt.

— Acesta-i un poem.

— Iată ultimul vers direct din gura lui: „Dezamăgirea tatii m-a făcut mic, iar moartea mea nu înseamnă nimic”. Jake îşi înghite lacrimile. De ce adulţii devin părinţi de rahat?

— Pentru că hrănesc dezamăgirea şi nu sunt atenţi şi… nu se mai miră atunci când văd o bufniţă albă pe coama unui val. Pun pariu că i-ai spus că este magic, nu-i aşa?

— Poate, dar el îşi dorea să audă asta de la tatăl lui.

— Jake, ascultă vocile care contează. Tatăl tău a fost un mincinos, mincinos.

— Vorbim despre Danny.

— Vorbim despre noi toţi, cei uitaţi, invizibili, părăsiţi.

— Mi-aş dori să pot rămâne şi să vorbim ore întregi, dar chiar trebuie să pornesc la drum. Mă voi întoarce cât ai clipi din ochi, iar atunci tot timpul va fi al nostru.

Când revin, Nia ridică privirea de la zeiţa oceanului care prinde contur din arţar.

— Jake e bine?

Mă aşez pe scăunelul meu, iau pensula în mână şi pictez un alt afurisit de far pe o bucată de lemn bătut de vreme.

— Moartea lui Danny l-a izbit ca un ton de o sută de kilograme.

— Se epuizează, zice Mary. Dacă nu cântă, lucrează la docuri sau iese cu barca, la pescuit sau cu grupuri de turişti. Nu-şi acordă răgaz să se gândească.

Nia se apleacă de parcă ar vrea să-i şoptească lemnului un secret.

— Avea opt ani când soţii Butters au reuşit să îl ia la ei. A existat durere multă înainte de asta, care trebuie să se vindece.

— I-aţi cunoscut pe părinţii lui?

— Betsy a fost ca un şoarece tăcut. Şi-a luat cele

două fete mai mici şi s-a dus la maică-sa în Newfoundland şi l-a lăsat pe Jake cu tatăl lui. O brută. Mititelul Jake stătea singur cu orele în cocioaba aia împuţită, speriat, înfrigurat şi înfometat în vreme ce tatăl lui era plecat. Cel mai frumos lucru pe care acesta a putut să-l facă a fost să se înece.

— Cum a putut maică-sa să-l lase pe Jake cu el?

— Nu ştiu. Poate că n-a putut fugi la trei dimineaţa decât cu două braţe ocupate.

Mary scapă intenţionat o oală, iar bucăţile de lut se împrăştie pe podeaua de scândură.

— Nenorociţii naibii! La tatăl şi mama lui mă refer. Sper să explodeze o bombă sub picioarele ei.

Furia ei este ca un val şi cred că nu m-am simţit vreodată mai în siguranţă în toţi cei şaisprezece ani ai mei.

— Şi-acum, să avem *discuţia* înainte să se întoarcă Jake.

— Ce discuţie?

— Nia şi cu mine ştim că şansele de a vă dezlipi unul de celălalt sunt aceleaşi cu a pune lesa unei balene şi a o scoate la plimbare. Mary trage un scăunel. Am avut discuţia asta şi cu Jake, iar acum e rândul tău să asculţi, domnişorică. Să vă protejaţi. Vom sărbători în ziua în care ne vei oferi un nepoţel, dar ziua aia n-a venit încă. M-ai înţeles?

— Da, doamnă. Asta înseamnă că avem binecuvântarea ta?

— N-am spus asta.

Nia intervine pe un ton vesel.

— Cu siguranţă pe-a mea o aveţi. Vă va face amândurora foarte mult bine să descoperiţi această bucurie. Doar Dumnezeu ştie că ai avut parte de o supradoză de rău.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Mă plimb pe malul oceanului, apoi mă caţăr cu greu pe coasta abruptă până la stânca mea.

Jake a cumpărat-o pentru noi, Ari. Vom locui restul zilelor cu el şi cu Jewel a mea, între casa soţilor Butters şi

cea a mătuşilor M & N.

Aşa va fi, Jasper.

Rămăşiţele unui gard rupt împrejmuiesc în zigzag o pădurice care are, poate, în jur de 2000 de metri pătraţi. Fundaţia vechii case Mulligan poartă amintirile carbonizate ale unei familii cu opt copii. Ecoul câinilor lor, Ginger şi Tag, care lătrau când treceam pe-acolo de la şcoală, stăruie în iarba înaltă.

Jake a construit o căsuţă mică de vară, cu geamuri până jos, pe marginea coastei. Înăuntru miroase a cedru dulce şi sare. În majoritatea nopţilor, ne furişăm din paturile noastre şi ne cuibărim unul lângă celălalt afară, pe cuvertura cea veche. Îmi imaginez cum el mă pătrunde, dar mi-e teamă să nu fie o chestie lipicioasă. Jake parcă simte, pentru că îmi spune că va aştepta o veşnicie dacă va trebui. Îmi plimb degetele pe pielea lui ca pensula pe pânză, iar degetele lui dibace fac să cânte muzica în mine. Apoi vine momentul în care stăm îmbrăţişaţi timp îndelungat şi vorbim despre viitorul nostru împreună.

Sar pe stânca mea şi stau în picioare în vârful ei. *Îmi doresc un cămin, Jasper. Unul care să fie doar al meu. Al meu şi al lui Jake. Nu vreau să-mi contorizez viaţa în kilometri parcurşi şi bani puşi deoparte. Vreau doar să iubesc precum cei din dreapta şi din stânga mea.*

Mă simt mândră, ba chiar generoasă până când Jasper şopteşte: *Atunci va trebui să ne întoarcem la sfârşitul verii, nu-i aşa*?

Taci. Vorbesc serios. Dacă mai spui o dată asta în timpul vacanţei mele fără griji, te bag la murat şi pun dopul Jur.

Mă întorc cu paşi greoi la Peştele zburător şi mă aşez la roata olarului. Mary îmi ridică bărbia.

— Ari, ai plâns. Eu mă aplec mai jos. Du-te şi sărează oalele. Sarea le face mai frumoase.

Sunt frumoasă, întinsă în iarba verii. Cel puţin expresia de pe faţa lui Jake spune asta.

— Cei de la centrul comunitar instalează un televizor în seara asta ca să vadă aterizarea pe lună. Vrei să

mergem?

Eu oftez – e acel gen de oftat căruia îi ia mult timp să se elibereze.

— Ştiai că vor ateriza pe Marea Liniştită la bordul unei ambarcaţiuni mici botezate *Vultur*? Hai să luăm barca lui Huey până la cuibul nostru şi să privim luna de-acolo, imaginându-ne totul.

Jake se ridică în capul oaselor şi îmi mângâie obrazul.

— Eşti prea bună pentru mine, Ari.

Îi trag o palmă peste cap – cu fermitate.

— Dacă mai spui o dată asta, jur c-am să te omor. Eşti cel mai bun bărbat din lumea asta, iar asta-i include şi pe cei doi care ţâşnesc înspre lună. Mă ridic şi îmi scutur hainele. Băiatul ăsta prostuţ şi încăpăţânat, care habar n-are cât este de spectaculos, îmi pune răbdarea la încercare mai mult decât ţânţarii într-o după-amiază umedă. Am să-l strâng de gât, Jasper, jur. Strig la silueta tolănită în iarbă: Vino să mă iei pe la şapte şi să miroşi a spălat!

Jasper trăncăneşte în timp ce eu fac pregătirile: pat de puf şi pături.

În caz că se lasă frigul. Corect?

Sutien din dantelă şi chiloţi din mătase.

În caz că ne vom izbi de o stâncă şi va trebui să mergem la spital

Pahare elegante pentru suc de ghimbir.

În caz că vom avea nevoie de recipiente în plus ca să scoatem apa din barcă.

Borcane cu capac pentru lumânări.

În caz că Buzz şi Neil vor stinge lumina pe lună. Te-ai gândit bine, Ari.

Jake pune catrafusele în *Tura Lura* şi navigăm pe propria noastră mare a liniştii.

— Nu mulţi oameni au şansa să dispară în asfinţit şi să răsară odată cu luna. Ne facem mai mult un cuib decât un pat. Mai eşti supărată?

Îi întind un pahar.

— O urare şi te-am iertat.

El îşi ciocneşte paharul de al meu.

— Pentru Ari, pământul, luna şi cerul meu înstelat.

— Spune: „Pentru Jake Tupper, singurul bărbat din întreg universul suficient de bun pentru Ari Zajac”. Îşi plimbă degetele pe faţa mea. Spune. Nu poate exista un „noi” dacă nu crezi asta.

Jake rosteşte cuvintele rar şi cu precauţie şi cu o mică doză de încredere.

Îi desfac nasturii de la cămaşă. îl sărut pe piept până ajung la fermoarul blugilor, pe care-l trag în jos, înlăturând bucăţile de material care mă despart de pielea lui. Stau pe călcâie şi îmi scot puloverul, apoi maioul. Răcoarea Atlanticului îmi întăreşte sfârcurile când îmi scot sutienul şi îl las să cadă în barcă. Mă ridic în picioare şi-mi scot blugii. Chiloţii roz alunecă în jos pe picioarele mele. Rămân în lumina lăptoasă a lunii şi-l las să se adape. El se umple până la refuz şi mă trage jos, făcându-mă să tremur şi să mă încălzesc dintr-o singură suflare.

Îi simt greutatea uşoară pe mine. Buzele lui, flămânde, dar nu lacome, îmi gustă gâtul… sânul drept, zăbovind mai mult la cel stâng. Degetele lui cântă un cântec lent pe trupul meu. Îmi desfac picioarele şi-l trag atât de aproape de mine până când simte cât de mult îl doresc în mine.

— Doamne, Ari, n-am… n-am adus nimic. Mary o să-mi întoarcă mădularul pe roata olarului dacă n-am grijă de tine.

— În seara asta poţi fi un astronaut fără costum. N-o să facem un cosmonaut mic.

— Cum aşa?

— Am luat o pilulă care îmi îngheaţă ouăle până vom fi pregătiţi pentru ele.

— Ai făcut asta pentru mine?

— Pentru mine. îl prind cu dinţii de ureche. Şi pentru tine.

Durerea dulce pe care o simt când el mă penetrează, felul în care ne legănăm în ritmul apei de sub noi, gâtul lui graţios şi arcuit pe care îl văd când îmi deschid ochii, extazul de pe chipul lui şi căluţul-de-mare care se roteşte

prin părul lui sub clarul de lună, toate acestea colorează întunericul.

După toată nebunia, el mă prinde, mă trage mai aproape.

— Tremuri, iubito.

Oceanul nostru e plin de stafii: tatăl meu, tatăl lui Jake, Danny… încerc să-mi înghit lacrimile.

— Aşază lumea noastră la loc cu un cântec.

Calm şi cu blândeţe, Jake umple noaptea ce mă înconjoară cu nestemate galice şi, în curând, furtuna dinlăuntrul meu se calmează, iar durerea se transformă în ceva ce seamănă cu bucuria.

— E aproape ora unsprezece?

— Da. El propteşte perna pe colacul de frânghie, mă acoperă cu pătura până sub bărbie şi mă cuprinde cu braţul. Cred că acum astronauţii fac primul pas. Mă sărută pe creştet. Pentru ei e o simplă plimbare, dar Jake Tupper tocmai a dansat pe lună.

Mă las pe spate ca să-i văd faţa.

— Primul nostru dans.

— Mi-l acorzi şi pe ultimul?

— Şi dacă luna va cădea de pe cer?

Întinde mâna şi îmi cuprinde fundul în palmă.

— Nu contează, am asta.

Casele de vară şi bărcile, iarba înaltă şi ţărmul luminat de lună fac ca iubirea carnală să vină de la sine, iar mie îmi place mai mult decât data trecută. Tot ce creez, gândesc, ating, vreau, spun… are legătură cu Jake, cu noi. Îmi doresc, simt nevoia să fiu cu el pentru totdeauna.

Mă duc să-l caut pe Mikey şi îl găsesc ghemuit într-un colţ al verandei.

— Ai fost foarte tăcut. Mă aşez lângă el. Ce s-a întâmplat?

— Doar mă gândeam.

— La ce?

— Am auzit-o pe doamna spunându-i lui Huey că e o binecuvântare că, în sfârşit, nu mai eşti obligată să te întorci. Vocea lui e la fel de plăpândă cum ar fi cea a unei

libelule. Kira vrea să-ţi spun că este în regulă. Vom fi bine. Acum ştiu ce trebuie să fac. Mi-ai arătat tu.

— Chase mi-a spus că n-am voie să mă gândesc nici măcar un minut la asta. Aşa că spune-i Kirei că a mai rămas mult din vară şi să se bucure de ea înainte să vorbească despre asta. Să nu pierzi nici măcar un minut de fericire făcându-ţi griji din pricina asta, altminteri Nia te va jupui de viu. Du-te şi distrează-te. Du-te.

Mikey pluteşte în aer, apoi ţâşneşte înspre casa soţilor Butters, lăsându-mă copleşită de durere. Mă ridic fără tragere de inimă şi o iau spre Peştele zburător, trăgându-mi picioarele după mine; îmi năclăiesc mâinile. Simt că mă doare gâtul, iar umerii îmi ard, dar continui să acopăr fisura din inimă.

— Scuză-mă, te rog.

Ridic privirea şi văd o femeie care a îmbătrânit frumos. Aşa îmi imaginez că va arăta şi Jennah peste treizeci de ani – mama, nu.

— Proprietara mi-a spus că îi pot face o poză olarului care învârte roata. Doar ce am cumpărat lucrarea *Muzica pământului într-o notă de mirare*. Tu eşti artista?

Încuviinţez din cap.

— De ce plângi?

— Pentru că ador locul acesta. Îmi şterg o lacrimă cu braţul. Şi iubesc un băiat care aparţine oceanului.

— Încântător. Pur şi simplu, încântător.

Îmi plec capul deasupra roţii olarului în timp ce ea se plimbă prin atelier potrivind obiectivul, studiind lumina, alegând unghiurile şi apăsând gânditoare pe buton.

— Eu sunt Lorraine. Pune o carte de vizită pe bancul de lucru. Lorraine Monk. Aş putea vedea piesa la care lucrezi când va fi gata? Voi trece pe-aici de sâmbătă în două săptămâni. Vei fi aici?

— Sper să fiu. N-o vom vinde. Dacă nu voi fi în faţă, cereţi să vedeţi *Răspunsurile zac unde întrebările dorm*.

Indiferent cât de târziu s-ar întoarce Jake de la un concert, trupul meu se înfierbântă sub atingerea lui. Şoaptele lui îmi mângâie urechea.

— Nu există muzică fără tine, Ari.

Mai mult îi simt zâmbetul decât i-l văd când mă întorc spre el. Cât de plăcut e să-i simt greutatea pe mine. Ce bine ne potrivim! Magia dansului căluţului nostru de mare este mai fermecătoare decât cerul văzut de pe fundul oceanului.

El doarme.

Răsăritul soarelui mă atrage spre ţărm. Mă întâlnesc cu Nia şi cu câinii între Peştele zburător şi fâşia de pământ pe care Jake şi cu mine am botezat-o „Dansul lunii”.

— Ce face fetiţa noastră? zice ea.

— Cât de tare m-ai dojeni dacă ţi-aş spune că groaza de a părăsi locul acesta mi-a pătruns în toate celulele?

— Te-ai descurcat bine, dar vara e pe sfârşite.

— Vreau să rămân aici.

— Şi eu vreau. I-ai construit lui Mikey o fundaţie solidă şi l-ai sprijinit cât ai putut de mult.

— Dar ei vor fi afară. Nu e acelaşi lucru ca atunci când eşti înăuntru. Todd mi-a spus că Dick n-a fost numit detectiv şi-acum se comportă groaznic cu toată lumea.

— Poate-ar trebui să încercăm să-l ţinem aici pe Mikey. Serios, ce-ar putea face Irwin?

— S-ar lua de Jory. Sunt sigură de asta. Este o ţintă uşoară. Noi avem ce-i *al lui*, el va distruge ce-i *al meu*. Apa se izbeşte de gleznele mele în timp ce rămân ancorată în nisipul de pe ţărm. Acum câteva seri, Jake mi-a spus că nu trebuie decât să-i cer şi va veni la Toronto cu mine până când vom găsi o cale să-l scoatem pe Mikey din magherniţa aia.

Nia le aruncă un băţ câinilor.

— Tu ce părere ai despre asta?

— E ca un colac de salvare care mi-a fost aruncat. Apoi doamna ne-a întrebat dacă Jake şi cu mine ne vom muta în casă după ce va pleca Mikey. Au un copilaş acum acolo care are coşmaruri noaptea.

— Vom angaja pe cineva să-i ajute pe soţii Butters.

— Jake îşi doreşte atât de mult să facă pentru soţii Butters ce au făcut ei pentru el. Şi-apoi, pentru el, Toronto

ar fi ca un vas de toaletă pentru un căluţ-de-mare.

— Tu faci parte din neamul căluţilor-de-mare, nu uita asta.

— M-am adaptat.

— Ai evoluat.

Nia zâmbeşte când Jake apare pe creasta coastei, o ia la sănătoasa la vale, urlând ca un spirit galic în timp ce fuge înspre ocean. Mă înfierbânt când îi zăresc silueta zveltă traversând plaja pietroasă şi plonjând în apă.

— Ai face bine să mergi să-l salvezi până aduc eu nişte prosoape.

— Adu-o şi pe Mary. Şi nişte cafea – şi rulouri cu scorţişoară.

— Aprinde focul.

Îmi scot blugii şi mă descotorosesc de pulover şi fac exact ce-mi spune.

Îi ating fruntea lui Mikey ca să văd dacă are temperatură.

— Te simţi bine?

— Mă mănâncă ochii de la pisică.

Accept scuza. Este mai uşor decât să accept realitatea – că a stat de unul singur şi-a plâns… din nou.

— Ari, la telefon! Mary seamănă cu un miraj după paravan. E Chase.

— Mda, m-am gândit eu. Străbat cărăruia de parcă aş păşi pe o bârnă şi iau receptorul. Chase Pace, e 28 august. Credeam că îmi vei da o săptămână.

— Nu e nevoie. E o întrebare uşoară.

— Bine. S-auzim.

— Ai nouăzeci de ani. Care este singurul tău regret, lucrul pe care ţi-ai dori să îi schimbi?

— Doar atât?

— Asta-i întrebarea, iar regulile sunt următoarele. Trebuie să cauţi acel lucru după farmecul din el, nu după judecata ta şi a celorlalţi. Trebuie să cauţi răspunsul în pasiunile tale, în creaţiile tale, în scrierile tale, în ocean, pe chipurile celor dragi, în lucrurile eterice care îţi oferă bucurie. Trebuie să fie ceva uşor ca pana şi eliberator.

Dacă nu e, atunci înseamnă că ai luat decizia greşită. Ari? Cum te face să te simţi?

— Destul de spectaculos. Mulţumesc.

— Te iubesc. Pa!

— Pa!

Mă plimb pe ţărm, kilometri întregi. *Ce voi regreta când voi avea nouăzeci de ani, Jasper*?

Eu aş regreta dacă nu voi fi cu Jewel a mea.

Da, asta e, nu-i aşa? *Locul nostru este lângă perechile noastre. Locul căluţilor-de-mare nu este în vasul de toaletă, nu-i aşa*?

Stâncile roşii seamănă cu nişte creaturi străvechi care se trezesc dintr-un somn adânc. Mă caţăr pe ele şi mă aşez de parcă aş călări una până acasă. Îmi plimb degetul prin apă, scriind libertate, pasiune, bucurie. *Pot să rămân, Jasper. Sunt liberă să rămân. Noi suntem liberi.*

Treaba mă îndeamnă să mă întorc la Peştele zburător. Mary îşi ţine degetele lipite de buze. Ochii ei sunt plini de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

Mary roteşte *Răspunsurile zac unde întrebările dorm.*

— O, fetiţa mea, oalele tale sunt dintr-o altă dimensiune.

Un copilaş stă ghemuit într-o fisură şi i se vede doar spatele. Omoplaţii ascuţiţi te duc cu gândul la nişte aripi. Pe partea cealaltă, se iţeşte uşor o libelulă irizată.

— Asta îmi spune că Mikey va fi bine.

Mă duc acasă la soţii Butters ca să îl ajut pe Mikey să-şi facă bagajele. El împachetează comori: o scoică ascuţită, pietre frumoase, un cleşte de homar… şi îmi vorbeşte despre mărgele de nisip şi alge, crabi versus homari şi de ce marele alb este văzut arareori pe coasta asta, ce face ca nisipul să fie roşu şi stâncile negre. *Ascultă-l Nu e speriat, nud aşa, Jasper*?

Jake adună copiii adoptivi de parcă ar fi o caracatiţă şi îi linişteşte cu o poveste sau acorduri de vioară. Se întinde lângă Mikey, îl cuprinde cu braţele şi îi cântă un cântec de leagăn galic.

Ce voi regreta când voi avea nouăzeci de ani? Că nu toţi băieţii pierduţi vor avea un Jake care să le cânte până vor adormi.

— De când sunt pe lume n-am mai întâlnit un copil ca Jake, zice doamna.

— Mikey?

— Ăştia doi seamănă ca două picături de apă.

— Mulţumesc că l-aţi crescut.

— Facem ce trebuie, nu, puişor?

Jake se dă jos din pat.

— Vrei să rămânem aici?

— Doamne fereşte, voi doi pe patul ăla care scârţâie… aţi trezi toţi copiii. Duceţi-vă în vizită la Mary şi la Nia. Încă nu s-au săturat de voi.

E miezul nopţi, iar valurile care se sparg de stânci mă trezesc. Iarba se unduieşte graţioasă când adierea vântului îmi mângâie pielea. Briza mă împinge spre Peştele zburător, mă invită să mă întind pe podeaua uzată. Căpriorii de deasupra se întind de parcă ar fi cutia toracică a zeiţei mele. Zeiţa lutului şi a culorii, a imaginilor cu cuvinte şi a bunătăţii pătrunzătoare.

— Mă reîncarnez, tată.

În cine, *corka*?

— În mine. Cea de neconceput.

Şi ce regreţi din viaţa ta de până acum? *Focul*? *Pietrişul*? *Inundaţiile*? *Nenumăratele mâini care te-au modelat*?

— Nu regret nimic din toate astea.

Priveşte, *ai braţe şi picioare*. *Du-te şi hrăneşte căprioarele*.

Cel mai mult observ lipsa de greutate. Braţele lui Jake sunt uşoare în timp ce mă ţine lipit de el.

— Voi începe să construiesc casa. Poate de Crăciun vom avea un şemineu.

Îl simt pe Jasper ridicându-se ca un titirez când coada lui o eliberează pe Jewel.

Mary mi-a pregătit deja geanta mică şi prânzul. Nia îmi pune în palmă jurnalul cel nou.

— Ştii cât suntem de mândre de tine că ai curajul să te întorci în întuneric?

— Aţi ştiut în tot acest timp că mă voi întoarce, nu-i aşa?

— Da.

— Mă bucur că eu n-am ştiut.

— Când ai ştiut?

— Seara trecută, am văzut într-o altă lumină ultima oală pe care am creat-o. Nu mi-a spus că Mikey va fi bine. Lucrarea asta este cel mai instabil lucru pe care l-am creat vreodată. Aripile alea se vor frânge atunci când câinii vor lătra prea tare. Ce regret mă va însoţi toată viaţa? Că toţi copiii distruşi care vor veni s-ar putea să nu-l aibă pe Mikey pentru că eu n-am făcut ce trebuia.

— Asta ar fi o variantă. Întreabă-te de unde vin oalele tale. De unde ai ştiut că de data asta lucrurile vor decurge bine cu Jake? Mary îmi mângâie şuviţele rebele. Lutul din care eşti plămădită e încă moale. Cred că mereu va fi aşa.

— Îţi dă o oarecare speranţă să nu fie pe de-a-ntregul copt. Îmi iau geanta. Credeţi că Mikey ştie?

Nia mă conduce spre uşă.

— Şi-ar putea imagina vreodată că te-ai întoarce de bunăvoie în iad?

Jake îmi ia geanta din mână şi o aşază în portbagaj.

— Mi-a picat prost că ne-a cerut să nu venim ca să ne luăm rămas-bun.

— Înţeleg de ce. Orice copil s-ar întrista dacă ar vedea paradisul tău dispărând. Le îmbrăţişez pe Mary şi pe Nia. Nu ştiu cum voi face, dar mă voi întoarce de Crăciun.

— Grăbeşte-te. Trenul n-o să te-aştepte.

Jake scoate maşina de pe aleea pietruită şi iese pe şosea.

— Mai încet. Voi prinde trenul de după-amiază.

— Unu, dacă nu îţi voi da drumul cât timp îmi ascult mintea, nu inima, n-am s-o mai fac niciodată. „Inima” lui e mai mult o „artă”, iar durerea ce o cuprinde îmi pătrunde în oase. Şi doi, nu suport să îl ştiu singur pe Mikey în trenul ăla.

Mă întreb dacă bunătatea neţărmurită a lui Jake îl va face să fie mereu atât de blând sau dacă nu va ceda, într-o bună zi, sub greutatea ei.

— Te iubesc, Jake.

— Ne aşteaptă un viitor împreună. Ştiu asta. Spune-mi doar că vei păstra pentru mine ultimul dans.

Gândurile îmi sunt inundate de „şi dacă”. Şi *dacă Dick mă va omorî*? *Şi dacă îmi va tăia faţa*? *Şi dacă O'Toole va lua ce vrea*? *Şi dacă mai mult din mama se va furişa în mine*?

— Şi dacă durerea acestei despărţiri mă va rupe în două?

— Atunci te voi iubi de două ori mai mult.

— Te cred.

Trenul începe să facă gălăgie. Jake scoate din buzunar biletul care îmi va hotărî soarta.

— Fugi, iubire.

Ţâşnim din loc, iar eu urc în grabă scările vagonului chiar în momentul în care trenul porneşte din loc. Jake îmi aruncă geanta, iar eu o prind.

— Ne vedem de Crăciun.

— Au mai rămas doar câteva luni scurte. Zâmbetul lui e şovăitor. Ultimul dans?

Zdrăngănitul trenului înghite cuvintele mele:

— Primul şi ultimul.

Mi se pune un nod în stomac când mă gândesc la perioada dintre.

Jake îşi atinge ochiul, inima, apoi întinde mâna spre mine. Tot ce s-a petrecut între noi capătă amploare pe măsură ce el devine un punct de lumină. *Mi-efrică*, *Jasper*. *Dacă trenul acesta nu va face cale-ntoarsă*?

Leul-vultur poate zbura.

Deschid uşa, mă furişez printre rafturile cu provizii, câteva paturi, un birou, un cuptor şi străbat vagoanele. Trei vagoane mai încolo, îl văd pe William stând pe vine pe culoar. Ridică privirea când mă apropii şi clatină din cap, zâmbind. Se întoarce din nou spre Mikey.

— Şterge ţi lacrimile, fecioraş, şi crede-l pe bătrânul

William când îţi spune că vor veni şi zile mai bune. Mă poţi crede când îţi spun că asta văd. Se ridică în picioare şi-mi ia geanta. Lăsaţi-mă să vă ajut, domnişorică.

Mikey e prea distrus ca să ridice privirea. Eu îi iau locul lui William.

— Sunt aici, Mikey.

Plânge cu sughiţuri, iar feţişoara îi e plină de lacrimi şi muci.

— Nu, Ari. Nu vreau să-mi iau rămas-bun.

Iau o cârpă rece din mâna lui William şi îi şterg faţa umflată de plâns.

— Habar n-am ce ne aşteaptă, dar indiferent ce-ar fi, vom face faţă împreună.

Inspiră opintit.

— Poftim?

— Un căluţ-de-mare nu îşi lasă niciodată fratele spiritual de izbelişte. Simt cum tremură când mă îmbrăţişează. Totul e în regulă. Vom fi bine.

— Nu trebuie să faci asta. Mă voi descurca.

— Ştiu. Mă aşez pe banchetă cu el agăţat de mine. Dar poate că trebuie să fiu cu tine ca să fac ceea ce trebuie să fac.

— Chiar vii cu mine?

— Da.

Îşi odihneşte capul pe umărul meu.

— Jake va fi atât de trist.

— Muzica lui nu va fi mai frumoasă din cauza asta?

Mă prinde de păr ca o vidră care pluteşte printre alge încâlcite şi se odihneşte sperând că lucrurile vor fi mai bune. Vocea lui Mary atât de aproape face să mi se ridice părul pe ceafă. *Nu ţi-am spus eu că vei fi un olar minunat*?

Mikey se mişcă, iar eu îi simt moliciunea, pietrişul, apa. *Ai dreptate, mătuşă. Este cel mai bun lut pe care voi pune* vreodată *mâinile*.

Mikey oftează în somn, ca şi când libelula din el ar zbura de colo colo prin gândurile mele.

— Am doi taţi spirituali, aşa cum le ai tu pe Mary şi

pe Nia.

— Huey şi Jake?

— Huey este bunicul meu. Mă refer la Jake şi la Aaron.

— Eu am mulţi taţi şi mame. Aşa îmi aleg mâinile şi picioarele. Adună şi tu cât poţi de multe.

— Mi-a promis că va aştepta trenul în care mă aflu. Respiră mai liniştit. A pus o scrisoare în valiza mea pentru tine.

— Jake?

— Nu. Mikey cască. Aaron.

— Oh.

Încerc să apropii valiza lui Mikey cu piciorul în timp ce el doarme greoi pe mine. Un călător în drum spre toaletă mă ajută. Pescuiesc scrisoarea lui Aaron din buzunarul deschis.

22 iunie

Ari.

Când ai plecat azi, acel sentiment misterios pe care l-am simţit înăuntrul meu mi-a spus că te vei întoarce în septembrie. Acest gând a fost ca o gură de aer proaspăt.

E un delfin, nu-i aşa, Ari?

Da, Cum de-a aterizat unul într-un băiat din prerie, e o minune spectaculoasă, nu-i aşa, Jasper?

Abia îmi vine să cred că cineva ar avea curajul s-o facă, însă, dacă citeşti scrisoarea asta, înseamnă că eşti pe drum, iar eu vă voi aştepta cu maşina pe tine şi pe Mikey. Cum aş putea explica această prietenie ciudată şi „spectaculoasă” dintre noi? Nu pot, dar trebuie să mărturisesc că pentru mine înseamnă mai mult decât orice legătură pe care am avut-o vreodată cu o fiinţă umană. Ştiu că pare o exagerare, dar acesta este adevărul.

Vei străbate kilometrii ştiind că ai un prieten aici care este atât de recunoscător pentru că mai poate petrece puţin timp cu tine.

A.

Orele se scurg în tăcere. Zilele de culoarea mierii pe care le las în urma mea dispar. Dar încă le simt căldura pe

spate. Câţiva copaci care se perindă prin faţa geamului par îmbujoraţi, iar eu ştiu că atingerea toamnei e aproape. Jasper şopteşte unul dintre citatele lui Iggy: „Gingăşia pe care o lăsăm în urma noastră şi focul care ne aşteaptă sunt nimic în comparaţie cu ce zace în noi”.

Jasper, ne aşteaptă războiul Nu-i aşa?

Jasper se adăposteşte în urechea mea. *Armaghedonul*

N-o să păţeşti nimic dacă mai minţi din când în când, să ştii.

Mikey e mic pentru un băiat de opt ani, dar totuşi prea mare ca să-l pot ţine în braţe. Picioarele îi stau întinse pe locul de lângă el, iar restul trupului stă înghesuit în mine. William vine, îmi uşurează greutatea de pe braţ cu o pernă pufoasă şi îi acoperă lui Mikey picioarele zgâriate cu o pătură. Apoi îşi aşază mâna neagră pe creştetul meu.

— Bătrânului William îi plac surprizele.

— Nu mi-ai anticipat venirea?

— Speranţa e un lucru pe care îl laşi să zboare şi aterizează unde poate.

— Ne aşteaptă zile mai bune?

— Legiuni întregi ar putea răvăşi lumea asta bătrână. Dar o singură persoană o poate aduce pe făgaşul cel bun. Îşi înclină şapca. Binele e chiar aici, domnişorică.

„Tucker oferă un triumfător roman de debut despre o copilărie pierdută și descoperirea unei noi familii, o poveste de maturizare redată într-un limbaj precis și poetic în același timp... Pe alocuri o lectură nu tocmai lejeră, acest roman face să merite orice strădanie și fiecare lacrimă."
Publishers Weekly

„Unicitatea personajelor, afecțiunea oferită de străini, ingenuitatea și voința protagonistei în fața unor teribile încercări sunt lucrurile care fac această poveste să cânte."
San Francisco Chronicle

„Ari Appleton te lasă fără suflare... Proza lui Heather Tucker este lirică și profundă ca oceanul, vocea lui Ari este sigură pe ea și puternică precum o cârmă pe o mare agitată... Talentul autoarei de a ne pune în fața frumuseții, a speranței și a umorului, în mijlocul celor mai traumatizante întâmplări, face din *Fata din lut* un roman de debut ieșit din comun."
Toronto Star

ISBN 978-606-006-046-8

9 786060 060468

www.raobooks.com